

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material

Jude Deveraux

New York
Times
bestselling
author

Forever...

*A Novel of Good and Evil,
Love and Hope*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sonsuza dek

Sonsuza dek

Forever Deveraux, Jude

Sonsuza dek

Önsöz

Çocuğun üzerine eğilen kadın ona sorular sormaya başladı. O gün ne yapmıştı? Doğruyu söylemiş miydi? Kimi görmüştü? O gün ne öğrenmişti?

Sonuç olarak, milyonlarca evden herhangi birindeki bir sahne olabilirdi, ama burada bir fark vardı.

Odanın kendisi sade, seyrek döşenmişti, yumuşak, sevimli oyuncaklar, bebekler, oyunlar yoktu. Pencereelerde demir parmaklıklar vardı. Üzerinde düzgünce düzenlenmiş kitaplar, kağıtlar ve kalemler bulunan bir masa vardı. Bir duvarda küçük bir kitaplık vardı ama çocukça başlıklar yoktu. Bunun yerine, kitaplar rünler ve semboller, Druidler hakkındaydı. Ve geçmişte ülkeler fethetmiş ve ulusları yönetmiş kadınlar hakkında birçok kitap vardı.

Duvarların üçü silah sergileriyle kaplıydı: eskiler, yeniler, bıçaklar, kılıçlar, barut gerektiren silahlar. Silahlar duvarlarda mükemmel simetrik şekillerde, daireler ve baklavalara, dikdörtgenler ve kareler halinde dizilmişti.

Çocuğun dar yatağının üzerinde, tarot destesinin kule kartını temel alan devasa bir resim vardı: ölüm kartı.

Birkaç dakikalık sorgulamadan sonra kadın çocuğun yanındaki sandalyeye oturdu ve her gece yaptığı gibi ona yatmadan önce masal anlatmaya başladı. Her gece aynı hikayeyi anlatıyor, asla bir satır bile değiştirmiyordu çünkü çocuğun hikayeyi ezberlemesini ve ondan bir şeyler öğrenmesini istiyordu.

"Bir zamanlar," diye başladı kadın, "iki kız kardeş varmış, birinin adı Heather, diğerinin adı Beatrice. Aslında gerçek kardeş değillerdi, kan bağı yoktu. Heather'ın babası o on iki yaşındayken ölmüş, Beatrice'in annesi ise o daha iki yaşındayken. Kızların ikisi de on üç yaşındayken anne ve babaları birbirleriyle evlenmiş, Beatrice ve babası (uzun süredir yalnız olan) Heather'ın zengin babasının karısına ve tek çocuğuna bıraktığı eve taşınmışlardı.

"Ama kızların yaşları arasında sadece üç ay olmasına rağmen, birbirlerinden çok farklıydılar. Bazı kaba ruhlar (ve o küçük kasabada onlardan çok vardı) Heather'ın her şeye sahip olduğunu, Beatrice'in ise hiçbir şeye sahip olmadığını söylüyordu. Gerçekten de öyle görünüyordu. Heather'ın güzelliği, zekâsı, yeteneği ve hatta büyük büyük büyükannesinden miras kalan biraz da durugörü gücü vardı. Ama bu onu bir medyum yapmak için yeterli değildi.

ucube, sadece onu her partide talep etmek için yeterli. Heather birinin elini tutabilir, gözlerini kapatabilir ve o kişiye falına bakabilirdi - ki bu her zaman iyi bir şeydi. Eğer Heather birinin geleceğinde kötü bir şey görürse, bunu kendine saklardı.

"Öte yandan, Beatrice oldukça sade yüzlü, ortalama bir zekaya sahipti, bilinen bir yeteneği yoktu ve kesinlikle psişik yetenekleri yoktu.

"Tüm okul boyunca insanlar Heather'ı sevdi ve Beatrice'i görmezden geldi. Lisenin son yılında Heather bir okul gezisi için Fransa'ya gitti ve bambaşka bir insan olarak döndü. Daha önce arkadaş canlısı, sosyal bir genç kadinken ve birçok erkekle çıkarken, Fransa'dan döndükten sonra kendini saatlerce odasına kilitledi ve tüm davetleri geri çevirdi. Okul piyesindeki başrolü bıraktı; şan dersleri almayı bıraktı. Ve erkeklerden sanki düşmanmışlar gibi uzak durdu.

"Diğer insanlar Heather'ın bu kadar çalışkan olmasının övgüye değer olduğunu düşünürken, Beatrice bunun çok tuhaf olduğunu düşünüyordu. Beatrice'in sahip olmayı hayal ettiği her şeye sahip olan kız kardeşi neden bunlardan vazgeçiyordu? Beatrice kız kardeşine neler olduğunu sordu. Heather'ın odasına girip kapıyı kilitlemeden önce verdiği tek cevap "Erkeklerle durmaları için güvenilirmez" oldu. Beatrice bunun çok tuhaf bir cevap olduğunu düşündü çünkü çocukların uslu durmasını istemiyordu ama o zaman kendisine hiç çıkma teklif edilmemişti. Çocuklar Beatrice hakkında "çok tuhaf" diyorlardı.

"Bir gün Beatrice neler olup bittiğini öğrenmeye karar verdi. Heather'ın evde yalnız olduğunu öğrenince, Beatrice ön kapıdan içeri koşarak sevgili annelerinin az önce bir kamyon tarafından ezildiğini ve şu anda hastanenin acil servisinde kan kaybından ölmek üzere olduğunu haykırdı. Beatrice'in bildiği gibi Heather evden koşarak çıktı, üvey babasının arabasının anahtarlarını kaptı (işe trenle gidiyordu) ve bir çakıl ve gözyaşı telaşı içinde arabayı sürdü. Tabii ki Heather yatak odasının kapısını kilitlemek için zaman ayırmamıştı, bu yüzden Beatrice 'kız kardeşinin' odasında neyin bu kadar ilginç olduğunu görmek için uzun ve kesintisiz bir fırsatı olacağını biliyordu.

"Bir saatlik aramadan sonra Beatrice özellikle ilginç ya da yeni bir şey bulamamıştı ve Beatrice Heather'ın odasındaki her şeyi, hatta günlüğünü gevşek döşeme tahtasının altında tuttuğu yeri bile biliyordu.

"Heather'ın odasında yeni olan tek şey, Beatrice'in Fransa'da bir antikacıdan aldığını tahmin ettiği eski bir aynaydı. Bütün o güzel Fransız giysileri ve o güzel Fransız erkekleri ve Heather muhtemelen

Beatrice, zamanını antika dükkânlarını karıştırarak geçiriyorsa, bu tam ona göre, diye düşündü.

"Ama ne kadar bakarsa baksın, Beatrice aynada ilginç bir şey göremedi. Ama sonra iç çekerek -bir kez olsun Heather'ın kendisini yenmiş olmasına sinirlenerek- Beatrice yüksek sesle, 'Acaba ne zaman dönecek? Bu sözleri söyler söylemez, aynada Heather'ın arabada eve dönerkenki görüntüsü belirdi, yüzü öfkeliydi. Heather'ın yalana duyduğu öfke Beatrice'i endişelendirmiyordu. Hayır, Beatrice uzun zaman önce Heather'la başa çıkmanın yolları olduğunu öğrenmişti; çünkü Heather seven o aptal insanlardan biriydi. Ve Beatrice seven insanların manipüle edilebileceğini öğrenmişti. Tek yapmanız gereken sevdikleri şeyi ellerinden almak -ya da almakla tehdit etmek- ve o kişi sizin köleniz oluyordu.

"Beatrice aynaya baktığında, Heather'ın odasında neden bu kadar çok yalnız vakit geçirdiğini nihayet anladı. Aynada neye bakıyordu? 'Bana hemen babamı göster,' dedi Beatrice ve hemen babasıyla güzel sekreterinin yataktaki görüntüsü belirdi. Bu Beatrice'i güldürmüştü ama babasının Heather'ın aptal annesiyle, kocasının ona bıraktığı para için evlendiğini hep biliyordu.

"Beatrice daha fazla soru sormadı çünkü Heather'ın annesinin alt kattaki eve girdiğini duydu ve Beatrice aşağı inip onu gördüğüne sevinmiş gibi yapması gerektiğini biliyordu. Aslında, gerçekten de bir kamyon tarafından ezildiğini düşünmüş gibi davranması gerekiyordu. (Beatrice üvey annesine sevgi dolu bir çocuk olduğunu düşündürmeye özen gösteriyordu).

"Beatrice aynayı bulduktan iki gece sonra Heather bodrumda bir kırığe asılı halde bulundu. Görünüşe göre devrilmiş bir kovanın üzerine tırmanmış, ilmeği boynuna geçirmiş, sonra da kovayı tekmeleyerek uzaklaştırmıştı.

"Çok sevilen birinin ölümünün ardından kasabanın yaşadığı sefalet içinde, kasaba Beatrice'e kısa bir süreliğine, sahip olmayı hayal ettiği tüm ilgiyi verdi. Ama sonra Beatrice birkaç kişinin kendisine bakıp fısıldadığını görmeye başladı ve aynadan ona geleceği göstermesini istedi. Cenaze levazımatçısı, Heather'ın bileklerinde kırmızı, çiğ izler gördüğünde şüphelenmiş ve bunların ip yanığı olduğundan şüphelenmiş gibi görünüyordu. Neredeyse

Heather o kovanın üzerine çıktığında elleri arkadan bağıymış gibi görünüyordu.

"Beatrice'in aynada gördüğü şey, bileklerine kelepçe takılmış halde bir polis arabasına bindirilmesi idi.

"Ertesi gün Beatrice ortadan kayboldu. Onu tanıyan hiç kimse onu bir daha görmedi. On yedi yaşındayken, asla bitmeyecek bir saklanma ve kılık değiştirme hayatına başladı.

"Beatrice'in kısa hayatında gördüğü şey paranın gücüydü. O ve babası oldukça fakirdiler, ama babasının iyi giysiler ve iyi bir araba (onu çalmıştı) almak için nasıl yalan söylediğini, hile yaptığını ve borçlandığını görmüştü, böylece kendini zengin bir dula uygun bir talip olarak sunabilecekti. Beatrice yoksulluk içinde büyümüş olan kendisi ile zenginlik içinde büyümüş olan Heather arasındaki farkı görmüştü.

"Böylece Beatrice sonraki yıllarda aynayı para biriktirmek için kullandı. Çok geçmeden aynanın ona bilmek istediği her şeyi, ister geçmişi ister geleceği gösterdiğini öğrendi. Ama geçmişi neden umursuyordu ki? Babasının annesini pencereden aşağı ittiğini görmek onun için önemli miydi? Hangi hisse senetlerinin ve şirketlerin iyi iş yapacağını görmek istiyordu. Sonunda, Connecticut, Camwell'deki birçok dönümlük arazi için nakit para ödedi ve arazinin kenarındaki küçük eve taşındı.

"Ama hikayenin döndüğü yer burası. Gördüğünüz gibi, ayna aldatıcı olabilir. Geleceği görmek söz konusu olduğunda, ayna neyin olabileceğini ve muhtemelen olacağını gösterir, ancak neyin iyi ya da kötü olduğuna dair hiçbir yorum yapmaz. Bunu görmek için çok ileriye bakmanız gerekir. Ama Beatrice aynayı sadece para kazanmak için kullandığından, bunu bilmiyordu.

"Sonunda Beatrice yirmi altı yaşında ve çok zengin oldu ama hâlâ bakireydi. Ama hiç ileriye bakmadığı için, bekaretinin aynadaki görüntüleri görmek için bir gereklilik olduğunu bilmiyordu.

"Ama kız kardeşi Heather biliyordu. Sana Heather'ın zeki olduğunu söylemiştim, değil mi?

"Bir gün Beatrice aynada borsaya bakarken pencereden güzel bir bahar gününe baktı ve 'Acaba hayatıma bir erkek girecek mi?' diye fısıldadı. Aynadaki borsa raporu görüntüsünün yerini, çiçekli bir armut ağacının altında yakışıklı bir adamla sevişirkenki görüntüsü almıştı. Bu zamana kadar Beatrice zenginlik arzusunu bir şekilde tatmin etmişti,

Bu genç adam ona çekici gelmişti. Böylece o gün Beatrice izole edilmiş evinden çıktı ve aynada gördüğü armut ağacını bulana kadar kırlara baktı ve günlerce sabahın erken saatlerinden akşamın geç saatlerine kadar onun altında oturup bekledi.

"Ve o günlerde aynaya bakmadı, ki bu çok kötü bir şeydi, çünkü baksaydı, kaçamağının sonucunu görecekti.

"Nihayet dördüncü günün sabahı yakışıklı genç adam ortaya çıktı. Genç erkeklerin bazen yaptığı gibi ABD'yi otostopla geçiyordu ama o sabah bir araç bulma şansı olmamıştı. Aç, susuz ve sinirli bir haldeyken bir köşeyi döndü ve çiçekli bir armut ağacının altında oturan, elinde dolu bir piknik sepeti olan sade yüzlü genç bir kadın gördü. Durdu ve karnı doyduktan sonra onunla sevişmeye başladı.

"Ancak Beatrice'e tuhaf bir şey oldu. Genç adam onunla sevişirken, ki bu çok uzun zamandır istediği bir şeydi, 'Aynama ve para kazanmaya geri dönmek için sabırsızlanıyorum' diye düşündü. Ayrıca tüm bu 'sevişme' sürecinin fazlasıyla abartıldığını düşündü ve o anda bir daha asla yapmamaya yemin etti. Böylece, genç adamdan uzaklaşır uzaklaşmaz, evine ve sevgili aynasına geri koştu.

"Ama artık bakire olmadığı için aynadaki görüntüleri göremiyordu.

"Zavallı Beatrice. Ayna sonunda sevebileceği bir şey olmuştu ve ona ihanet etmişti. Geçirdiği öfke nöbeti o kadar şiddetliydi ki ayna neredeyse masadan düşene kadar sallandı.

"Ondan sonraki haftalar boyunca Beatrice hastaydı ve kendini iyileştirmek için ne yapacağını bilmiyordu. Harcayabileceğinden çok daha fazla parası olduğu doğrudu, ama o zaman sevdiği şeyin para değil güç olduğunu fark etti. Böylece düşünmeye başladı: Gücü nasıl geri kazanabilirim? Ayna hala bende ve belki ben onu okuyamam ama belki bir başkası okuyabilir.

"İşte o zaman Beatrice paranın her şeyi satın alabileceğini anladı. Genç, bakire kızları kendisi için kaçırarak adamları kolayca buldu. Beatrice onları teker teker aynanın karşısına geçiriyordu ama kız hiçbir şey görmezse Beatrice ondan 'kurtuluyordu'. Gördüklerinden sonra onu ailesine geri gönderemezdi, değil mi?

"Sonunda, bir yıl ya da daha uzun bir süre sonra, Beatrice aynada imgelemler görebilen küçük bir kız buldu, bu yüzden Beatrice çocuğu uzunca bir süre yanında tuttu. Ama kızın imgelemleri belirsizdi; Beatrice'in görebildiğinin yarısını bile göremiyordu. "Senden daha iyi kim görebilir? Beatrice korkmuş çocuğa sordu. Küçük kız çok çalışırsa - aynaya bakmak başını ağrıtıyordu - ve zihninde Beatrice'e atıfta bulunduğu gibi 'cadı' için aynaya bakacak başka birini bulursa, o zaman 'cadının' onu eve göndereceğinden emin olacağını düşündü. Ve gerçekten de Beatrice, güvenen ama pek de zeki olmayan küçük kıza her gün bunun sözünü veriyordu.

"Böylece çocuk baktı, sordu, sordu, baktı ve bir gün ona net bir vizyon geldi. Beatrice çocuğun ona söylediği her kelimeyi yazdı. "Çocuk, aynanın net bir şekilde görebilecek olan kişinin Beatrice'in kaçıracağı bir kız olduğunu söyledi. Beatrice'in bir mağazadan bir çocuk çaldığını gördü ve ona çocuğun neye benzediğini, mağazanın nerede olduğunu, çocuğun ne yapacağını ve 'in anneyi nasıl kandırabileceğini ayrıntılı olarak anlattı. Ona gördüğü her şeyi anlatmış. Beatrice'in çocuğu göğsünde bir işaretle dağladığını bile gördü.

"Dağlamak mı? Beatrice

dedi, sonra omuz silkti. Neden olmasın?

"Böylece Beatrice çocuğu çok fazla şey gördüğü için 'uzağa' gönderdi, sonra Beatrice aynada görülen her şeyi yaptı.

"Ancak çılgılık atan veledi damgaladıktan sonra bir takipçisi ona bir erkeği kaçırdığını söyledi.

"Beatrice'in hissettiği öfke bir kez daha dehşet vericiydi. İmgelemi gören o sefil çocuğa bunu açıklatamadı çünkü o kız 'gitmişti'. Bu kez, ona tekrar ihtiyaç duyma ihtimaline karşı kendini koruyan Beatrice, bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken değersiz çocuğu metal bir kutuya koydurdu. Kaçırdığı çocuğun bir kız kardeşi olması gerektiğini anlaması bütün bir gününü aldı. Ayna, kaçırma olayının aynayı okuyabilen kıza götüreceğini göstermemiş miydi? Ama kız kardeşi nasıl bulacaktı? Çocuğun ailesinin etrafının polis tarafından sarıldığını görmek için New York'a sadece bir kez gitmesi gerekti.

"Beatrice çok sade olduğu için kimse onu fark etmemiş gibiydi. Artık sadece yirmi yedi yaşındaydı ama yıllarca aynanın eğilmekten kamburu çıkmıştı. Birkaç hizmetçiyle birlikte lüks apartmanın servis girişine kolayca sızdı ve kısa süre içinde hangisinin 'onun' ailesi için çalıştığını öğrendi.

"Normal hizmetçiden 'kurtulmak', ardından üniformasını giymek ve daireye gitmek de için kolaydı. Ancak apartmana çıkarken asansörde, kaçırdığı çocuğun tek çocuk olduğunu öğrendi. Beatrice birkaç anlık panikle aynanın yalan söylediğini düşündü. Ama sonra gülümsedi çünkü annenin bir kız çocuğuna hamile olması gerektiğini fark etmişti. Onun kızına. Aynayı okuyabilen Beatrice'in kız çocuğu.

"Böylece Beatrice daireye gitti ve kuzeninin, düzenli hizmetçilerinin, küçük çocuğu çok sevdiği için çalışamayacak kadar üzgün olduğunu söyledi. Çocuğun babası Beatrice'e sert sert, onun hoşuna gitmeyecek kadar sert baktı; sonra da içeri girmesinde bir sakınca olmadığını başıyla onayladı. Beatrice'in ona söyleyecek bir şeyi olduğunu biliyor gibiydi ve söyleyeceklerini duymak istiyordu.

"Ondan sonrası çok kolaydı. Beatrice temizliği bitirdiğinde -ki pek de iyi bir iş çıkarmamıştı- bir fırsat doğdu ve Beatrice babaya bir not verdi. Notta karısıyla birlikte ertesi gün nereye gidecekleri yazılıydı. Sanki oraya hiç gitmemiş gibi fark edilmeden daireden ayrıldı.

"Ertesi gün, emredildiği gibi, küçük çocuğun ailesini taşıyan uçak Beatrice'in özel pistine indi. Adam hiçbir işe yaramadığı için derhal gönderildi ve uçak parça sökülerek gömüldü ya da yakıldı. Ama gerçekten de hamile olan kadın -her ne kadar bunun kıymetini bilmese de, diye düşündü Beatrice- çocuk doğana kadar göreceli bir rahatlık içinde tutuldu; sonra o da kocasının yanına gönderildi.

"Ve sonunda, Beatrice'e lüks ve konfor içinde büyüttüğü küçük, sevimli bir kız çocuğu kaldı. Ve tahminlere uygun olarak, çocuk aynadaki görüntüleri televizyon izliyormuş gibi net bir şekilde görebiliyordu.

"Ve Beatrice, aynayı kendisi okuyamıyorsa, bir sonraki en iyi şeye sahip olduğunu biliyordu. Planındaki tek kusur, erkek çocuğun onu koyduğu metal kutudan kaçmış olmasıydı. O kadar küçük bir çocuğun bu kadar karmaşık ve güçlü bir kilidi açabilecek kadar zeki olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

"Beatrice, çocuk kaçtıktan sonra aylarca gazetelerden ve televizyondan Connecticut ormanlarında başıboş dolaşan çocuk hakkında ne bulabildiğini takip etti. Geyik keneleriyle kaplıydı ve ateşi vardı ve bir süre hastanede yatmıştı. Ancak Beatrice

Veledin başına gelen hiçbir şeyi hatırlamadığını öğrenince rahatladı ve dikkatini artık kendisine ait olan küçük kıza çevirdi.

"Çok geçmeden, Heather'ın hakkında bir makale yazdığı ama Beatrice'in kendi makalesi olarak teslim ettiği savaşçı bir kraliçeden esinlenerek Boadicea verdiği küçük kızın çok zeki olduğunu anladı. Aynada Beatrice'in görmeyi hiç denemediği şeyleri görmeyi düşünüyordu. Yavaş yavaş, Beatrice aynayı Boadicea aracılığıyla, sadece para kazanmanın bir yolu olarak değil, güç kazanmanın bir yolu olarak kullanmaya başladı. Beatrice insanları ve işletmeleri kontrol etmeye başladı.

"Ve en önemlisi, aynayı başka sihirli nesneler aramak için kullandı, çünkü Beatrice'in istediği şeyin ölümsüzlük olduğuna karar vermişti. Eğer elde edilebilecekse, onu elde edecekti."

Çocuğa anlattığı hikâye buydu ve uzun yıllar boyunca her şey yolunda gitmişti. Beatrice'in, onun emirlerini yerine getirmekten başka bir şey için yaşamayan hatırı sayılır bir takipçi kitlesi vardı. Birkaç önemli kişiye sahipti ve ölümsüzlük için bir formül bulmuştu. Ayna, sarı saçlı, mavi gözlü ve sol elinde dokuz ben bulunan sıska bir kızın bir parçasını gösterdiğinde Beatrice gereken dokuz nesneden altısını toplamıştı.

Ondan sonra Beatrice'in hayattaki tek amacı o sıska küçük kızdan kurtulmak oldu.

Sonsuza dek

1

DARCI iş başvurusunu tekrar gözden geçirdi, her satırda kesinlikle doğru söylediğini ve "hayal gücü" eklemeyi kontrol etti. Annesi Darci'nin "hayal gücünün" bir aile laneti gibi olduğunu söylerdi. Jerlene Monroe, kızı ne zaman anlamadığı bir şey yapsa, "Ailenin baba tarafından geliyor olmalı," derdi. "Her kim olursa olsun," diye eklerdi Vern Amca bıyık altından, sonra da kavga çıkardı. İş, Vern Amca'nın yeğeninin "hayal gücüyle dolu" olmadığını, sadece sıradan bir yalancı olduğunu haykırdığı kısma geldiğinde, Darci sessizce odadan çıkar ve bir kitap açardı.

Ama şimdi Darci güzel New York'taydı, harika bir üniversite eğitimi almıştı ve herkesin gördüğü en iyi iş olması gereken bir işe başvuruyordu. Ve bu işi alacağım! dedi kendi kendine, katlanmış gazeteyi göğsüne bastırırken bir an için gözlerini kapattı. Gerçek İkna yeteneğimi buna uygulayacağım ve işi alacağımdan emin olacağım, diye düşündü.

"İyi misin?" diye sordu karşısındaki genç kadın, Darci'nin bir tür Yanki aksanı olduğunu fark ettiği bir sesle.

"Harika," dedi Darci gülümseyerek. "Peki ya sen?"

"Aslında kendimi aptal gibi hissediyorum. Yani, bu şeye gerçekten inanabiliyor musun?" diye sordu Darci'nin tuttuğu gazeteyi havaya kaldırarak. Uzun boylu genç bir kadındı, Darci'den çok daha uzundu ve Darci'yle kıyaslandığında düpedüz şişmandı. Ama insanlar Darci'yi hep sıska olarak tanımlıyordu. Annesi, "O 'modaya uygun şekilde zayıf," derdi. "Jerlene!" diye çıkışırdı kız kardeşi Thelma, "O kıza jöle ve şekerli mısır gevreğinden başka bir şey yedirmedin. Muhtemelen açlıktan ölüyordur." Bu açıklama Darci'nin annesinde büyük bir öfke yaratır, ardından da tek başına bir kız çocuğu yetiştirmenin ne kadar zor olduğuna dair bir söz sağanağı başlardı. Vern Amca, "Onu sen büyütmedin, komşular büyüttü," derdi; sonra da kavga kızışırdı.

Darci şimdi karşısındaki kadına gülümsüyordu. "Bence bu bir mucize," dedi. Darci kırılgan bir güzelliğe sahipti; iri mavi gözleri, küçük bir burnu ve gül goncası gibi bir ağız vardı. Sadece 1.80 boyunda ve o kadar az kiloluydu ki giysileri her zaman üzerinde bol dururdu. şu anda, parlak koltuklu küçük siyah eteği belinden büyük bir çengelli iğneyle tutturulmuştu.

"Bu işi gerçekten alacağınızı düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu öndeki kadın.

"Oh, evet," dedi Darci derin bir nefes alarak. "Olumlu düşünmeye inanırım. Eğer düşünürsen, başarabilirsin, buna gerçekten inanıyorum."

Kadın bir şey söylemek için ağızını açtı; sonra sinsice gülümsedi. "Pekâlâ, sence bu iş tam olarak nedir? Seks olamaz çünkü çok fazla para ödüyorlar. Uyuşturucu kaçakçılığı için olduğunu ya da kiralık katile ihtiyaç duyduklarını düşünemiyorum, çünkü duyuru çok aleni, peki sence gerçekten ne istiyorlar?"

Darci kadına gözlerini kırptırdı. Thelma teyzesi Darci'nin tek takım elbisesini indirimden aldığı sabun tozuyla yıkamış, sonra da durulama başlamadan önce çamaşır makinesinden çıkarmıştı. Thelma Teyze, "Bu şekilde para tasarrufu sağlıyorsun," demişti. Belki daha ucuzdu ama şimdi kumaştaki kurumuş sabun Darci'nin pembe, fırfırlı bluzu kolsuz olduğu için takım elbisenin astarsız kollarının içindeki çıplak kollarını kaşındırıyordu.

Darci kadının sorusunu anlamayarak, "Sanırım birisi kişisel asistan istiyor," dedi.

Bunun üzerine kadın güldü. "Gerçekten birilerinin bir asistan için yılda yüz bin dolar ödemeye razı olduğunu ve senin de işi alacağını düşünüyorsun çünkü.... Ne? İş alacağına inandığın için mi?"

Darci cevap veremeden, arkasında sırada bekleyen kadın, "Ona bir şans ver, olur mu? İş alamayacağını düşünüyorsan neden sırada bekliyorsun?" dedi.

Darci hiçbir şekilde küfür edilmesini onaylamıyordu ve bir şeyler söylemek istiyordu ama sıranın sonundaki kadın konuştu. "Bu işin ne olduğu hakkında bir fikri olan var mı? Dört saattir bekliyorum ve hiçbir şey öğrenemiyorum."

"Dört!" dedi birkaç kişi ilerideki bir kadın yüksek sesle. "Altı saattir buradayım!"

Yarım blok ötede duran bir kadın "Geceyi kaldırımda geçirdim," diye bağırdı.

Bundan sonra, tüm kadınlar birbirleriyle konuşmaya başladı ve sıra neredeyse dört blok uzunluğunda olduğu için bu oldukça gürültü çıkardı.

Ancak Darci bu işin gerçekte ne için olduğu konusunda spekülasyonlara katılmadı, çünkü kalbinin en derin yerinde bu işin kendisi için olduğunu biliyordu. Bu onun dualarının cevabıydı. Son dört yıl boyunca, üniversite boyunca, her gece Tanrı'nın Putnam'la içinde bulunduğu durumda ona yardım etmesi için dua etmişti. Ve dün gece, bu ilanı gördüğünde, bunun dualarının cevabı olduğunu anlamıştı.

Darci ona ilanı gösterdiğinde Vern Amca, "Senin niteliklerine sahip olduğu kesin," demişti. Yüzü Darci'nin çok iyi tanıdığı o küçük sırıtışa dönüşmüştü.

Thelma Teyze yine, "Annenin o gösterişli okulu seçmene neden izin verdiğini asla anlayamayacağım," dedi. "Sekreterlik okuluna gidebilirdin, böylece kendine gerçek bir iş bulabilirdin - evlendikten sonra ihtiyacın olacak bir iş değil."

"I..." Darci başladı, ama sonra sustu. Açıklamaya çalışmanın faydasız olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Bunun yerine, Vern Amca ve Thelma Teyze'nin aşağı inmesine izin verdi; sonra dairelerindeki, artık yatak odası olan dönüştürülmüş dolaba gitti ve kitap okudu. Kurgusal olmayan şeyler okumayı severdi çünkü bir şeyler öğrenmeyi severdi.

Ama Vern Amca haklıydı: İlan Darci'nin nitelikleri göz önünde bulundurularak yazılmıştı.

KİŞİSEL ASISTAN

Bilgisayar becerisi gerekmiyor. Seyahat etmeye istekli olmalı, yani aile bağları olmamalı. Genç, sağlıklı ve ilgili olmalı. Başlangıç maaşı yılda 100.000 dolar, artı sağlık, diğ. Şahsen başvurun, sabah 8:00'de. 211 West 17 Street, Suite 1A.

"Bu iş için doğru kişi olduğunu söyleyerek ne demek istiyorsun?" Thelma Teyze dün gece söylemişti. "'Aile bağları yok' yazıyor. Darci'nin sahip olduğu bir şey varsa, o da ailesidir."

"Anne tarafından," demişti Vern Amca sırtarak. Thelma Teyze, Darci'nin annesi olan kız kardeşi gibi mücadelecisi biri değildi, bu yüzden dudaklarını sıkı ve televizyonun uzaktan kumandasını alıp Darci'nin izlediği Discovery Channel programından QVC'ye geçti. Thelma Teyze tüm alışveriş kanallarındaki sunucuların hayat hikayelerini biliyordu. Alışveriş kanallarının kendisini evinde gibi hissettirdiğini söylerdi.

New York gibi büyük ve yoğun bir yerde. Darci'ye sık sık Putnam'dan hiç ayrılmaması, hırslı bir adamla evlenmemesi ve on yıl önce Indianapolis'e kadar taşınmaması gerektiğini söylerdi. Ve üç yıl önce Vern'in patronu ondan tembel kaynakçılardan oluşan bir ekibi denetlemek üzere New York'a gitmesini istediğinde, Thelma onunla reddetmesi gerektiğini söylemişti. Ama gitmiş ve nefret ettiği şehirde her dakika acı çekmişti.

Şimdi sırada bekleyen Darci, etrafında uçuşan öfkeli sözleri dinlememeye çalışıyordu. Bunun yerine gözlerini kapadı ve kendisine bu mükemmel işe sahip olduğunun söylendiği görüntüye konsantre oldu.

Gün ilerledikçe bilgiler sıraya girmeye başladı. Binaya girdikten sonra bekleme odasına alındılar ve nihayet görüşme odasına girmelerine izin verildi. Görüşme odasına açılan ağır ahşap bir kapı vardı ve bu kapı "kapı" olarak biliniyordu. Odanın içinde neler olup bittiğine gelince, muhtemelen hiçbir kadın böylesine büyük bir iş şansını tehlikeye atmak istemediği için çok az şey duyular.

Darci'nin binaya girmesine nihayet izin verildiğinde saat neredeyse öğleden sonra dörttü. Bekleme odasının kapısının önünde bir kadın duruyordu ve odaya sadece sandalye sayısı kadar kadının girmesine izin veriyordu. Saatler önce sıradaki herkes erkeklerin bu iş için gerçekten değerlendirilmediğini görmüştü. Erkekler merdivenlerden yukarı çıkıyor, ancak birkaç dakika sonra geri iniyorlardı.

"Sana söylemiştim," dedi Darci'nin yakınındaki bir kadın. "Seks. Bu seks için."

Bir kadın ayakkabısını tutup ayağını ovuşturarak, "Yılda yüz bin dolar edecek neyiniz var?" diye sordu.

"Önemli olan neye sahip olduğum değil, onunla ne yapabildiğimdir."

Bir başkası yüksek sesle "Bitti, daha ," dedi ve Darci bir an için yumruk yumruğa kavga çıkacağını sandı. Bu sözler memleketi Putnam, Kentucky'de söylenseydi olurdu ama Kuzeyli kadınların yumruk yerine kelimelerle kavga ettiğini öğrenmişti. Annesi bir çift Yanki kızın tartıştığını duyduktan sonra, "Burnuna yumruk atmak daha nazikçe olur," demişti.

"Sıradaki!" dedi kadın sert bir sesle, ahşap kapı açılıp Darci'yle sıradayken ilk kez konuşan genç kadın dışarı çıkarken. Darci soru sormak için ona baktı ama genç kadın omuz silkti, sanki mülakatta iyi olup olmadığını bilmediğini söylemek ister gibiydi.

Darci ayağa kalktığında birden başının döndüğünü hissetti. O sabah erkenden Vern Amca'nın evinden ayrıldığından beri bir şey yememişti. Thelma Teyze, Darci'ye bir Pop-Tart ve sıcak Pepsi dolu plastik bir bardak uzatırken, "İyi ve sağlam bir kahvaltı yapmanı istiyorum," demişti. "Meyve senin için annenin verdiği mısır gevreklerinden daha iyidir. İş aramaya çıktığında kafeine, şeker ve içini ısıtacak bir şeye ihtiyacın var," demişti nazikçe.

Ama şimdi, Darci çok hızlı bir şekilde ayağa kalktığında, kahvaltı uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Birkaç derin nefes aldı, omuzlarını geriye attı ve ceketinin içine uzanıp omzundaki kaşınan yeri tırmalama dürtüsünü kontrol ederek açık kapıdan içeri girdi.

Odanın bir tarafı o kadar kirli pencerelerle kaplıydı ki sokağın karşısındaki binayı zar zor görebiliyordu. Pencerelerin altındaki zeminde, çoğu kırık metal katlanır sandalyelerden oluşan dağınık bir yığın vardı.

Odanın ortasında büyük bir meşe masa vardı, tüm ikinci el mobilya mağazalarında sınırsız sayıda bulunan türden. Masanın arkasındaki metal sandalyelerden birinde bir adam oturuyordu ve solunda, bir kenarda bir kadın oturuyordu. Ellili yaşlarındaydı, güzel bir twinset ve uzun pamuklu bir etek giymişti, boynunda ve ellerinde altın ve elmaslar parlıyordu. Son derece sıradan bir yüzü vardı, kalabalıkta kimsenin fark etmeyeceği bir yüzdü ama Darci'nin o güne kadar gördüğü en yoğun gözlere sahipti. Şimdi Darci'nin odaya girişini izlerken o kocaman kahverengi gözler hiç kırılmıyordu.

Ama Darci kadına bir kez baktıktan sonra gözlerini kaçırdı, çünkü masanın arkasındaki adam hayatında gördüğü en muhteşem insandı Oh, belki film yıldızı güzelliğinde değildi ama Darci'nin her zaman hoşlandığı türden bir adamdı. Bir kere daha yaşlıydı, en azından otuzlu yaşlarının ortasıydı.

"Biriyle evlenerek baba olunmaz," demişti annesi birden fazla kez, ama bu Darci'nin otuzunu geçmiş erkeklerden etkilenmesine engel olmamıştı.

Annesinin felsefesi "Otuzunu geçmişse yetmişini de geçmiş olabilir" şeklindeydi ama Jerlene'in erkek arkadaşları her geçen yıl daha da gençleşiyor gibiydi. Adam, "Lütfen oturun," dedi ve Darci adamın çok hoş bir yüzü olduğunu düşündü.

sesi, derin ve zengin.

Uzun boylu bir adamdı, en azından ayağa kalksa uzun olacakmış gibi görünüyordu ve çok güzel siyah saçları vardı, bir sürü, kulaklarının üzerinde gri kanatları vardı. Bir aslanın yelesi gibi, diye düşündü, gözleri yırtılacak kadar açık bir şekilde adama bakarken. Ama adamın hayal gücünün bir ürünü olması ve gerçekte var olmaması ihtimaline karşı gözlerini kırpmak istemedi.

Güzel saçlarının yanı sıra güçlü bir çenesi, küçük bir yarığı olan hoş bir kare çenesi (tıpkı Cary Grant gibi, diye düşündü), küçük düz kulakları (erkeklerin kulaklarını her zaman fark ederdi) ve derin mavi gözleri vardı. Ne yazık ki bu gözler dünyanın yükünü taşıyor gibi görünen birinin gözleriydi. Ama belki de o kadar çok kadına o kadar çok soru sormaktan yorulmuştu.

"Başvurunuzu görebilir miyim?" diye sordu, elini masanın üzerinden ona uzatarak.

Alabilir miyim? diye düşündü Darci. "Yapabilir miyim?" değil, izin istemek gibi uygun bir "yapabilirim". Gülümseyerek kâğıdı ona uzattı ve Darci otururken o da okumaya başladı. Darci beklerken ellerini dizlerinin altına sıkıştırdı ve odaya göz gezdirirken bacaklarını sallamaya başladı, ancak adamın solundaki kadına baktığında sallanmayı bıraktı ve kıpırdamadan oturdu. Kadının gözlerinde biraz sinir bozucu bir şeyler vardı. Darci kadına, "Güzel bir gün," dedi ama kadının yüzü Darci'yi duyduğuna hiçbir işaret vermiyordu, kadın ona sertçe bakıyor olsa da.

"Yirmi üç yaşında mısın?" diye sordu adam ve Darci'nin dikkatini tekrar kendisine çekti.

"Evet," diye cevap verdi.

"Ve üniversite eğitimi?" Bunun üzerine adam onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve gözlerinden ona inanmadığı anlaşılıyordu. Darci buna alışkındı. Tam olarak anlamıyordu ama insanların makinede yıkanmış takım elbisesine ve uçuşan ince saçlarına bakıp onun üniversiteli bir kıza benzemediğini düşündükleri sık sık oluyordu.

Darci, "Mann's Genç Bayanlar için Gelişim Koleji," dedi. "Çok eski bir okul."

"önce hiç duyduğumu sanmıyorum. Nerede?"

"Aslında her yerde var," dedi. "Bu bir yazışma okulu."

"Ah, anlıyorum," dedi adam ve başvurusunu bir kenara bıraktı. "Bana kendinden bahset Darci."

"Ben Putnam, Kentucky'denim ve hayatım boyunca orada yaşadım. İki hafta önce New York'a gelene kadar Putnam'ın elli mil dışına hiç çıkmamıştım. Bir iş bulana kadar teyzem, annemin kız kardeşi ve onun kocasıyla kalıyorum."

"Peki büyüdüğünde ne olmak istiyorsun-" Adam kendini durdurdu ama kadın onun "Büyüdüğünde" diyeceğini biliyordu. Onun küçüklüğü

İnsanlar onu sık sık çocuk sanırdı. "Peki ne olmak için okudunuz?" "Hiçbir şey," dedi Darci neşeyle. "Her şeyden biraz çalıştım. I farklı şeyler öğrenmeyi severim." Ne adam ne de kadın buna yanıt vermeyince Darci uysalca, "Bilgisayarlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

"Sorun değil," dedi adam. "Söyle bakalım Darci, erkek arkadaşın var mı?"

Darci'nin kafasında alarm zilleri çalmaya başladı. Kendini çoktan ele vermiş miydi? Bu güzel adam Darci'nin kendisinden etkilendiğini görmüş müydü? Bir işçi değil de bütün gün kendisine aşık bir kız bulacağını mı düşünüyordu?

"Oh, evet," dedi Darci parlak bir sesle. "Evlenmek üzere nişanlandım. Putnam'la.

O-"

"Kasabanızla aynı isim mi?"

"Evet. Kasabanın sahibi Putnam." Sofistike, büyük şehirli bir tavırla gülmeye çalıştı. "Putnam'ın sahip olduğu pek bir şey olmasa da, ne varsa Putnam'a ait. Ya da en azından ailesine. Kasaba hepsinin, yani. Ve tabii ki fabrikalar da."

"Fabrikalar mı? Kaç fabrika?"

"On bir, on iki," dedi, sonra düşündü. "Hayır, sanırım şu anda on beş tane var. Putnam'ın babası onları müthiş bir hızla inşa ediyor."

"Müthiş," dedi adam, sonra başını eğdi ve Darci emin değildi ama biraz gülümsediğini düşündü. Ama tekrar yukarı baktığında yüzü yine ciddiydi. "Eğer zengin bir adamla evleneceksen, o zaman bir işe ihtiyacın yok, değil mi?"

"Ama ben biliyorum!" Darci hiddetle konuştu. "Görüyorsun ya-" diye söze başladı ama sonra sözünü kesip alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Annesi onu, hakkında bilinmesi gereken her şeyi herkese anlatmaması konusunda sürekli uyarıyordu. "Biraz gizem bırak," demişti annesi. Eğer böyle bir zaman geldiyse, Darci şimdi biraz gizem bırakmanın tam zamanı olduğundan emindi. Ve belki de biraz "hayal gücü" eklemekten zarar gelmezdi. "Putnam'a yıllarca miras kalmayacak, bu yüzden kendi başımızın çaresine bakmak zorundayız. Buraya New York'a elimden geldiğince çok kazanmaya geldim, böylece sevgili evime dönebilir ve sevdiğim adamla evlenebilirim." Tüm bunları bir solukta söylerken, sağ elinin parmakları arkasında çapraz duruyordu.

Bir süre adam ona sertçe baktı, o da adama aynı sertlikte baktı. Kadına gelince, Darci'nin söyleyebildiği kadarıyla o ne konuşmuş ne de gözünü kırpmıştı.

"Eğer bir erkeğe aşkınsanız, seyahat edemezsiniz. Ve eğer New York'ta akrabalarınız varsa, haftalarca uzakta olursanız onları özlersiniz."

"Hayır, yapmazdım!" Darci çok hızlı söyledi. Ama adamın onun nankör biri olduğunu düşünmesini istemiyordu, hele de teyzesi ve eniştesinin onun için yaptıklarından sonra. "Onlar, uh" diye başladı. "Onların kendi hayatları var ve onları ne kadar sevsem de bensiz de gayet iyi idare edeceklerini düşünüyorum. Ve annem...." Ne diyebilirdi ki? Annesinin kendisinden on iki yaş küçük yeni bir erkek arkadaşı olduğunu ve Darci bir çukura düşse muhtemelen fark etmeyeceğini mi? "Annemin de kendine ait bir hayatı var. Kulüpler, hayır kurumları, bu tür şeyler." Putnam's Spuds and Suds bir "kulüp" sayılabilir miydi?

"Ya senin genç adam?"

Adamın kimi kastettiğini anlamak için bir an düşünmesi gerekti. "Oh. Putnam. Pek çok ilgi alanı var ve o.... Benim bir yıl boyunca-" Neredeyse "özgürlük" diyecekti ki bu gerçeğe yakın olurdu. "Birlikte ömür boyu sürecek aşk yolculuğumuza başlamadan önce kendime ait bir yılım olmasını istiyor."

Darci bu son cümlemin oldukça hoş bir ifade tarzı olduğunu düşündü ama adamın üst dudağında onu hasta olacakmış gibi gösteren minicik bir kıvrılma olduğunu fark etti. Neyi yanlış yaptığından emin değildi ama bu görüşmeyi mahvedeceğini biliyordu. Derin bir nefes aldı. "Bu işe gerçekten ihtiyacım var," dedi usulca. "Ve sizin için çok çalışacağım." Sesinin yalvarır gibi, neredeyse yalvarır gibi çıktığını biliyordu ama kendini tutamıyordu.

Adam biraz arkasında oturan kadına döndü. "İhtiyacınız olan şey sizde var mı?" diye sordu ve kadın başını hafifçe salladı. Adam Darci'ye döndüğünde başvurusunu aldı ve diğerlerinin koydu." Pekala, Bayan, uh-"

"Monroe," dedi Darci. "Akraba değiliz." Adam boş boş baktığında, "Diğerine" dedi.

"Oh, anlıyorum," dedi. "Aktris." Şakanın komik olduğunu düşünmüş gibi yapmadı ama ciddi ifadesini korudu. "Gördüğünüz gibi çok sayıda adayımız var, bu nedenle sizinle tekrar görüşmek istersek sizi ararız. Telefon numaranızı buraya mı yazdınız?"

"Evet, ama sekiz ile on arasında arama. O saatlerde Vern amcam televizyon izler ve o...." Sesi kesildi. Yavaşça ayağa kalktı, sonra adama bakarken durakladı. "Bu işe ihtiyacım var," dedi tekrar.

"Hepsi de öyle Bayan Monroe," dedi adam, sonra tekrar yaşlı kadına baktı ve Darci kovulduğunu anladı.

Ofisten çıkıp küçük bekleme odasında oturan kadınların umut dolu gözlerine bakarken omuzlarını dik tutmak için tüm iradesini kullandı. Ofisten çıkarken gördüğü diğerleri gibi, onların sessiz sorularına cevap olarak omuz silkti. Mülakatta nasıl bir performans sergilediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tekrar sokağa çıktığında çantasını açtı ve cüzdanını kontrol etti. Yetmiş beş sente ne kadar yiyecek alabilirdi ki? Bazen manavlar satamadıkları çürük muzlar için ondan çok az para alırlardı.

Başı dik, omuzları geride, Darci yürümeye başladı. Belki de işi alacaktı. Neden olmasındı ki? Tüm niteliklere sahipti, değil mi? Birkaç becerisi olan birini istiyorlardı ve bu kesinlikle ona uyuyordu. Adımlarına yeniden bahar geldi ve gülümseyerek daha hızlı yürümeye başladı, zihnini adam arayıp işi aldığını söylediğinde ne söyleyeceğini planlamakla meşguldü. "İşte böyle davranacağım: nazik," dedi yüksek sesle. "Nazik ve şaşkın." Daha geniş bir şekilde gülümseyerek adımlarını hızlandırdı. Gerçek İkna yeteneğini bu soruna uygulayabilmek için eve gitmesi gerekiyordu.

Adam kapıdaki kadına başvuranları bir süre bekletmesini işaret etti. Esnemesi ve hareket etmesi gerekiyordu. Pencerele doğru yürüyerek ellerini arkasında kavuşturdu. "Bu işe yaramıyor," dedi arkasındaki kadına. "Doğru olmaya yakın tek bir kadın bile bulamadık. Ne yapmalıyım, ilkokulları mı dolaşmalıyım?"

"Sonuncusu yalan söylüyordu," dedi arkasındaki kadın yumuşak bir sesle.

Adam dönüp ona baktı. "O mu? Küçük Kentucky köylüsü mü? Zavallı şey. Üzerindeki takım elbise sanki bir dereye yıkanmış gibiydi. Ayrıca bir erkek arkadaşı var, hem de zengin bir tane. Yalan söylediği şey bu muydu? Ailesinin sahip olduğunu söylediği o fabrikalar? Muhtemelen arkasında silah rafı olan yirmi yıllık bir pikabı vardır."

"Her konuda yalan söylüyordu," dedi kadın, gözlerini Adam'a dikerek.

Konuşmaya başladı ama Helen'in aklını kullandığını ve normal insan iletişim yöntemlerinden nefret ettiğini uzun zaman önce öğrenmişti - bu da konuşmaktan nefret anlamına geliyordu. Birçok kez ona "Sana söylemiştim." demişti. Daha sonra, sonunda Helen'in gerçekten de ona her şeyi anlatan kısa bir cümle söylediğini hatırlayana kadar beynini zorlamıştı.

Ama şimdi Helen bu tek cümleyi tekrarladığı için bunun çok önemli olduğunu biliyordu. Yorgunluktan neredeyse sıçrayarak odanın diğer ucuna geçti ve kızın başvurusunu yığının en üstünden alıp kadına uzattı. Kadın boşluğa bakarak kâğıdı aldı ve ellerini üzerinde gezdirdi, okumadı, sadece dokundu. Bir süre sonra gülümsedi; sonra gülümsemesi daha da genişledi.

Başını kaldırıp Adam'a baktı. "Yalan söylenebilecek her konuda yalan söylüyor," dedi mutlulukla.

"Erkek arkadaşı, teyzesi ya da amcası yok mu? İşe ihtiyacı yok mu? Tam olarak ne hakkında yalan söylüyor?"

Helen bu sorular onun için önemli olmadığından elini sallayarak geçiştirdi. "O görüldüğü gibi değil, olduğunu düşündüğü gibi değil, sizin onu gördüğünüz gibi değil."

Adam çenesini kapalı tutmak için çabalamak zorundaydı. Kâhinlerin dolambaçlı, şifreli konuşmalarından nefret ederdi. Kadın neden sadece ne demek istediğini söyleyemiyordu?

Helen her zamanki gibi Adam'ın düşüncelerini okuyor ve her zamanki gibi bu düşünceler onu eğlendiriyordu. Adam'da hoşuna giden şey, onun yeteneklerine hayranlık duymamasıydı. Çoğu insan durugörü uzmanlarının en gizli sırlarını okuyabilmesinden korkardı ama Adam hem kendi sırlarını hem de başkalarınınkini öğrenmeye çalışıyordu, bu yüzden Helen onun için hiçbir korku duymuyordu.

"Bana gerçekten ne söylediğini anlatmak ister misin?" diye sordu ona ters ters bakarak.

"Aradığım o."

"Şu yetersiz beslenen kimsesiz mi? Mansfield kızı mı?"

Helen şaşkınlıkla kâğıda baktı. "'Darci T. Monroe,' . Mansfield' değil."

Adam açıklayamayacağını bildiği için, "Şakaydı," dedi. Helen size ölmüş büyükbabanızın herhangi bir anda ne yaptığını söyleyebilirdi ama hayatında hiç dizi ya da film izlediğinden şüpheliydi.

Başvuruyu Helen'den alarak ona baktı ve birkaç dakika önce karşısında oturan küçük kız hakkında hatırlayabildiği her şeyi hatırlamaya çalıştı. Bugün yüzlerce kadın gördüğünden, hepsi zihninde birbirine karışıyordu.

Küçük, narin, üzerinde bir yoksulluk havası vardı. Ama yine de minik bir kuş gibi güzel bir şeydi. Bir saka kuşu, diye düşündü, omuzlarından sarkan sarı saçlarını hatırlayarak

ucuz bir takım elbise. Sandalet giymişti, çorap giymemişti ve adam onun ayaklarının bir çocuğunki kadar olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

"Emin değilim-" diye başladı Helen'e bakarken. Ama yüzünde "o" ifade vardı, bir şeye derinlemesine bakarken yarı trans halinde olduğunu gösteren ifade. "Pekâlâ," dedi iç çekerek, "söyle bakalım. Ne görüyorsun?"

"Sana yardım edecek."

Adam kadının detay bekledi ama sonra dudaklarındaki gülümsemeyi gördü. Tanrı yardımcısı olsun! Bu durugörü esprisiydi. Kadın onu eğlendirecek bir şey öngörüyordu. Tecrübelerine göre bu, piyango kazanmak kadar iyi ya da üç gün boyunca bir kar yığnında mahsur kalmak kadar kötü bir şey anlamına gelebilirdi. Herkes hayatta kaldığı sürece, Helen bu tür sefil deneyimlerin eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Aslında, hayatta kalınan her macera onu memnun ederdi. Bir insanın kafasından böyle şeyler geçerken filmlere ve televizyona kimin ihtiyacı vardı ki?

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" Adam, ağzını sert bir çizgiyle kapatarak sordu.

"Evet," diye cevap verdi Helen; sonra da nadiren görülen o içten gülümsemelerinden birini takındı. "Karnı aç. Onu doyurun, size yardım edecektir."

"Ona Fido adını vereyim mi?" Adam edepsiz olmaya çalışarak sordu ama ses tonu Helen'in ayağa kalkarken daha fazla gülümsemesine neden oldu.

"İşe gitme vaktim geldi," dedi, çünkü her gecenin en karanlık saatlerini trans halinde müşterilerinin hayatlarına ve geleceklerine bakarak geçiriyordu.

Kızın onu rahatsız etmesine rağmen, Adam kız gitmek üzereyken bir panik duygusu hissetti. "Onun hakkında emin misin? Bunu yapabilir mi? Yapacak mı?" Helen kapıda durakladı ve ona baktığında yüzü ciddiye. "Gelecek yaratılacak. Şu anki haliyle, bu işte başarısız da olabilirsin başarılı da. Seninle birlikte orada olana kadar sonucu göremeyeceğim.

Bu Mansfield kızı ve-"

"Monroe," diye tersledi Adam.

Helen biraz gülümsedi. "Unutma. Ona dokunmamalısın."

"Ne?!" Adam hayretler içinde kaldı. "Ona dokunmak mı? Çaresiz mi görünüyorum? O zavallı küçük kıza mı? Muhtemelen bir ortakçı kulübesinde büyümüştür. Hangi okula gidiyordu? Mann's bilmem ne mi? Dokun ona! Gerçekten. Tercih ederim-"

Konuşmayı kesti, çünkü Helen kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkmıştı, ama kahkahası ona doğru yayılıyordu. Onun güldüğünü daha önce hiç duymamıştı.

"Kâhinlerden nefret ediyorum!" Adam yalnız kaldığında böyle dedi; sonra tekrar başvuruya baktı. T'nin açılımı ne acaba? diye düşündü, dehşet içinde başını sallayarak. Bugün, Güney Dakota'dan ya da başka bir yerden gelen uzun bacaklı, muhteşem bir güzel içeri her girdiğinde Adam'ın kalbi neredeyse küt küt atıyordu. Eğer o "doğru kişi" ise, gecesini gündüzünü onunla geçirecek, yemeklerini paylaşacak, maceraya dönüşebilecek şeyleri paylaşacak....

Ama her seferinde, güzel odadan çıktıktan sonra Helen'e bakmış ve onun şehvet dolu fantezilerinin her birini gördüğü için alaycı bir ifadeyle başını hayır anlamında sallamıştı. Hayır, güzellik "o" değildi.

Ama bu! Adam düşündü. Bu Darci T. Monroe -diğeriyle bir akrabalığı yoktu- herhangi bir şeyi başarmasına yardımcı olacak kadar güçlü görünmüyordu. Belki de fiziksel olarak nitelikli olduğu doğrudu - buna kesinlikle inanabilirdi - ama nasıl olabilirdi ki...?

"Canı cehenneme," dedi, sonra telefonu aldı ve başvuruda yazdığı numarayı aradı. Telefon çalarken, hâlâ iki haftam var diye düşündü. Belki uygun niteliklere sahip başka biri çıkar, dedi kendi kendine, telefonu bir kadın sesi açtığında.

Sonsuza dek

2

CAMWELL, Connecticut'taki GROVE, Darci'nin hayatında gördüğü en güzel yerdı. Han ve arazisi bir zamanlar zengin bir adamın çiftliğıydi. Burayı ilk gördüğünde George Washington'Mount Vernon'u gibi olduğunu düşünmüştü. Derin sundurması ve çok sayıda penceresi olan ana ev 1727 yılında inşa edilmişti. İçeride yerler geniş meşe tahtalarla döşenmişti ve giriş holünün solunda, güzel küçük bir masada kayıt yaptırdığı yerde, büyük bir taş şömineye bakan şişman, şişirilmiş sandalyeler ve iki kanepenin bulunduğu büyük bir oda vardı.

Küçük valizini taşıyan genç adama "Çok güzel," demişti.

"Siz ve Bay Montgomery birlikte Kardinal'in konuk evindesiniz," dedi onu aşağı yukarı süzerken.

"Öyle mi?" diye sordu. "Bay Montgomery buraya sık sık gelir mi?"

"Bildiğim kadarıyla buraya daha önce hiç gelmemiştim," dedi genç adam ana evden geçip arka kapıdan çıkarken.

Darci, ağaçların altında neredeyse gizlenmiş birkaç küçük eve giden çiçeklerle kaplı patika yolların bulunduğu alanı görünce gülümsedi. "Bağımlılıklar," dedi.

"Aynen öyle," dedi adam ona gülümseyerek. "Bu kelimeyi bilen çok fazla insan yok. Tarihi sever misin?"

"Pek çok şeyi severim," dedi Darci. "Bay Montgomery henüz gelmedi mi?" "Saatler önce giriş yaptım," dedi sol patikadan aşağı dönerken.

"Bütün

Konuk evlerine kuş isimleri veriliyor ama aramızda kalsın, sizinki eskiden buzhane idi. Bunu sana söylememeliyim ama.... "Sesi alçaldı. "Yatağın altına bak, orada bir mahzene açılan bir kapı var. Eskiden orada buz tutarlardı."

"Bir de dere var mı? Buzu soğuk tutacak bir şey?"

"Eskiden öyleydi ama artık orada olduğunu sanmıyorum," dedi. "İşte burada." Kilitli olmayan kapıyı açtı ve küçük eve girdi.

İki yatak odası, iki banyo, küçük, tam donanımlı bir mutfak ve çok güzel bir oturma odası ile büyük evin küçük bir versiyonuydu. Mobilyalar eski ve yeninin bir karışımıydı ama her şey güzelce muhafaza edilmiş, zarif bir şekilde dekore edilmişti. "Çok güzel," dedi Darci usulca. "Burada çalışmayı seviyor olmalısın."

"Faturaları ödüyor," dedi. "Hangi oda?"

"Ah, bilmiyorum. Boş olan sanırım," dedi ve genç adamın sağdaki yatak odasına doğru dönmeden önce biraz gülümsediğini gördü. Darci iç çekti. Darci küçük kasabaları bilirdi, bu yüzden küçük Camwell kasabasındaki herkesin yakında kendisinin ve yeni patronunun cinsel bir buluşma için orada olmadıklarını öğreneceklerinden emindi. Çok kötü, diye düşündü, çünkü insanların onun seksi bir şeyler yaptığını düşünmelerini isterdi.

Genç adam çantasını yatağın ayak ucundaki küçük tabureye bıraktı, sonra beklenti içinde ona döndü ve Darci'nin bahşış istediğini anlaması bir an aldı. Yavaşça el çantasını açtı, iki çeyreklik çıkardı ve ona uzattı.

Genç adam bir an şaşkınlıkla elindeki paralara baktı; sonra tekrar ona baktı ve gülümsedi. "Çok teşekkürler," dedi, bir şeylerden dolayı çok eğlenmiş gibi görünüyordu.

Misafir evinde yalnız kaldığında Darci yatağa oturdu. Şimdi ne olacak? diye düşündü. Son iki hafta hayatının tuhaf haftası olduğundan, bundan sonra ne beklemesi gerektiğinden emin değildi.

Her şeyden önce, ona işi aldığını söyleyen Thelma Teyze'ydi, çünkü telefona cevap veren oydu.

"Ne söyledi?" Darci sordu. "İşe ne zaman gideceğim? Nereye?"

Thelma Teyze bunların hiçbirini bilmiyordu. Tek düşündüğü, kocasına "Ben sana söylemiştim," dediğinde duyacağı hazdı. Ama Vern Amca eve döndüğünde tek derdi, Darci'den kendileriyle kalma ayrıcalığı için ne kadar oda ve yemek ücreti hesaplamaktı.

Darci ise etrafında dönen tartışmaların tek kelimesini bile duymamıştı. Tek hissettiği tatmin duygusuydu, çünkü her şeyin kendi kendine yoluna gireceğine olan inancı gerçekleşmişti.

Ancak sonraki iki hafta boyunca, çok kısa bir süre önce tanıştığı adamdan duyduğu tek şey, kendisine ilk maaş çekini gönderebilmesi için gerekli olan sosyal güvenlik numarası ve diğer ilgili bilgileri istemesiydi.

ilerlemişti. Aradan iki hafta geçip Darci başka bir şey duymadığında, Vern Amca Darci'ye işin onun gibi kızları tavlama için olduğunu başından beri bildiğini söylemeye başlamıştı.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Thelma Teyze sinirlenmişti. Kız kardeşinin kızı yılda yüz bin dolarlık bir işe girdiğinden beri hayattaki yerinin yükseldiğini hissediyor, bu yüzden kocasına daha fazla karşı çıkıyordu. "'Onun gibi kızlar' ne demek Vernon?" Thelma ağzı bir karış açık sormuştu. Vern Amca, "Anne gibi, kız gibi," diye cevap verdi ve Darci o zaman odadan çıktı.

Ama sonunda bir zarf geldi ve içinde bir mektupla Darci'nin hayatında hiç görmediği kadar çok para içeren bir çek vardı.

İşte o anda Vern Amca, Darci'de gerçekten de Jerlene Monroe'dan bir şeyler olduğunu anladı ama ona miras kaldığını düşündüğü bir özellik değildi bu. Vernon çeki görür görmez hepsini kendi banka hesabına yatırmak için bir plan yaptı. "Bu şekilde daha fazla faiz alırsın," demişti Vern Amca samimiyet damlayan bir sesle.

"Bak ne diyeceğim Vern Amca," dedi Darci gülümseyerek. "Neden ben bir hesap açmıyorum ve sen de parayı benim hesabıma yatırıyorsun?"

Bir sürü laf kalabalığı olmuştu ve Darci kendisine söylenen bir sürü lafı dinlemek zorunda kalmıştı ama buna alışkındı. Paraya ihtiyacı olmasaydı, hayatının tüm akışını belirleyecek bir ihtiyacı olmasaydı, iyi talihini onunla paylaşmaya çok daha istekli olurdu. Ama bir kuruluşu bile kimseyle paylaşamazdı.

Thelma Teyze, "Darci'nin ne kadar borcu olduğunu biliyorsun," demişti ama Darci, teyzesinin biricik yeğeninin tüm parayı kendine saklayacak olmasından pek de memnun olmadığını anlayabiliyordu. Ayrıca Darci, kan bağı ya da evlilik bağı olan akrabalarından hiçbirinin Darci'nin "borcunun" onunki kadar dayanılmaz bir yük olduğunu düşünmediğini çok iyi biliyordu.

Sonunda Darci onlara Vern Amca'nın talebini ciddi bir şekilde düşüneceğini ve cevabını yarın bildireceğini söyledi. Onlara söylemediği şey, maaş çekiyle birlikte gelen mektubun, Darci'nin mülakatta tanıştığı ve şu anda patronu olan adam olduğunu düşündüğü Adam Montgomery'den geldiğiydi. Mektupta, kendisini Camwell, Connecticut'taki Grove'a götürmek üzere bir araba göndereceğini söylediği bir tarih ve saat yazıyordu. Bir de telefon numarası vardı ama Darci aradığında sadece telesekreter çıktı. Kadın

Amcasının dairesinde değil, on altı blok ötede, New York'un çok daha güzel bir yerinde buluşmak üzere bir mesaj bıraktı.

Yeni işine başlayacağı günün sabahında Darci tüm eşyalarını eski bir bavula doldurmuş ve on altı blok boyunca arabanın onu karşılayacağı yere kadar taşımıştı. Araba saat ikiye kadar gelmeyeceği için bütün sabah ve öğleden sonra orada kalmış, arabayı kaçırmaktan o kadar korkmuştu ki köşeden sadece bir kez kızarmış tam buğday üzerine ton balıklı salata almak için ayrılmış, sonra da koşarak köşeye geri dönmüştü. Taba rengi deri koltukları olan siyah Lincoln onu tam saat ikide karşılamıştı.

Connecticut yolculuğu boyunca Darci arka koltuğun kenarında oturmuş ve soföre sorular sormuştu. Connecticut'ın kuzeyindeki Camwell kasabasının bulunduğu ücra bölgeye vardıklarında, Darci onun hakkında son iki karısının bildiğinden daha fazla şey biliyordu.

Şimdi buradaydı ama Adam Montgomery ortalıkta görünmüyordu. Konuk evinde kalıp bavulunu açmak istemeyecek kadar enerji doluydu. Üstelik bu sadece beş dakikasını alırdı. Bunun yerine keşfe çıkmak istiyordu ve keşfetmeyi planladığı ilk yer diğer yatak odasıydı.

Adamın odası onunkinden biraz daha büyüktü ve içinde iki adet orta boy yatak vardı. Elini yatak örtüsünün üzerinde gezdirdi ve hangi yatağı kullandığını merak etti; sonra dolaba gitti. Dolap giysilerle doluydu. New England'da sonbahardı ve Bay Montgomery'nin dolabının içindeki gardırop sanki mevsim ve yer için yapılmış gibi görünüyordu. Elini kadife gömleklerinden birinin üzerinde gezdirdiğinde, içindeki tek etiketın baş harflerini taşıdığını fark etmekten kendini alamadı. Başka bir deyişle, bunlar sadece onun için özel olarak dikilmiş kıyafetlerdi. Flaneller, kadifeler, yünlüler ve inanılmaz derecede yumuşak pamuklu gömlekler vardı. Dolabın zemininde altı çift ayakkabı vardı, hepsinin içinde tahta ayakkabı ağaçları vardı.

"Düşünebiliyor musunuz," dedi Darci yüksek sesle. "Altı çift ayakkabı."

Odadaki çekmeceleri karıştırdı, sonra adamın banyosuna girdi ve her şeyi inceledi. Her şişeyi açtı, içindekileri kokladı, her eşyaya dokundu. Odadan çıktığında, gerekirse onu sadece kokusundan bile tanıyabileceğini biliyordu.

Şimdi sorun şuydu: O neredeydi? Akşam altıda otelin ana binasına geri döndü ve kilitli olmayan her odayı dolaştı. Mutfak personeline merhaba dedi ve onlara isimlerini sordu. O

Kendisini temizlik görevlilerine tanıttı ve onlar da evin bodrum katını keşfetmesine izin verdiler. Saat sekizde tekrar dışarı çıktı, hava oldukça serin olduğu için takım elbisesinin üzerine çekti. Konuk evini tekrar kontrol etti, ama Bay Montgomery hala orada değildi, bu yüzden Darci tekrar dışarı çıktı. Dolabında giymeyi çok istediği ağır bir flanel gömlek ceketı vardı ama bunun haddini aşmak olacağını düşündü ve ceketinin düğmelerini ilikleyerek daha hızlı yürümeye başladı.

Birkaç kez hareketsiz durdu, gözlerini kapattı ve zihninin tanıştığı adamın görüntüsüne yoğunlaşmasına izin verdi. Adam neredeydi? Patıkada değil ama yerdeki kurumuş yaprakların arasından birinin yürüdüğünü duyduğunda Darci yürümeyi bıraktı ve nefes aldı. Onu bulmuştu. Başka bir şey düşünmeden onu takip etmeye başladı.

Kasabanın kaldırımlarını kullanmıyor, çimenlikten çimenliğe dolaşıyordu ve kadın konuşmadan önce neredeyse bir saat boyunca Camwell'de onu takip etti. "Ne arıyorsun?"

Adam onun sesini bu kadar yakından duyunca neredeyse yerinden fırlayacaktı ama kim olduğunu anlar anlamaz kendini topladı. Bir sokak lambasının altında duruyordu, üzerinde onu ilk gördüğü ince, yıpranmış takım elbise vardı ve o kadar kırılğan görünüyordu ki hapşırırsa muhtemelen geriye doğru uçacağını düşündü. "Neden otelde değilsin?"

"Seni bulmak ve ne yapmamı istediğini sormak istedim. İşim için yani," dedi ona gülümseyerek. Adamın harika göründüğünü düşündü. Aran kazağının üzerine modaya uygun bir şekilde gerilmiş bir deri ceket giymişti ve kot pantolonunun rengi tamamen solmuştu.

"Seni gördüğümde işin hakkında konuşmayı planlıyordum," dedi, sesi kızgınlık doluydu.

"Peki burada ne yapıyordun?"

Adam'ın dilinin ucunda ona bunun kendisini ilgilendirmedığını söylemek vardı ama onunla vakit geçirmek zorunda kalacaksa onu kızdırmak istemiyordu. Aslında, onun iyi tarafına geçmek daha iyi olurdu. Zorla gülümsedi. "Sana her şeyi zamanında anlatacağım."

Darci, "Eğer kasabada müsait seks arıyorsan, ben de varım," dedikten sonra solgun kirpiklerini ona doğru kırıştırdı.

Adam bir an için onu doğru duyup duymadığından emin olamadı ve gözlerini kırıştırdı.

Sonra, ısınmak için kollarını kendine sımsıkı saran kıza bakarken, titreyen bu kızla yakınlaşma fikri birden çok komik göründü. Gülmesine engel olamadı. Güldükçe de kızgınlığı geçti. Kızın diğer alanlardaki eksikliğini iyi bir espri anlayışına sahip olmakla telafi ettiğini düşündü.

", " dedi iyi huylu bir şekilde, "sokağın aşağısında bir lokanta var. Hadi gidip seni ısıtacak bir şeyler alalım."

Dakikalar sonra, aydınlık bir kafenin içindeydiler ve adam onu bir masaya götürdü. Mavi üniformalı, küçük beyaz önlüklü, uzun boylu, zayıf bir kadın olan garson ne istediklerini sordu. "Kahve mi?" Adam Darci'ye sordu, o da başıyla onayladı.

"Yiyecek bir şey var mı?" diye sordu garson sıkılarak.

"Hayır," dedi Adam ve sonra masanın karşısındaki Darci'ye baktı. "Aslında bize birkaç parça turta getirebilirsin, eğer varsa elmalı da olabilir."

Garson kız kıkırdayarak uzaklaşırken, "Burası New England, Ekim ayındayız ve siz elmalı turta var mı diye soruyorsunuz," dedi.

Adam Darci'ye döndü. "Teşekkürler. Bu uzun zamandır attığım en güzel kahkahaydı."

Garson kız önlerine iki kalın yeşil fincan koydu ve içlerine kahve doldurdu. Adam sade kahvesini yudumlarken Darci'nin kendi kahvesine üç çay kaşığı şeker koymasını, sonra da dört küçük kâğıt bardağa krema boşaltmasını izledi. Kahveyi istediği gibi içtikten sonra derin bir nefes aldı ve fincanı ısıtmak için avuçlarının arasına aldı.

"Yardımcı olduğuma sevindim," dedi Darci, iri gözlerle ona bakarak. "Peki, bu gece ne arıyordunuz?" Garson önlerine iki büyük dilim turta koyduğunda Darci kendi turtasına yumuldu ama bu, Adam'a soru dolu gözlerle bakmasına engel olmadı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu, onun sorusunu geçiştirerek.

"Gerçek İknamı sana uyguladım."

"Oh," dedi, dudakları gülümseyerek seğirdi. "Peki neymiş o?"

"Bir şey hakkında yeterince düşünürseniz, onu gerçekleştirebilirsiniz. Ben sadece senin benim bulunduğum yere yaklaşmanı çok düşündüm ve sen de geldin."

"Anlıyorum," dedi Adam, gülümsemesi daha da genişlemişti.

"Peki ne arıyordun?"

"Aslında sana henüz söyleyemem," dedi babacan bir tavırla gülümseyerek. "En azından henüz sana söylemek için bir neden yok."

"Turtanı yiyecek misin?" diye sordu.

Hâlâ gülümseyerek elindeki dokunulmamış tabağı ona doğru itti.

"Senin için çalışmamı istiyorsun ama ne yaptığını bilmemi istemiyorsun. En azından henüz. Bana söylemene izin vermem için ne olması gerekiyor? Deprem mi? Kasırga mı? Microsoft Çin'i mi satın alıyor?"

Kıkırdadı. "Çok komik. Hiçbir şey olmak zorunda değil. Önce bir şey bulmam gerekiyor, sonra sana söyleyebileceğim."

"Ah. Anlıyorum," dedi.

"Neyi görüyorsun?" diye sordu, hissetmek istediğinden daha fazla sinirlenmişti.

Neden bu kız parçası geri çekilmiyordu?

"Kahraman efsanesi. Önce hazineyi bulmalısın, sonra hazinenin üzerine çıkıp zaferle göğsünü döverken kadın kahraman ayaklarının dibinde bayılır."

"Beat my-" Bir an için Adam'ın tek yapabildiği ona göz kırpmak oldu. Kadınlar onunla genellikle bu şekilde konuşmazdı. Genelde kadınlar... yani kadınlar onun hayatında hiçbir zaman sorun olmamıştı. Kendini rahatlamaya zorlayarak ona gülümsedi. "Pekala, sanırım er ya da geç sana söylenecek." Ayağa kalkarak, kabinlerinin yakınında onu duyabilecek kimsenin olmadığından emin olmak için restoranın etrafına baktı. Duyulmayacağından emin olunca tekrar yerine oturdu, ona doğru eğildi ve sessizce, "Bu köyde bir cadılar meclisi var ve nerede toplandıklarını bulmaya çalışıyorum," dedi.

Darci sakın bir şekilde kahvesini yudumlamaya devam etti. Kızın tepkisizliği onu rahatsız etmişti. Gözlerinde en ufak bir ilgi kırıntısı bile yoktu.

"Nerede olduğunu kimseye sordunuz mu?"

"Ne dediğimi duymadın mı? Bu bir cadı meclisi. Şeytani. Bu özellikle kötü. Bir cadı meclisi öyle uluorta yapılan bir şey değildir."

"Ama burası küçük bir kasaba," dedi Darci tabağını sıyırmak için çatalının kenarını kullanırken. İki parça turtayı da yemişti.

"Kasabanın büyüklüğünün bununla ne ilgisi var?"

"Tecrübelerime göre küçük bir kasabada kimse hiçbir şey hakkında sır saklayamaz. Annemin neyin peşinde olduğunu öğrenmek istesem -ki hiç istemem, dikkatinizi çekerim- Putnam'da yedi yaşın üzerindeki herkesi arayıp öğrenebilirim."

"Hatırlat da senin memleketini bir daha ziyaret etmeyeyim. Ancak, kasabanızda bu cadılar meclisinin kötülüğüne yaklaşabilecek bir şey olduğundan şüpheliyim."

"Şey, vardı-"

Darci cümlesini tamamlayamadan garson hesabı masaya bıraktı. "Başka bir şey var mı?" diye sordu Darci'nin önündeki temizlenmiş iki tabağa bakarken. "Bir dilim vişnemiz kaldı."

Darci'nin gözleri parladı. "Oh, bu-"

Adam garsona birkaç banknot uzatırken, "Aslında gitmemiz gerekiyor," dedi.

"Buralarda hiç cadı topluluğu var mı?" Darci başını Adam'ın şaşkın bakışlarından çevirerek sordu.

"Elbette. Grove'da büyük bir tane var."

"Kaldığımız yeri mi kastediyorsun?"

"Evet. Kardinal Evi'ndesiniz, değil mi? Arka kapıdan çık, sola dön, sonra eski kölelerin kaldığı yere giden yolu takip et. Orayı kaçıramazsın."

"Hiç sanmıyorum-" diye başladı Adam.

"Gerçekten kötü bir cadılar meclisi mi?"

Darci sordu. "Affedersiniz, o-"

Garson kız Adam hiç konuşmamış gibi davrandı. "Bu gerçekten iğrenç. Son dört yılda buralarda dört kişi kayboldu, tabii ki hiçbirisi buranın yerlisi değildi ve hepimiz tünellerde kanla bir şeyler yaptıklarını düşünüyoruz. Şerif gülüp geçti ama çirkin baldızı onun evinin sahibi ve herkes onun bu işle derinden ilgili olduğunu biliyor. Dinleyin, siz ikiniz dikkatli olun, çünkü neredeyse yılın sonuna geldik ve muhtemelen kaybolan yabancı dört yerine beş yapmak isteyeceklerdir. İyi geceler ve tekrar görüşmek dileğiyle. Ha-ha. Sadece şaka yapıyorum," diye ekledi parayı alıp arkasını dönmeden önce.

Darci Adam'a doğru döndüğünde, onun sıraya yaslanıp ağzı açık bir şaşkınlıkla kendisine baktığını gördü. Ama kısa sürede kendini topladı.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu ve Darci onun kendisine kızgın olduğunu görebiliyordu.

Dışarı çıktıklarında, adam o kadar hızlı ve uzun adımlarla yürüyordu ki, kadın ona yetişebilmek için koşmak zorunda kalıyordu. "Beni kovacak mısınız?" diye sordu.

"Yapmalıydım!" diye tersledi. "Kimsenin neden burada olduğumuzu bilmesini istemedim ama sen.... Sen...." Ellerini çaresiz bir hareketle havaya kaldırdı, sanki kadının az önce yaptığını tarif edecek kadar korkunç bir şey düşünemiyordu.

"Ama zaten herkes bilirdi," dedi Darci, hâlâ onun yanında koşarken. "Grove'da kaldığımızı biliyordu, değil mi? Hatta biliyordu

konuk evimizin adı."

"Belli ki bunu ciddiye almıyorsunuz."

"Cadılar meclisinin nerede olduğunu öğrenmek istedin, ben de senin için buldum. Bir kişisel asistanın yardımı ihtiyaç duyulan her yerde yardım etmekten başka ne yapması beklenir ki? Ama gerçek şu ki, benden ne istendiğini bilmiyorum ve bu söz konusu olduğunda, beni neden işe aldınız? Dualarıma cevap olman dışında, belki de- Oh, teşekkür ederim," dedi adam ona kulübenin kapısını açarken.

İçeri girdikten sonra ona döndü ve bekledi.

"Bu sorulardan hangisine önce cevap vermem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok," dedi sert bir şekilde.

"Yolu takip edip hemen şimdi cadılar meclisini görmek ister misin?" diye sordu ve sesinde bir heves vardı.

"Hayır, istemiyorum. Aslında, benimle gelmeni hiç istemeyebilirim. Belki...." Sözüünü keserek ondan uzaklaştı.

"Ne olabilir?" diye sordu usulca.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi ve sonra sahte bir esneme hareketi yaptı.

"Geç oldu ve yorgunum.

Ve yarın yapmam gereken-" Sözüünü keserek ona baktı.

Darci tek kelime etmeden bekledi, çünkü onun sakladığını hissettiği her neyse kendisine söylemesini istiyordu.

Ama Adam ona mecbur kalmadan önce söylemesi gerekenden fazlasını söylemeyecekti. "Pekâlâ," dedi yavaşça, sonra onun bu gece kendisini nasıl güldürdüğünü hatırladı. "İyi geceler, Bayan Mansfield." Yaptığı şakaya gülümsemekten başka bir şey yapmayınca, anlamadığını düşündü. "Monroe mu? Mansfield?" dedi. "Anladın mı? Marilyn. Jayne."

Darci ciddiyetle, "Bunu ilk kez dört yaşındayken duyduğumda anlamıştım," dedi. "Sakladığınız şey tam olarak nedir?"

Adam hem yaptığı şaka boşa gittiği için hem de kız çok zeki olduğu için iç geçirdi. "Sabah konuşuruz ama şimdilik uyumamız gerektiğini düşünüyorum. İyi geceler, Bayan Monroe."

"İyi geceler Bay Montgomery," dedi yüksek sesle, adam ona sırtını döndüğünde.

Adam hemen ona döndü ve bir an için bir Gey söyleyecekmiÇ gibi baktı. Ama sanki söyleyecek başka bir şey bulamamış gibi arkasını dönüp yatak odasına gitti ve kapıyı kapattı.

Darci de odasına gitti ve on dakika sonra yatağında uyuyordu. Ancak bir kapının açılıp kapanma sesiyle uyandı.

Yatağın yanındaki saate baktığında saatin sabahın üçü olduğunu gördü. Bay Montgomery bunca zamandır uyanık mıydı?

Sırt üstü dönüp gözlerini kapatarak onu uykulu hissetmesi için Gerçek İkna'ya başladı. Birkaç dakika içinde, kapısının altından gelen ışığın söndüğünü gördü ve küçük kulübenin üzerine huzurun yerleştiğini hissedebiliyordu. Gülümseyerek uykuya geri döndü.

Sonsuza dek

3

"PEKİ BUGÜN NE YAPIYORUZ?" Darci ertesi sabah parlak bir şekilde sordu.

Bir gün önce ve görüşme günü giydiği kıyafetleri giydiği için Adam kaşlarını çatı. "Uyudun mu? Sakın bana senin de uykusuzluk çektiğini söyleme?"

"İğneli bir yatakta uyuyabilirim," dedi gülümseyerek. "Dışarısı ne kadar güzel, değil mi?" Pencerenin dışındaki New England yeşillikleri parlak kırmızılar ve turunculardan oluşan bir yamalı bohçaydı.

Ama Adam manzaraya hiç dikkat etmemişti. "Neden üzerinde bu ince takım elbise var?" diye sordu. "Sana bir ceket ya da en azından kalın bir kazak lazım."

Darci gülümsemesini hiç kaybetmeden, "Benim yok," dedi. "Benim için endişelenme, soğuğa aldırman. Annem soğuğu hissetmek için çok fazla hareket ettiğimi söylüyor."

Adam cevap vermek için ağzını açtı ama sonra kapattı. Üzerinde kadife bir pantolon, pamuklu flanel bir gömlek ve onun üzerine de kalın bir kazak vardı. Darci'nin annesiyle ilgili yorumu üzerine dudağını ısırarak, "Hadi," dedi. "Aç mısın? Biraz kahvaltı edelim, sonra işe gideriz."

"Her zaman," dedi onun için açık tuttuğu kapıdan içeri girerken. "Ben hemen hemen her zaman açım. Peki bugün ne yapacağız?"

Adam cevap vermedi çünkü kendisi yapması gerekenleri yaparken onu meşgul edecek bir iş henüz aklına gelmemişti. Ama önce, diye düşündü, sonbahar rüzgârının ince giysilerini savuruşunu izlerken, giyecek sıcak bir şey ihtiyacı vardı.

Grove'un güneşli, rahat yemek salonundaki kahvaltıda, onun yediğinin iki katını yemişti. Ama onu ürküten şey, kızın oteldeki herkesle, hem konuklarla hem de çalışanlarla dostane ilişkiler içinde görünmesiydi. "Teşekkür ederim Allison," dedi kahve koyan kıza. "Teşekkür Ray," dedi tabaklarını önlerine koyan genç adama. "Bu sabah sırtınız nasıl Bay Dobbs?" diye sordu yan masadaki misafire.

"Hepsine ne için burada olduğumuzu söyledin mi?" diye sordu sessizce, masanın ortasındaki sepetten bir parça daha ekmek alırken. Ama Darci bütün ekmeği, ayrıca dört yumurtalı omleti ve üç sosis yemişti.

"Zamanım olmadı," dedi. "Dün geceye kadar bilmiyordum."

Gülümsüyordu ama Adam onun şaka yapıp yapmadığından emin değildi ve bu onu endişelendiriyordu. Yapmaya çalıştığı şeyin ciddiyetini ona nasıl ? "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu ve giriş holüne doğru ilerledi. Ama dışarıya açılan kapıda durdu çünkü Darci masanın arkasındaki bir adamla konuşmak için durmuştu. Çok yaşlı bir adamdı, teni bir soğanınki kadar kahverengi ve inceydi ama Darci ona hayallerindeki adammış gibi gülümsüyordu.

"Söyleyin bakalım Bayan Darci T. Monroe, T ne anlama geliyor?" diye sordu yaşlı adam.

"Bu eski moda bir isim," dedi. "Adımı sessiz bir film yıldızından almışım ama eminim adını hiç duymamışsınızdır. Theda Bara."

Bunun üzerine adam kuru bir kahkaha attı. "Bugünlerde ekranda görünen her şeyden daha seksiydi."

Darci masanın üzerinden eğildi. "Seni yaramaz ihtiyar," dedi mırıldanır gibi bir sesle. "O günler sansürden önceki günlerdi."

Yaşlı adam öyle bir güldü ki, Adam onun gözlerinin önünde son nefesini vereceğinden korktu.

Darci gülümseyerek masadan ayrıldı ve Adam'ı dışarı kadar takip etti.

Serin havaya çıktıklarında "Bunu hep yapar mısın?" diye sordu.

"Neyi?"

"Flört et ve alay et," dedi, kendi kendine bile ukalaca konuşuyordu.

Kadın ona baktığında, adam kaşlarını çatmıştı. "Ben öyle bir şey yapmıyorum!" dedi. "Ben sadece...." Duraklayarak bir an düşündü. "İnsanlara kendilerini iyi hissettirmeyi seviyorum. Bunun bir ayna gibi olduğunu düşünüyorum. Eğer onlar iyi hissederse bu bana geri yansıyor. Sen de aynı şekilde hissetmiyor musun?"

"Hayır," dedi Adam dururken, sonra elini cebine attı, cüzdanını çıkardı ve ona üç tane yüz dolarlık banknot uzattı. "Caddenin karşısındaki dükkâna gidip kendine bir ceket almanı istiyorum," dedi. Sonra da, modern kadının kendi parasını ödemekten gurur duyduğunu bildiğinden, "Parayı maaşından kesebilirsin," diye ekledi.

Darci banknotları ona geri uzattı. "Hayır, teşekkürler. Peki bugün ne yapacağız?"

"Sorun para mı, yoksa ceket almamak için başka bir nedeniniz mi var?"

"Parayı harcamak istemiyorum," dedi ona gülümseyerek; sonra ince giysilerinden soğuk bir esinti geçerken istemsiz bir ürperti .

Başını iki yana eğerek ona baktı. "Kendine kıyafet almayı sevmeyen bir kadın hiç görmedim. Peki neden ilk maaş çekini alıp kendine yepyeni bir gardırop almadın?"

"Bir şey için para biriktiriyorum," dedi arkasını dönüp kaldırımında yürümeye başlarken. "Bakalım kasabada bir kütüphane var mı? Belki yerel tarih hakkında bir şeyler öğrenebiliriz. Belki yerel gazeteleri de kontrol etmeli ve kaybolan dört kişi hakkında ne bulabileceğimize bakmalıyız. Kadın mı erkek mi olduklarını bilmek istiyorum."

"Kadın," dedi ama öne doğru bir adım atmadı. "Ne için saklıyorsun?"

"Özgürlük," diye cevap verdi arkasını dönüp ondan uzaklaşarak geriye doğru yürümeye başlarken.

Adam iç çekti. Belki züppenin tekiydi ama onun kadar kötü ve yetersiz giyinmiş biriyle görülmeye dayanamıyordu. "Pekâlâ," dedi iç çekerek ve paraları havaya kaldırdı. "Bu senin. Parayı maaşından kesmeyeceğim."

Bunun üzerine Darci kocaman gülümsedi, şaşırtıcı bir hızla ona doğru yürüdü, parayı parmaklarının arasından kaptı, sonra iki arabanın çarpmasını kıl payı atlatarak caddeyi koşarak geçti ve giyim mağazasına girdi. Adam kıpırdamadan durdu, ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılmıştı. "İsteksizliğini üzerinden atması uzun sürmedi, değil mi?" diye mırıldandı oturup beklemek için bir banka doğru giderken. Gerçekten de çok uzun sürmeyeceğini umuyordu.

Ama daha yerine oturmamıştı ki Darci koşarak caddenin karşısına geçti, hafif trafikten nefes nefese kalmasına neden olacak şekilde sıyrıldı.

Üzerinde hayatında gördüğü en çirkin kazak vardı. Kalındı ve muhtemelen sıcak tutuyordu, doğru, ama sanki bir çocuk üzerine bir düzine akrilik boya tüpü dökmüş gibi görünüyordu. Ve üzerinde o kadar büyük duruyordu ki kolları ellerinin altına düşüyordu.

"Bu da ne?" diye sordu.

"Bir kazak," diye cevap verdi, kollarını yukarı çekti, sonra ellerini kollarında gezdirdi. "Sıcak tutar."

"Lütfen bana bu şey için 300 dolar ödemediğini söyle."

"Hayır, hiç de değil," dedi Darci parlak bir sesle. "Üçüncü indirimle yirmi dokuz doksan dokuz. Artı satış vergisi tabii ki. Bu da tasarruf hesabıma yatırmak için 268.21 dolarım kaldığı anlamına geliyor."

Adam onunla tartışmak istemiyordu ama vicdanı, yanında çalışan birinin yetersiz giyinmesine izin vermezdi - çirkin şeye bakmak zorunda kalacağından bahsetmiyorum bile. "Beni takip et," dedi sertçe ve onu sokağın köşesine kadar götürdü. Camwell'deki tek trafik ışığı kırmızıya döndüğünde, Darci ona yetişmek için koşarak caddenin karşısına geçti.

Adam küçük dükkânın kapısını açtı. Vitrinde birbirinden güzel, pahalı giysiler, ayakkabılar ve botlar vardı. İçerideki satıcı kadın başını kaldırdı ve Adam'ı pahalı giysileriyle görür görmez sıcak bir şekilde gülümsedi, ancak Darci Adam'ın arkasından içeri girdiğinde ifadesi küçümseyen bir bakışa dönüştü. Darci'nin giyim tarzı ve birkaç dakika önce bu kadar ucuz bir ürün satın almış olması, kadının Darci'ye küçümseyerek bakmasına neden oldu.

Adam hayatı boyunca hiç kimsenin kendisine bu kadının Darci'ye baktığı gibi baktığını görmemişti; Adam'ın anlayabildiği kadarıyla Darci satıcı kadının küçümseyen bakışlarından habersizdi.

Öfkesini güçlkle gizleyen bir sesle platin bir kredi kartı uzattı ve "Bunu makineden geçirin" dedi.

"Özür dilerim," dedi satıcı kadın, gözleri hâlâ bluzlarla dolu bir rafa bakan Darci'nin üzerindeydi. Kadın sanki Darci'nin hırsızlık yapacağını düşünmüş gibi bakıyordu.

Adam, tezgâhın arkasına yığılmış bir yığın eski moda slipi başıyla işaret ederken, "Bunu kredi kartı slipiyle kontrol edin," diye homurdandı.

Bu ses onun tüm dikkatini çekti ve ona itaat etmek için sıçradı. Şaşkınlık içinde, baskılı kâğıdı ona uzattı ve Adam kâğıdı imzaladı. Üzerinde herhangi bir miktar yoktu, sadece imzası vardı.

"Şimdi onu baştan aşağı ve ayaklarından yukarısını giydir," dedi alçak bir sesle ve sadece onun kulaklarına hitap etti. "Ve o iğrenç kazağı da geri al. Eğer ona bir daha böyle bir şey giydirirsen, bu lanet dükkânı satın alır ve yakarım; umarım o zaman içinde sen olmazsın. Yeterince açık olabildim mi?"

"Evet efendim," dedi uysalca.

Sonsuza dek

4

Adam hayatında Darci'nin yeni kıyafetlerine sevindiği kadar hiçbir şeye sevinen birini görmemişti. Darci iki elinde üç alışveriş torbasıyla mağazadan çıkarken, Adam'ın aklından, Darci'nin kendisine ait olmayan parayı harcamakta ne kadar iyi olduğu hakkında alaycı bir yorum yapmak geçiyordu. Ama Adam'ın onun yüzünde gördüğü ifade, sözünü geri almasına neden oldu. Kızın gözleri kocaman ve sadece Noel sabahı yeni yürümeye başlayan çocuklarda görebileceği bir merakla doluydu. Adam hayatının büyük bir kısmını dünyayı dolaşarak geçirmişti ve çok şey görmüştü. Kuzeni Elizabeth ona "bıkkın" diyordu. Ailesi kara koyun kuzenleri için "Görmüş, yapmış, sıkılmış" derdi.

Ama Adam daha önce Darci'nin yüzüne benzer bir şey gördüğünü sanmıyordu. Dümdüz önüne bakıyordu, gözleri onu son derece mutlu eden içsel bir vizyondan başka bir şey görmüyor gibiydi.

"Bunları taşımamı ister misin?" diye sordu, sesindeki eğlenceyi engelleyemiyordu.

Darci cevap vermeyince çantalardan birini ondan almak için uzandı ama parmakları ip saplarını o kadar sıkı tutuyordu ki çantaları bırakması için parmaklarını kırması gerekecekti. "Belki de onun yerine seni taşımalıyım," dedi ama bu esprisi de kadından bir yanıt alamadı. Hâlâ boşluğa bakıyordu, gözleri merak doluydu.

"Hadi," dedi iyi huylu bir şekilde, "otele geri dönelim. Öğle yemeği vakti geldi. Aç mısın?"

Yemekten bahsettiğinde Darci'den bir yanıt alamayınca, elini Darci'nin yüzünün önünde salladı. Darci gözünü bile kırpmadı.

Adam bir an Darci'yi omzuna atıp taşımayı düşündü; çantalar muhtemelen ondan daha ağırdı. Ama halka açık bir caddedeydiler ve gerçekten de gereğinden fazla dedikoduya neden istemiyordu. Ellerini Darci'nin omuzlarına koyarak onu

kaldırırna çıkardı, sonra bacaklarını hareket ettirmesi için onu biraz itti; sonra onu sokağın köşesine doğru yönlendirdi.

Işık değiştiğinde Adam, Darci'nin yeniden yürümeye başlaması için onu daha sert bir şekilde itmek zorunda kaldı ve kaldırımdan inerken düşmesini engellemek için onu yakalamak zorunda kaldı. Işıklarda bekleyen bir araba vardı ve içindeki kadın camını indirip başını dışarı uzattı. "O iyi mi?"

"İyi," dedi Adam. "Yeni kıyafetler." Darci'nin sanki yaşam destek sistemiymiş gibi tuttuğu altı alışveriş torbasına doğru başıyla işaret etti.

Kadın başını tekrar arabanın içine sokarken "Anlıyorum," dedi ve Adam onun yanındaki adama "Neden bana hiç yeni bir şey almıyorsun?" dediğini duydu.

Sokağın diğer tarafına ulaştıklarında Adam Darci'nin adım atmasını sağlayamadı, bu yüzden ellerini Darci'nin beline koyup kaldırdı. Darci'den daha kilolu kadınlara alışkın olduğu için onu kaldırdığında Darci kaldırımın bir karış kadar üzerine çıktı ve neredeyse kafası Adam'ın çenesine çarpacaktı. Darci tekrar kaldırırna çıktığında, onu Grove'a giden araba yoluna, oradan da ana evin etrafından dolaşarak bungalovlarına yönlendirmeyi başardı.

Kapıdan içeri girdiğinde Darci orada durdu.

Peki şimdi ne yapacağım? Adam düşündü. Hayatı boyunca epeyce seyahat etmiş, pek çok şey görmüş ve yapmış olmasına rağmen, aile içi durumlar aşına olduğu bir şey değildi. Bu durumda bir koca ne yapardı? Öte yandan, normal, sıradan kadınlar alışveriş yaptıktan sonra bu şekilde mi davranırdı?

Askılar, tek düşündüğü şeydi. Belki yeni giysilerini asmasını sağlayabilirdi. Belki bu görev onu trans halinden çıkarabilirdi. Adam bu düşünceyle Darci'nin yatak odasına gitti ve dolabının kapağını açtı. Dolapta askılar vardı ama giysi yoktu. Kesinlikle yoktu. Kıyafetleri neredeydi?

Adam merakla odanın karşı tarafındaki sandığa gitti ve bir çekmeceyi açtı. İçinde sık sık yıkanmış bir çift beyaz pamuklu külot, topukları ince bir çift çorap, düzgünce katlanmış bir çift kot pantolon ve gecelik olduğunu tahmin ettiği uzun bir tişört vardı. Adam banyoya girdiğinde kaşlarını çatmaya başladı. Tezgâhın üzerinde beş yıllık olması gereken bir diş fırçası duruyordu; kılları o kadar yıpranmıştı ki neredeyse dümdüz olmuşlardı.

ve diş macunu olarak kullandığını düşündüğü bir kutu karbonat. Bir de otelin bedava ikramıymış gibi görünen plastik bir deodorant kutusu vardı.

Adam oturma odasına geri dönerken, nefesinin altında küfrediyordu. Ona para göndermişti, o halde neden kendine giyecek düzgün bir şey almamıştı? Neden o-

Kadın tam olarak Adam'ın onu bıraktığı yerde duruyordu. Adam inanamayarak başını salladı, tekrar omuzlarını kavradı ve onu yatak odasına doğru çevirdi. Kadın yatağın ayak ucunda durduğunda, Adam çantasından bir şeyler çıkarmaya başladı; kadının tutamakları tutuşunu gevşetmeye çalışmayacaktı.

Her çantadan giysileri çıkarırken, hayatı boyunca parası olduğu gerçeğini düşündü, bu yüzden güzel giysiler onun için alışılmadık bir şey değildi. Yeni gömleklere ve pantolonlara hiç bu kadar önem vermemişti. Ama bu kadar az parası olan biri için bu giysiler ne ifade ediyordu?

Yeni eşyalarını paketinden çıkarırken, giysilerin en üst kalitede olduğunu görmekten memnun oldu. Camwell gibi küçük bir kasabanın böyle bir mağazayı destekleyebilmesi için sakinlerinin parası olması gerektiği açıktı. Kıyafetlerde ağırlıklı olarak kaşmir kullanılmış gibi görünüyordu. Yumuşak kazaklar, astarlı ve cepli tüvit etekler (kuzenlerinden biri, astarlı ve cepli olmayan bir eteğin sahip olmaya değmeyeceğini söylemişti) ve Adam'a bir çocuğa uymayacak kadar küçük görünen pantolonlar vardı. İçindeki etikette iki beden olduğu yazıyordu. Ayrıca gümüş düğmeli lacivert bir blazer ceket, iki kalın kazak ("Maine'de el örgüsü" yazıyordu etikette) ve kar fırtınasında bir orkideyi sıcak tutacak kadar yoğun ve ağır bir hırka vardı. Daha küçük bir çantanın içinde peçeteye sarılmış mücevherler vardı. Mücevherler gerçek değildi elbette, sadece yaldızlı ve nikel gümüşlendi ama giysilere uyması için seçildiklerini görebiliyordu. Çantanın içi de iç çamaşırı gibi görünen bir şeyle doluydu, ama o çantayı kapattı ve içinden hiçbir şey almadı.

Bütün giysileri yatağın üzerine serdikten sonra Darci'ye döndü. Darci hâlâ çantanın saplarını sıkıca tutuyor, gözlerini kırpmadan önüne bakıyordu. Peki şimdi ne yapacaktı?

Hiç düşünmeden onu kucağına aldı ve yatağın üzerine, giysilerin üzerine fırlattı.

Bu onu uyandırdı! Bir saniye içinde yataktan kalktı. "Canlarını yakacaksın. Onları ezeceksin. Sen...." Eğildiğinde sesi kayboldu.

kaşmir kazaklardan birine dokundu. Koyu mor renkteydi ve deseni aynı rengi içeren ekose bir etek vardı.

Adam onun giysilere sadece kutsal nesnelere dokunduğunu gördüğü bir hürmetle dokunuşunu izlerken biraz sinirlendiğini fark etti. Belki de hissettiği kızgınlık değil, belki de küçük bir kıskançlıktı. Ne de olsa ona kıyafet alan oydu, onun da öyle olması gerekmez miydi....

"Yemeğe gitmeye hazır mısın?" dedi, sonra sesi sert ve neredeyse kızgın çıktığı için kendini daha da kızdırdı.

"Oh, evet," diye nefes aldı Darci. "Evet, evet, evet. Bir dakika içinde hazır olurum." "Oh, evet, elbette," dedi Darci onu beklemek üzere yatak odasından çıkarken.

oturma odası. On dakika sonra dışarı çıktığında elinde yine altı alışveriş torbası vardı. Yeni giysilerini poşetlere geri koyduğu belliydi. "Onları iade etmiyorsun, değil mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Tabii ki hayır," dedi gülümseyerek. "Sadece oteldeki herkese yeni kıyafetlerimi göstereceğim, hepsi bu."

"Gösterecek misin...?" diye başladı, sonra kafasını sallamak zorunda kaldı. "Bu insanları tanıyorsun bile. Senin gibi bir yabancıнын yeni kıyafetleri olup olmaması onları neden ilgilendirsin ki?"

Darci bir an için ona inanamayarak gözlerini kırıştırdı. "Ne tuhaf bir insansın sen," dedi; sonra onun yanından geçip ön kapıdan çıktı, kapı tokmağını çevirmek için sadece parmak uçlarını kullandı, altı çantasını tutmaktan hiç vazgeçmedi.

Adam birkaç dakika boyunca kırıdamadan durdu ve onu takip edip etmemesi gerektiğini düşündü. Yüzünün tamamı derin bir çatıklığa dönüşürken, onun bir çocuk olduğunu düşündü. İnsanlar hakkında bilmedikleri bir kütüphaneyi doldurabilirdi.

Ama birkaç dakika sonra, Adam ana evin yemek odasına ulaştığında, birkaç dakika kapının bir kenarında durup dinledi.

Bir kadının, "Bu kazak da bu etekle gider," dediğini duydu.

"Bunu fark etmemiştim," dedi Darci. "Ve sen de çok zekisin, değil mi?"

Bu

mu "Benim için bu kolyeyi bu bluzla seviyorum" dedi başka bir kadın. "Ve, oh, ?" bu etek benim en sevdiğim renk," dedi ilk kadın.

"Çünkü gözleriniz tam da bu mavi tonunda," dedi bir adam.

Ses.

Kadın flörtöz bir tavırla, "Ah, Harry, hadi bakalım," dedi.

Adam kapıdan içeri adımını atarken, "Herkesi iyi hissettiriyor, herkese iltifat ediyor," diye düşündü.

"Ve işte bunu yapan adam!" dedi uzun boylu, siyah saçlı bir kadın onu gördüğünde. "Ne büyük bir patronsun sen. Şuna bakın! Yüzü kızarıyor."

Adam onlara, personel de dahil olmak üzere otelin tüm nüfusuna, hayatında hiç kızarmadığını söylemek istedi. Onlara bir misyonu, büyük bir gizliliği olan bir misyonu olan bir adam olduğunu ve bir sürü yeni kıyafet yüzünden kızaracak bir adam olmadığını söylemek istedi.

Ama Adam bunların hiçbirini söylemedi. Bunun yerine Darci'nin dirseğinden tuttu ve onu kapıya doğru çekti. "Öğle yemeğine çıkıyoruz," diye mırıldandı.

Ama Darci topuklarının üzerinde öyle bir geriye yaslandı ki, Adam onu odadan çıkaracaksa, sürüklemesi ya da taşıması gerekecekti. Adam 'nin diğer misafirlerden ayrılmak düşündü ama sonra onu orada tutanın yeni kıyafetleri olduğunu fark etti.

Kadınlardan biri gülerek Darci'nin omzunu sıvazladı. "Sen git tatlım. Ben tüm giysilerini odana yerleştireyim." Darci ancak bunu duyunca yeniden yürümeye başladı ve Adam'ı giriş koridoruna kadar takip etti.

Tam çıkarken iki kadın içeri girdi ve Darci'nin önünde durdu. İkisi de erkek gibi giyinmiş, ağır iş botları, kot pantolonlar ve Barbour paltolar giymişlerdi. Kadınlardan biri "Defileyi kaçırdık mı?" diye sordu ve Adam dışarıda olsalar defileden nasıl haberdar olabileceklerini merak etti.

Darci sanki kadınlar eski dostlarmış gibi, "Merhaba Lucy ve Annette," dedi. "Hayır, yeni kıyafetlerim hâlâ orada." Yeni doğmuş bebeğini bırakıp giden bir anne olsaydı Darci'nin sesinde daha fazla özlem olamazdı.

"Oh, güzel," dedi kısa boylu kadın. "Onları görmek için geri döndük. Bu arada, size sormak istediğim bir şey var. İsminizdeki T ne anlama geliyor?"

"Tennessee," dedi Darci hemen. "Kadın hakları savunucusu Tennessee Claflin için."

"Ve özgür aşkın savunucusu," dedi uzun boylu kadın. "Aferin sana, kızım!"

İki kadın da gülerek otele girdi ve Darci tekrar yürümeye başladı. "Öğle yemeği için nereye gitmek istersin?" diye sordu, sonra durdu.

Adam'yanında olmadığını gördü. Adam hâlâ kapının yanında duruyordu. "Peki T ne anlama ? Theda mı Tennessee mi?" Adam'ın gözleri ona dikilmişti ama

Darci cevap vermek için ağzını açtığına Adam elini kaldırdı Elini. "Hayır, duymak istemiyorum. Muhtemelen üçüncü bir cevap alırım." Arkasını döndüğünde Darci gülümsedi. "Lokantaya gitmek ister misin?" diye sordu. "Elbette. Neden olmasın? Camwell'de fazla seçenek olduğunu sanmıyorum."

"Grove'da kalabilirdik."

"Ve herkes tarafından süzölmek mi? Hayır, teşekkürler," dedi.

Kendisinden önce girmesi için lokantanın cam kapısını açtığına, garson kız "Hemen döndün mü?" diye sordu.

"Uzak kalamazdık Sally," dedi Darci, bir gece önce oturdukları kabine giderken.

"Peki onun adını nereden biliyorsun?" Adam masanın karşı tarafındaki koltuğa geçip menüyü eline alırken tersledi.

"Göğsündeki rozette yazıyor," dedi Darci. "Okudum."

Adam onun verdiği cevaba gülmek zorunda kaldı. "Pekâlâ, anlaşıldı." Masada sadece bir tane varmış gibi görünen menüyü ona uzattı. "Beğendiğin bir şey var mı?"

Darci dürüstçe, "Hepsi," diye cevap verdi. "Ama sanırım sadece özel olanını alacağım."

"Peki, ne olacak?" diye sordu garson kız önlerine su bardaklarını koyarken, sonra da önlüğünün cebinden defterini ve kalemını çıkardı.

Adam spesişalin menüdeki en ucuz şey olduğunu biliyordu ve tecrübesine göre "spesişal", aşçının ondan kurtulmak istediği anlamına geliyordu. "Hiç bifteğiniz var mı? Fileto mignon, belki?"

Sally sakız çiğniyordu ve siyah saçları sanki yakın zamanda yıkanmamış gibi görünüyordu. Ayrıca siyah, teninin aşırı beyazlığıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Açık havada spor yapacak bir tipe benzemiyordu. "Burada biftek yok ama yan tarafta bir bakkal var. Birinin oraya gitmesini ister misin?"

Adam Darci'ye baktı. "Öğle yemeğinde biftek senin için çok mu ağır?" Darci sessizce başını hayır anlamında salladı.

"En iyilerinden ikisi," dedi Adam. "Yanında her şeyle birlikte. Mikrodalgada birkaç patates pişirebilir misin?"

"Mikrodalga mı?" Sally ağzının bir tarafını çiğniyor ve sıkılmış görünüyordu. "Hayır, Camwell'de mikrodalgaya ihtiyacımız yok. Aşçı bir

büyücü ve sihirli değneğini kullanarak-" Adam'ın bakışı onun cümlesini yarıda kesmesine neden oldu ama gülerек uzaklaştı.

"Peki, öğleden sonra işe gidecek miyiz?" Darci yalnız kaldıklarında sordu.

"Aslında," dedi Adam menüyü tekrar eline alıp tüm ilgisiyle okumaya başlarken, "yarın işine başlayabilmen için bu öğleden sonra özel bir şey yapmam gerekiyor."

Darci bir şey söylemeyince başını kaldırıp ona baktı. "Kişisel mi?" diye sordu sessizce, gözleri Darci'nin gözlerinin içine bakıyordu. "Demek istediğin, yine bir şeyler karıştırmaya gidiyorsun, bu yüzden otel odasında oturup beklememi istiyorsun."

"Hayır," dedi Adam yavaşça. "Demek istediğim, halletmem gereken bazı kişisel işlerim var, bu yüzden öğleden sonra izinlisin. Burada edindiğin arkadaşlarınla vakit geçirebilirsin. Biliyorum! Neden yerel kütüphaneye gidip kaybolan kadınları araştırmıyorsun? Ya da belki insanlara ismindeki T'nin ne anlama geldiğini anlatmak için 212 kelime bulabilirsin?"

Darci hayatı boyunca tartışma çıkarmayı seven insanlarla karşılaşmıştı, bu yüzden onun yemini yutup kendini savunmayacak, hatta açıklama bile yapmayacaktı. "Tek yapmamı istediğin şey bir otel odasında beklemekse beni neden işe aldın ki?"

Adam su bardağını aldı ve derin derin içti.

Darci spekülasyon içinde gözlerini ona dikti. "Beni bu cadılara kurban etmeyi planladığın için mi bana bu kadar iyi?"

Bunun üzerine Adam neredeyse boğuluyordu ve suyu Darci'nin üzerine fıškırdı. Darci kıpırdamadı ama Adam sebilden bir avuç peçete kaptı ve göğsündeki suyu silmek için masaya uzandı ama sonra bu fikri daha iyi düşündü ve bir tomar peçeteyi ona uzattı. Kadın çenesini sildi, sonra da peçeteleri masaya fırlattı.

"Bir şeyin peşindeyim, değil mi?" dedi, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. "Bu öğleden sonra cadılıkla ilgili bir şeyler yapacaksın, değil mi?"

"Zamanımı nasıl geçirdiğim seni ilgilendirmez," dedi ve ona doğru o kadar eğildi ki başı neredeyse onunkine değecekti.

"Beni kişisel asistanınız olarak işe aldınız, bu yüzden kişisel bir şey yapacaksanız, size yardımcı olacağım."

"'Kiraladım' kısmını doğru anladın," dedi ona ters ters bakarak. "Seni kiraladım, bu da istediğim zaman istediğim yere gideceğin anlamına geliyor ve-"

"Siz ikiniz bana biraz yer açmak ister misiniz?" Sally sordu. Masanın ucunda duruyordu, kollarında büyük tabaklar ve bir sepet yemek vardı.

Adam koltuğuna geri otururken, "Çok hızlıydı," dedi.

"Arkada ateş püskürten ejderhalarımız var. Her şeyin daha hızlı pişmesini sağlıyor."

Tabakları önlerine koyarken Adam, Darcı'ye bakarak bu alaya neden olan şeyin onun koca ağzı olduğunu söylemeye çalıştı. Ama Darcı'nin gözleri yemek tabaklarındaydı.

"Her şeyi iki katına çıkardım," dedi Sally Adam'a. "Onun iştahını gördüm, bu yüzden fazlaya ihtiyacın olacağını düşündüm. Ve biliyorum ki, eğer bugün Dress Place'de yaptığın harcamayı yapabiliyorsan, bunu karşılayabilirsin."

Bununla birlikte masayı terk etti. "Herkes bizim hakkımızda her şeyi biliyor," diye mırıldandı Adam.

Bıçağını ve çatalını alıp ilk lokmasını kesene kadar Darcı biftek, patates, taze fasulye ve lahana salatasıyla dolu tabağının yarısını yemişti. Bir sepet dolusu balkabağı ekmeği ve iki küvet tereyağı vardı; başka bir tabakta ise kızılıcak turtaları ve tereyağı ve esmer şeker damlayan meşe palamudu kabağı dilimleri vardı.

"benim küçüklüğümdü, değil mi?" Darcı ağzı dolu bir şekilde konuştu. "Senin neyin?"

"Üniversite bölümüm. Beni üniversitede okuduğum bölüm yüzünden işe aldınız, değil mi?"

Adam yemeye devam etmeden önce bir an için şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Evet, tabii, haklısın. Seni tam da bu yüzden işe aldım. Harika bir eğitimdi. Öyle miydi...?" Ağzına kocaman bir parça biftek koydu, sonra çiğnerken konuşması için elini salladı.

"Büyücülük."

"Ne?" dedi Adam ve sonra sakince çiğnemeye devam etti. O medyum Helen'i öldürecek! Darcı'nin görüldüğü gibi olmadığını söylerken kastettiği şey bu muydu? "Üniversitede büyücülük dersleri mi aldın?" Okullarda böyle dersler verildiğini bilmiyordu.

Darcı spekülasyon içinde ona bakıyordu. "Başvurumda bunu okuduğumu , değil mi? Eğer beni bu yüzden işe almadıysanız, o zaman neden aldınız?"

"Bunun senin Gerçek İkna'n olduğuna eminim," dedi gülümseyerek. Elini kaldırarak parmaklarını açtı, sonra da sanki bir büyücüymüş de ona büyü yapıyormuş gibi bir çekme hareketi yaptı. "Seni işe almam için beni ikna ettin."

Darci gülümsemedi. "İşi almak için Gerçek İkna yöntemimi uygulamaya vakit bulamadan aradın. Sen teyzemi aradığında ben bir parktaki bankta oturmuş muz yiyordum. Bana gerçeği söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Gerçek hakkında ne biliyorsun?"

"Başvurumu okumadığınızı biliyorum, bu yüzden beni işe almak için başka bir nedeniniz olmalı."

"Elbette başvurunuzu okudum. Sadece bir an için detayları unutmuşum, hepsi bu. Bence bu lahana salatası şimdiye kadar yediklerimin en iyisi olabilir. Siz ne düşünüyorsunuz? Ya da sen ne düşündün?" diye ekledi boş tabağını görünce.

"Bir cadı meclisini aramak için buradasınız, cadılık eğitimi almış bir asistan tuttunuz, ama ne okuduğunu 'unuttunuz'. 'Unuttunuz', 'Bir an için'."

"Peki üniversitede cadılıkla ilgili ne okudun?" diye sordu gülümseyerek. "Yazışmalarla yani? Ve Putnam'daki semender gözlerini nereden aldın?"

"Putnam Drugs'ta tabii ki," diye karşılık verdi ona, gülümsemeden. "Peki cadıları aramaya ne zaman başlıyoruz?"

"Benimle gelmiyorsun," dedi Adam, ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Ben yalnız çalışırım."

"Anlıyorum. Peki bir cadı sana zenobyre büyüü yaptığinde ne yapacaksın?"

"Bir ne?" diye sordu bir dilim balkabağı ekmeğine uzanırken, sonra Darci'nin bir dilim almasını bekledi. Darci kendi ekmeğinin üzerine bir kat tereyağı sürerken o sade ekmeğini yedi.

"Bir durdurma büyüü," dedi. "Kaçmana izin vermez."

"Bu saçmalık. Dünyada hiç kimse bunu yapamaz."

"Tabii ki hayır. Büyücülüğün sürekli başarısızlığa uğraması, bu uygulamanın yüzyıllar boyunca devam etmesinin nedenidir."

Adam tabağındaki yaban mersinli tartı itip kaktı. Belki de medyum tarafından onu işe almasının söylenmesinin gerçek nedeni budur, diye düşündü. Belki de bir şeyler biliyordu.

Başını kaldırıp ona baktı. "Gideceğim yere uygun giyecek bir şeyin yok."

"Dokunmayacağın iç çamaşırının altında siyah likralı bir mayo var. Buna kedi kıyafeti deniyor." Darci gülümseyerek balkabağı ekmeğinin son parçasını iki ısırıkta yedi. "Sence bugün tatlı var mıdır?"

Sonsuza dek

5

"PEKİ NASIL GÖRÜNÜYORUM?" Darci yatak odasından tek parça esnek siyah kedi kıyafetiyle çıkarken sordu.

Adam sinirlenmişti, iki kadın tarafından manipüle edildiğini hissediyordu, önce medyum, şimdi de bu hurda kız. Darci'den kaçmayı düşünmüştü ama Darci'nin onu aramak için yerel polisi aramak gibi bir şey yapacağından hiç şüphesi yoktu. Ve zaten yerel polisin Camwell'de olup bitenleri görmezden geldiği söylenmişti. Onu yarın evine göndereceğim, diye düşündü. Tek yolu buydu. Daha sonra, ona ihtiyacı olduğunda, geri dönmesini sağlayabilirdi.

Adam kaşlarını çatarak Darci'ye baktı; sonra ağzı açık kaldı. Onu daha önce gördüğü kıyafetler çok büyük ve topuklara kadar inen cinstendi, o yüzden kıyafetlerinden başka pek bir şey görememişti. Ama şimdi üzerinde teni kadar sıkı tek parça bir mayo vardı. Kıvrımlıydı. Hayır, çok ama çok kıvrımlıydı; yuvarlak kalçaları, dışa doğru kıvrılan küçük bir arka kısmı, incecik bir beli ve küçük, yuvarlak göğüsleri vardı.

"On yaşındaki kuzenime benziyorsun," dedi arkasını dönerken. Onu.

"Kız mı erkek mi?" Kapının arkasında bir boy aynası vardı. oturma odasındaki küçük vestiyerin önünde dönüyor ve kendine bakıyordu. Fena değil, diye düşündü. Üstte pek bir şey ama geri kalanı doğru yerlerde görünüyordu.

"Ne?" Adam tersledi.

"On yaşındaki kuzenin kız mı erkek mi?"

"Kız."

"Biliyor musun, sanırım Anderson'ların oğlu on iki yaşlarında. Sence benden hoşlanır mı?"

Adam güldü. "Hadi, gidelim. Kendine hayran olmayı bırakabilirsen tabii."

"Sen yapabilirsen ben de yapabilirim," dedi Darci parlak bir sesle ve Adam ona kedi kıyafetinin üzerine giymesi için kendi ceketlerinden birini uzatırken homurdanarak cevap verdi.

"Eğer birini görürsek, sadece yürüyüşe çıkmışız gibi davranın. Ve lütfen bana bir iyilik yap ve nereye gittiğimizi kimseye söyleme."

"Hiçbir fikrim olmadığına göre, kimseye bir şey söyleyemem, değil mi?" dedi kapıdan ondan önce çıkarken, sonra dışarı çıktıklarında onu takip etti. "Sola," dedi bir süre sonra. "Sally arka kapıdan çıkıp sola dönerek patikaya ulaşmamızı söyledi."

"Doğru," dedi Adam dönerken. "Ve nereye gittiğimizi bilmemen çok kötü."

Onu patikada takip ederken arkasından gülümsedi ve yüzünü ceketinin içine gömüp yanağını yumuşak yüne sürttü. Ceket onun kokusunu taşıyordu. Hayatında tanıdığı en cömert adamdı, diye düşündü, ona aldığı tüm o güzel kıyafetleri hatırlarken.

Yol, tepedeki ağaçların gölgeliklerinden dökülen rengârenk yaprakların oluşturduğu derin yığın tarafından neredeyse gizlenmişti. Birkaç dakika yürüdükten sonra Adam, restore edilmiş bir dizi küçük binanın önünde durdu.

"Köle odaları," diye fısıldadı Darci, sonra Adam'ın bir bakışıyla sustu. Adam bir şey söylemedi ama eliyle, Adam kamaralardan birine girerken onun olduğu yerde kalması anlamına geldiğini bildiği bir işaret yaptı. Üç dakika geçmesine rağmen Adam hâlâ geri dönmeyince onun peşinden içeri girdi. Adamın ayağının gizli bir kapının ardında kaybolduğunu görmek için tam zamanında gelmişti. Eğer ona itaat etseydi, onsuz gideceğini düşündü. Ama kapıyı yakaladı ve onun arkasından karanlığa karıştı.

Elinde bir el feneri vardı, karanlığa doğru inen merdivenlere çok az ışık veren küçük bir şey. Merdivenlerin dibinde ışığı hareket ettirdi. Önlerinde Connecticut'ın kara toprağından oyulmuş, bazıları duvarlardan dışarı fırlamış binlerce kayayla dolu bir tünel vardı. Tünel her birkaç adımda bir ağır kirişler ve direklerle destekleniyordu. Tünel bir metre kadar ileride sağa doğru kıvrılıyordu, bu yüzden önlerini pek göremiyorlardı. "Paltonu bırak," diye fısıldadı. "Hızlı hareket etmen gerekebilir ve bu seni engeller."

Darci sıcak tutan paltosunu çıkarıp Adam'a uzattı ve Adam hem kendisinin hem de Darci'ninkini tahta merdivenlerin altına, gözden uzak bir yere sakladı. Sonra Adam tünelden aşağı doğru yürümeye başladı, Darci de arkasından.

Bunu yaptığı için gergin olduğunu itiraf etmek istemiyordu. Yapmak istediği şey yüksek sesle şarkı söylemek ve dans etmektir, uğursuzluğu kırarak herhangi bir şey

sessizlik. Bu tüneli kayalarla dolu topraktan oyan kadın ve erkekleri, muhtemelen köleleri düşünmek için kendini zorladı. "Özgürlüğe giden bir geçit kazıyorlardı," diye fısıldadı Adam'a. "Sence kazmak için ne kullanıyorlardı? İstiridye kabukları mı? Yoksa çıplak elleriyle mi?"

"Sessiz ol!" dedi omzunun üzerinden.

Darci karanlık duvarlara bakarken, farelerin koşuşturmalarını duyabildiğinden emindi. Ya da belki farelerdi. Edgar Allan Poe'nun hikâyelerinin her biri zihnini dolduruyor gibiydi. Adam'ın arkasına o kadar yaklaşmıştı ki burnu sürekli sırtına çarpıyordu. "Hayır," diye fısıldadı, dikkatini dağıtmaya çalışarak. "Eminim kendi ruhlarının özgürlüğüne giden yolu kazımak ve pençelemek için kendi zincirlerini kullanmışlardır."

Duran Adam arkasını döndü ve kadın el fenerinden, sessiz olması için onu uyaran sert bakışını görebiliyordu.

Darci Adam'ın kemerini sıkıca kavradı ve sessizliği yaklaşık iki dakika sürdü. Tünel genişlemeye başladığında, tünelin şimdiki kullanımı hakkında düşünmeye başladı. "Ama belki de bunu cadılar yapmıştır. Gecenin karanlığında, fenerler için bile çok gizli bir örtü altında çalışmış olmalılar, bu tüneli baltayla ve kazmayla oyarken."

Adam aniden durdu ve Darci'nin arkasına çarpmasına neden oldu. "Ah!" dedi burnunu ovuşturarak. Artık etraflarında ışık vardı, okumaya yetecek kadar değil ama Adam'ın yüzünü görmeye yetecek kadar.

"Burada kal!" diye emretti. "Ve tek kelime çıkmayacak." Darci başını salladı, ama o söylediğinde bir adım attı.

Tekrar durdu. "Şu köle zincirlerinden ve kancadan bulmamı ister misin?" diye fısıldadı ona.

Adam'ın böyle bir şey yapacağını sanmıyordu ama bir keresinde kuzeni Virgil.... Adam'a başını salladı, sonra onun tüneldeki bir dönemeçte kayboluşunu izledi.

Muhtemelen sadece birkaç saniyeliğine gitmişti ama Darci'ye asırlar gibi gelmişti. Sonunda köşeden döndüğünde, ona tuhaf bir şekilde gülümsüyordu. "Ne?" diye sordu burnunu ovuşturarak.

Hâlâ tuhaf bir şekilde gülümseyen Adam geri çekilerek onun önündeki tünelden aşağı inmesine izin verdi. El feneri kapalıydı ama yolu görmesine yetecek kadar ışık vardı. Yaklaşık on metre sonra tünel, elektrik ışıklarıyla çevrili büyük bir yeraltı odasına açıldı ve bir tarafta Darci'nin tüm erkek (ve bazı kadın) akrabalarının tutkuyla istediği o küçük hafriyat kamyonlarından biri vardı: bir Bobcat. İstiridye kabuğu yok.

Bu tüneli kazmak için zincirler kullanılmıştı. Bunun yerine modern bir makine ile kazılmıştı.

Büyük, boş odanın geri kalanına baktı. Sandalye ya da mobilya yoktu, sadece Bobcat ve garip bir şekilde karşı duvarda birkaç otomat vardı. Uzak duvarda üç büyük kara delik vardı, diğer yeraltı geçitlerine açılan üç kapı.

Darci onun tuhaf bakışını şimdi anlamıştı. Bu, sırtan, şakacı kadına gülen bir bakıştan başka bir şey değildi; Darci bu bakışı görmezden gelmeye karar verdi.

Ama Adam'ın da bu cadılar meclisinin bariz büyüklüğü karşısında kendisi gibi şoke olduğunu görebiliyordu. Bu büyüklükte bir odanın kazılmış ve toprağının bir yerlere atılmış olması, bu işin içinde çok ama çok fazla insanın olduğu anlamına geliyordu.

Darci bir kez daha kuyruğunu kıştırıp kaçmak istedi ama bunun yerine kendini cesur davranmaya zorladı. Adam'ın onu göndermeyi düşünmesine neden olacak hiçbir şey söylemeyecek ya da yapmayacaktı.

Darci kendi gülümsemesi ve omuzlarındaki şeytani dikkatle otomatlara doğru yürüdü. "Bozukluğunuz var mı?"

"Hayır, bende hiç yok-" dedi, sonra sözünü kesti çünkü ikisi de bir ses duymuştu. Darci bir saniye önce bir önünde dururken, bir saniye sonra havada sürüklenerek Bobcat'in arkasına çömelmiş bir pozisyona düşmüştü ve Adam vücudunu koruyucu bir şekilde Darci'nin vücuduna sarmıştı. Sırtını Adam'ın göğsüne dayamıştı ve Darci'nin düşünebildiği tek şey Adam'ın kalbinin sırtına çarpmasıydı. Bir an için gözlerini kapadı ve tam şu anda ölürse mutlu öleceğini düşündü.

Ama çok geçmeden kara bir kedi odaya girdi, etrafa bakındı ve girdikleri yöne doğru yürüdü.

Darci Adam'ın vücudunun gevşediğini hissedebiliyordu ve bu samimi fiziksel temas anının sona ermek üzere olduğunu biliyordu. Ama Adam kollarını onun boynundan tamamen çekmeden önce Darci ayağa kalktı. Ayaklarının üzerinde sallanırken, "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım," dedi. Elinin alnına götürdü. "Kendimi çooooook.... çok kötü hissediyorum. Aman Tanrım," dedi ve sonra dizlerinin bağı çözüldü.

Ama Adam tam Darci düşerken kenara çekildi - bu da Darci'nin sert bir şekilde kışının üzerine düşmesine neden oldu.

"Bayılan insanlar genellikle önceden beyazlaşır," dedi ona bakarak. "Heyecandan pespembe olmazlar."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım," dedi morarmış poposunu ovuştururken, Adam'a bakmayı reddederek. O sırtışı tekrar görmek istemiyordu.

Darci ayağa kalktığında Adam'ın diğer tünellere açılan üç açıklığı incelediğini gördü. Bir gözcüsü gibi görünen Adam bir dizini yere koymuş, diğer diziyile dirseğini destekleyerek zeminde izler ve hangi yöne gideceğini gösteren işaretler olup olmadığını inceliyordu. Aradığı her neyse onu bulmak için, diye düşündü Darci yüzünü buruşturarak, çünkü ona hiçbir şey söylememişti. Henüz, diye düşündü. Ona henüz hiçbir şey söylememişti.

Tekrar otomatlara doğru yürüdü. Korkusu, hareketlilik ve Adam'ın yakınlığı bir araya gelince çok acıkmıştı. Aslında, biraz çikolata almazsa ve şimdi almazsa ölebileceğini düşündü. "Bozukluğunuz olmadığına emin misiniz?"

"On dakika boyunca yemek yememeniz mümkün mü?" Adam tünelin zemininden başını kaldırmadan konuştu. Şimdi ikinci açıklığı inceliyordu.

Darci ondan otomata baktı ve sonra tekrar geri döndü. Dışarıda gündüz olduğunu biliyordu ve kendine saygısı olan hangi cadı gündüz vakti çalışırdı ki? Ve elbette Adam da bunu biliyordu, yoksa şu anda buralarda dolanıyor olmazdı. Sonuç olarak, günün bu saatinde burada biriyle karşılaşmalarının pek olası olmadığını düşünüyordu.

Bu düşünceyle şeker makinesinin arkasına doğru yürüdü ve tam da kuzeni Virgil'in ona gösterdiği noktaya üç sert tekme attı. Ne yazık ki, tekmeleri ve bunun sonucunda düşen şeker çubuklarının çıkardığı gümürtü yeraltı odasının içinde oldukça gürültü çıkardı.

"Ne oluyor be?" Adam, yarım düzine şeker çubuğunun makinenin önündeki çukura kaydığını görmek için tam zamanında ayağa fırladığını söyledi.

Adam, Darci'nin kolundan tutup onu makineden uzaklaştırmaya başlarken, "Benimle gelmene izin vermemem gerektiğini biliyordum," dedi.

Ancak Darci'nin diğer kolu çukurun içindeydi ve eli makinenin içine sıkışmış üç şeker çubuğuna kilitlenmişti, bu yüzden acı dolu bir çığlık attı.

Adam anında onun kolunu bıraktı. "Git!" diye tısladı ona sıkılmış dişlerinin arasından, üçüncü tünel açıklığını işaret ederken.

Darci şekerleri kaptı ve açıklığa doğru koşarken onları kucağına aldı. Gürültüyü araştırmak için kimsenin ortaya çıkmamış olması onu rahatlatmıştı. Tünellerde başka kimsenin olmadığından emindi. Ama belki de Adam onun duymadığı bir şey duymuştu.

Adam'ın emrine uyarak tünelde aceleyle ilerledi, Adam da arkasındaydı ama şekerlerden biri yere düşünce durup aldı. Ayağa kalktığında Adam'ın ona çok iyi anladığı bir şekilde baktığını gördü: Kızgın Erkek.

Darci ona belli belirsiz bir gülümseme verdi ama adamın yüzü yumuşamadı. Bunun yerine el fenerini kaldırıp sessizce önlerindeki karanlığı işaret etti ve Darci yürümeye başladı.

Ancak dokuz şekerleme taşıırken engebeli toprak zeminde yürümek kolay değildi. Ayrıca, o sabah dükkândan aldığı tenis ayakkabıları biraz büyük olduğu için topuklarının üzerinde kayıp duruyordu. Şeker ve ayakkabılar arasında yine onun gerisinde kalmıştı ama elinden geldiğince sessiz bir şekilde, yanına gelene kadar aceleyle ilerledi.

"Bunlardan bazılarını cebine koyabilir miyim?" diye fısıldadı ona.

"Hayır," dedi Adam sertçe.

"Ama kedi kıyafetlerinin cebi olmaz ki," dedi Darci, sesi bir sızlanma gibi çıkmıştı.

Adam ağzının kenarından, "Çünkü kedi kıyafeti giyebilecek vücut hatlarına sahip kadınlar çikolata yemez," dedi.

Darci bir çikolata daha (en sevdiği Snickers) kaybetmeye yaklaştığında, kedi kostümünün ön fermuarını indirdi ve tüm çikolataları önden aşağı itti.

Adam gürültüyü duyunca ona döndü, eğer susmazsa onu boğmaya hazırды. Ama onun yumru yumru göğsünü ve elini içeriye doğru uzatıp bir çikolata aradığını görünce öfkesi geçti. İnançsızlıkla başını sallayarak omzunun üzerinden, "Kentucky'den gelen herkes senin gibi mi?" dedi.

"Hayır," dedi Darci, hâlâ dar takım elbisesinin içinde Snickers'ı arıyordu. "Putnam'da bile ben eşsizim." Adamın arkasından yukarı baktı. "Putnam'ın bana bu kadar kızmasının nedeni de bu," diye ekledi.

"Seninle delicesine tutkulu bir aşk yaşıyor, değil mi?"

Birinin kendisiyle çılginca, tutkulu bir aşk yaşayacağına inanmanın imkânsız olduğunu ima eden ses tonundan hoşlanmamıştı. "En çılgın, en vahşi. Bütün gün ve bütün gece. Gördüğünüz gibi oldukça genç." Bu son söz üzerine Darci, Adam'ın omuzlarının sanki tam kürek kemiklerinin arasından bir okla vurulmuş gibi hafifçe kıpırdadığını gördü.

"Hımm!" dedi. "Bu çocuğun bir adı var mı?"

Darci sustuğunda Adam yürümeyi bıraktı ve dönüp ona baktı.

Elini hâlâ takım elbisesinin iç ön kısmına koymuştu ve bu başka bir zaman ve başka bir yerde olsaydı, muhtemelen böyle bir pozunu ilginç bulurdu, ama şimdi yüzünde öyle derin bir düşünce ifadesi vardı ki, bu onun ilgisini çekti.

"Biliyor musun," dedi Darci, "hiç sorduğumu sanmıyorum. Putnam'ın bir ilk adı varsa bile, bunu hiç duyduğumdan emin değilim. Her şeye o tek kelimeyi koymak o kadar kolay ki."

"Oh, evet, fabrikalarla erkek arkadaşı olan sensin, değil mi? On beş yaşındaydın, değil mi?"

"On sekiz," dedi elini takım elbisesinden çıkarırken, sonra Snickers çikolatayı görünce gülümsedi ve ambalajını açmaya başladı. "Ondan bir mektup aldım ve babası biraz daha yaptırmış," dedi bir ısırtık alırken. "Biraz ister misin?"

"Putnam'dan mı?" Adam sordu. "Yoksa şeker mi?"

"İkisi de," dedi Darci ciddiyetle. "İkisinden de yeterince var. Putnam yıldızlar liginde futbol oynadı. İki buçuk yaşında, üç yüz elli kilo."

"Ama sen-" diye sözünü kesti Adam, onu bir aşağı bir yukarı süzerken. Şekerlemelerle birlikte bile kızın yüz pound ağırlığında olduğundan çok şüpheliydi.

"Oh, bizim için endişelenme," dedi umursamazca. "Biz idare ederiz." Sesinin dünyevi ya da en azından bilgili çıktığını umuyordu.

Adam kendi kesici dişini göstererek, "Bu dişinde çikolata var," dedi ve sonra gülümseyerek arkasına döndü.

Darci bir an için kendini müthiş güçlü bir yaratık olan Müthiş Kadın'a dönüştürüp taşlar kopararak Adam'ın kafasına yağdırmayı hayal etti. Ama Adam dönüp ona baktığında, Darci tatlı tatlı gülümsedi ve üçüncü çikolatasını bitirdi.

Adam birkaç dakika sonra aniden durduğunda, Darci'nin sırtına çarpmasını engellemek için kolunu arkasına koydu. Darci konuşmak için ağzını açtığı anda, Adam sıcak elini Darci'nin ağzının üzerine koydu. Bu onu o kadar memnun etti ki tek kelime bile etmedi.

Onunla göz göze gelecek şekilde eğildi, sessizlik için parmağını dudaklarına götürdü, sonra kaşlarını kaldırarak sordu. Kız anlamış mıydı?

Darci başını salladı; sonra Adam kaşlarını çatarak henüz yemediği şekerlemenin yarısını aldı ve mayosunun önünden aşağı kaydırıp sessizce boynuna kadar fermuarını çekti. Uzaktaki duvarı işaret ederek, ona duvara yaslanmasını ve orada kalmasını işaret etti.

Darci onun bu tavrının kendisini korkuttuğunu kabul etmek istemiyordu ama korkutuyordu. Aslında, Adam'ın tünelin köşesinde kayboluşunu izlerken kalbi göğsünde çarpıyordu. Adam gözden kaybolduğunda, Darci Adam'ın ona söylediği şeyi yaptı ve sessizce orada durup bekledi. Ve bekledi. Sonra biraz daha bekledi. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir ses yoktu. Belki biraz şiir okursa....

Karanlık ve kasvetli bir gecede, diye düşündü, sonra kendini durdurdu. Belki de başı dertteydi, diye düşündü. Belki de kötü varlıklar tarafından ele geçirilmişti. Belki de o....

Sonuçta, karanlık bir tünelde dururken bu tür şeyler düşünmemenin daha iyi olacağını düşündü. Adam'ın gittiği yönden biraz ışık geliyordu ama el fenerini göremiyordu. Onu terk mi etmişti? Yoksa o-

Ellerini kayalık toprak duvara dayayarak adamın gittiği yöne doğru ilerledi, ayakkabıları toprak zeminde hiç ses çıkarmıyordu. Yavaşça ilerledi ve attığı her adımda tünelin sonunda göreceklelerinden korktu.

Ama loş ışığa çıkıp görebildiğinde, Adam Montgomery'ye onu bu şekilde korkutmaya hakkı olmadığını haykırmak istedi.

Tünelin bir tarafı boyunca topraktan oyulmuş, önünde demir bir çit bulunan bir oda vardı. Çitin içinde, üzerlerinde bardak ve tabak gibi kelimeler yazılı karton kutularla kaplı raflar vardı. Sıradan bir depo dolabıydı. Doğru, yer altındaydı ve doğru, önünde güçlü bir demir çit vardı, ama bunun dışında oldukça sıradandı. Duvarın karşısında, çitin hemen ötesinde bir masa ve daha fazla kutu içeren birkaç raf vardı, ama görebildiği hiçbir şey olağandışı ya da çok ilginç değildi.

Peki, saygıdeğer patronu kapının önünde ne yapıyordu? Sol taraftaki çite doğru eğilirken vücudunu garip bir pozisyona getirmişti ve sol elinin yarısı içindeydi. Elinde ne tuttuğunu göremiyordu ama bir süpürge sapına benziyordu. Nerede olduklarını düşününce bunun uygun olduğunu düşündü. Peki neye ulaşmaya çalışıyordu?

Sessizce onun yanına doğru yürüdü. "Nesin sen-" diye söze başladı ama başka bir şey söylemeye fırsat bulamadı çünkü aniden tiz bir sirenden gelen sağır edici bir çığlık havayı doldurdu. Darci ellerini kulaklarına götürerek Adam'a baktı. Adam'ın kendisine bağırdığını görebiliyordu ama ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Oh, evet, şimdi dudaklarını okuyabiliyordu: "Alarmı çalıştırdın," diyordu. Cümleye eklenmiş başka kelimeler de vardı ama onları çözmeye çalışmamayı tercih etti.

Özür dilemek istedi ama Adam'ın arkasında küçük yuvarlak bir ışığın onlara doğru geldiğini görebiliyordu: bir el feneri ve görünüşe bakılırsa onu tutan her kimse hızlı hareket ediyordu. Kadın işaret etti ve Adam dönerek ışığı gördü. Bir sonraki anda Darci'nin elini tuttu ve onu az önce geldikleri tünelin sonuna doğru çekti.

Ama Darci hareket etmedi. Ayakları hareket etti ama başı olduğu yerde kaldı. Acı içinde bağırdı ama sirenin çığlıklarından kendi sesini bile duyamadı.

Adam bir anda neyin yanlış olduğunu anladı: Darci'nin saçı kapının kilidine takılmıştı.

Adam hiç düşünmeden hareket etti. Kolunu kafesin parmaklıklarından geçirerek, alarmı çalıştırmadan almak için çok uğraştığı hançeri kaptı ve bir vuruşta Darci'nin saçlarını başının arkasından keserek büyük bir parçasını kilide takılı bıraktı. Hemen ardından onu kaldırdı ve çitin dışındaki yüksek raflardan birine, kutuların arasına fırlattı. Darci bir top gibi kıvrıldı ve kendini olabildiğince küçülttü. Ama pozisyonuyla ilgili sorun hiçbir şey görememesiydi. Adam'ın ne yaptığını ya da nerede olduğunu göremiyordu. Aptalca ama kahramanca bir şey yapmazdı, değil mi? diye merak etti.

Alarm durduğunda, olduğu yerde kıvrılıp kalmak ve hareket etmemek için Darci'nin tüm iradesini kullanması gerekti. Kulaklarını ovmayı, çenesini ovmayı ve bacaklarını düz bir şekilde uzatmayı çok istiyordu. Ama en çok da Adam'ın nerede olduğunu görmek istiyordu.

"Bu şeyden nefret ediyorum!" dedi bir erkek sesi. "Neden tamir ettirmiyorlar?"

Lanet şey gecede iki kez patlıyor."

"Sabit. O seviyor. Hassas."

"Çok hassas," dedi ilk adam. "Bir hapsirlik onu harekete geçiriyor. Ve yemin ederim o kediler bunu bilerek yapıyor."

"Şuna bakın," dedi ikinci adam.

"Ne oldu? Ben bir şey görmüyorum."

"Gözlüklerini değiştir. Birkaç uzun saç teli. Kilidin içindeydi."

"Şüphesiz birileri büyü yapıyor."

Bir süre sessizlik oldu ve Darci umutsuzca ne yaptıklarını öğrenmek istedi ama kıpırdayıp dikkatleri üzerine çekmeye cesaret edemedi. Onu ya da Adam'ı bulmadıkları sürece her şey yolunda gidecekti. Ama neden saçının sadece birkaç teline sahiplerdi? Adam saçlarını serbest bıraktığında, sanki yarısı kesilmiş gibi hissetmişti.

"Biliyor musun," dedi ikinci adam yumuşak bir sesle. "Bence bu saç doğal bir sarışına ait. Hiç koyu kök görmüyorum."

"Ne harika bir mizah anlayışın var. Doğal bir sarışın. Doğu tüneline demledikleri şeyden çok fazla içiyorsun."

"Belki," dedi ikinci adam düşünceli bir ifadeyle, "ama yine de şu ipleri patrona götürelim."

"Bana uyar. Belki maaşımıza zam yapar."

"Evet, şey, nefesini tutma. Sahip olduğu şeyi cömert davranarak elde etmedi. Hazır mısın?"

"Evet, tabii. Burası tüylerimi ürpertiyor."

"Çünkü çok şey biliyorsun," dedi ikinci adam ve sonra kendi şakasına boğazının derinliklerinde kıkırdadı.

Darci adamların gittiğini duydu ama yine de raftaki tüneğinden kıpırdamadı. Her ikisi de uyumuş olmasına rağmen başını kaldırmadı ya da bacaklarını oynatmadı.

Adam uzanıp onu raftan indirene ve yere yatırana kadar hareket etmedi. Ama uyuşmuş bacakları altından çekilemeyince Adam ellerini kollarının altına soktu ve onu dik tuttu. Darci küçük bir gülümsemeyle bacaklarını işaret ederek hiç kan olmadığını gösterdi. Adam, Darci'nin numara yapıp yapmadığını anlamak için onu değerlendiren bir bakış attıktan sonra onu omzuna attı ve girdikleri tünelden aşağı doğru koşmaya başladı.

Otomatların bulunduğu büyük odaya geldiklerinde Darci ona bacaklarının iyi olduğunu ve kendi başına yürüyebileceğini söyleyebilirdi ama çenesini kapalı tuttu. İtiraz etmek yerine kollarını onun beline doladı - baş aşağı, doğru, ama bu onun belydi ve kollarıydı - ve başını onun sırtının küçük kısmına yasladı. Bu onun omzu değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Merdivene vardıklarında onu yere bıraktı. Parmağını dudaklarına götürerek hiçbir şey söylememesi için onu uyardı; sonra kollarını çok büyük ceketin içine soktu ve o zaman kız onun kızgın olduğunu anladı. Erkekleri tanıyorsa, muhtemelen çok kızgındı.

Kendi ceketini giydi ve onu merdivenlerden yukarı doğru itti. Restore edilmiş köle kulübesinin nispeten parlak ışığına çıktığında derin bir nefes aldı ve ardından kapıdan çıkıp temiz havaya koştu.

Sonsuza dek

6

Adam Montgomery köle kulübelerine birkaç metre kala dışlerinin arasından, "Hayatımda gördüğüm en aptalca, en saçma şeylerden biri," dedi. "Bu insanlar tehlikeli, ama siz tüm bunlara bir oyunmuş gibi davranıyorsunuz. Otomatlar! Şeker çubukları! Ve durmadan konuşuyorsunuz. Size koyduğum yerde kalmanızı ve beni beklemenizi söyledim ama siz ne yaptınız? Kafanı bir lazer ışınının yoluna soktun ve alarmı çalıştırdın! Yakalansaydın başına neler gelebileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Darci esnemesini bastıramadı. Belki de bu gece daha erken yatmalıyım, diye düşündü.

Adam'dan başka bir şey duymayınca ona baktı. Adam ona öfkeyle bakıyordu.

"Sözlerimin senin üzerinde hiçbir etkisi olmadığını söyleyebilirim," dedi soğuk bir sesle.

"Elbette öyle. Beni ölümüne korkutuyorsun." Bir kez daha esnemesini bastırmak için uğraşmak zorunda kaldı.

Birkaç dakika boyunca yan yana yürüdüler, adam kadından bir karış daha uzundu, ikisi de sessizdi.

Adam aniden kızgın olmak istemedi. Darci'ye az önce yaşadıklarının ciddiyeti ve neler olabileceği konusunda ders vermek istemiyordu. Üç yaşından beri öfkeliydi ve bazen öfkesi o zamandan beri saniyeler bile dinmemiş gibi görünüyordu.

Ama Darci'de sadece bugünü görmesini sağlayan bir şey vardı. Onun yanındayken, Darci geçmişi ve geleceği silip süpürüyor gibiydi.

Evet, cadıların tüneli iğrençti. Kötülüğün böyle bir yeri oymuş olabileceğini düşünmek.... Bazen böyle yerlerde neler olduğunu bildiğini düşünmek....

Ama şimdi, şu anda, hava temiz ve tazeydi, yapraklar güzeldi ve yanındaki bu küçük orman perisinin bir kadın olduğunu biliyordu

gölmeye hazırđı. Darcı'nın her durumda mizah görmeye her zaman hazır olduğunu çoktan öğrenmişti.

"Eğer o rafa baksalardı," dedi Adam usulca, "senin ne olduğunu düşünürlerdi acaba? Kedilerinden biri mi?"

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Neredeydin?" "Masanın altında bir kutunun arkasında saklanıyordum. Ama çok iyi uymuyordum, bu yüzden Ayaklarım kutunun bir tarafında, ellerim diğer tarafında ve başım...." Başını rahatsız edici görünen bir açıyla çevirdi, bu da masanın altına nasıl sıkıştığını mükemmel bir şekilde gösteriyordu.

Darcı güldü. "En azından bacaklarını uzatabilirsin. Benimkiler uyuyakaldı. Ayağa bile kalkamadım."

Adam acı çekiyormuş gibi elini sırtının alt kısmına götürdü. "Bir de bana sor," dedi yüzünü buruşturarak.

"Senin için çok ağır olduğumu mu söylüyorsun?!" Darcı alaycı bir öfkeyle söyledi.

"Sanırım çikolata yüzünden." Ona tek taraflı bir sırıtış attı. "Emin değilim ama üzerindeki o siyah şeyin içinin çikolatayla kaplı olduğuna bahse girerim."

Darcı'nın bakmasına gerek yoktu çünkü bunu hissedebiliyordu. Adam onu dışarı taşıırken çikolataların ambalajları patlamış ve ezilmişlerdi. Kirpiklerini ona doğru kırpıştırdı. "Isırmak ister misin?"

"Aklın hep çukurda mı?" diye sordu.

Ona gülümsedi. "Eğer ilgilenmiyorsan, 4B'deki şu hoş genç adam ilgilenebilir," dedi birkaç uzun adım atarken.

Kolundan tutarak onu geri çekti. "Peşinden gitmeyi düşünemezsin -" diye söze başladı, ama sonra kızın gözlerinde öyle bir şey gördü ki, bu cümleyi kurarsa pişman olacağını anladı.

"Biliyor musun, bir şeyler yemeye dayanabilirim," dedi. "Markete gidip ne bulabileceğimize baksak, sonra da konuk evine götürüp bir ziyafet çeksek nasıl olur?"

Darcı bir an için ona sadece göz kırptı. "Yani istediğimiz her şeyi satın alabilir miyiz?"

"Ne olursa," dedi gülümseyerek. "Fırından, şarküteriden, ne olursa. Evde bir buzdolabı var, artık yemekleri oraya koyabiliriz."

"'Yemek artıkları' mı?" diye sordu. "Bu bir Yankee kelimesi mi?"

"Bu-" diye başladı Adam, sonra onun kendisiyle alay ettiğini fark etti. "Hatta birkaç paket Cadılar Bayramı şekeri bile alabiliriz."

"!" Darci bağırdı, sonra koşmaya başladı.

Adam gülümseyerek onu takip etti. Grove'un ana evinin önünden geçen patikadan aşağıya, sonra da caddeye doğru koşarken ona yetişmek için fazla hızlanmasına gerek yoktu. Bir kez daha, Camwell bakkalına ulaşmak için iki arabanın önünden caddeyi koşarak geçti.

Adam köşeye gitti ve karşıdan karşıya geçmeden önce ışığın değişmesini bekledi. Marketin büyük pencerelerinden onun bir el arabasını ittiğini ve dükkândaki ürünlere baktığını görebiliyordu. Kendisini minnettar hissettirdiğini düşündü. Yiyecek ve giyecek gibi hayattaki en basit şeylerden o kadar çok zevk alıyordu ki, bu şeyleri ne kadar hafife aldığını görmesini sağlıyordu.

Ama o sevinçle gülümserken Darci arkasını döndü ve o da başının arkasını gördü. Saçının büyük bir kısmı yoktu! Bu kasabada gördüğü kadarıyla, eğer biri onun saçını görürse, kasabadaki herkesin bugün tünellerde kimin dolaştığını anlaması yaklaşık beş dakika sürerdi.

Işık YÜRÜME olarak değiştiğinde Adam caddenin yarısını çoktan geçmişti ve dört uzun adımda bakkalın içindeydi. Darci'yi tam da acılı jambon denen bir şeyden bir kutu alırken yakaladı. Koridordan bir kadın geliyordu. Darci'nin herhangi bir yerde herhangi biriyle konuşma eğilimini bilen Adam, Darci'nin kadınla sohbet etmeye başlayacağından hiç şüphe duymuyordu.

Kullanacak başka bir şey bulamayan Adam elini Darci'nin başının arkasına vurarak eksik saçları kapattı. "İşte buradasın," dedi yüksek sesle. "Her yerde seni arıyordum."

Darci'nin hakkını vermek zorundaydı: Hiçbir şeyi kaçırmamıştı. Adam'ın tanıdığı başka bir kadın olsa, başını acı verici bir şekilde tutan eliyle ne yaptığını sandığını öğrenmek isterdi.

Darci neşeyle, "Beni bulduğuna çok sevindim," dedi ve arabasını yanlarından geçiren kadına gülümsedi. Darci uzanarak iki elini de Adam'ın ellerinin üzerine koydu. "Bir dakika bile bensiz kalmaya dayanamıyor," dedi kadına. "Gerçekten çok sinir bozucu. Her dakika 'Darci nerede? Darci'yi gören oldu mu? Darci'ne ihtiyacım var!'" Bir an bile huzur bulamıyorum."

Kadın Darci'ye belli belirsiz bir gülümseme verdi; sonra arabasını koridorun en uzak tarafına doğru yönlendirdi. de geçtikten sonra neredeyse koşarak

ve döndü.

"Şunu keser misin?" Adam elini zorla onun elinin altından çekerken tıslayarak ona baktı. "Neden herkese hakkımızdaki her şeyi anlatmak zorundasın?"

"O zaman doğru mu? Bensiz olmaya gerçekten dayanamıyor musun?"

Darci'nin kan dolaşımını kesecek kadar sıkı tuttuğu elini ovuşturan Adam hayal kırıklığıyla başını salladı. "Hayır, bu doğru değil. Saçını örtüyordum. Büyük bir parçası eksik ve insanların bunu görmesini istemiyorum."

Darci saçlarını okşadı. "Doğru. Adamın bir cadıya vereceği sarı saç telleri. Gerçekten sadece 'saç tellerini' mi aldı? Sanki büyük bir parçası eksikmiş gibi geliyor." Darci, Adam'ın bu soruya cevap vermeyeceği anlamına gelecek şekilde ağzını kapattığını hemen fark etti. Bunu daha sonra öğreneceğim, diye kendi kendine söz verdi; sonra sesini alçaltarak kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Biliyor musun, ben gerçekten doğuştan sarışınım."

"Ve bu yüzden tanınması çok kolay," dedi Adam. "Hadi, gidelim buradan. Yarın saçına bir şeyler yaparız. Bu şey de ne?" diye sordu market arabasına bakarak.

"Yemek," diye yanıtladı şaşkınlıkla.

"Hayır, bu." Tek tek paketlenmiş dilimlerden oluşan bir peynir paketi ve bir başka "pizza atıştırmalıkları" paketi uzattı.

"Bu-" diye başladı.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi sabırsızlıkla. "Ne olduğunu görebiliyorum. Ben sadece...." Başka bir şey söylemedi ama arabadaki her şeyi topladı ve konserve bezelyelerin önündeki rafa itti.

Darci kaşlarını çatarak, "Bunu yapmamalısın," dedi. "Her şeyi doğru yerine koyacağım."

"Ve bu kasabadaki herkesin saçını görmesine izin mi vereyim? Sana misafirhaneye geri dönmeni ve beni orada beklemeni söyledim ama buna itaat edeceğini sanmıyorum. Git kızların kullandığı şu bağlama şeylerinden bul ve saçını geriye doğru çekerek eksik parçayı kapat. Alışverişi ben yaparım."

"Sen-?" Darci, sanki bu hayatında duyduğu en olağanüstü şeymiş gibi gözlerini kocaman açarak konuştu.

"Dur tahmin edeyim," dedi Adam nefesinin altından. "Yeraltı tünelleri seni şaşırtmıyor ama bir adamın market alışverişi yapması fikri şaşırtıyor, öyle mi?"

Darci sadece sessizce başını sallayabildi.

"Git," dedi. "Ve kimsenin kafanın arkasını görmesine izin verme. Seninle dışarıda buluşacağım. İnsanların seni göremeyeceği bir yerde dur ve kimseyle konuşma. Anladın mı?"

Darci . "Saç bağlarının parasını ödemek zorunda kalacağım."

Adam bunların ne kadar az tutacağı konusunda alaycı bir şeyler söylemeye başladı ama sonra iç geçirdi ve ona on dolarlık bir banknot uzattı.

Faturayı tutan Darci kıpırdamadan ona baktı. "Para üstünü sana nasıl geri vereceğim?"

"Odaya dönene kadar sana güveneceğim."

Darci hâlâ hareket etmiyordu.

"Lanet olası üstü kalsın!" dedi kastettiğinden çok daha yüksek sesle; sonra Darci koridorda o kadar hızlı koştu ki Road Runner çizgi filmlerini düşündü, kuş arkasında bir toz bulutu bıraktı.

Adam el arabasını marketin şarküteri bölümüne doğru itip Brie peyniri ve bir kutu humusla başlayarak doldurmaya başlarken, "Onun kadar paraya aşık birini daha önce hiç görmemiştim," diye mırıldandı. "Parasını ne için biriktiriyor?" diye mırıldandı. "Büyük, güçlü, genç Putnam'ı için bir düğün hediyesi mi?"

"Özür dilerim. Ne dediğinizi duyamadım," dedi tezgâhın arkasındaki adam ve Adam kendi kendine konuşurken yakalandığı için utandı. Üç taze salata ve dört farklı çeşit etten birer çeyrek pound sipariş etti. "Bir daha düşündüm de, her biri yarım kilo olsun daha iyi," diye ekledi.

Sonunda, alması gerekenden iki kat daha fazla yiyecek aldı. Ama sonra kendini, "Acaba Darci hiç nar yedi mi?" diye düşünürken buldu. Küçük marketin koridorlarında bir aşağı bir yukarı gidip gelirken, bir yandan da arabasına bir şeyler atıp duruyordu. Onu göndermeliyim. Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini anlamıyor. Acaba tütsülenmiş istiridye sever mi? Tüm bunları bir şaka gibi görüyor. Yarın Hartford'a gidip orada iyi bir kuaför bulabiliriz. İhtiyacım olana kadar onu göndermeliyim. Belki gerçekten iyi bir çikolatası olsaydı, o korkunç çikolataları bırakırdı. Yirmi beş dolarlık bir kutu Godiva çikolatasını sepete atarken aklına bu son düşünce geldi. Sonra sepeti kasaya doğru götürürken kendini duvar boyunca sıralanmış altı buket sonbahar çiçeği seçerken buldu. Belki Hartford'a Mark Twain'in evini görmek için zamanları olurdu. Darci muhtemelen bundan hoşlanacaktır.

Kasadaki kadın "Kredi kartı mı nakit mi?" diye sordu ve Adam kendini gerçekliğe geri döndürmek zorunda kaldı.

"Buralarda bir içki dükkânı var mı?" diye sordu. "Bir şişe şarap alabileceğim bir yer?" İki kapı ötede bir içki dükkânı olduğu söylendiğinde gülümsedi.

Konuk evine döndüklerinde Darci kedi kostümünün içindeki ezilmiş şekerleri çıkarmak için birkaç dakikalığına ortadan kayboldu ve Adam onun daha az açık bir şey giyeceğini umuyordu. Ama Darci tekrar ortaya çıktığında üzerinde hâlâ yapış yapış bir mayo vardı. Alçakgönüllülükten verdiği tek ödün dolaptan bir sweatshirt çıkarıp takım elbisenin üzerine giymek oldu ama likralı bacakları hala altında açıktaydı.

Sonsuza kadar.

"Kendine giyecek bir şey bulamadın mı?" diye sordu, sesi kastettiğinden daha sert çıkmıştı.

"Hiçbir şeyi kırıştırmak istemiyorum," dedi yiyecek poşetlerini alıp küçük mutfığa taşırken.

Adam sandviçleri mümkün olduğunca az telaşla yapmayı planlamıştı ama Darci onu kovdu ve işi o devraldı. Yiyecekleri odanın köşesindeki küçük masaya koymadı, onun yerine sehpayı bir saksıdaki kumaş çiçeklerden temizledi ve mutfak dolaplarından tabakları, çatal ve bıçakları ve bardakları çıkardı. Mutfakta, plastik poşetlerden yiyecekleri boşaltmaya başladı. Bir vazo bulana kadar dolapları karıştırdı ve çekmecedan bir makas alıp çiçeklerin saplarını ustalıkla kesmesini şaşkınlıkla izledi. Birkaç saniye içinde çiçekleri vazounun üzerinde mükemmel bir oval oluşturacak şekilde düzenlemişti.

"Bunu nereden öğrendin?" diye sordu.

"Putnam Flowers. Orada birkaç ay çalıştım."

"Bunu bilmek iyi oldu," dedi. "Kuzenim Sarah bunu yapabilmeyi çok isterdi. Bahçesinde binlerce çiçek var ama onları nasıl düzenleyeceğine dair en ufak bir fikri yok."

Darci çiçekleri oturma odasına götürürken, "'Binlerce'," dedi. Adam utanarak, "Evet, burası büyük bir ev," dedi. Adam kendisi hakkında bir şeyler anlatmaktan hoşlanmazdı ve Darci ona soru sormadığı için minnettardı. Bunun yerine geride durup Darci'nin poşetlerden uzun Fransız ekmekleri çıkarmasını, ardından yiyecek kaplarını açmasını ve onları dikkatle taşıdığı tabaklara koymasını izledi.

mutfakta. Kendi payına, kartonlardan yiyecekti ama Darci mümkün olduğunca sık bir masa hazırlamak istiyor gibiydi.

İşini bitirdiğinde Darci'ye sehpanın karşı tarafındaki koltuk minderine oturmasını işaret etti ve Darci hemen aldığı bir ürün hakkında sorular sormaya başladı. Adamın narı kesmek için keskin bir bıçağı olmadığına, Darci yerinden fırlayıp ona bir bıçak getirdi; sonra da adamın narı kesip çekirdeklerini çıkarmaya başlamasını dikkatle izledi. Hiç tereddüt etmeden bir avuç çekirdeği ağzına attı ve lezzetli olduğunu ilan etti.

Kız her şeyin tadına baktı, her şeyi zevkle haykırdı ve Adam kendini yemekler hakkında giderek daha fazla konuşurken buldu. Her peynirin nerede yapıldığını, istiridyelerin nasıl tutsülendiğini ve su krakerlerine neden bu adın verildiğini bilmek istiyordu. Adam onun her sorusuna cevap vermeye çalıştı ve cevabı bilmediğinde ona yemek kabını uzattı ve o da üzerinde ne yazdığını okudu. Üzüm bağları ve şarabın nasıl yapıldığı hakkında çok fazla tartışma oldu.

Sonunda yemek iki saatten fazla sürdü ve sonrasında Adam çok eğlendiğini fark etti. Ve inanmadığı bir şekilde ikisi de her şeyi yemişti. Ama yine de Godiva çikolataları için bir şekilde yer kaldığını fark etti ve bir an için Darci'nin gözlerini kapatıp zengin çikolatanın boğazında erimesine izin vermesini izledi.

Adam bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu, yoksa kendini ona uzanırken bulacaktı. "Neden şişmanlamıyorsun?" diye sordu.

Darci gözlerini açtı. "Yağ hücresi yok. Çocukken hiç gelişmedim ve metabolizmam çok hızlı. Annem bunu babamdan almış olmam gerektiğini söylüyor, çünkü bir parça marul yediğinde kilo aldığını söylüyor."

"Baban ne iş yapıyor?"

Darci büyük çikolata kutusuna baktı ve cevap vermedi.

"Sadece merak ettim," dedi Adam. "Sık sık annenden bahsediyorsun ama babandan hiç bahsetmiyorsun. O da Putnam'da mı yaşıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Darci sessizce. "Bazen küçük bir kasabada sır saklayabilirsiniz çünkü ben babamın kim olduğunu bilmiyorum." Başını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Peki ya seninki?"

"Babam mı? Öldü. Annem de babam da öldü. Ben üç yaşındayken öldüler, bu yüzden onları hiç tanımadım."

"Nasıl öldüler?" diye sordu ama soruyu sorar sormaz Adam'ın yüzünde o kapalı ifadenin belirdiğini gördü. O zaten

İnsanların girmesine izin vermediği bir noktaya çok yaklaştığında, bir kaya gibi sessizleştiğini öğrendi.

Şimdi, onun kalkıp odadan çıkmasını istemiyorsa, konuyu değiştirmesi ve öğrenmek istediklerini daha az doğrudan bir şekilde öğrenmesi gerektiğini biliyordu.

"Ben de öyle," dedi Darcy. "Annemi pek tanımam yani. Her zaman işteydi ya da... şey, meşguldü."

"Peki seni kim büyüttü?"

"Kasabadaki herkes, Vern Amca'nın dediği gibi. Beni oradan oraya dolaştırdılar. Çoğunlukla, 'Bu öğleden sonra Darcy'ye bakıp beni rahat bırakır mısın?"

Sanki yaptığı şakaya gülümsemesini bekliyormuş gibi ona bakıyordu ama Adam onun söylediklerinde herhangi bir mizah görmüyordu.

"Bana gözlerinde acıma duygusuyla bakma," dedi, hâlâ gülümseyerek. "Ben işbirlikçi küçük bir şeytandım. Sekiz yaşına geldiğimde kasabadaki herkesin her sırrını biliyordum. Ne zaman bir film izlemek istesem, tek söylemem gereken, 'Sen ve Bay Nearly öğleden sonrayı konuşarak geçirirken dışarıda beklememi ister misin? Ve bam! Film parası elime tutuşturulurdu. Ya da kıyafet ya da pasta dilimleri. Neye ihtiyacım varsa bana veriliyordu."

Adam bu mizah girişimine de gülümsemedi. Kız olayı hafife almaya çalışıyordu ama Adam onun çocukluğundaki yalnızlığı görüyordu. Sekiz yaşına geldiğinde kendisine yiyecek, giyecek ve barınak vermeleri için insanlara şantaj yapmayı öğrenmişti. Ama hiçbir şey söylemedi. Az önce söylediği gibi, onun gözlerinde acıma görmek istemiyordu.

"Peki hayatınızı kötülükle savaşıarak geçirmeye karar vermenize ne sebep oldu?" diye sordu.

Bunun üzerine Adam gülümsedi. "Süpermen'in yaptıkları için bir nedeni var mı?" diye sordu bir kaşını kaldırarak.

"Elbette. Mayo ve pelerinle koşturmak istiyor," dedi hızla ve Adam'ı güldürdü.

Üçüncü çikolatasını yiyordu. "Peki bana bıçağı ne zaman göstereceksin?"

"Ne?" diye sordu, zaman kazanmaya çalışarak.

"Hani şu tünellerdeki demir parmaklıkların arkasından çaldığın bıçak. Saçıma kesmek için kullandığın bıçak. Bu arada, saçımın büyük parçasına ne oldu? O iki adam saç telleri bulduklarını söylediler, senin kestiğin büyüklükte bir parça değil."

"Saçın doğal bir sarışına ait olduğunu görmeleri çok zekiceydi, değil mi?" Adam sessizce konuştu. "Yarın Hartford'a gidip saçlarını düzgün bir şekilde kestirmeyi düşünüyordum, arkadaki deliği kapatacak bir şey. Belki de boyatmalıyız. Belki de kıvılc saçlı olmalısın."

Darci ona gülümsemedi bile. Onun yerine gözlerinin içine sertçe bakarak konuyu değıştirmesinin işe yaramayacağını anlamasını sağladı.

"Ceketimin cebinde," dedi yüzünü buruşturarak. O bıçağı neden unutmuş olamazdı ki?

Darci saniyeler içinde ayağa kalktı ve neredeyse vestiyere koşacaktı. Masaya döndüğünde hançeri uzattığı ellerinde tutuyordu. Adam hançeri onun elinden almamak için kendini zor tuttu çünkü ona iyice bakmak için can atıyordu. Ama planı, Darci uyuduktan sonra yatak odasında tek başına bakmaktı.

Adam'ın ne düşündüğünü biliyormuş gibi bıçağı ona uzattı, sonra da yemekten kalanları temizlemeye başladı. Adam'a hançeri başına incelemesi için zaman veriyordu. Yerden kanepeye doğru ilerleyerek bıçağı sehpanın üzerindeki lambanın altına tuttu. Hançer çok büyük değildi, sadece yedi ya da sekiz santim civarındaydı ve üzerinde birkaç pas çukuru bulunan çelik bir bıçağı vardı. Sapı altın ve siyah renkteydi ve ışıktta çevirdiğinde, kabarık altın kısmın yazı olduğunu fark etti. Yazı, sapın etrafında akıllıca bükülmüştü, böylece yazıdan çok bir tasarım gibi görünüyordu, ama Adam bunun bir tür dil olduğundan emindi.

Çok geçmeden Darci onun yanına oturdu. Aslında ona o kadar yakın oturuyordu ki, kucağında da oturuyor olabilirdi ve aşırıldığı kazak onu fazlasıyla açıkta bırakıyordu.

"Sen hiç kendi kıyafetlerini giymez misin?" diye tersledi. "Bu kadar çabuk temizlenemezdin ve neden kanepenin şu tarafına oturmuyorsun?"

"Sana yeni kıyafetlerimi mahvetmek istemediğimi söyledim. Bulaşık makinesi. Işık bu tarafta daha iyi," dedi ona gülümseyerek; bir süre sonra elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.

Adam iç çekerek hançeri ona verdi. Ondandır uzaklaşacaktı ama sağ tarafı kanepenin koluna sıkışmıştı ve hareket edecek yer yoktu. Liseli bir çocuk gibi davranıyorsun Montgomery! diye kendini azarlardı, sonra kendini rahatlamaya zorladı.

"Cadılık eğitimi almışsın. Çalışmalarınızdaki sembollerden herhangi birini hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

Darci bir an için hançeri ışığa tuttu ve ellerinin arasında çevirdi. "Kötülük. Büyük kötülük."

"Umarım aldığın eğitim için çok fazla para ödememişsindir," dedi Adam.

"Bir kuruş bile yok."

"Burslu mu gittin?"

Darci gülümseyerek, "Hayır, aslında eğitim masraflarımı Putnam karşıladı," dedi ve sonra esnedi. "Biliyor musun, bu şey ne kadar büyüleyici olsa da, sanırım yatmam gerekecek."

Adam bir an için sinirlendi. Bir yanı bu bıçağı onunla tartışmak istiyordu. Bu gece yemek ve şarap hakkında konuştuklarında, onunla konuşmaktan hoşlandığını fark etmişti. Her soru için her zaman hızlı bir cevabı vardı.

"Peki bu gece nerede uyumamı istersin?" Darci sordu, sonra o kadar geniş esnedi ki çenesinin patladığını duydu.

"Nerede?" dedi Adam. Ama sonra güldü, tüm kötü mizahı gitmişti. "Kendi yatağında. Hadi, çık git buradan. Sabah görüşürüz."

Darci yatak odasının kapısında durakladı. "Bay Montgomery, bugün iyi vakit geçirdim," dedi yumuşak bir sesle.

Arkada kalıp tünel boyunca konuşmasaydı, sonra bayılma numarası yapsaydı, sonra bir makineden şeker çubukları çıkarmaya çalışırken neredeyse kolu kırılısaydı, sonra yine sözünü dinlemeyip alarmı çalıştırsaydı daha iyi vakit geçireceğini söylemeye başladı. Ama bunu söyleyemezdi çünkü doğru değildi. Bunun yerine gülümsedi ve "Ben Adam. İyi geceler, Bayan Mansfield."

Darci sweatshirt'ünü beline kadar sıyırdı ve 1950'lerin bomba pozuyla kalçasını dışarı çıkardı. Marilyn Monroe'nun şaşırtıcı derecede iyi bir taklidi olan nefes nefese bir şekilde, "İyi geceler, Adam," dedi.

Adam yine güldü, sonra elini sallayarak kovdu ve o da yatak odasına gidip kapıyı kapattı.

Oturma odasında yalnız kaldığında, kadının onun için küçük bir tepsi peynir ve kraker ile dolu bir bardak kırmızı şarap hazırladığını gördü. Gülümseyerek şarabı aldı ve yudumlarken çantasından kâğıt ve kalem çıkardı ve bıçak bıçağındaki kabarık karakterlerin üzerini çizmeye başladı. İşini bitirdiğinde yatak odasına gitti ve

Washington, D.C.'deki bir arkadaşına, "Bak bakalım bunun hakkında ne bulabilirsin, olur mu? Eğer yazıysa, ne tür ve ne yazıyor?" ve "A. Montgomery" imzalı.

Duş alıp pijamalarını giydikten sonra, iyi olup olmadığını kontrol etmek için Darci'nin kapısını açmak istedi. Ama bunu yapmasa daha iyi olur diye düşündü. Bunun yerine yatağına gitti ve önceki gece olduğu gibi hemen uyudu.

Sonsuza dek

7

"PEKİ, SEN NE DÜŞÜNÜYORSUN?" Darci Adam'a bakarken sordu, eli yeni kesilmiş ve boyanmış saçlarının üzerindeydi. "Beğendin mi?"

Ama Adam'ın şaşkın bakışları her şeyi anlatıyordu. Yeni giysilerinden bazılarını ilk kez giyiyordu: koyu yeşil yün bir etek, bordo kaşmir bir kazak ve iki renkten oluşan ekose bir ceket. Giydiği koyu kahverengi botlar koyun derisiyle astarlanmıştı ve son derece sıcak ve rahattı.

Adam bu sabah uyandığında Darci çoktan giyinmiş ve Hartford'a gidip kuaföre gitmeye hevesli bir şekilde onu bekliyordu. Adam giyinirken, Darci ana eve koştu ve yolda arabada yedirdiği kruvasanlar, kahve ve meyvelerle döndü. "Beni şişmanlatacaksın," dedi ağzı doluyken.

Kahve fincanını dudaklarına götürürken, "Dün gece faksı kime gönderdin?" diye sordu.

Bunun üzerine Adam kazağının ön tarafına kahve döktü ve Darci'nin uzattığı peçetelerle kahveyi silerken, Darci kiralık arabanın direksiyonuna geçti.

"Her şeye burnunu sokar mısın?" diye sordu.

"Kulaklarım çok iyi işitir," diye cevap verdi. "Peki kime faks gönderdin?"

"Kız arkadaşım," dedi, direksiyonu ondan geri alırken hâlâ damlaları fırçalıyordu.

Bu ifade Darci'yi o kadar etkili bir şekilde susturdu ki neredeyse pişman olacaktı. "Pekâlâ," dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Hançerin üzerindeki işaretlerin bir kopyasını çıkardım ve D.C.'deki bir arkadaşına faksladım. Kendisi diller hakkında çok şey biliyor, belki o bıçağın üzerinde ne yazdığını bilir ya da bulabilir. Eğer yazıyorsa tabii. Öyle olduğundan bile emin değilim."

"Belki de sihirli bir bıçaktır ve sahibine üç dilek hakkı verir." Darci bu saçma sapan cümleyi, o bıçağı aldığı anda hissettiği örtmek için söylemişti.

"O" dedi. Ama Adam'ın sessizliği ona daha yakından bakmasına neden oldu. "Hmmm," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye tersledi. "Bay Kötü Ruh'un geri döndüğünü görüyorum."

Adam iç çekti. ", söyle bakalım. O küçük Kentucky aklından neler geçiyor?"

"Pek bir şey yok," dedi yavaşça. "Ama ne zaman bazı kelimelerden bahsetsem çılgına dönüyorsun."

"Sizin çok kaba bir şekilde ifade ettiğiniz gibi ben 'çıldırımıyorum'. Aslında sizi temin ederim ki hayatımda hiç 'çıldırmadım'."

"Tabii ki hayır. Ama fedakarlık ve büyü gibi kelimeler kullandığımda oldukça sert tepki veriyorsunuz."

"Elbette biliyorum. Dün bir cadı meclisinin yeraltı tünellerine girdik. Bunu unuttunuz mu? Cadılarla ilişkilendirilen bazı kelimeler var ve bu da beklenen bir şey-"

"Süpürge sopası!" Darci yüksek sesle söyledi. "Kazan! Kara kedi! Hayır, hayır, bu kelimelerin üzerinizde hiçbir etkisi olmadığını görebiliyorum. Ama sihirli bir bıçak ve bir kurban, özellikle de benim kurban edilmem fikri seni neredeyse uçuruma sürüklüyor." Kadın ona dikkatle bakıyor, belli ki cevabını bekliyordu.

"Ben de size neden güneyli aksanınızın çok az olduğunu sormak istiyordum.

Aslında, neredeyse ABD'nin bu bölgesinden gelmişsiniz gibi konuşuyorsunuz."

Darci gözlerini ondan ayırmadan koltuğunda döndü ve pencereden dışarı baktı. "Tamam, yani bana söylemek istemiyorsun. Henüz. Bana henüz söylemek istemiyorsun. Bekleyebilirim." Derin bir nefes aldı. "Hitabet dersleri. Mann'ın Genç Bayanlar için Gelişim Koleji'nde hitabet dersleri vardı. Kasetleri dinledim ve onları taklit ettim."

"Ne kadar ilginç," dedi Adam. "Neden bana okulun hakkında her şeyi anlatmıyorsun?"

Gözlerini ona dikti. "Neyin peşinde olduğunuzu ve neden diğer genç kadınlar yerine beni işe aldığınızı duymayı tercih ederim."

Adam uzun bir iç çekişle nefesini bıraktı. "Yılın bu zamanında ağaçlar çok güzel değil mi?"

Bundan sonra aralarında önemli bir konuşma geçmedi ve Hartford'a vardıklarında Adam bir kuaför salonuna girdi ve on dakika sonra çıkıp Darci'ye onun için hazır olduklarını söyledi. Darci, Adam'ın kendisini böyle seçkin görünümlü bir kuaför salonuna nasıl soktuğunu sormadı.

ama Camwell'de onun insanlara bir şeyler zaten görmüştü.

Şimdi, saatler sonra, saç bitmişti ve iyi göründüğünü düşünüyordu. Hatta diğer kuaförlerden biri Darci'nin saçını yapan kadına "Bence bu şimdiye kadar yaptığınız en iyi kesim" demişti. Kuaför aynada Darci'ye bakarken şaşkınlıkla "Ben de," demişti.

"Beğendin mi beğenmedin mi?" Darci Adam'a sordu.

Adam ona sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Uzun, omuz hizasındaki sarı saçları kısa kesilmiş ve yüzünü saracak şekilde kat kat yapılmıştı. Ve solgun tenini mükemmel bir şekilde tamamlayan çilek sarısına boyanmıştı. Gözleri de farklıydı. Yüzünde herhangi bir makyaj göremiyordu ama gözleri kesinlikle farklıydı.

"Buna pyxie kesimi deniyor, i yerine y var; böyle yazmışlar. Ve saçlarımın ışığı azaltıldı. Yani saçımı açmak yerine bazı kısımlarını koyulaştırmışlar, ki genelde kadınların saçlarına böyle yaparlar. Beni dinliyor musun?"

"Her kelimesi," dedi, hâlâ ona bakarak.

"Koltuğa oturur oturmaz, güzellik uzmanına -yani kuaföre- Gerçek İkna yeteneğimi uyguladım ve ona bana hayatı boyunca kimseye yapmadığı kadar iyi bir kesim yapmasını söyledim." Darci elini saçlarında gezdirdi ve saçları mükemmel bir şekilde yerine oturdu. "Sanırım öyle yaptı. Saçımın kestiği uzun kısmının kötü durumda olduğunu ama yeni uzayan kısmın gür ve sağlıklı olduğunu söyledi. Hisset."

"Hayır."

Darci Adam'a küçük bir gülümseme verdi. "Saçlarıma dokunmanın seni tutkudan delirteceğinden mi korkuyorsun?"

"Beni rahat bırak, olur mu?" Adam kaşlarını çattı; sonra Darci ona bakmaya devam edince teslimiyet içinde içini çekti. Adam elini onun başına koyarken Darci öne doğru eğildi.

"Güzel."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Adam gülümsedi. "Evet, ciddiym," dedi dönüp arabanın park edildiği yere doğru yürümeye başlarken.

Ama Darci'nin artık yanında olmadığını fark edince durdu ve arkasına baktı. Darci bir İtalyan restoranının önüne asılmış bir menüyü okuyordu.

Adam, Camwell'e geri dönüp orada yemek yiyebileceklerini söyleme zahmetine girmedi. Camwell'e dönüp orada yemek yiyebileceklerinden de bahsetmedi.

kahvaltı etmişlerdi. Ayrıca, gerçek şu ki, kendisi de biraz aç hissediyordu.

Ona doğru yürüyerek restoranın kapısını açtı ve onu içeri kadar takip etti. Siparişlerini verdikten sonra (Darci daha önce hiç patlıcan yemediğini söyleyerek patlıcan Parmigiana sipariş etti), ona kuafördeki tüm dedikoduları anlattığını söyledi.

"Bu kasabadaki herkes ve belki de eyaletteki herkes Camwell'in korkutucu bir yer olduğunu düşünüyor. Grove da perili. O kasabanın yüz mil yakınında yaşayan hiç kimse orada bir gece kalmaz. Ve Camwell'deki garson kız doğruyu söylüyordu: Dört yıldır her yıl birileri kayboluyor."

Darci sesini o kadar alçak tutuyordu ki adam onu zar zor duyabiliyordu. Ona neden bu kadar alçak sesle konuştuğunu sorduğunda, "büyük şehir" insanlarına güvenilemeyeceğini söyledi. Bu ifadeyi sindirmesi bir anını aldı. İnsanların "şeytani" olarak adlandırdığı küçük Camwell'de Darci herkese her şeyi anlatırdı. Ama burada, "büyük şehir" Hartford, Connecticut'ta, sanki restorandaki herkes bir casusmuş gibi davranıyordu.

Adam onun "mantığını" anlamaya çalışmayacaktı. Bunun yerine ceketinin iç cebine uzandı ve bir tomar kâğıt çıkardı. "Sen kuaförü büyülerken ben de kütüphaneye gittim ve kaybolan dört kadınla ilgili makalelerin fotokopilerini çektim."

Darci ona sıcak bir şekilde gülümsedi. Adamın "fotokopi" değil de "fotokopi" demesi hoşuna gitmişti. Kâğıtları almak için uzandı ama Adam geri çekildi. "Hayır, şimdi olmaz," diye fısıldadı. "Masamız dinleniyor olabilir. Bu Hartforlduların neler yapabileceğini asla bilemezsin."

"Çok komik," dedi ama gözleri bir an için yana kaydı. Kadın kâğıtlar hakkında daha fazla bilgi istemeyince, adam onları bir kenara koydu.

Darci'nin "büyük şehirde" önemli bir şey konuşmamaları gerektiğine dair inancı nedeniyle, öğle yemeği sohbetlerini Darci'nin en sevdiği konulardan biri olan yemekle sınırladılar.

"İtalya'ya gittin mi?" diye sordu ve adam başını sallayınca ona sorular yöneltti. İtalya'daki yemekler ABD'deki İtalyan yemeklerine kıyasla nasıldı? Hiç İtalyan tanıdı mı? Amerikalılardan ne farkları vardı? Kadının soruları ve adamın cevapları öğle yemeği boyunca onları meşgul etti.

Aralarındaki tek sessizlik, ona hayatı boyunca neden bu kadar çok seyahat ettiğini sorduğu zamandı. "Bir evin olsun istemedin mi? Çocukların olsun istemedin mi?" diye sordu. Ama sık sık olduğu gibi Adam konuşmayı bıraktı ve sessizce yemeğine baktı.

Kendisi hakkında bir şeyler açıklayacağını umarak bekledi ve iki kez konuşacakmış gibi göründü, ama sonra tekrar yere baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Birkaç garip andan sonra, ona hiç Yunanistan'a gidip gitmediğini sordu.

Adam'a gelince, ona kendisiyle ilgili bir şeyler söylemek istediği noktaya geliyordu ama bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Sık sık attıkları kahkahalar hoşuna gidiyordu ve bunu değiştirme riskini almak istemiyordu.

Kız ona bakmayı bırakıp başka bir ülkeyi sorduğunda, adam rahatlayarak gülümsedi, sonra başını kaldırıp kıza baktı.

Kıyafetleri, saçları ve gözlerine her ne yaptıysa onu değiştirmişti. Bu genç ve güzel kadının, ilk karşılaşmalarında sandalyesinin kenarına oturup bacaklarını sallayan kişiyle aynı kişi olduğuna inanamıyordu.

Daha sonra Camwell'e dönerken arabada Adam, "Gözlerine ne yaptın?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Kırpiklerimi boyadılar, isli siyah oldular," dedi dönüp kırpiklerini ona doğru sallarken. "Beğendin mi?"

"Yapay görünüyorlar," dedi Adam sert bir sesle. Kızın tavrı şakacıydı ama aynı zamanda baştan çıkarıcıydı.

Soğukkanlılığı Darci'nin duygularını incitti. "Öyle mi?" dedi, dudakları gerilmişti. "Ve sanırım sen doğal kadınlardan hoşlanıyorsun: açık havada yaşayan, cildi fırçalanmış, bir omzunda oltası, diğerinde tüfeği olan tiplerden."

Adam onun gözünde canlanan görüntüye gülümsedi. Daha az hoşlanacağı bir kadın tipi hayal edemiyordu. "Tam benim tipim. Nasıl tahmin ettin?"

"Renee böyle biri mi?" Darci karşılık verdi.

Bunun üzerine Adam neredeyse yoldan çıkıyordu. Arabayı kontrol altına aldığı anda "Onun adını nereden duydun?" dedi.

"Küfür etme. Bu hiç hoş değil."

Adam ona baktı, sonra tekrar yola döndü. "Adını nereden öğrendin?"

"Uykunda konuşuyorsun."

"Peki bunu nereden biliyorsunuz?"

"Uykunda çok yüksek sesle konuşuyorsun."

Adam bir an sessiz kaldı. "Başka ne hakkında konuştum?" diye sordu usulca.

"Çok değil," dedi gülümseyerek, belli ki onun rahatsızlığından hoşlanıyordu. "Sadece Renee."

Ona baktı, gerçeğin tamamını mı yoksa bir kısmını mı söylediğini anlamaya çalışıyordu. "Ne dedim ben?" diye sordu çok ciddi bir şekilde.

"Peki.... Bakalım.... Yanlış hatırlamıyorsam... 'Ah Renee, sevgilim, seni tüm kalbimle seviyorum ve seni çooooooooook özledim' demiştin."

Adam'ın dudakları bastırılmış bir kahkaha ile seğirdi. "Beni doğru duyduğuna eminim çünkü ben de onun hakkında tam olarak böyle hissediyorum."

Darci'nin keyfi kaçtı. "Peki neye benziyor?" Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu ve dudakları sert bir çizgi halindeydi.

"Uzun ipeksi saçlar, kocaman kahverengi gözler, sevimli küçük bir burun," dedi mutlulukla. "Eğitimli mi?"

"Daha da iyisi, itaatkâr."

"O ne?!" Darci patladı; sonra onu izlerken gülümsedi. "Anlıyorum. Peki kulakları ne kadar uzun?"

"En azından yarım ayak," dedi Adam ve birlikte güldüler. "Senin köpeğin mi?"

"İrlanda seteri. Ve onu çok özlediyim."

"Eğer geceleri sana eşlik edecek -köpeğin dışında- başka birini istiyorsan...." Darci usulca söyledi.

Adam ona bakmaya cesaret edemedi. New York'taki bir depoda karşısında oturan renksiz küçük kız onu hiç ilgilendirmiyordu. Ama Darci'yi kedi kıyafeti içinde gördüğü anı ve şimdi de saçını kestirmiş olması onu tedirgin etmeye başlamıştı. Bunu tekrar doğru yola soksa iyi olacaktı. "Benim küçük bir kara kitabım var," dedi, "ve tüm kalbinle sevdiğin adama sadık kalman gerekiyor. Hatırladın mı? Eminim Putnam sana sadık kalıyordur."

Bu ifade Darci'yi o kadar güldürdü ki boğulacağını sandı. Ama ne yaparsa yapsın, söylediklerinde neyin bu kadar olağanüstü komik olduğunu anlattıramadı. "Putnam sana sadık değil mi?" diye tekrar tekrar sorması, daha önceki sorularının ona kazandırdığı kadar çok cevap kazandırdı. Onun da kendisi kadar çok sırrı olabileceğini düşünmek can sıkıcıydı.

Birkaç dakika sonra Adam otoyoldan küçük bir köy yoluna saptı. "Umarım Camwell'e arka yoldan dönmemizin bir sakıncası yoktur, değil mi?"

Sen?" dedi normal olduğunu umduğu bir sesle. "Bu ağaçlar o kadar güzel ki daha fazlasını görmek istiyorum."

Ama Darci kanmamıştı. Ona kuşkuyla baktı. Adam Montgomery hakkında başka bir şey öğrenmediyse bile, manzaranın onun ilgisini çekmediğini biliyordu. "Kaybolan kadınlardan herhangi biri buralarda mı kayboldu?"

Bunun üzerine Adam onun tahmininin doğruluğuna inanamayarak başını salladı. "Eğer birinden bilgi almak istersem, sorgulama için seni göndereceğim. Evet," dedi iç çekerek. "Kadınlardan ikisi bu yol boyunca kayboldu."

"Bunu bugün kütüphaneye gitmeden önce mi yoksa gittikten sonra mı öğrendin?" "Bugün. Camwell kasabasını çok uzun zamandır bilmiyordum. Burada olanlar hakkında. I-" Sözüünü kesti çünkü ona söylemesi gerekenden fazlasını söylemek istemiyordu. Ne kadar az şey bilirse o kadar güvende olur, diye düşündü. "Bak!" dedi sanki dünyanın tanınmayan bir harikasını görüyormuş gibi. "Bir dükkan var ve benim... diş macununa ihtiyacım var."

Darci kendini durduramadan, "Tüpün dolu," dedi.

Adam motoru kapatırken ona baktı. "Peki bunu nereden biliyorsun?" Kadın konuşmaya başladığında Adam elini kaldırdı. "Hayır, bana söyleme. Diş macununun uykusunda konuştuğunu duyabilirsin."

Adam arabadan inerken Darci gülümsedi; sonra geri döndü ve tam o inerken içeri baktı. "Belki de sana diş macunu almalıyız. Tabii karbonat kullanmayı sevmiyorsan."

Teke tek bir oyunu kazandığını hisseden Adam kapıyı kapattı ve küçük taşra dükkânının ahşap verandasına çıktı. Verandada birkaç yıpranmış sallanan sandalye ve bir süredir orada duruyormuş gibi görünen birkaç ambalaj sandığı vardı. Arka duvar, McKinley başkan olduğundan beri orada asılı duruyormuş gibi görünen mükemmel eskimiş deri kayışlarla kaplıydı. Ama Adam her şeyin aslında yeni olduğunu görebiliyordu. Aslında, verandadaki ilginç eşyalara daha dikkatli baktığında, hepsinin reproduksiyon olduğunu görebiliyordu ve mağaza sahibinin turistleri çekecek "otantik" bir taşra mağazası yaratmak için New Yorklu bir tasarımcı tutup tutmadığını merak ediyordu.

Darci arkasından yaklaştığında, "Burası Kentucky mağazasına benziyor mu?" diye sordu.

"Tanrım, hayır!" dedi. "Eğer bir dükkanın verandası varsa, sahibi orayı video oyun makineleriyle kaplıyor. Ve Kentucky'de deri çürüdüğünde

at koşumunu atarız."

Adam kıkırdayarak kapıyı açtı ve içeri girdi, Darci de peşinden geliyordu.

"İyi günler," diye seslendi kır saçlı bir adam uzun ahşap bir tezgâhın arkasından. Tezgâhın önünde sert şekerlemeler ve kuru meyvelerle dolu açık kutular vardı. Sağ tarafta ise elma ve portakal dolu fiçılar vardı. Dükkândaki tüm raflar kaba yontulmuş çam ağacından yapılmıştı ve modern ürünler, Jasper Ana'nın Canlandırıcı İksiri gibi şeylerin eski moda kutularının arasına serpiştirilmişti.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu adam tezgâhın arkasından yürürken. Kot bir önlük giymişti ve ayağında ağır siyah çizmeler vardı, sanki her an çiftçiliğe geri dönmeyi planlıyormuş gibi.

Adam raflardaki bir kutuya bakmak için eğildiğinde Darci, "Herhalde bütün bu ıvır zıvırı internetten sipariş etmiştir," diye mırıldandı.

Adam gülümseyerek tezgâhtara baktı. "Diş macunu," dedi. "Ve deodorant ve başka neyiniz varsa," dedi Darci hızlıca, sonra

Adam'a soru sorarcasına baktı.

Kızın sessizce ona tüm bunların parasını ödeyip ödemeyeceğini sorduğunu biliyordu. Başını salladı ama ona parayla ilgili sorununun ne olduğunu sorması gerektiğini de kendine hatırlattı. Sadece cimri miydi, yoksa kendi parasından bir kuruş bile harcamamak için bir nedeni var mıydı?

"Tam şurada," dedi adam ve Adam'ın Appalachia'da el yapımı olduğundan ve bir servete mal olduğundan emin olduğu bir sepeti Darci'ye uzattı.

Adam beklerken dükkânın içinde dolaştı, kutulara ve dolapların içine baktı. Çam ağacından bir kapıyı açtığında, arkasına gizlenmiş modern bir buzdolabı ünitesiyle karşılaşınca bir an için irkildi. Bir çift Snapple limonata aldı, sonra Darci'nin kasada durduğunu gördü, nihayet çıkış yapmaya hazırды. Kasaya gittiğinde, Darci'nin şu ürünleri satın aldığını gördü

58.68 dolar değerinde tuvalet malzemesi! Bunların çoğu, şişesi on sekiz dolar olan bir saç kremi de dahil olmak üzere saç ürünleriydi.

"Kuaför saçlarımı iyi durumda tutmak için tüm bunları tavsiye etti," diye açıkladı Darci, Adam'a bakarken, yine sessizce ona bu kadar pahalı eşyaların parasını ödeyip ödemeyeceğini soruyordu.

Adam omuz silkerek tezgâhtara bir ellilik ve bir onluk uzattı; sonra mal dolu iki büyük torbayı aldı ve para üstü için elini uzattı.

"Bayanları güzel tutmak çok pahalıya mal oluyor," dedi tezgâhtar, Adam'ın yüzündeki teslimiyet ifadesine bakıp kıkırdayarak.

Ancak tezgâhtar para üstünü aldığında Darci de elini uzattı. Bunun üzerine tezgâhtar kahkahalarla güldü. Darci'ye para üstünü vermek için dönerken Adam'a, "O senden daha güzel," dedi.

Ama adam Darci'nin sol elini görünce yüzündeki bütün renk soldu. Gözleri büyüdü ve para üstünü tutan eli titremeye başladı. Bir şey söylemek ister gibiydi ama ağzını birkaç kez açmasına rağmen hiçbir kelime çıkmadı. Bunun yerine, tuttuğu para yere düşene kadar titremesi arttı ve yere düştüğünde adam dönüp perdeli bir kapıdan içeri koştu.

Adam'ın yaşadığı şoku atlatması bir an aldı. Adamın tepkilerini şaşkınlıkla izliyordu ve adam koşmaya başlayınca Adam çantaları bırakıp peşinden koştu. Ama iki fiçinin ve yapay olarak yaşlandırılmış portakal kasalarının üzerinden atlaması gerektiğinden, Adam arka deponun kapısından içeri girdiğinde adam ortalıkta görünmüyordu. Bir arka kapı vardı ama Adam kapıyı açtığında dışarıda, arkasında dönümlerce Connecticut ormanı bulunan boş bir çakıl park alanından başka bir şey yoktu. Katipten hiçbir iz yoktu.

Adam sinirlenerek dükkâna geri döndü; sonra Darci'yi göremeyince bir an paniğe kapıldı. Acaba kaçırılmış mıydı? Adam'ın aklına gelen ilk şey, kalbinin hızla çarpması oldu. Ama onu tezgâhın arkasında elleri ve dizleri üzerinde görünce kalbi yavaşladı.

Adam'ı görmek için başını kaldırdığında, içinde bir çeyreklik ve iki peni olan elini uzattı. "Peşinden koşmakta kesinlikle haklıydın," dedi öfkeyle. "Sanırım bize beş sent eksik verdi. Ya da yerde bir yerde."

Adam eğilerek kadının sol elini aldı ve avuç içini yukarı doğru çevirdi. Görebildiği kadarıyla kızın elinde olağandışı bir şey yoktu. Bir çocuğunki kadar küçüktü ve avuç içi yere bastırıldığı için pembeydi. Görebildiği tek ayırt edici şey avucunun üzerinde birkaç ben olduğuydu. "Nedir bunlar?" diye sordu.

"Sanırım görüyorum," dedi elini onun elinden çekip tezgâhın uzak ucuna doğru sürünmeye başlarken.

"Beni duydun mu?" diye tersledi. "Elindeki o izler ne?" Darci emeklemeyi bıraktı, yere oturdu, sol elini kaldırdı ve avucuna baktı. "Benler. Herkeste vardır. Senin de öyle. Sende üç tane var. sağ kulağınızın yanında küçük bir tane ve sizin de sağ kulağınızın yanında bir tane daha var-"

"O adam senin eline baktı, yüzü bembeyaz oldu, sonra da buradan kaçtı. Onu yakalamaya çalıştım ama-"

"Ayağını kaldırabilir misin?"

"Orada ne yapıyorsun?"

"Beş senti arıyorum," dedi Darci. "Ya bizden eksik verdi ya da bir şeyin altına yuvarlandı ve-"

Adam sabırsızlıkla cüzdanını çıkardı, bir yirmilik çıkardı ve ona uzattı. "Şimdi kalkacak mısın? Sakın bana üstünün sende kalıp kalmayacağını sorma."

Bulduğu ve bozuk sıkıca tutan Darci yerden kalktı ama beş senti aramaya devam ederken gözleri aşağıya doğru kaymaya devam etti.

Ama Adam ona araması için daha fazla zaman vermedi. Darci'nin üst kolundan tutarak onu mağazadan dışarı çıkardı, Darci de onun ve kendisinin aldıklarının bulunduğu çantaları tutuyordu. Camwell'e dönerken tek kelime etmedi.

Adam ancak Grove'a geri döndüklerinde ve konuk evlerine girdiklerinde ona döndü. "Kafamın içinde sürekli çınlayan bir şey olduğunu biliyordum ama ne olduğunu hatırlayamıyordum." Öğle yemeğinde ona gösterdiği fotokopi gazete makalelerinden oluşan paketi ceketinin içinden çıkardı, ardından giysiyi çıkarıp bir sandalyenin arkasına fırlattı. Birkaç saniye sonra makaleleri sehpanın üzerine yaydı, koltuğa oturdu ve tekrar okumaya başladı.

Darci yavaşça, neden bu kadar tedirgin olduğunu sormadan ceketini ve onunkini astı, banyoya gitti, sonra dönüp kanepede onun yanına oturdu ve beklemeye başladı. Belki de sessiz kalıp beklerse, onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu söyleyecekti.

"Bunları oku," dedi ve sayfaları ona uzattı.

Darci'nin makaleleri dikkatle ve yavaşça okuması birkaç dakikasını aldı. Ama kendisine verilen her şeyi okumayı bitirdiğinde, ne görmesi gerektiğini bilmiyordu. Hepsi de Camwell bölgesinde şu ya da bu nedenle bulunmuş ve sonra ortadan kaybolmuş genç kadınlarla ilgili üzücü makalelerdi. Kadınlardan biri New England bölgesindeki eski kiliselerin fotoğraflarını çeken bir fotoğrafçıydı; diğer ikisi ise tatildeydi. Genç bir kadın balayında Grove'da kalıyordu.

Hikâyeler kendi içinde korkunç olsa da Darci, Adam'ı bu kadar üzen şeyin tam olarak ne olduğunu anlayamadı. Ona şöyle bir baktı

Sessiz bir soru.

"Kızların nereli olduğuna bakın," dedi.

Her bir makalenin üzerinden geçti. "Virginia, Tennessee, Güney Carolina ve

... bu Teksas'tan." Hâlâ anlamamıştı. "Şimdi fotoğraflara bak."

Hepsi de güzel kızlardı, en genci yirmi iki, en yaşlısı yirmi sekiz yaşındaydı. Ama o zaman seri katillerin, tecavüzcülerin ve diğer sosyopatların kurbanlarının fotoğraflarının hepsi güzel genç kadınları göstermiyor muydu? diye düşündü.

Adam yumuşak bir sesle, "Her kadın sarışın, ufak tefek ve güneyli," dedi.

Darci gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve sonunda anladı. "Benim gibi mi? Bunu mu demek istiyorsun? Sırada benim yok olacağımı mı düşünüyorsun? Neden böyle düşünüyorsun ki? Beni bu yüzden mi işe aldın? Beni yem olarak kullanmak için mi?"

"Saçmalama!" Adam, onun haykırışlarını dikkate alınmayacak kadar saçma bularak çabucak reddetti. "Böyle bir olasılık olsaydı seni buraya getirir miydin sanıyorsun?" Kadının sol elini avucunun içine aldı ve ışığın altında ona baktı. "O adamın senin elini gördüğünde neden neredeyse felç geçirdiğini bilmek isterdim."

"Belki eski kız arkadaşının da avucunda benler vardı," dedi Darci ondan uzaklaşırken, sonra kalkıp mutfığa gitti. Düşünmek için biraz yalnız kalmak istiyordu. Gördüğü ve öğrendiği her şey karşısında sakın kalmak için elinden geleni yapıyordu ama bu hiç de kolay değildi. Bu bölgede kaybolan küçük, sarışın, güneyli kadınlar bir tesadüf olabilirdi, ama Adam'ın korktuğu gibi, onun bir hedef olduğu anlamına da gelebilirdi.

Ya da hedef, diye düşündü korkudan ürpererek.

Adam neden onu seçmişti? İş için başvuran onca yetenekli, eğitimli kadın arasından neden onu seçmişti?

Kendini kontrol altına aldıktan sonra iki bardağa buz ve Snapple limonata doldurup oturma odasına götürdü.

Adam kanepede oturmuş, onunla ilk tanıştığında takındığı o karanlık, düşünceli bakışlarla önündeki makalelere bakıyordu. Onu güldürecek bir şeyler söyleyebilmeyi diledi ama şu anda aklına hiç de komik bir şey gelmiyordu. Kayıp genç kadınların yüzleri zihnini dolduruyor gibiydi. "Adamın elimi görünce verdiği tepkinin hiçbir anlamı olmayabilirdi," dedi Darci sessizce. "Bu bir tesadüf ya da cadılarla ilgisi olmayan bir şey olabilir. İçinde

Aslında, sahte görünümlü küçük bir dükkandaki bir adamdan kaybolan kadınlara nasıl atlayabileceğinizi anlamıyorum-"

Adam ayağa kalkıp yatak odasına gittiğinde ve elinde bir adres defteriyle döndüğünde sözünü kesti. Deri ciltli küçük bir kitaptı ve sanki dünyayı dolaşıp geri dönmüş gibi görünüyordu. Adam defteri açtığında, sayfaların yıpranmış olduğunu, adreslerin ve telefon numaralarının işaretlenmiş ve defalarca değiştirilmiş olduğunu gördü.

Adam kitabı Ps'ye kadar karıştırdı, sonra telefonu eline aldı ve birini aradı. "Jack," dedi bir süre sonra, "ben Adam Montgomery. Bir iyiliğe ihtiyacım var. Connecticut, Camwell'de son dört yıl içinde kaybolan dört genç kadın hakkında bilgi bulabilir misin?" Durdu ve dinledi. "Evet, polisin onların kaybolmasının bu bölgedeki cadılık uygulamalarıyla bir ilgisi olduğuna inandığını biliyorum. Ve evet, gazetelerde yayınlanan her şeyi okudum, ama sizin ne tür soruşturmalar yaptığınızı da biliyorum ve bir dava hakkında her zaman kimseye söylemediğiniz kadar çok şey bilirsiniz. Bilmek istediğim, kayıp kadınların elleriyle ilgili önemli bir şey var mıydı? Özellikle de sol ellerinde?" Yine bekledi ve dinledi. "Tamam, tabii. Beni cep telefonumdan ara," dedi Adam, sonra telefonu kapattı ve Darci'ye baktı. "Bir şey öğrenir öğrenmez beni geri arayacak."

"O bir polis mi?" Darci sordu.

"FBI."

"Ah," dedi, sonra durakladı. Darci'nin aklına ona soracak herhangi bir soru gelmiyordu. FBI MI? FBI gerçek hayatta karşılaştığı bir şey değildi. Bir anlık sessizlikten sonra en mutlu yüz ifadesini takındı. "Peki beklerken ne yapalım? Sinirlerini yatıştıracak bir şeylere ihtiyacımız var. Belki de birlikte yatağa girmeli ve bütün öğleden sonra çılgınca sevişmeliyiz. Yapabiliriz-" Ama Adam'ın ona bakışı konuşmasını kesmesine neden oldu. Belli ki şu anda gülme havasında değildi. Ve gerçek şu ki, konuşmak için biraz fazla gergin hissediyordu.

Çok geçmeden Adam'ın endişelendiğinde, sadece yalnız kalmak isteyen sessiz bir adama dönüştüğünü gördü. Fotokopisi çekilmiş gazete makalelerini tekrar eline alarak her birini dikkatle yeniden okumaya başladı. Kanepenin yanındaki sandalyeye geçen Darci, sehpanın altındaki rafta duran üç dergiyi aldı ve telefonun çalmasını bekleyerek dergileri incelemeye başladı.

Kendini sakinleştirebildiğini sanıyordu ama telefon çaldığında öyle bir sıçradı ki dergiler kucağından kayarak halı kaplı zemine düştü. İlk zil sesi kesilmeden Adam sehpanın üzerindeki küçük siyah telefonu kaptı, düğmeye bastı, "Evet?" dedi ve dinledi.

Darci onu izlerken yüzü solgunlaştı ve emin değildi ama ellerinden birinde biraz titreme olabileceğini düşündü. Adam neredeyse hiçbir şey söylemedi, sadece dinledi ve birkaç kez "Evet" dedi. Darci'ye telefonu bırakması saatler sürmüş gibi geldi. Ama bıraktıktan sonra bile konuşmadı. Bunun yerine, orada öylece oturup ona baktı.

Ve Darci onun konuşmasını bekledi. Jack adındaki FBI ajanının söylediklerini ona anlatmasını çok istiyordu ama sorarsa Adam'ın susup ona söylemeyi reddedeceğinden korkuyordu. Hayır, beklemek ve onun gönüllü olarak bilgi vermesine izin vermek daha iyiydi.

Ama Adam konuşmadı. Bunun yerine, birkaç uzun ve sessiz dakikadan sonra kalkıp yatak odasına gitti. Darci arkasından koştu ve kapıda dururken Adam'ın dolabın kapağını açıp eski püskü valizini çıkardığını gördü. Ama bavula baktıktan sonra Darci'nin yanından geçip koridoru geçerek kendi yatak odasına gitti, iki bavulunu dolaptan çıkardı, sonra da yatak odasına geri taşıdı. Bütün bunlar olurken Darci onu izliyordu.

Adam bavullarını yatağının üzerine koyup açtıktan ve yeni giysilerini içine yerleştirmeye başladıktan sonra Darci kendini Adam ile açık bavulların arasına yerleştirdi. "Neler olup bittiğini bilmek istiyorum!" dedi, sesinde neler olup bittiği hakkında bu az şey söylenmesinden duyduğu öfke ve hayal kırıklığı vardı.

Lacivert blazer ceketini askıdan çıkarıp bavula koyarken, "Hayır, yok," diye cevap verdi.

"İstiyorum!" dedi. "Bilmek istiyorum!" Dehşet içinde ağlamaya başlamak üzere olduğunu fark etti. Onu gönderiyordu ama o New York'a, teyzesi ve amcasının yanına dönmek istemiyordu. Hayır, doğrusu, onu terk etmek istemiyordu. Adam Montgomery'den başka hiçbir yerde olmak istemiyordu. "Beni neden kovuyorsun?" diye sordu, sesi tutmaya çalıştığı gözyaşlarıyla doluydu.

"Seni kovmuyorum," dedi sakince, iki eteği çantaya bırakırken. "Seni koruyorum."

"Beni korumak mı? Beni neden koruman gerekiyor?" Cevap vermeyince, "Eğer beni elimdeki birkaç ben yüzünden gönderiyorsanız, bir doktora gidip onları aldırabiliriz. Bir sürü

Ayrılmamın alternatifleri. Başka bir yerde kalabilir ve gerektiğinde Camwell'i ziyaret edebiliriz. Yapabiliriz-" Sözlerinin onu toparlanmaktan vazgeçirmediğini görünce, "Lütfen beni gönderme," dedi. Sesi yalvarır gibiydi, neredeyse çaresizdi. "Paraya ihtiyacım var. İhtiyacım var...." Bir nefes aldı. "Bu işin benim için ne anlama geldiğini anlamıyorsun. İhtiyacım var. _"

"Eğer ölürsen hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak," dedi Adam kesin bir ifadeyle.

"Lütfen," dedi ona doğru gidip ellerini kollarına koyarken ve dökülmemiş gözyaşlarıyla parlayan iri gözleriyle ona bakarken. "Telefondaki adamın ne dediğini söyle bana. En azından neler olduğunu ve neden gönderildiğimi bilmeme izin ver. Bunu bana borçlusun, değil mi?"

Adam ona bakarken, onu kollarının arasına alma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Belki de onu korumak için kendi bedenini kullanabilirdi. Derin bir nefes aldı, sonra yatağa oturdu. "Pekâlâ," dedi usulca, ona bakmadan. Ona bir şey söylemek istemiyordu, bu yüzden kelimeler zorlukla çıkıyordu. "Eminim çoğu durumda polisin halka söylemediği bir şeyi sakladığını biliyorsunuzdur. Bu onları korumak için-"

"İşlemedikleri cinayetleri itiraf eden Looney Tunes," dedi Darci yatakta onun yanına otururken.

"Evet, aynen öyle." Ona zayıf bir gülümseme verdi. Ona bakarken çok küçük olduğunu düşündü; onu zapt etmek kolay olacaktı. "FBI'daki arkadaşım birkaç telefon görüşmesi yaptı ve bu olayda büyük bir örtbas olduğunu öğrendi. Yani halka karşı örtbas edilmiş. Camwell Belediye Başkanı, güzel kasabası hakkında yeterince kötü reklam yapıldığını ve daha fazlasını istemediğini söyledi. Kimsenin kasabasında işlendiğini kanıtlayamadığı dört cinayet ve sakatlanma olayından kasabasının sorumlu tutulmasını istemiyordu."

"Cinayet mi?" Darci gözlerini kocaman açarak sordu. "Sakatlama mı?" İstemsizce eli boğazına gitti.

"Evet." Adam yine kolunu koruyucu bir şekilde ona dolama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Ama söylediği şeyi yumuşatmak istemiyordu. Durumun ciddiyetini anlayabilmesi için tüm etkiyi hissetmesi gerekiyordu. "Kızlar bu bölgede kayboldular ama her genç kadın sonunda bulundu. Ölü olarak." Bunu anlaması için ona bir an verdi. "Cesetleri teker teker, buradan yüz mil uzakta, her biri Camwell'den farklı bir yönde bulundu."

"Ama ne hakkında...." Darci sağ eliyle sol elini ovuşturarak başladı.

Adam kadının sol elini alıp bir süre avucunda tuttu, sonra yavaşça çevirip avuç içine baktı. "Kadınların kaybolması Camwell yakınlarında gerçekleştiği için manşetlere taşındı, ancak ölümleri sadece arka sayfalarda yer aldı çünkü-"

"Çünkü diğer yerler cadılıkla ilişkilendirilerek lekelenmedi, bu yüzden kadınların bulunduğu yer Camwell kadar heyecan verici değildi," dedi Darci, elini onun elinin içinde tutarken onu izleyerek. Başını onun omzuna koymak ve kendisine sarılmasına izin vermek istedi. Kafasının içindeki görüntüler onu korkutuyordu.

"Evet, kesinlikle." Sesi çok yumuşaktı ve başparmağı kadının avucunu okşuyordu. "Gazetelerde yer almadı ama cesetleri bulunan genç kadınların dördünün de sol elleri kesilmişti."

Bunun üzerine Darci neredeyse ondan uzaklaşacaktı ama Darci onu sıkı sıkı tuttu. Her şeyi duyması gerekiyordu! "Sol elleri kayıptı," diye devam etti Adam. "Kayıp. Eller hiçbir zaman bulunamadı."

Darci elini onun elinden çekti ve sağ eliyle koruyucu bir şekilde tuttu. Bir süre sonra "Sence özel bir şey mi arıyorlardı?" .

"Sanırım seni arıyorlardı."

Bu açıklama üzerine Darci'nin ilk içgüdüğü ayağa fırlayıp odadan kaçmak ve Connecticut'tan kalkan ilk uçağa binmek oldu. Ama bunun yerine bir an için gözlerini kapadı ve Gerçek İkna yeteneğini elinden geldiğince kendi üzerinde kullandı. Şu anda sakın kalması gerekiyordu. Neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu!

Darci yavaşça ayağa kalktı, ellerini kalçalarına koydu ve ona ters ters baktı. "Pekâlâ, Adam Montgomery, bu iş yeterince uzadı. Beni neden seçtiğini bilmek istiyorum. Peki beni ne için seçtin? Çıkar ağzındaki baklayı. Şimdi!"

Adam konuşmadan önce kendi kendine güreşiyor gibiydi. "Sanırım sana bu kadarını borçluyum," dedi sonunda. "Aslında, belki daha fazlasını öğrenirsen, barışçıl bir şekilde gitmeye razı olursun." Son kelimeyi sanki ona söylerse, barışçıl olsun ya da olmasın, gidecekmiş gibi söyledi.

"İş görüşmesi yaptığınız gün depoda benimle birlikte olan kadını hatırlıyor musunuz?"

"Büyük gözlü kadın mı?" Darci tekrar onun yanındaki yatağa otururken söyledi.

"Evet. Adı Helen Gabriel ve kendisi bir medyum. Bana bu cadılarla savaşmama yardım edecek doğru kadını bulabileceğini söyledi ve o kadının sen olduğunu söyleyince seni işe aldım."

Darci birkaç dakika bekledi ama ona yapacağı tek açıklama bu gibi görünüyordu. Hepsi bu mu? Ona bağlamak istedi. Bana söyleyeceğin bu kadar mı? Ama bunu söylemedi çünkü bu sözlerin Adam'ın daha fazlasını söylemeyi reddetmesine neden olacağından emindi. Bunun yerine, Adam'ın damarına basan kelimelerden birini kullanmaya karar verdi. "Anlıyorum," dedi ayağa kalkarken. "O zaman beni kurban etmeyi planlıyordun."

"Öyle bir şey planlamıyordum!" Adam tersledi. "Ne korkunç bir fikir. Ben öyle bir adam gibi mi görünüyorum-?"

"O zaman muhtemelen son dakikada beni kurtarmayı planlayabilmek için beni almalarına izin vermek istedin. Öyle mi?" Onun gözlerinin içine sertçe baktı. "Sen gizli FBI ajanı mısın? Gizli bilgileri böyle mi elde ediyorsun?"

"Öyle olsaydım, kayıp kadınlarla ilgili gazete kupürlerini almak için kütüphaneye gitmeme gerek kalmazdı, değil mi?"

"Ama siz onları zaten biliyordunuz, değil mi? O ilk gece garson kız bize kayıp insanlardan bahsetti - söylediği şey buydu: insanlar. Ama onların kadın olduğunu biliyordunuz."

"Ne hafızan var ama!" dedi, ona daha fazla bilgi vermemeye özen göstererek.

"Madem yem olmamı istemiyorsun, beni ne için istiyorsun?" diye sordu yine ona ters ters bakarak.

Adam birkaç dakika boyunca bir cevap bulmaya çalıştıktan sonra yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, bunu sana henüz söylemek istemedim. Aslında

- "Devam edebilmek için derin bir nefes almak zorunda kaldı. "Bu cadılar meclisinin gücü şuna dayanıyor... yani, bir nesne var ve bu şeye sahip oldukları sürece güçlü olacaklar. Benim amacım bu nesneyi onlardan almak ve böylece onları güçsüz kılmak." Adam bundan sonra sanki "İşte" der gibi küçük bir gülümseme takındı. Artık her şeyi biliyorsun.

Ama Darci bilmek istediklerinin yüzde birini bile bilmiyordu. "Peki ben bu işin neresindeyim?" diye sordu. "Benim bu 'nesne' ile ne alakam var?"

"Sadece belirli kişiler açabilir," dedi Adam parlak bir sesle. "Ben açamam. Helen adındaki bu medyum, gazeteye bir ilan veririm doğru kadının ilana cevap vereceğini ve kendisinin, yani Helen'in, bana hangi kadını işe almam gerektiğini söyleyeceğini söyledi." Adam Darci'ye küçük bir gülümseme daha verdi. "Benim safça fikrim, senin

burada misafirhanede kalır ve nesneyi bulana kadar beklerdim, sonra onu sana getirirdim ve sen de tabiri caizse 'açardın'."

Darci ellerini arkasında kavuşturarak odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Adam'ın doğruyu söylediğini hissediyordu ama çok şey sakladığını da biliyordu. Nesnenin ne olduğunu öğrenmek istiyordu ama önce başka bilgilere ihtiyacı vardı.

"Belli ki birilerinin bu nesneyi ellerinden almaya çalışacağını biliyorlar," dedi. "Ve görünüşe göre, temelde neye benzediğini biliyorlar. Eğer bunu biliyorlarsa, o zaman Güneyli kısa boylu, sıska bir sarışının ve sol elinin bu güç nesnesini alacağını söyleyen bir kehanet ya da öngörü olmalı. Sanırım işi şansa bırakmıyorlar, bu yüzden Camwell'e yaklaşan her Güneyli kısa boylu, sıska sarışın ortadan kayboluyor."

Darci bu çıkarımı yaptığı için kendinden oldukça memnundu ama Adam'a döndüğünde onun biraz hasta görüldüğünü fark etti. Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve kıyafetlerini bavuluna yerleştirmeye devam etti. "Buradan çıkıyorsun. Şimdi eve gidiyorsun."

"Ve sanırım dükkândaki o adam gördüklerini tüm meclise anlatmadı. Kimi gördüğünü. Evet, gitsem iyi olacak çünkü eminim ki söylediği kişi bu kasabada kimseyle konuşamaz ve benim Putnam, Kentucky'den olduğumu öğrenemez. Vern Amca'nın New York'taki evini de bulamazlar. Ve her şeyden önemlisi, senin gibi zengin bir adamı bulamayacaklarından ve onlara nerede olduğumu söylemen için büyü yapamayacaklarından çok eminim."

"Beni kandırmaya çalışma. Buradan hemen gidiyorsun!"

"Sonra ne olacak?" Darci usulca sordu. "Güneyli başka bir kısa sıska sarışın ortadan kaybolur mu?" Derin bir nefes aldı. "Bak, bu şeyi durdurabiliriz. Sen ve ben birlikte bu konuda bir şeyler yapabiliriz. Senin planın bu değil miydi? Beni bu yüzden işe almadın mı? Yapabiliriz-"

"Hayır!" Adam dedi ki. "Hiçbir şey yapamayız. Güvende olacağın bir yere gidiyorsun."

Bir an için ona göz kırptı. "Bu burada kalmayı planladığınız anlamına mı geliyor?"

Adam onun yeni ayakkabılarını dolabın zemininden aldı ve valizin içine bıraktı. "Diyelim ki bunu çözmekte kişisel bir çıkarım var."

Birdenbire, onun gizliliğinden alabileceği kadarını almıştı. "Peki bu ne?!" diye yarı yarıya bağırdı. "Bunu neden yapıyorsun? Büyük sırrın ne?"

Neden bana ailenin nasıl öldüğünü anlatmıyorsun? Aklındaki, hayatındaki hangi şeytanlar seni bu cadıların peşinden gitmeye itti? Bu seni neden ilgilendiriyor? Bu neden bu kadar önemli ki sana yardım etmesi için bir medyum tuttun? Ve neden ben?! O kadın bende ne gördü de bu nesneyi açabilecek kişinin ben olduğumu söyledi?"

Cevaplarını bekledi ve adam bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sonra çekmeceli dolaba doğru yürüdü, bir çekmeceyi açtı ve geceliğini çıkardı. Sorularına cevap vermeyeceğini görebiliyordu ve hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istedi. Her zaman olduğu gibi, ona elinden geldiğince az şey söyleyecek ve sadece mecbur kaldığında anlatacaktı.

"Benim... kişisel... ilgim var," dedi sonunda. Sakin görünüyordu ama şakağında zonklayan damarı görebiliyordu; bu küçük itiraf bile onun için zordu.

"Ben de öyle!" diye bağırdı.

Ona döndü, yüzünde gerçek bir şaşkınlık vardı. "Ne gibi bir kişisel çıkarınız var?"

Birden gözleri alev alev yanmaya başladı. Bu şimdiye kadar gördüğü şakacı, kahkahacı, şeytana pabucunu ters giydiren Darcy değildi. "Bu benim hayatımda bir şeyler yapmak için tek şansım. Çoğu insanın okul olarak bile tanımadığı bir okuldan aldığım diplomayla dışarıda benim için ne var? New York'ta gördüğüm kadınlar gibi kadınlarla rekabet etmek için ne şansım var? Onların eğitimleri ve deneyimleri var. İşyerinde değerli olan becerilere sahipler. Ama ne ? Doğru Birini ikna et

...içine...." Aniden arkasını döndü, daha fazla bir şey söyleyemedi. Söylerse ağlamaya başlayacaktı.

Ona geri döndüğünde daha sakindi. "Şöyle söyleyeyim," dedi sessizce. "Beni gönderirseniz, buraya Camwell'e dönerim ve bu meclise katılmak istediğimi tüm kasabaya yayarım ve-"

"Bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Evet," dedi basitçe.

Adam yalvaran gözlerle ona baktı. "Seni saklayabilecek akrabalarım var," dedi usulca. "Onları arayabilirim ve gelip seni alabilirler. Bu iş bitene kadar seni güvende tutarlar."

"Ama bensiz bu iş bitmez, değil mi?" dedi. "Eğer istedikleri kişi bensem, o zaman bu şey bensiz çözülemez, değil mi?" Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Neden bana bilmem gereken her şeyi söylemiyorsun? Seni çok uzun zamandır , ama eminim ki sen

son çare olarak medyum kullanacak bir adam. Büyülere ve lanetlere bulaştığınızı düşünemiyorum. Bir medyuma gidecek ve onun dediklerini yapacak kadar çaresiz kalmadan önce ne kadar süre bu ... her neyse onun üzerinde çalıştınız?"

"Üç yıl," dedi usulca.

Darci ona göz kırptı. "Beni bulmadan önce üç yıl boyunca bunun üzerinde mi çalıştın?" Onca yıl boyunca onu bu iş üzerinde çalışmaya iten şeyin ne olduğunu anlatmasını istiyordu. Ama yüzündeki o kapalı ifadeyi görmek istemedi, tekrar içine kapanma riskini almak istemedi. "Ama şimdi tüm o yılları bir anda çöpe mi atacaksın?" diye sordu sessizce.

"Başka bir insanı tehlikeye atamam. Bu insanlar...." "Senin için kişisel bir şey," dedi düz bir şekilde ve içinde kızgınlıkla ona açıklama yapacak kadar güvenmemesine kızdı.

"Oh, evet," dedi sessizce. "Çok, çok kişisel."

"O zaman kalıp sana yardım etmeliyim," dedi, elleri yalvarır bir hareketle avuç içlerini yukarı doğru çevirerek. "Lütfen kalmama izin verin. Bana ihtiyacın var. Bunu bensiz yapamazsın. Lütfen."

Adam onun gözlerindeki bakışa sırtını dönmek zorunda kaldı. Kadının söylediği her kelimenin doğru olduğunu biliyordu. Ona gerçekten ihtiyacı vardı. Onsuz hiçbir şeyi başaramayacağını biliyordu.

Ama aynı zamanda içgüdüsel olarak biliyordu ki, bu yıl bitmeden, deyimiyle "Güneyli kısa boylu, sıska bir sarışın" daha ortadan kaybolacaktı. Ve daha sonra cesedi Camwell'den çok uzakta bulunacaktı. Ve sol eli-

Darci'nin dediği gibi, bunu durdurmak istiyordu. Aldığı her nefeste bunu durdurmak istiyordu. Dönüp ona baktı. "Bana itaat etmek zorundasın," dedi sonunda. "Ve her zaman yanımda kalmak zorundasın. Kedi kostümünü giyip tek başına kaçamazsın."

"kadar korkak olduğumu söylemiş " dedi usulca, gözleri parlıyordu.

Adam başını salladı. "Sende korkakça bir şey yok Darci T. Monroe. Korkaklığa uzaktan yakından benzeyen hiçbir şey yok."

Bir an için orada durup ona baktı. "Burası kahraman ve kadın kahramanın birbirlerine düşüp çılgın, tutkulu bir aşk yaşadıkları yer değil mi?"

Adam güldü ve güldüğünde kadın kazandığını biliyordu, gerçekten ve gerçekten kazandığını. Kalmasına izin verecekti. Onu kuyruğu bacaklarının arasında geri gönderip Vern Amca'nın "Biliyordum.

böyle bir işte tutunamazdı." Thelma Teyze'nin "Seninle gurur duyardım ama görünüşe göre yine annen olacaksın" dediğini duymak zorunda kalmayacaktı. Ve annesinin ona yukarıdan aşağıya bakıp yüzüne sigara dumanı üfledikten sonra Darci'ye ne kadar üniversite dersi alırsa alsın ya da ne kadar iyi konuşursa konuşsun asla doğumunun onu yerleştirdiği yerin üstüne çıkamayacağını hissettiren o şekilde gülümsemesiyle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

"Biliyor musun?" Darci en sonunda şöyle dedi. "Duş almak istiyorum. Sakıncası yoksa...?" Başıyla kapıya doğru işaret etti.

"Elbette," dedi Adam, son dakikalardaki büyük heyecanın ermesinden memnun görünüyordu. "Bunu düşünmek için biraz zaman ayır," dedi. "Ben de öyle yapacağım. Belki ikimiz de bunun risk almaya değmeyeceğine karar veririz. Belki de-"

Yatak odasının kapısını onun üzerine kapattı çünkü onun olumsuzluklarını duymak istemiyordu. Gerçek şu ki duşa girip ağlamak istiyordu. Ağlamak istiyordu çünkü korkuyordu. Gerçekten ve gerçekten korkuyordu.

Sonsuza dek

8

DARCI duş aldıktan sonra kurulandı, geceliğini giydi, kollarını cebinde "The Grove" kalın havlu kumaştan bornozun içine soktu ve yatak odasına girdi. İlk fark ettiği şey, yatağının ucunda giysilerle dolu bavulların olmamasıydı. Dolaba baktığında da boş olduğunu gördü; sandığın çekmeceleri açık ve boş duruyordu.

Hemen paniğe kapıldı. Fikrini değiştirmemişti, değil mi? Her şeye rağmen onu gndermeyecekti, değil mi?

Darci yatak odasının kapısını açarak oturma odasına doğru koştu. Ama oda karanlıktı. Bir an için kafası karışan Darci geri döndü ve Adam'ın yatak odasının kapısının birkaç santim açık olduğunu ve içeride bir ışık yandığını gördü. Yavaşça kapıyı iterek açtı. Adam banyo kapısına en yakın yatakta oturuyordu, üzerinde bir tişört vardı, alt yarısı yatak örtüleriyle kaplıydı ve kitap okuyordu.

Başını kaldırmadan, "şu yatağı al," dedi.

"Gerçekten mi?" Darci odaya girerek sordu. "ıplak uyuduğumu , değil mi?"

"Artık değil, değilsin!" Adam hızlıca söyledi, sonra sertçe ona baktı. Darci yüzünde bir sırtışla öylece durunca Adam elindeki kitabı bıraktı ve gülümsemeden ona baktı. "Sonuç olarak, bence bu... bu teklifleri ve bunları yapmayı bıraksan daha iyi olur...."

"Davetiye mi?" Darci gülümseyerek sordu.

"Onlara ne derseniz deyin, bence onları durdurmalısınız. Eğer burada kalıp bana yardım edeceksen, bir dakika bile gözümün önünden ayrılmaya izin vermeyeceğim. Ve seni herkesin görebileceği pencerele bir odada uyumak için yalnız bırakmayacağım...." Sanki kızın başına gelebilecekleri düşünmek ona çok ağır geliyormuş gibi yine sözünü kestı. "şimdi şu yatağa gir ve orada kal," dedi.

Ama Darci hâlâ olduğu yerde duruyor ve geniş geniş gülümsüyordu. "Elbette," dedi bornozunu yorganın altına girerken. "Bu sabah

Hançer hakkında bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır," dedi, başı öne eğik, okumaya devam ederek. "Yarın bütün günü araştırma yaparak geçireceğiz. Hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum...." Önce ona, sonra da istemeden sol eline baktı.

"Ben de," dedi Darci, gülümsemesi kaybolmuştu. Bugün gördüklerini ve duyduklarını düşünmek neşesini kaçırmıştı. Birdenbire bitkin düştü. Yan dönerek yorganı omuzlarına kadar çekti ve "İyi geceler Adam" dedikten sonra vücudunun tamamen gevşemesine izin verdi. Kısa süre sonra, uyuyan bir insanın yumuşak, yavaş nefes alışını duydu.

Adam ona inanamayarak baktı. Dört yaşından büyük biri bu kadar kolay uyuyabilir miydi? diye merak etti. Kitabına dönüp baktığında biraz daha okumak istediğini, buna ihtiyacı olduğunu biliyordu ama sonra esnedi. Yorucu bir gün olmuştu, belki bu kadar erken de uyuyabilirdi.

Başucu lambasını kapattıktan sonra yorganın altına girdi, gözlerini kapattı ve anında uykuya daldı.

Onun yanındaki yatakta yatan Darci gülümsedi. Gerçek İkna her işe yarıyor, diye düşündü ve sonra gerçekten de uyumaya gitti.

"Hiçbir şey," dedi Darci tiksintiyle. "Kesinlikle hiçbir şey öğrenemedim. En azından bizi ilgilendiren bir şey bulamadım." Omuzları ağrıyordu ve bütün günü Camwell Kütüphanesi'nde sıska sarışın bir Güneylinin Camwell'deki cadıların sonunu getireceğini söyleyen bir kehaneti öğrenmeye çalışarak geçirdiği için gözleri yanıyordu.

Aslında araştırma yapmak için başka bir şehirdeki kütüphaneye gitmek istemişlerdi ama Camwell Kütüphanesi'ne bir göz attıktan sonra okültizmle ilgili bu kütüphaneden daha iyi bir kitap seçkisi bulamayacaklarını anladılar. "Kitaplarımızı görmek için her yerden geliyorlar," dedi kütüphaneci parıldayan gözlerle. "Yale'in arayıp elimizde bir şey olup olmadığını sormadığı bir gün bile geçmiyor."

"Peki ya sen?" Darci sordu.

"Neyi?"

"Yale'in istediği kitaplara sahip olun."

"Oh, evet. Henüz başarısız olmadım. Eğer elimde yoksa, nereden bulabileceğimi biliyorum. Bir keresinde 1736'dan beri basılmamış bir kitabı bulmakta zorlandığımı söylemeliyim ama buldum."

"Nereden buldun?" Adam sordu ve kütüphaneci ona sadece bakınca, "Bu kadar eski bir kitabı nereden buldunuz?" dedi.

"Neden-" diye başladı kadın, sonra sözünü kesti. "İşte telefon. Cevap vermem gerektiği için izninizle."

Telefon çalmıyordu.

Darci, "Muhtemelen kara kedisi onu çağırıyor," diye mırıldandı.

Ancak bu kapsamlı koleksiyonda bile Darci, üzerinde benler olan bir sol el hakkında hiçbir şey bulamadı.

Darci kütüphaneye hapsedilmişken Adam bütün gününü internette ve telefonda geçirmiş, bulabildiği bilgileri bulmaya çalışmıştı - Darci ne olduğunu bilmiyordu çünkü ne zaman yanına yaklaşırsa bilgisayarın kapağını kapatıyordu. Kütüphanenin izniyle bilgisayarını kütüphanedeki bir telefon hattına bağlamıştı, böylece Darci her zaman gözünün önündeydi. Ama günün büyük bir bölümünde dışarıda, güneşin altında cep telefonu ile konuşuyor, bir yandan da pencereden Darci'yi izliyordu. Bir keresinde tuvalette tam on dakika geçirerek onu test etmişti. Ama Darci kütüphaneye tekrar girdiğinde adam kapının dışında duruyordu.

Öğle yemeği için durduklarında Darci, "Bana bu sihirli nesnenin ne olduğunu söylersen çok yardımcı olursun," demişti. Caddenin karşısındaki bir dükkâna koşup sandviç ve meyve suyu almış, kütüphane merdivenlerinde otururken yemişlerdi. Adam para üstünü bile istememişti. "Peki bu şeyi açmama izin veren şey ne?" diye sordu Adam tam buğdaylı hindiden bir ısırik alırken. "Bu her neyse, öyle mi? Ona 'şey' deyip duramam. Peki onu nasıl açacağım?"

"Muhtemelen onu ölesiye rahatsız ediyorsundur," diye mırıldandı Adam.

Ancak, rahatsız edilsin ya da edilmesin, Adam ona zaten söylediğinden fazlasını söylemeyecekti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Adam ona bir gece önce verdiğinden daha fazla bilgi vermeyecekti.

Günün sonunda misafirhaneye döndüklerinde Darci ona çok kızmıştı. "Sırf beni görebileceğin bir yerde tutmak için beni kütüphaneye koydun, değil mi?" dedi ona ters ters bakarak. "Herhangi bir kehanet hakkında hiçbir şey bulamadım ve kesinlikle solak cadılar hakkında hiçbir şey. Ya da köstebekler. Her neyse işte. Ve sen de hiçbir şey bulamayacağımı biliyordun, değil mi? Biliyordun çünkü bana söylediğinden bin kat daha fazlasını biliyorsun, değil mi? Ama sen bu şeyi bulana kadar yolundan çekilmem için bana yeterince meşguliyet vermeyi planlıyorsun... bu şeyi, sonra ben ne yapacağım? Senin için açacağım, sen de bilmek istediklerini öğreneceksin, sonra da beni Putnam'a geri mi göndereceksin? Planınız bu mu?"

"Adam Putnam mı yoksa kasaba Putnam mı?" Adam şaka yapmaya ve ortamı yumuşatmaya çalışarak sordu. Ama şakalarda Darci kadar iyi değildi ve mizah denemesi boşa gitti.

"Sanırım bu gece erken yatabilirim," dedi Darci, gözleri soğuktu ve çenesi sert bir çizgi halindeydi.

Adam kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Emin misin? Lokantada bir biftek yemeğine ne dersin? Belki Sally'den biraz bilgi alabilirsin."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Darci, sonra topuklarının üzerinde döndü, kendi yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Adam oturma odasında ağzı bir karış açık kalakalmıştı. Darci az önce yemeği geri mi çevirmişti?

İyi, diye düşündü. Bana kızgın. Şimdi onu buradan çıkarmak daha kolay olacak. Şimdi her şeyi durdurmanın tam zamanı. Yapması gereken şey, ikisini de Connecticut'tan kalkan ilk uçağa bindirip eve götürmektir.

Ama ev neredeydi? diye düşündü. Teyzesi, amcası ve kuzenleriyle birlikte büyüdüğü ev miydi? Hiç uyum sağlayamadığı bir yer mi? Ve bu yolculuk kendisi hakkındaki gerçeği bulma çabası değil miydi? Kız kardeşi hakkındaki gerçeği öğrenmek için?

Peki ya Darci? Putnam'a, güçlü kuvvetli nişanlısının yanına dönüp evlenecek miydi? Yoksa teyzesi ve amcasının yanına dönüp- Darci'nin de söylediği gibi, çok az iş becerisi vardı. Onu bir resepsiyonist olarak göremiyordu. Belki masanın etrafında onu kovalayan şişman, yaşlı bir adamın kişisel asistanı ya da-

Adam daha fazla düşünmeden Darci'nin yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve elini vurmak için kaldırdı ama vurmadı. "Bu bir ayna," dedi kapalı kapının ardından. "Cadıların geleceği ve geçmişi gösteren bir aynaları var: ne olduğunu ve ne olacağını. Herhangi biri hakkında herhangi bir yerde yazılı bir kehanet olduğundan şüpheliyim. Birisi, şu anda aynayı okuyan her kimse, muhtemelen aynada seni gördü ve bir sonraki okuyucunun sen olacağını gördü."

Birkaç dakika bekledi ama odanın içinden hiçbir ses duymadı. "Aynada görmek istediğin şey nedir?" diye sordu kadının sesi.

Kapı. "Geçmiş mi gelecek mi?"

"Şansını zorlama," diye cevap verdi Adam.

Bir an sonra kapı kolu döndü ve Darci odadan çıktı. Darci ona doğrudan bakmadı ama Adam onun hâlâ kendisine kızgın olduğunu düşündü. Ve Adam'ın tek düşüncesi onu tekrar bir hale getirmektir. Sessiz bir Darci

pek eğlenceli değildi. "Bugün kütüphanede bir şey öğrendin mi?" diye sordu ceket dolabını açıp ceketini çıkarırken. Koyu bordoydu ve derisi Darci'nin saçları kadar... yani neredeyse saçları kadar yumuşaktı. "Yani, cadılık dışında başka bir şey hakkında mı? Seni çok kitap okurken gördüm ve kütüphaneciye birkaç soru sordun. Belki başka bir şey okuyorsundur diye düşündüm." Gözleri parladı. "Orada sakladığın film dergileri var mıydı?"

Kollarını kolların içine sokarken, kısılmış gözlerle ona baktı. Bütün gün boyunca onun hiçbir şey bulamayacağını biliyordu, çünkü aradığı şey ortada yoktu.

Adam kapıyı onun için açık tutarken, kız ona tatlı bir gülümseme verdi. "Aslında birkaç şey öğrendim," dedi masumiyet dolu gözlerle ona bakarak. "Ailenizin dünyanın en zenginlerinden biri olduğunu ve yüzyıllardır öyle olduğunu öğrendim. Ailenizden en az bir düzine kitapta bahsediliyor. Ailenin izini, iyi savaşıyor ama aynı zamanda zengin kadınlarla evlenmekte usta olan ortaçağ şövalyelerine kadar sürebileceğini söylüyorlar. Büyüdüğün ev de o soyguncu baronlardan biri olan Kane Taggart tarafından yaptırılmış." Adam ellerini sırtına koyup onu kapıdan dışarı ittiğinde küçük bir kahkaha attı.

"Bilmediğim bir şeyi araştırıyor olman gerekiyordu," dedi dışarı çıktıklarında sertçe. "Bana yardım etmeniz için para alıyorsunuz, özel hayatımı didik didik etmeniz için değil. Ve dahası-"

"Bu arada, bana bir maaş çeki borcun yok mu?"

"tüm şampuanları ve yemekleri çıkarırsam, sana borcum kalmaz.

."

Onun sözleri üzerine Darci arkasını döndü ve doğru yola koyuldu, Belli ki herhangi bir şey için para ödemek zorunda kalacağı anlamına geliyorsa yemek yemek istemiyordu. Ama Adam onun kolundan tutup yanında yürümesi için geri çekti ve kadın hâlâ tereddüt edince kolunu kendi koluna sokup yürümeye devam etti. "Senin parayla ne alıp veremediğin var? Bir şey için para mı biriktiriyorsun? Özgürlük dışında yani."

Kadın hemen cevap vermeyince, onun sırlarından birine ulaştığını anladı. "Ah ha!" dedi. "Yani şimdi sıcak koltuktasın. Belki de Putnam'ın araba fabrikaları yerine seni internette aramalıyım."

Bunu söylediği anda bir hata yaptığını anlamıştı. Belki Darci az önce söylediklerini fark etmezdi. Belki de öyle düşünecekti-

Darci aniden durdu ve ona baktı. "Putnam'ı araştırdın, değil mi? Biri bana internetin Doomesday Book'tan daha kötü olduğunu söylemişti. Kimseden sır saklayamazsınız. Aslında-"

Sonra, Adam gözünü kırpamadan Darci ceketini açmış, elini içine sokmuş ve iç cebindeki kâğıt tomarını çıkarmıştı.

Bu kadarı da fazla! "Onları bana geri ver!" dedi kâğıtlara uzanırken.

"Haklıymışım!" Darci kâğıdı ışığa tutarak, "Haklıymışım," dedi. "Putnam'ın adı bu kâğıtların her yerinde. Onu araştırmışsın!"

Adam onun başının üzerinden uzanarak kâğıtları elinden aldı, ceketinin cebine geri soktu, sonra da ceketinin önünü boğazına kadar kapattı. "Onu merak ediyordum, hepsi bu," dedi Adam sıkıca. "Kuruşuna kadar para takıntın var, o yüzden..." diye düşündüm. Göz ucuyla ona baktı. Bu kolay gönüllülüğü kaybetmek istemiyordu. "Putnam'ın sana şantaj yapıyor olabileceğini düşündüm," dedi onu güldürmeye çalışarak.

Ama bir kez daha mizah çabası boşa çıktı. Darci onun saçma ifadesine gülmek yerine hiçbir şey söylemedi. Adamdan uzaklaştı, sonra köşedeki ışıklara doğru koştu ve düğmeye bastı. Her zaman olduğu gibi, caddenin karşısına koşmadan önce ışığın değişmesini beklemedi ve büyük, siyah, devasa bir SUV'un içindeki bir kadının frene basmasına neden oldu.

Dakikalar sonra Adam kaşlarını çatmış, ona güvenlik konusunda ders vermeye hazır bir halde lokantaya girdiğinde Darci ondan önce konuştu. Önlerinde kahve fincanlarıyla oturan iki kişiyi başıyla işaret ederek, "Bizim kabinde biri var," dedi.

Adam ceketini çıkarıp koluna asarken, "Dört tane boş kabin var," dedi. "Onlardan birini alabiliriz."

"Hayır," dedi Darci sessizce, "onların" kabinindeki insanlara bakarken. "Biz hep orada oturduk ve ben de şimdi orada oturmak istiyorum." Sesi giderek yumuşuyordu ve sözleri arasında duraksamalar vardı. "Gerçek İknamı uygulayacağım ve...onları...harekete geçireceğim."

Gülümseyerek başını sallayan Adam, Darci'nin Adam'la her zaman oturdukları kabindeki yaşlı çiftte yoğun bir konsantrasyonla baktığını görmek için aşağı baktı.

Bir süre sonra "İşte!" dedi ve Adam çiftin gittiğini görmek için başını kaldırdı. Ama tabii ki muhtemelen kahvelerini bitirmişlerdi.

Belki de bunun ayrılımlarıyla bir ilgisi vardır, diye düşündü kıkırdayarak. Ama bunu söylemeyecek ve onu tekrar kızdırma riskini göze almayacaktı.

"İyi iş," dedi, başının tepesine gülümseyerek; sonra oturabilmek için kominin kabini boşaltmasını beklediler.

Oturur oturmaz, "Bana bu ayna hakkında her şeyi anlat," dedi.

"Siz ikiniz spesiyouleri mi istersiniz, yoksa menüdeki her şeyi getireyim mi?" Garson Sally her zamanki sırtkan tavrıyla konuştu.

"Ne önerirsen kabul ederiz," diye cevap verdi Adam, sonra da bir an için sakızını şapırdatmayı bırakmasına neden olacak şekilde gülümsedi ona.

Sally Darci'ye doğru eğildi ve komplocu bir tavrıyla, "Bu adamla çok uğraşacaksın tatlım. Belki de o yaşlı çiftte yaptığın gibi ona da dik dik bakmalısın. Daha iyi davranmasını sağlarsın." Bunu söyledikten sonra gülerek uzaklaştı.

"Bu kadın çok meraklı!" Adam kadın gittikten sonra şöyle dedi.

"Küçük bir kasaba," dedi Darci kovarcasına. "Şimdi bana her şeyi anlat."

"Putnam bu kadar zenginse ve onunla evleniyorsan, neden her kuruşun hesabını yapıyorsun?"

Darci sabırsızlıkla, "Putnam'ı zaten biliyorum," dedi. "Ben bu ayna hakkında bilgi istiyorum. Bunu nasıl öğrendin?"

"Uzun hikâye," dedi kazağının altından çıkan gömleğinin manşetine bakarken. "Üzerindeki kazağın senin için iyi bir renk olduğunu söylemiş miydim? Gözlerinle uyumlu."

Ona ters ters baktı. "Bu kazak mor ve eğer renk körü değilsen, konuyu değiştirmeye çalışıyorsun."

Adam'ın konuşması biraz zaman aldı ve konuştuğunda da o kadar alçak sesle konuşuyordu ki kadın onu zar zor duyabildi. Adam gibi o da öne doğru eğildi, başları neredeyse birbirine değecekti. "Sana aynanın geçmişi anlattığını söylemiştim. Neler olduğunu gösteriyor ve geçmişte bilmek istediğim bir şey oldu."

Adam başka bir şey söylemeyince Darci kabinin arkasına yaslandı ve Adam'ın söylediklerini ve Adam hakkında bildiklerini düşündü. "Ailen," dedi usulca. "Bütün bu, değil mi? Öldüklerini söyledin ama nasıl öldüler?"

"Bilmiyorum," dedi Adam o kadar alçak sesle ki, kadın onu yine zar zor duyabildi. "Bak, gerçek şu ki aynayla ilgili tüm bu şeyler bir efsane. Bir yalan olabilir. Belki de o şey gerçekten var değildir. Belki-"

Tekrar yere çöktü ve ona daha fazlasını söyleyip söylememeyi düşünüyor gibiydi. "Bu Nostradamus'un aynası," dedi bir nefeste.

Bunun üzerine Darci'nin ağzı açık kaldı. "Bu ayna...."

"Evet," dedi Adam. "İşte o. İçine baktı, geleceği gördü ve bunun hakkında yazdı."

Konuşurken Darci'nin gözleri uzaklara bakıyordu. "Ama geleceği tahmin etmek on altıncı yüzyılda Fransa'da yasadışıydı, bu yüzden yazdıklarını öyle bir karıştırdı ki bugün bile insanlar ne tahmin ettiğini bilmiyor. Kennedy yönetimi sırasında, Nostradamus'un dörtlüklerinin çoğunun o aile hakkında olduğunu söyleyen yarım düzine kitap çıktı. Ama tabii ki yirmi yıl sonra yazılar tamamen farklı yorumlandı, Kennedy'ler hiç yoktu. Ama sonra Dolores Cannon dedi ki- Ne?!" diye tersledi çünkü Adam ona sanki üçüncü bir kafası çıkmış gibi bakıyordu.

"Bu ayna hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?!"

Darci omuz silkti. "Pek çok şeyle ilgilenirim ve çok okurum. Putnam'da yapacak pek bir şey yok ve ister inanın ister inanmayın, kasabanın bir halk kütüphanesi var."

"Sahibi kim?" Adam hemen sordu.

"Putnam, tabii ki. Putnam babasına kütüphanenin satın alması gerektiğini düşündüğü kitapların listesini verse de, kıdemli, kıdemsiz değil."

"Anlıyorum," dedi Adam düşünceli bir ifadeyle. "Peki bu listelere girecek kitapları kim seçiyor? Küçükler mi, büyükler mi?"

"C'est moi," dedi Darci mutlulukla ve Adam'ı güldürdü.

"Tahmin edebilirdim," dedi. "Yani nişanına istediğin kitapları aldırıp senin için kütüphaneye koyduruyorsun. Söylesene, madem o kadar zengin, neden nişan yüzüğü takmıyorsun?"

"İstemiyorum," dedi Darci hızlıca ve bu konu hakkında konuşmak istemediğini belli eder bir şekilde. "Demek aynayı buldun," dedi, sesi merak doluydu. "Ona ne olduğunu kaç kez merak ettiğimi anlatamam. Aslında ben de tüm sihirli nesnelere ne olduğunu merak ettim. Alaaddin'in sihirli lambasının muhtemelen gerçekte bir temeli vardı. Peki ya sihirli halı? Ve kraliçeye en güzeli olduğunu söyleyen aynaya ne oldu?"

"Sen neden ?" Adam sordu. "Hani 'Pamuk Prenses'teki? Kraliçe mi?"

"Pamuk Prenses. Tavşan deliğinden düşen bu mu? Hayır, o beyaz bir tavşandı. Yoksa öyle miydi? Peki bunun aynayla ne ilgisi var? Yoksa-"

Durdu çünkü Sally önlerine yemek dolu tabaklar koydu. Kızılıcak soslu hindi dilimleri, püre haline getirilmiş kabak, kızarmış patates, succotash ve içlerinden kabak parçaları çıkan minik keklerle dolu bir sepet vardı. "Bu onu bir süre idare eder," dedi Sally Adam'a. "Ama ben yine de gidip balkabağı turtasını hazırlayayım."

Adam kaşlarını çatarak, "Bu kadının tuhaf bir espri anlayışı var," dedi.

"Bana 'Hansel ve Gretel' filminde çocukları şişmanlatan cadıyı hatırlatıyor."

"Ne için?" Adam bir çöreğe uzanırken sordu. Darci hepsini yemeden önce bir tane alsa iyi olur diye düşündü.

"Ne için?"

"Cadı çocukları ne için şişmanlatıyordu?"

Darci ona inanamayarak baktı. "Onları yemek için tabii ki. Nerede büyüdün de peri masallarını bilmiyorsun? 'Pamuk Prenses' ya da 'Hansel ve Gretel'i bilmiyor musun?"

Adam konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı ve yemeğine baktı.

"Bir yalan uydurmak yerine, neden bana gerçeği söylemiyorsun?" diye önerdi.

"Bana senden, paradan ve Putnam'dan bahsettiğin anda anlatacağım," diye karşılık verdi ona.

Darci konuşmaya başladı ama onun yerine ağzına büyük bir lokma hindi ve sos koydu, sonra da elini sallayarak konuşamayacağını söyledi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Adam. "Senin peri masallarına gelince, eğer cadıların yenmek için çocukları şişmanlatmasıyla ilgiliyse, onları hiç duymadığıma memnunum. Kulağa korkunç geliyorlar."

"Oldukça kötü, gerçekten. Bir keresinde peri masallarının kökeni üzerine bir makale yazmıştım ve ilk anlatıldıklarından bu yana önemli ölçüde yumuşatıldıklarını öğrendim. Anne Kaz tekerlemelerinin çoğunun politik jingle'lar olarak başladığını biliyor muydunuz?"

Adam ona kek sepetini uzatırken, "Hayır, anlat bana," dedi. İki gece önce yemekler ve şaraplar hakkında ders veren oydu ama bu gece bildiklerini anlatma sırası ondaydı. İlk başta Adam'ın ondan bazı saçma tekerlemeleri anlatmasını istemesindeki tek amacı, onu

Ayna ve bildiklerini nasıl bildiği hakkında daha fazla soru sormaktan kaçındı. Ama dinledikçe Adam onun söylediklerinin ilgisini çektiğini fark etti.

Sonuç olarak, onunla yaptığı konuşmaların, bir kadınla akşam yemeği yediğinde genellikle olanlardan daha iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Çoğu zaman kendini spot ışıklarının altına konmuş ve sorgulanıyormuş gibi hissediyordu. "Nerede büyüdü?" "Hangi okullara gittin?" diye sorarlardı. "Montgomery'lerle bir akrabalığın var mı?" Bu son soruyu kuzeni Michael "Para Bakışı" adını verdiği bir bakışla sorardı.

Ama bugün Darci ailesini öğrenmişti ve bilmesini istemediği bir şeyi öğrendiği için memnun olması dışında, Darci'nin ona karşı tutumunun farklı olduğunu göremiyordu. Gülümseyerek ondan tekerlemeler hakkında daha fazla şey anlatmasını istedi. Bu arada aklının bir köşesinde bir plan kuruyordu. Belki kütüphanede ya da internette bir şey bulamazlardı ama çok şey bilen biri vardı: dükkânı işleten adam, Darci'nin sol elini görünce kaçan adam.

Hâlâ gülümseyen Adam, Darci'nin söylediklerini başıyla onayladı.

Sonsuza dek

9

ADAM çalar saati sabah dörde KURMAYA CESARET EDEMEDİ çünkü Darci'nin çaldığını duyacağından emindi. Bunun yerine, erken uyanmak için kendini zorladı ve sonuç olarak üç kırk beşte uyandı. Fena değil, dedi kendi kendine saatin ışıklı kadranına bakarken. Çok yavaşça, hiç ses çıkarmadan, örtüleri kaldırdı ve yataktan çıktı.

Dün gece lokantada Darci konuşurken onu dinlemişti ama aynı zamanda tüm bunları dikkatle planlamıştı. Onu dakikalarca bile yalnız, korumasız bırakmak istemiyordu ama eğer onu terk etmesi gerekiyorsa sabahın erken saatlerinin gecedен daha iyi olacağını düşündü. Böylece, dün gece Darci duş alırken, Adam oturma odasındaki kanepenin yanındaki masanın alt çekmecesine birkaç giysi saklamıştı. Şimdi sessizce oraya gitti ve giyindi. Darci'den hâlâ ses çıkmayınca, büyük bir darbe yapmak üzere olduğunu hissederek gülümsedi. O kadar anlayışlı ki! diye düşündü. Sakladığı giysileri bulup ne yapmayı planladığını anlamamış olması bir mucizeydi.

Adam koyu renk eşofmanını giydikten sonra, sabah koşusu için dışarı çıktığını belirten bir not yazdı ve notu pencerenin yanındaki yemek masasının üzerine koydu. Yavaşça ve mutlak bir sessizlikle ön kapıyı açtı ve parmak uçlarında dışarı çıktı. Şansı yaver giderse Darci uyanmadan dönmüş olacağını düşünüyordu. Dün gece arabayı hareket ettirebilecek kadar uzun süre dışarı çıkmak için bir bahane uydurmayı başarmıştı. Sabahın erken saatlerinde motorun gürültüsünün Darci'yi uyandırmaması için misafir evinden daha uzakta olmasını istemişti.

Arabanın içine girip motoru çalıştırdığında Adam omuzlarını gevşetti ve gülümsedi. O kadar da zor olmamıştı, değil mi?

Yolcu kapısı hızla açıldı ve Darci boş koltuğa atladı. Üzerinde tişört geceliği vardı, giysileri kolunun üzerine atılmıştı. Adama bakmadı bile ama gözlerini önden ayırmadı.

Adam ona kendisiyle gelmesini istemediğini, yapması gereken özel bir şey olduğunu ve geride kalması gerektiğini söylemek için ağzını açtı.

Ona arabadan inmesini ve kendisini beklemesini söylemek istedi. Ona söylemek istedi-

Ama nefesini boşa harcayacağını biliyordu. Ona istediği dersi vermek yerine içini çekti ve arabayı geri vitesine taktı. "Yemeksiz dayanabilecek misin?" diye sordu.

"Ah, evet," dedi gülümseyerek ve kazandığını bildiğini belli etti. "Günlerce bir şey yemeden durabilirim."

"Bunu nereden bildiğini bilmek istemiyorum," dedi Adam arabayı çevirip köy dükkanının bulunduğu yola doğru ilerlerken.

Darci kot pantolonunu açtı ve uzun elbisesinin altından giymeye başladı. "İnsanlar beni beslemeyi unuttu, ta ki ben onları nasıl ikna edeceğimi öğrenene kadar," dedi Darci, onu bulduğu için ne kadar mutlu olduğunu anlatan bir ses tonuyla.

Adam, kız giyinirken ona bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Görünüşe göre kız bir kez daha ona kendini azgın bir liseli hissettiriyordu. "Tamam," dedi, "ısracağım. Gerçek İknanız tam olarak nedir ve nasıl çalışır?" Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Balıkçı yaka kazağını giymeden önce geceliğini çıkaracak mıydı?

"Bunu herkes yapabilir," dedi Darci, balıkçı yakasının örtüsü altında geceliğinin üstünü çıkarırken ve böylece hiçbir teni açığa vurmazken. "Oldukça gençken, bir şeyi aklınıza koyduğunuzda onu gerçekleştirebileceğinizi anlatan bir kitap okumuştum. Tek yapmanız gereken bir insanın ne yapmasını istediğinizi gerçekten çok iyi düşünmek ve ona bunu yaptırabilirsiniz."

"Birinin kafasının arkasına bakıp onu döndürmek gibi mi?"

"Evet, aynen öyle."

"Ama sen bunu bir sanat formuna dönüştürdün." "Bana mı gülüyorsun?"

"Evet ama bu durumdan bir mizah çıkarmazsam arabayı durdurup seni bagaja bağlayabilirim. Sana nereye gittiğimi söylemeden gidiyorsam, benimle gelmeni istemediğimi anlamadın mı?"

"Tabii ki istedim. Ama benden istediğinizi yapsaydım, oturup kim bilir neyi bekliyor olurum. Gerçek İkna hakkında daha fazla şey duymak istiyor musun, istemiyor musun? Bir ara sana yardımcı olabilir. Aslında, seni tanıdıkça, hayatında Gerçek İknaya daha çok ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Nasıl hem bu kadar zengin olup hem de bu kadar mutsuz bir çuval olabilirsin?"

Adam iradesi dışında gülümsedi. "Bu terimi uzun zamandır duymamıştım. Zenginlik her şey demek değildir. Hayatta paradan başka şeyler var."

"Bunu sadece zengin insanların söylediğini hiç fark ettin mi?" Darci söyledi. "Fakir insanlar faturalarını ödemeye o kadar konsantre oluyorlar ki paradan başka bir şey düşünemiyorlar."

"Bu senin sorunun mu? Ödenecek faturaların mı var? Bu yüzden mi bozuk para bulmak için çırpınıyorsun?" Darci cevap vermeyince Adam'ın ses tonu değişti. "Bak, eğer bir şey için paraya ihtiyacın varsa, sana yardım edebilirim."

Konuşmadan önce bir an durdu. "Yığınla paranız var mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Adam döndüğünde onun yine dümdüz önüne baktığını ve yüzündeki ifadenin ciddi olduğunu gördü. "Evet, biliyorum," dedi. "Ne kadar lazım?"

Yan pencereden dışarı bakarken "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Toplamam gerekecek. Ama sanırım yaklaşık yedi milyon."

Bunun üzerine Adam arabayı yolun kenarına çekti, motoru kapattı ve dönüp ona baktı. "Pekâlâ, şimdi tekrar söyle. Paraya ihtiyacın var. Ne kadar paraya ihtiyacın var?"

"Yaklaşık yedi milyon dolar," dedi, sanki yedi dolar diyormuş gibi bir sesle. "Ama sorun değil; parayı geri ödemenin başka yolları da var. Gitsek iyi olacak. Dükâncılar erken kalkar. Sen de oraya gidiyorsun, değil mi?"

Adam bekledi ama Darci başka bir şey söylemedi. "Bana borcun olan bu para hakkında başka bir şey söylemeyecek misin?"

"Eğer bundan kurtulabilirsem hayır," dedi Darci ve sonra ağzını sıkıca kapattı.

Adam arabayı tekrar çalıştırdı ve yola geri çekti. "Bir ara seninle uzun uzun konuşmamız gerekecek."

"Bu iyi olur," dedi. "Önce sen gitsen nasıl olur? Ailen hakkında her şeyi bilmek istiyorum, nasıl öldüklerini neden bilmediğini ve bu aynayı nereden bildiğini ve tabii ki beni neden işe aldığınla ilgili tüm gerçeği öğrenmek istiyorum. Ayrıca bu aynaya bakıp geleceği de görebiliyorum. Ve geçmiş. Peki bu insanların aynaya sahip olduğunu nereden biliyorsun? Bana tüm bunları anlatmak ister misin?"

"Bana hikâyeni anlatmak istediğin kadar," dedi Adam sıkıca; sonra arabayı yavaşlattı çünkü mağazanın sapağına yaklaşmışlardı. "Şimdi beni dinle," dedi, sesi aceleci çıkıyordu. "Ben bu adamla konuşurken senin arabada kalmanı istiyorum."

"Onunla konuşmak mı? Eğer onunla konuşmak istiyorsan, mağaza saatleri içinde onu ziyaret etmen gerekmez miydi?" Sabahın ilk ışıkları yeni yeni kendini gösteriyordu.

", belki de onu biraz zorlamak istiyorum. Gerçek şu ki çıkmazdayım. Bu aynayı bulmanın bundan daha kolay olacağını düşünmüştüm. Düşündüm ki-" Sözüünü yarıda keserek ona yan yan baktı.

"Anlıyorum. O şey için bir çeşit mıknaş olacağımı düşündün, değil mi? Medyumun sana bu aynayı bulacağımı söyledi, sen de bir su cadısı gibi olacağımı ve nerede olduğunu bileceğimi düşündün? Öyle yaptın, değil mi?"

Adam arabanın kapısını açarken, "Her şeyi çok sinir bozucu bir şekilde ifade ediyorsun," dedi ve sonra tekrar ona baktı. "Ne dediğimi duydun, değil mi? Tüm kapıları kilitli olan bu arabada kalacaksın." Bir an için Adam'ın yüzü soldu; Darci'nin tarifine uyan dört genç kadın bu bölgede kaybolmuş ve daha sonra parçalanmış cesetleri çok uzaklarda bulunmuştu.

"Gitmiyorum," dedi ve kapıyı kapatıp anahtara uzandı.

"Evet, öyleyim!" Darci dedi ve adam duramadan arabadan indi.

Onu.

Bunu ona vermek zorundaydı, Connecticut'ı kesinlikle koşarak geçebilirdi. ormanlık alan! Serbestçe dolaşan ve ev sahiplerinin ektiği her şeyi yiyip arkasında milyonlarca geyik kenesi bırakan o geyiklerden biri kadar çevikti. Adam arkasından koştu, ona bağırarak istiyordu ama aynı zamanda dükkanda olabilecek kimseyi uyarmak istemiyordu. Devrilmiş bir ağacın üzerinden atlarken, "Onu kendim öldüreceğim," dedi.

Adam, kız mağazanın arkasındaki otoparkın çakıllarına adımını atar atmaz onu ensesinden yakaladı. Ama Adam bir şey söyleyemeden bir arabanın yaklaştığını duydu. Tek bir hareketle yere düştü ve Darci'yi de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Yere düştüklerinde kolunu Darci'nin vücuduna doladı ve eliyle ağzını kapattı. Tek bildiği, eğer Darci tezgâhtarı görseydi, adama seslenip ne bildiğini soracaktı. Kızın adama "moley hands" hakkında sorular sorduğunu neredeyse duyabiliyordu.

Ama araba durmadı. Bunun yerine mağazanın etrafında iki kez döndü, ikincisinde yanlarından geçerken yavaşladı. O sırada Adam başını eğdi ve Darci'yi öyle bir altına aldı ki, Darci'nin çok az bir kısmı görünüyordu.

Araba ikinci geçişten sonra park yerinden ayrıldı ama Adam ağaçların arasından arabanın otoyola geri döndüğünü görene kadar bekledi. "Pekâlâ," diye fısıldadı Darci'ye, "gidelim."

"Peki nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" dedi arkalarından gelen bir ses.

Adam arkalarındaki kişiye tekme atmaya hazır bir şekilde yuvarlandı ama adam uzanamayacağı kadar uzakta duruyordu. Belli ki, yaklaştığını duymalarını engellemek için arabanın çakıllar üzerinde çıkardığı sesin örtüsünü kullanmıştı. Adamın yüzü gizlenmiş olsa da Adam onun dükkândaki adam olmadığını hemen anladı. Bu adam daha uzun boylu ve zayıftı ve bol siyah bir koşu kıyafeti giymiş olmasına rağmen formda görünüyordu. Yüzü siyah bir kar maskesiyle gizlenmişti ve elinde yarı otomatik bir silah vardı, Adam'ın tahminine göre .38'lik bir silah.

"Siz ikiniz şuraya geçmek ister misiniz?" dedi adam yavaşça, silahıyla ağaçların arasındaki bir açıklığı işaret ederek.

Adam Darci'nin önüne geçti. "Bırak onu gitsin. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Adam bir kahkaha attı. "Duyduğuma göre, bu olayda onun varmış."

"Hayır!" Adam dedi ki. "O senin düşündüğün değil. O benim-"

"Onunla ne yaptığın umurumda değil, bu beni ilgilendirmez. Ben sadece-Hey!" dedi.

Olduğu yerde duran Adam, adamın silahı tutan kolunu yavaşça indirmesini şaşkınlıkla izledi. Doğrusu, sanki kendine engel olamıyormuş, sağ kolu kendi dışında bir şey tarafından kontrol ediliyormuş gibi görünüyordu. Adam dönüp Darci'ye baktığında, onun yüzünde daha önce de gördüğü o yoğun konsantrasyon ifadesinin olduğunu gördü. Dün gece diye düşündü. Yaşlı çiftin "kendi" kabinlerinden çıkmalarını isterken de böyle baktığını görmüştü. Ne demişti? Onlara Gerçek İknasını uygulayacaktı.

Adam bunları düşünürken ve bu gözlemleri yaparken bile neden harekete geçmediğini merak ediyordu. Neden bu adamın silahını indirmesine neden olan şeyden faydalanmak için öne atılmıyordu?

Ama garip bir şekilde, Adam hareket edebiliyormuş gibi hissetmiyordu. Sanki boynundan aşağı tüm vücudu bir heykele dönüşmüş ve olduğu yerde donup kalmıştı. Boynunu yavaşça hareket ettirebiliyor ve Darci'den silahlı adama bakıp tekrar geri dönebiliyordu ama vücudunun geri kalanını hareket ettiremiyor gibiydi.

Birkaç uzun dakikadan sonra Darci konsantrasyonunu kaybetmeden, gözlerini silahlı adamdan ayırmadan yavaşça ona doğru yürüdü ve silahı elinden aldı. Silahı kabzasından tuttu, eli tetiğin üzerindeydi, her şeye rağmen silahı nasıl kullanacağını biliyormuş gibi görünüyordu ve silahı silahlı adamın kafasına doğrulttu. "Şimdi şu maskeyi çıkar," dedi.

Ama sonra Darci hapşırdı.

Ve hapşırık konsantrasyonunu bozdu. Ve konsantrasyonu bozulduğunda, hem tetikçi hem de Adam üzerindeki hakimiyeti de bozuldu. Silahlı adam silahı Darci'den almaya çalışmadı. Onun yerine ormanın içinde koşmaya başladı. "Sen bir cadısın, bayan," diye seslendi omzunun üzerinden. "Ve seni alabilirler!"

Adam'ın hem zihnini hem de bedenini toparlaması birkaç kritik an aldı, sonra silahlı adamın peşinden koştu. Ama artık çok geçti. Ayrıca adam ormanı biliyordu ama Adam bilmiyordu. Sanki bir duman bulutu içinde kaybolmuş gibi, silahlı adam gitmişti.

Adam yavaşça Darci'ye doğru yürüdü. Bir kütüğün üzerinde oturuyordu, silah kucağındaydı ve yorgunluktan bembeyaz kesilmişti. Omuzları titriyordu ve her an bayılacakmış gibi görünüyordu.

Adam ona biraz teselli vermesi gerektiğini biliyordu çünkü belli ki az önce yaptığı şey onu tüketmişti. Ama Adam onu teselli etmeye bir türlü cesaret edemiyordu. Ne de ona söyleyecek bir şey bulabildi. Bir kere, az önce gördüklerinden ve hissettiklerinden emin değildi. Hissettiği şey en inanılmaz olanıydı. Darci bir şekilde zihnini kullanarak iki yetişkin erkeği felç etmişti.

Bir süre ona baktıktan sonra, "Kazağın ters duruyor," dedi.

"Öyle mi?" Silahı kucağından aldı, yanındaki kütüğün üzerine koydu, sonra yavaşça ve dikkatlice ayağa kalktı, kollarını kazaktan çıkardı ve ters çevirdi.

Adam silahı aldı ve arkasında tuttu. "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu sessizce. "Daha fazlasını öğreneceğimizi sanmıyorum." Sonuncuyu ekledi çünkü henüz emin olmasa da, belki de bilmek istediğinden daha fazlasını öğrendiğini düşünüyordu.

Medyum Helen'in Darci hakkında söylediklerini hatırladı: "O görüldüğü gibi değil, olduğunu sandığı gibi değil, senin onu gördüğün gibi değil." Medyum bunu söyledikten sonra gülmüştü.

Adam arabaya kadar Darci'nin arkasından yürüdü, düşerse onu yakalamaya hazırdı ama ona dokunmadı ve konuşmadı. Darci arabaya bindiğinde başını koltuğa yasladı, gözlerini kapattı ve uykuya dalmış gibi görünüyordu. Ama Adam sürücü koltuğuna oturduğunda ona baktı ve uyanık olduğunu ama konuşamayacak kadar bitkin olduğunu düşündü.

Arabayı çalıştırdı ve otoyola çıktı. Polis, diye düşündü. Ne de olsa maskeli bir adam tarafından silah zoruyla alıkonulmuşlardı. Ama Adam polisin çok fazla soru soracağını . Şafaktan önce ormanda ne yapıyorlardı? Eğer bir şehirde olsalardı, yürüyüşe çıktıkları yalanını söyleyerek kurtulabilirlerdi. Ama bu küçük kasabada herkesin neyle ilgilendiğini bildiğinden hiç şüphesi yoktu.

Arabayı sürerken Adam Darci'ye baktı. Onu polise götürürse, bir soruşturma açılırsa ve adam yakalanırsa, o zaman ne olacaktı? Adam Darci'nin ona yaptıklarını anlatacak mıydı? Adam, Darci'nin o genç kadınların katilinin aradığı kişi olduğunu tüm kalbiyle biliyordu. Polise giderlerse Darci'yi daha da tehlikeye atmış olurlar mıydı?

Camwell'e vardıklarında bakkalın önüne park etti ve arabanın kapısını açmaya başladı.

"Bana kızgın mısın?" Darci kısıp sesle fısıldadı. "Bunu yapmak istememiştin."
_"

Sözünü kesmek için elini kaldırdı. "İçeri girip bize bir şeyler getirmeme ne dersin?"
ve onu konuk evine geri götürelim mi? Bence güzel, uzun bir konuşma yapmalıyız, öyle değil mi?"

"Senin hakkında mı yoksa benim hakkımda mı konuşacağız?" diye sordu yorgun bir gülümsemeyle.

"Sen," dedi Adam kesin bir ifadeyle. "Kesinlikle sen. Seninle kıyaslandığımda, ben son derece sıkıcı bir adamım." Soğukkanlılığını korumaya ve sanki az önce yaşadıkları binlerce kez gördüğü şeylermiş gibi davranmaya çalışıyordu. Ne de olsa o bir dünya adamıydı, değil mi? Ama doğrusu, bir yanı arabadan inip olabildiğince hızlı ve uzaklara kaçmak istiyordu. "Bir şeyleri ateşe vermiyorsun, değil mi?" diye sordu usulca, yarı şaka yarı ciddi.

"Henüz seninle bunu yapmayı başaramadım," dedi öyle bir teslimiyetle ki Adam güldü. Kahkahayla birlikte içindeki ürkütücülük hissi de kayboldu. O sadece Darci'ydi. Bir gösteri ucubesi ya da korku romanındaki bir karakter değildi. Sadece olağanüstü bir yeteneğe sahip olan komik, küçük bir şeydi.

Gülümseyerek ve şaşkınlıkla başını sallayarak arabadan indi, sonra pencereden içeri doğru eğildi. "Ben içerideyken senin bu arabada kalmanı istiyorum. Anladın mı?"

Darci başını salladı. Hâlâ solgun ve halsizdi.

"Ve hiç kimseyi Gerçek İkna etmeni istemiyorum. mı?"

Yine başını salladı ama o kadar asık suratlı görünüyordu ki, adam onun için üzölmeye başlamıştı. Gülümseyerek, "Siz gelmeden önce bu dükkândan çok lezzetli tarçınlı çörekler aldım. Onlardan bir paket, taze sıkılmış portakal suyu ve süte ne dersin? Ne tür meyve istersiniz?"

"Hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmene yetecek kadar iyi bir şey," dedi ama ona bakmadı.

Adam bir an şaşırdı ve kendini savunmaya başladı ama sonra ayağa kalktı ve şaşkınlıkla başını salladı. Belki de onun hayatını kurtarmıştı. Bunu nasıl yaptığından henüz emin değildi ama bir şekilde silahlı bir adamı durdurmuştu. Ve onu da. Bayan Darci T. Monroe zihnini kullanarak insanları olduğu yerde dondurabiliyordu.

Adam hâlâ kafasını sallayarak ve inanamayarak markete gitti ve on beş dakika sonra, biri çörek, meyve suyu ve sütle dolu dört poşet ve dükkânda bulunan her meyveden birer tane içeren üç poşetle geri döndü.

Sonsuza dek

10

"ÇİKOLATA İÇİN BİLE DEĞİL, uzakhududu olan şifon pasta," dedi Darci hiddetle, sonra ekledi, "Bunu bir dergide görmüştüm. Kulağa hoş geliyor, değil mi? Lokantayı düşün-"

"Sorabiliriz," dedi Adam sinirlenerek. "Bak, sadece bir test daha yapmak istiyorum, hepsi bu. Yapıp yapamayacağını görmek istiyorum-"

"Ne?" diye tersledi. "Hayvanlarla konuşmak mı? Şimdi bana bunu mu soracaksın?"

"Hayır, tabii ki hayır. Bu çok saçma. Sen ... yapamazsın, değil mi?" Adam sordu.

Darci ona ters ters baktı. "Yürüyüşe çıkıyorum. Uzun bir yürüyüş. Tek ." "Kulağa hoş geliyor," dedi Adam neşeyle. "Sanırım ben de sana katılacağım."

"Yalnız kalmak istediğimi söyledim."

Adam ona sahte bir gülümseme verdi. "Yalnız gitmene izin verilen tek yerler tuvalete gitmek ve uçağa binmek. Ve o zaman bile gideceğin yeri ben seçeceğim. Ama burada kalırsan, benim yanımda kalacaksın; yalnız yürümek yok."

"Ve ben de senin-" Cümlesini bitirmemeye karar verdi.

"Neydim ben?" diye sordu onu kapıdan çıkarken takip ederken. "Yakışıklı mı?"

Zeki mi? Ne?"

Duraksayarak ona baktı. "Bunlardan herhangi birini düşünmüş olsaydım yanılmış olurdu, değil mi?"

"Hepimiz tuhaf olamayız, değil mi?" Sözlerini şaka olarak söylemişti ama söylediği anda pişman oldu.

Darci cevap vermeden tekrar yürümeye başladı, daha hızlı. Misafirhanenin arka tarafında, köle kabinlerinin aksi yönüne giden bir patika vardı ve Darci o patikadan yürüdü. Adam onun birkaç adım gerisinde kaldı, onunla birlikte yürümüyordu. Gerçek şu ki, bugünü, gördüklerini ve en önemlisi de buradan sonra nereye gideceklerini düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Grove'daki misafirhanelerine döndüklerinde saat daha sabahın altısıydı, Adam dört torba yiyeceği taşıyordu.

İçeri girdiklerinde, temkinli bir şekilde, "Polise gitsek daha iyi hisseder misin?" diye sormuştu.

"Elbette," dedi yüzünü buruşturarak. "O zaman günlerimizi soruları yanıtlayarak geçiririz. "Peki bu silahlı adamdan nasıl kaçtınız?" diye soracaklar. 'Oh,' diyeceksin, 'benim ucube asistanım kullandı-'"

"Önce kavun mu yoksa mango mu istersin?" Adam onun sözünü keserek sordu. Darci ona göz kırptı. "Mangonun tadı güzel mi?"

Ondan sonra, sessizce karşılıklı anlaşarak polis hakkında bir daha konuşmadılar.

Yiyecekleri sehpanın üzerine yaymışlardı; Adam kanepeye, Darci yere oturdu. "Şimdi," dedi Adam onlar yerleşir yerleşmez, "tam olarak ne yapabileceğini bilmek istiyorum."

"Neden bazı greyfurtların içi pembe, bazılarınıninki sarıdır?" Darci sordu. "Pembe olanlar başka bir meyveyle mi melezlendi, yoksa pazar araştırmaları alıcıların pembe greyfurtları daha çok sevdiğini gösterdiği için mi yetiştiriciler onları pembe olarak yetiştirdi?"

"Anlıyorum," dedi tarçınlı ekmeğini ısırırken. "Konuyu değiştiriyorsun. Bu kendi başıma öğrenmemi istediğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır," dedi tatlı bir sesle, çatalıyla bir dilim mangoyu delerken. "Seni cezalandırmak istiyorum. Buraya geldiğimizden beri sana Gerçek İkna'mdan bahsetmeye çalışıyorum ama ne zaman bundan bahsetsem sıırttın ve bana patronluk tasladın. Şimdi benden tek bir kelime bile istiyorsan, yalvarman gerekecek." Bunun üzerine mangoyu ısırdı. "Aman Tanrım, ama bu çok güzel. Bunlar nereden geliyor?"

Adam bir an için şaşkınlıkla ona baktı, tam olarak ne yapacağını bilemiyordu. Bunun... bu "gücünün" medyumun Darci'nin aynayı okuyabildiğini söylemesinin bir nedeni olması gerektiğini fark etmemiş miydi? Bu keşfin ne kadar önemli olduğunun farkında değil miydi?

Adam konuşmasına başlamak için ağzını açtı ama daha ilk kelimeyi söylemeden Darci'nin esnediğini fark etti. Hayır, onu konuşturmanın yolu ders vermek değildi.

Ne demişti? Bir mango için kendinden geçmeden önce yani? Yalvarmak mı? Öyle mi demişti?

Adam sanki çok yaşlı bir adammış gibi büyük bir iniltiyle koltuktan kalktı, sonra yavaşça, gıcırdayarak halının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Adam

Doğruldu ve dirseklerini yanına koydu, ön kollarını kaldırdı, ellerini önünde sarkıttı, sonra ağzını açtı, dilini dışarı sarkıttı ve soluk soluğa kalmaya başladı. "Lütfen söyle bana," dedi. "Lütfen. Sana yalvarıyorum. Yalvarıyorum... şimdiye kadar yetişmiş tüm mango ve kivilerimle yalvarıyorum."

Yaşadığı ilk şokun ardından Darci gülmeye başladı.

Adam sonunda Darci'yi güldürebildiğini düşündü. Sonunda yüzüne düşmeyen bir şaka yapmıştı. Ve onun güzel yüzünde o gülümsemeye neden olmanın ne kadar iyi hissettirdiği inanılmazdı.

"Lütfen," dedi, şakasını daha da ileri götürerek. "Sadece ufacık bir test. Sadece bir tane. Bir test ve bana anlatacağın her Putnam hikayesini dinleyeceğim. Kuzenin Vernon'ı bile dinlerim."

"Vernon Amca, kuzen Virgil," diye düzeltti Darci, "Virgil'i dinleyerek bir şeyler öğrenebilirsin. Bana silah kullanmayı öğreten kişi o."

Adam dizlerinin üzerinden kalktı. "Belki de bu hikâye benim için çok fazla olur," dedi kanepedeki yerini alırken. "Peki, Putnam'daki herkes senin yapabildiğin bu... bu... şeyi biliyor mu?"

Darci hemen, "Putnam'daki insanlar da en az senin kadar iyi dinliyorlar," dedi.

"Ahh. Ama sanırım bu, onu kullanmak için pek çağrılmadığınız anlamına geliyor."

"Yaptım ama kimse fark etmedi."

Adam ona göz kırptı. "Anlıyorum," dedi, yine dünyevi görünmeye çalışarak. Ama sonra düşündü: Yapamayacağı bir şeyi neden yapmaya çalışsındı ki? "Hayır, aslında anlamıyorum. Hayatınız boyunca insanları durdukları yerde durdurduğunuzu ve kimsenin bunu fark etmediğini mi söylüyorsunuz?"

Darci masanın diğer ucuna uzandı ve Adam'ın tabağından bir dilim mango kopardı. "Aslında, hayatımın nasıl geçtiğini düşünmenize rağmen, ilk kez biri bana silah doğrulttu, bu yüzden bir insanı dondurabileceğimi bilmiyordum." Çiğnemek ve yutkunmak için durakladı. "Bu sabah tek yaptığım, o korkunç adamın silahını indirmesini istediğimi olabildiğince çok düşünmekti. Ama aynı zamanda silah için onunla güreşmek gibi aptalca bir şey yaptığını da görmek istemedim. Hepsi bu. Düşündüm ve oldu."

"Anlıyorum."

"Şunu söylemeyi keser misin!" dedi. "Abraham Lincoln gibi konuşuyorsun."

"Onunla , değil mi?" diye sordu, gözlerini kocaman açarak.

"Bu bir şaka mıydı?"

"Öyle olmasını istedim. Tabii insanları öbür dünyadan göremiyorsanız.

Şu tanıştığın medyum, Helen, ölü insanlarla konuşuyor." "Bu çok tuhaf," dedi Darci.

Adam, "Peki senin yapabildiklerin tuhaf değil mi?" demeye başladı. Ama bunu söylememenin daha akıllıca bir hareket olacağına karar verdi. "Yeteneklerini keşfettin mi?"

Adam'ın tabağındaki son iki mango dilimini de aldı. "Neden ortaya çıkıp benden ne istediğini söylemiyorsun ve bu işi bitirmiyorsun?"

"Neler yapabildiğini görmek istiyorum," dedi Adam dürüstçe. "Birkaç deney yapmamın sakıncası var mı?"

Darci ağzına götürmek üzere olduğu bir dilim mangoyla durakladı. "Laboratuvardaki fareler gibi mi demek istiyorsun?"

"Hayır," dedi yavaşça. "Daha çok...." Başını kaldırdı. "Olağanüstü bir şey yapabildiğinizi fark eden ve bu konuda her şeyi bilmek isteyen ilk arkadaşınız gibi. Senin hakkında her şeyi."

Darci orada oturup gözlerini kırıştırarak bunu düşünürken, onun meydan okumasının eriyip gittiğini görebiliyordu. "Tamam," dedi usulca. "Bana ne yapmak istiyorsun?"

İlk başta Adam'ın ne yapmak ya da ne öğrenmek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne öğrenmek istediğinden bile emin değildi. Aslında psişik yetenekler ve paranormal deneyimler hiç ilgi duyduğu şeyler değildi. Kuzenlerinden bazıları hayalet hikâyelerini severdi ama bunlar Adam'ın hiç ilgisini çekmemişti. Aynayı geri almakla ilgilenmesinin tek nedeni ailesiydi. Ve çünkü-

"Pekâlâ," dedi Adam yavaşça, zihninde ona nasıl bir test uygulayacağını araştırıyordu. "Önce ben....Biliyorum! Bir kâğıda bir şeyler yaz, ters çevir, sonra zihnini kullanarak bana kâğıtta yazanı yaptırıp yaptıramayacağını gör. İnsanların senin talimatlarını takip etmesini sağlayıp sağlayamayacağını görmek istiyorum."

"Bu fikri sevdim," dedi Darci hevesle, yan masadan bir defter ve kalem alırken.

"Seks yok," dedi

Adam.

"Anlayamadım?"

"Bana masum numarası yapmayın, Bayan Monroe. O kağıda sizi yatağa götürmemi ve bütün günü sevişerek geçirmemi istediğinizi yazmayın.

seni sevmemi. Ya da boynunu öpmem gerektiğini ve-"

Darci ona, yüzünü kızartmakla tehdit eden bir şekilde gülümsüyordu. "Benim aklıma hiç gelmedi," dedi. "Ama belli ki seninkine girmiş. Bir erkeğin sözünü kestiğimin söylenmesine asla izin verme. Boynumu öp, sonra ne olacak?"

"Bu özel etkinliğin o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi Adam gözlerini kaçırarak.

"Hayır, bunu yapmak istedin, o yüzden yapacağız. Şimdi benden korkup kaçamazsın." Bununla birlikte kağıda bir şeyler yazdı, ters çevirdi ve sonra tam bir konsantrasyonla Adam'a baktı.

Bir an için gözlerini ondan ayıramadı ama sonra, bu deneylerden hoşlanmıyorum ve bence durmalılar, diye düşündü. Belki de onun neler yapabileceğini bilmemesi daha iyiydi.

Kendine düşünmek için biraz zaman tanımak isteyerek ayağa kalktı ve buzdolabına gitti. "Gazoz ister misin?" diye sordu.

"Tabii. Seven-Up."

Adam hâlâ düşünüyor, bu işin peşini bırakıp bırakmayacağına karar vermeye çalışıyor, dalgın dalgın, otelin odaya bıraktığı atıştırmalık sepetinden bir paket kraker ve iki kutu soda alıp sehpa geri götürdü. Ama oraya varır varmaz Darci'nin içkisini buzlu bir bardakta isteyeceğini fark etti. Bir köylü kızına göre, kesinlikle kibar davranışları var, diye düşündü. Bir bardak ve buz alıp içkisini doldururken, belki de tüm projeyi unutması gerektiğini düşünmeye devam etti.

"İyi misin?" diye sordu içkisini masaya koyarken. "Sadece bunu yapmamız gerektiğinden emin olmadığımı düşünüyordum. Aslında, sanırım-" Sözünü yarıda kesti çünkü Darci kâğıdı ters çevirmişti. Kâğıtta, "Bana bir içki, bardak, buz ve kraker getir ve bu fikirden vazgeçmeyi düşün" yazıyordu.

"Oh." Adam kanepenin ucuna otururken öyle dedi. Kendini aptal mı, korkmuş mu yoksa sevinçli mi hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Az önce ona bir görev yaptırmıştı. Eğitimli bir maymun gibi, diye düşündü.

Ama daha da şaşırtıcı olanı, aklını kullanarak onun düşünmesini istediği şeyi düşünmesini sağlamıştı.

"Bana böyle bakmaya devam edersen...." Darci bu tehdidi tamamlamak için ne söyleyeceğini bilmiyordu ama gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu biliyordu.

Adam kendini kontrol altına almak için uğraşmak zorunda kaldı. Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Peki neden bu gücü kullanmadın?"

Yedi milyon dolar borçlu olduğun kişi kim?" diye sordu, kelimeleri oluşturabildiğine bile şaşırmişti. Masanın üzerindeki kâğıda bakmaya devam etti.

Darci kahvaltılıkları toplamaya başladı ve bir da konuşuyordu. "Ben yaptım. Putnam'ın tüm eğitim masraflarımı karşılamasını sağladım."

"Yani ona borçlusun? Putnam'a mı? Nişanlına mı?"

"Ailesi," dedi ve sonra konuyu değiştirdi. "Sana bir şeyler yaptırmamı istediğini sanıyordum."

"Bütün bunları anlamak istiyorum," dedi Adam ciddiyetle, gözlerini kâğıttan ayırıp ona bakarak. Bu küçük kadın nasıl böyle bir güce sahip olabilirdi? Onun neler yapabildiğini anlamakta güçlük çekiyordu. Zihnini kullanarak insanlara istediği şeyi yaptırabiliyor ve düşüncelerini sağlayabiliyordu. Bu tür bir gücün olasılıkları hakkında hiçbir fikri yok muydu?

"Bu yeteneğinle ne yaptın?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Bu gücü hayatında nasıl kullandın? Bunu yapabildiğini ilk ne zaman fark ettin? Bunu nasıl geliştirdin? Üzerinde çalıştın mı? Bunu kim biliyor?"

"Bu sorulardan hangisine önce cevap vermemi istersin?" Darci tekrar yere oturup içkisini yudumlarırken sordu. "Baştan bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Gücüm dediğiniz şeyi hiç kimseye kötü bir şey yapmak için kullanmadım. Ve gerçek şu ki, bugüne kadar, yapabileceğimi bilmiyordum... insanların izlerini durdurabileceğimi." Bir an için gözlerini kaçırdı ve tekrar ona baktığında, yüzü anlaması için yalvarıyordu. "Görüyorsunuz, ben her zaman herkesin Gerçek İkna'yı kullanabileceğine inandım, ama insanlar kullanamayacaklarına inanmayı seçiyorlar. Biri onlara bir şey vermediği, onları yeterince sevmediği ya da bir şeyi yapmamak için başka bir bahaneleri olduğu için falanca şeyi yapamadıklarını söyleyip sızlanmayı tercih ediyorlar."

"Normal insanlara inanıyor olamazsın-" Darci ayağa kalkmaya başlayınca sözünü kesti. "Özür dilerim," dedi hızla ve sonra tekrar yerine oturdu. "Bak, herhangi birinin senin yapabildiğini yapabileceğine inanmak güzel bir şey ama onlar yapamaz. Ve yapamadıkları için mutluyum. Eğer herkes senin yaptığını yapabilseydi-" Zihnini bu düşünceden arındırmak için elini yüzünde gezdirdi.

Ona tekrar bakarak bir nefes aldı. Kendisi için tüm bunları anlaması gerekiyordu. "Tamam, belki de bu yeteneğini tam olarak keşfedemedin. Gençsiniz, bu yüzden zamanınız olmadı. Ve bunu kimseyle paylaşmadın çünkü seninle oturup bir şeyleri açıklayabilecek sıcak, sevgi dolu bir ailede büyümedin ve-"

"Ve sen yaptın?" diye karşılık verdi ona. "Çocukluğun hakkında sıcak ve sevgi dolu bir şey söylediğini duymadım. Ailenin başına konuşamayacağın kadar korkunç ne geldi? Ve bana bir daha 'bilmiyorum' deme. Hem kaç yaşındasın sen?"

"Bu benimle ilgili değil," dedi, kastettiğinden daha yüksek sesle ve öfkeyle. "Bu seninle ve insanları nasıl dondurabildiğinle ilgili. Hayır, yapamazsın!" dedi Darci'nin ona sertçe baktığını görünce. "Yapmayacaksın-" Ama hemen ardından masaya doğru eğildi ve onu yanağından öptü.

Bir yanı sinirlenmişti ama daha büyük bir yanı az önce yaptığı şeydeki eğlenceyi gördü. Koltuğa yaslanarak ona baktı. "Bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Neler yapabileceğini, neler yaptığını bilmek istiyorum ve neler yapabileceğini bilmediğini öğrenmek istiyorum."

"Neden?" diye sordu. "Hayatım boyunca kimseyle paylaşmadığım sırrımı seninle paylaşmam için bana iyi bir neden söyle."

Adam'ın cevabını oluşturmaya bir an aldı. "Bu araştırmaya başladığımda kişiseldi. Tek bilmek istediğim aileme ne olduğuydu." Darci konuşmaya başlayınca Adam elini . "Evet," dedi, "bilmek istediğim şey bu. Ama bana ne yapıldığını da bilmek istiyorum. Hayır! Bu konuya şimdi giremem. Şimdi zamanı değil. Her neyse, araştırmaya başladığımdan beri bu dünyada olup biten bazı çirkin şeyler hakkında çok şey öğrendim ve elimden geldiğince bu çirkinliklere bir son vermek istiyorum."

"Söylediğiniz şey, istediğinizi elde etmek için beni kullanmak istediğinizdir."

Adam derin bir nefes aldı. Yalan mı söylemeliydi? Yoksa gerçeği söyleyip onu çok kızdırarak çekip gitmesini mi göze almalı? "Belki," dedi, doğruyu söylemeye karar vererek. "Aklıma gelen fikir şu ki.... güvenli bir yerde kalıp aklını kullanabilirsin." Ne demek istediğinden emin olmadığını anlatmak istercesine avuçlarını yukarı kaldırdı.

Darci gülümseyerek, "Yani bir takım olacağımızı mı söylüyorsun?" dedi. "Neredeyse bir tür evlilik."

Adam gülümsedi. "Sanırım öyle."

"Bu mantıklı," dedi Darci hafifçe. "Peki, nereden başlamak istersin?"

"Geçmişinle birlikte," dedi hızla. "Bana ne yaptığını ve ne bildiğini anlat," dedi ve kanepenin yanından çantasını çekip bir defter ve bir kalem çıkardı.

Bu kez o konuşmaya başladığında Adam onu dinledi. Daha önce onu kendisini dinlememekle suçlamıştı ve Adam onun haklı olduğunu biliyordu. Kadın konuşmaya başladığında, Adam onun Gerçek İkna'dan bahsettiği her zamanı hatırlamak için beynini zorladı, ne dediğini ve ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Camwell'deki ilk gecesinde, Gerçek İknasını uygulayarak onu bulduğunu söylemişti. Ne bulabilirdi ki? Defterine yazmıştı. Darci iş teklif ettiğinde şaşırdığını çünkü henüz Gerçek İknasını kullanmadığını söylemişti. Hartford'da kuaförün ona harika bir saç kesimi yapması için kullanmıştı. "Onların" kabininde oturan insanlar üzerinde kullanmıştı. Çocukken insanların onu beslemesini sağlamak için kullanmıştı.

Ve bunu iki yetişkin adamı felç etmek için kullanmıştı.

Adam onun sözünü keserek, "Hapşırdın ve büyüü bozdun," dedi. "Bir büyüü ne kadar tutabilirsin?"

"Ben cadı değilim," dedi Darci. "Ben insanlara büyü yapmam. Ben sadece-

"İnsanlara istediğinizi yaptırın. Onları ne kadar süreyle büyüünüz altında tutabilirsiniz?" -bir kelime aradı- "büyülemek mi?"

"Bazı insanlar kolay, bazıları ise zordur. Bence bu onların ne kadar inatçı olduklarına bağlı. Ama günlerce gerçekten çok düşünürsem, en inatçı insanı bile neredeyse her zaman yola getirebilirim. Ama bazen o kişiyi ikna edemiyorum, o zaman da başkalarını o kişinin etrafından dolaştırmam gerekiyor." "Bu ne anlama geliyor?" Adam duygularının yüzüne yansımaması için elinden geleni yaptı. Söylediklerinin ne kadar inanılmaz olduğu hakkında hiçbir fikri yok gibiydi. Ama şaşkınlığını ifade etmesinin onun konuşmasını kesmesine neden olacağını biliyordu. Kalemimi onun söylediklerini yazmak için hazır tuttu.

Cevap ver.

"Yazdıklarınla ne yapacaksın?"

"Senin hakkında bir biyografi yayınlayın ve milyonlar kazanın," dedi hemen. "Ya aşağılanacaksın ya da tapılacaksın. Kesinlikle ünlü biri olacaksın."

"Çok komik," dedi ama gülmedi. Bunun yerine ona sertçe .

"Benden bir şey getirmemi mi istiyorsun yoksa aklımı mı okumaya çalışıyorsun?"

"Aklını oku," dedi, "bu arada ben bunu yapamam. Biyografi yazmakla ilgili bir şaka mıydı bu? Senin şakalarını asla anlayamıyorum."

"Evet, bu bir şakaydı. Bilirsiniz, bazı insanlar benim mükemmel bir espri anlayışım olduğunu düşünür. Onlar- Boş ver onu. Senden bana

ne yapabileceğini. Biliyorum. Bana bir örnek vermeye ne dersin? Yaptığınız bir şeyi ele alın ve bana başından sonuna kadar anlatın. Bana inatçı biri üzerinde çalıştığınız bir örneği anlat."

"Pekâlâ," dedi Darci yavaşça. "Putnam'da Daryl Farnum adında çok kötü bir köpeği olan bir adam vardı. Aslında Bay Farnum'un pek çok köpeği vardı ve bazıları muhtemelen çok iyiydi. Sanırım öyle. Ama Bay Farnum'un sahip olduğu iyi köpekleri kimse görmedi, çünkü onları evinin arkasında kimsenin gitmediği bir yerde tutuyordu. Bay Farnum hariç yani. Her neyse, kötü köpeği ön bahçesinde zincirli tutuyordu ve hayvan evinin önünden geçen herkesi tersliyordu. Ve ilkokulun bitişiğinde oturduğundan, bir sürü korkmuş çocuk vardı. Ayrıca, hayvan bütün gün havlıyordu, bu yüzden binanın o tarafındaki öğretmenler konuştuklarını bile zor duyuyorlardı."

"Peki Bay Farnum'a ne ?" Adam sordu. "Putnam'dan taşınmasını."

Adam'ın yüzü, kızın cevabından duyduğu hayal kırıklığını gösteriyordu.

"Kolay bir iş değildi," dedi savunmacı bir tavırla. "Bay Farnum'un evi ve arazisi domuz ahırına gibiydi, bu yüzden yaptığım ilk şey Bay Farnum'un evi temizlemesini sağlamak için çok düşünmek oldu. Ama ona bunu yaptıramadım. Öğrendiğim bir şey varsa, o da dünyadaki tüm Gerçek İknaların karakteri değiştiremeyeceğidir. Bu adam iliklerine kadar tembeldi ve ona sonsuza kadar çalışkan düşünceler gönderebilirdim, ama onu değiştirebileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden Putnam Belediye Başkanı üzerinde çalışarak burayı temizletmek istedim; sonra Putnam'ın babası üzerinde çalıştım-"

"Putnam da mı deniyor?"

"Evet," dedi, gözlerini ona dikerek. "Putnam'da Putnam üzerinde çalıştım. Şimdi mutlu musun?"

"Putnam'da Putnam'da," Adam yazarken alıntı yaptı, sonra tekrar ona baktı. "Devam et."

"Şimdi neden bu kadar yaşlı ve evlenmemiş olduğumu anlıyorum. Hiçbir kadın seni istemez."

"Kendini kandırma," dedi neşeyle. "Peki Putnamlı Putnam ne yaptı?"

"Her şeyin parasını ödedim elbette. Putnamlar böyle yapar. Öderler. Bay Farnum'un evinin kasabanın yüz karası olduğu fikrini belediye başkanının aklına sokmak için çalıştım - çok sivil düşünceli olduğumu biliyordum - sonra Putnam'ın beko için ödeme yapmak istemesini sağlamak için çalıştım."

"Beko mu?" Adam kaşlarını kaldırarak sordu.

"Sana buranın pis olduğunu söylemiştim," dedi Darci öfkeyle. "Yine mi dinlemiyorsun?"

Not defterini bırakan Adam ona gerçek bir ilgiyle baktı. "İlkokulun bitişiğinde o kadar pis bir ev vardı ki temizlemek için kepçe mi gerekiyordu?"

"Putnam'da özel mülkiyet kutsal bir kavramdır, bu yüzden insanlar bir adamın kendi arazisinde istediğini yapma hakkına müdahale etmezler. Ve Farnumlar her zaman köpek beslerdi," dedi. "Bir sürü köpek. Nesiller boyu. Nesiller boyu Farnumlar ve nesiller boyu köpekler, hepsi de aynı bir buçuk dönümlük arazide."

"Anlıyorum," dedi Adam ama kesinlikle görmek istemiyordu. Ya da koklamak. Kokuyu düşündükçe burnu sızlıyordu. "Demek Putnam'ın temizlik masraflarını karşılamasını sağladın. Eminim Bay Farnum buna sevinmiştir. Tüm o...köpek, uh, meselesi, can sıkıcı bir şey olmalı."

"Aslında Bay Farnum buranın istemiyordu. Eski kafalı bir adamdı ve babası için yeterince iyi olanın kendisi için de iyi olduğunu söylüyordu, bu yüzden her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyordu. İşte bu yüzden Bay Farnum her gün, her zaman yaptığı gibi bütün gün evinde kalıriyi bir şey olmayacağını biliyordum. Ayrıca, bazıları ...şey, av tüfekleri ne zaman icat edildiyse o zamandan kalma birkaç av tüfeği vardı ve onları nasıl kullanacağını biliyordu. Kasabada hiç kimse Bay Farnum'a fazla sorun çıkarmazdı, bu yüzden-"

"Merak ediyorum. Bu adam ne iş yapıyordu?"

"Köpek satardı. Bütün Farnum'ların köpeklerde gözü vardı. Yetiştirdikleri köpekler tüm gösterileri kazanırdı. Farnumlar yetiştirdikleri köpekleri hiç göstermezlerdi. Hayır, onlar daha çok... yetiştirme tarafındaydılar. Dışarıdan gelenler köpek almak istediklerinde, Bay Farnum kız kardeşinin Lexington'daki evine bir yavru gönderirdi. Güzel bir evi olduğunu duydum, bu yüzden hiçbir alıcı tatlı küçük yavrularının nereden geldiğini görmedi."

"Yani kimseyi vuramasın diye Bay Farnum'u uzaklaştırmak zorundaydınız, değil mi? Onu kız kardeşine mi gönderdiniz?"

"Tanrım, hayır! Daryl Farnum kız kardeşiyle konuşmuyordu çünkü kuzeye taşınmış ve bir Yankee ile evlenmişti."

"Ama Lexington'da yaşadığını söylediğini sanıyordum. Lexington, Kentucky'de mi?" "ın kuzeyinde," dedi vurgulayarak. "Kuzeye. Yankiler. mı?"

"Oh," dedi Adam. "Peki Bay Farnum'u temizlenebilmesi için evinden nasıl uzaklaştırdınız?"

"Bay Farnum'un viski içmeyi sevdiğini biliyordum, bu yüzden onu yeterince sarhoş edersem birkaç günlüğüne Putnam hapishanesine atılacağını ve böylece kasabanın evini temizlemek için zaman kazanacağını düşündüm."

"Ama bu yasadışı değil mi? Bu izinsiz giriş değil mi?"

"Tamamen. Ama ben bu iş üzerinde o kadar çok çalıştım ki, işin içinde olanlar bunu düşünemedi. Ayrıca, eğer bir Putnam bu işin içindeyse, Putnam'daki biri bu konuda ne yapabilirdi ki?"

"Bunu neden düşünemedim bilmiyorum. Burası, Putnam, Amerika Birleşik Devletleri'nde, değil mi? Hem eyalet hem de federal yasalarla yönetiliyor?"

"Sadece belli belirsiz," dedi Darci, sonra da hikâyesine devam etmesine izin vermesi için sabırsızlıkla ona baktı.

"Demek Bay Farnum'u sarhoş ettiniz."

"Bu biraz zaman aldı çünkü Putnam kurak bir yer, bu yüzden ilk başta adama viskiyi nasıl ulaştıracağımı bilmiyordum. Hiçbir içki dükkânı sahibinin Tennessee'den gelip Bay Farnum'a bir kasa viski vermeyeceğinden emindim, bu yüzden yerel kaçakçılarla çalışmak zorunda kaldım."

"Yerel-" diye başladı Adam, sonra gösterişli bir şekilde çenesini kapattı.

"Kaçak içki satıcısı Bay Gilbey'in Bay Farnum'u ziyaret etmesini sağlamak zorundaydım, ki bu hiç de kolay değildi çünkü Bay Gilbey'in büyük büyük dedesi, Bay Farnum'un büyük büyük teyzesini on üç yaşındayken hamile bırakmıştı, bu yüzden iki aile arasında büyük bir düşmanlık vardı. Bir şey söylemeden önce, kimseyi rahatsız eden yaşı değil, kızın çok güzel olması ve bir Putnam'la nişanlı olmasıydı. Bay Farnum'un ailesi kızgındı, çünkü Bay Gilbey'in ailesinin Putnam'larla birleşmek için tek şanslarını ellerinden aldığını söylüyorlardı, çünkü genel bir kural olarak Farnum'lar genellikle iyi görünümlü çocuklar üretmezler."

Adam'ın kaşları neredeyse saçlarının altında kalacak kadar yukarı kalkmıştı ve "Anlıyorum," deme isteğini bastırmak zorunda kaldı. "Ama bu iki kan davalı aileyi bir araya getirmeyi başardınız?"

"Evet. Bay Gilbey'in köpekleri sevdiğini biliyordum, bu yüzden çok yoğunlaştım ve ona kesinlikle ama kesinlikle bir Farnum köpeği alması gerektiğini söyledim. Bir Farnum köpeği olmadan yaşayamazdı."

"Tamam," dedi Adam, defterini eline alıp birkaç bakarak, "bakalım bunu çözebilecek miyim? İlk olarak, Bay Hughes'a ulaşmaya çalıştınız."

Farnum'un mülkünü temizlemesini istediniz, ancak bu başarısız olunca, belediye başkanına Farnum'un yerinin Putnam'ın güzelliğine zarar verdiğini düşündürdünüz, tüm köpek ... atıkları ve diğer şeylerle birlikte. Sonra Bay Putnam'ı -oops, Bay değil, sadece Putnam- benim gibi bir yabancıyla değil de yerel biriyle konuştuğunuzda, dinleyicilerinizin hangi Putnam'dan bahsettiğinizi anlaması için isimlere hiç küçük veya büyük ekliyor musunuz?"

Darci başını salladı. "Hayır, herkes biliyor."

"Tabii ki yaparlar. Bu yüzden Putnam temizlik için bir beko ve-"

"Bir buldozer gerekti. Herkesin düşündüğünden daha kötüydü."

"Ah. Evet. Bir buldozer. Ve bu temizlik Bay Farnum ...ne için hapisteyken yapıldı? Düzensiz davranış?"

"Putnam İlkokulu'nun pencereleri önünde müstehcen davranışlar."

"Sormayacağım," dedi Adam. "Peki burayı buldozerle yıktıktan sonra ne oldu?"

"Bay Farnum hapisten çıktı ve evini temiz ve yeni boyanmış olarak gördüğünde gerçekten çok kızdı. Çok sevdiği evinin, atalarının evinin mahvolduğunu söyledi."

"Ama işin içinde Putnam olduğu için yasal bir şey yapamazdı, değil mi?"

"Doğru. Evi yaktı, sonra da gitti. Nereye gittiğini bilmiyorum. Batı Virginia'da kuzenleri vardı, belki oraya gitmiştir. Ama iyi olan şey köpeklerini de yanında götürmesiydi, bu sayede öğretmenleri duyabiliyorduk. Gerçi pek çok çocuk bunun iyi bir şey olmadığını söyledi."

"Ama tüm bunları yapanın sen olduğunu bilmedikleri için sana kızmadılar, değil mi?"

"Oooooohhh, hayır," dedi Darci, sanki bu hayatında duyduğu en korkunç gibi ona bakarak. "Ne yapabileceğimi kimsenin bilmemesine dikkat ettim. Eğer kasabadaki herhangi biri yapabileceğimi bilseydi....hayır. Kuşatılmış olurdum."

Adam bunu düşünerek, "Doğru," dedi. "Ama kimse bilmiyor muydu? Annen bile mi?"

Bunun üzerine Darci bir kahkaha attı. "Jerlene Putnam'da insanları bir şeyler yapmaya ikna edebileceğimi bilmesini isteyeceğim son kişiydi. Eğer bilseydi.... Diyelim ki kasabada güvende olmayacak bazı genç adamlar vardı."

Sonuç olarak, Adam bu soruların peşine düşmemenin daha iyi olacağına karar verdi. "Peki bunu yaptığında kaç yaşındaydın?"

"Sekiz."

Adam'ın çenesi . "Bunu yaptığında sekiz yaşında mıydın?"

Darci başını salladı.

Çocukluğuyla ilgili bu ifşaattan sonra Adam, Putnam hakkında bir gün için yeterince şey duyduğuna karar verdi. Bunun yerine Darci'nin neler yapabileceğini görmeye karar verdi ve onun için testler hazırlamaya başladı. Darci zihin okuyamadığını söylemişti ama Adam bundan emin olmak istiyordu. Ne de olsa daha o sabah yapabildiğini bilmediği bir şeyi yapabildiğini keşfetmişti. Eğer kartlardaki sembollere bakar ve konsantre olursa, ona ne gönderdiğini "görebilir" miydi? Ona inanması için kartlar ve sembollerle üç saat test yapması gerekti. Anlayabildiği kadarıyla, düşünceleri okuma konusunda ortalama bir insandan daha iyi değildi.

Sonra, Darci'yi denemeye ikna etmek için uzun uzun konuştuğundan sonra, Adam ona birkaç nesneyi sehpanın üzerinde hareket ettirmeyi denetti. Yapamadı. Ya da Adam'ın kendi kendine düşündüğü gibi, bunu yapmak istemedi. Darci'nin neyin "acayip" olup neyin olmadığı konusunda kesin fikirleri var gibiydi. Zihniyle bir kalemi sehpanın üzerinde hareket ettirebilmek ona göre "çok tuhaf" olurdu.

Ama istediği kadar araştırsın, Adam kendisine ne yapacağını söylemesini ya da aklına düşünceler sokmasını gerektiren başka deneyler yapmaya cesaret edemiyordu.

Bir noktada Darci hayal kırıklığı içinde feryat etti, "Ama bana yapamayacağım şeyler veriyorsunuz!"

Kadının sözleri Adam'ın, bu sabah onu yaparken gördüğü şeyden biraz korktuğu gerçeğini görmesini sağladı. Ve onun yeteneğinin boyutunu öğrenmekten biraz daha fazla korkuyordu.

Yapamayacağı şeyleri yapmaya çalışmaktan duyduğu hayal kırıklığı nedeniyle, öğleden sonra saat beşte Darci artık canına tak ettiğine karar verdi ve Adam'ın üzerinde daha fazla deney yapmasına izin vermeyeceğini söyleyerek konuk evini terk etti. "Üstünde ahududu olan çikolatalı şifon turta" için bile.

Adam şimdi sessizlik içinde onu izliyor ve düşünüyordu. Ve aklından geçenler hiç hoşuna gitmiyordu. Onlar - "onlar" her kimse- muhtemelen Darci'nin kim ya da ne olduğunu biliyorlardı. Ve Darci'nin neler yapabildiğini görüp duyduktan sonra Adam'ın, Darci'yi öldüren genç kadınların

Darci olduklarına inanıldığı için öldürölmüşlerdi. Dükkândaki tezgâhtar bile "doğru" kadının sol elinde benler olduğunu biliyordu.

Ve Adam onu buraya getirmişti. Kendi geçmişiyile ilgili bilgi peşinde koşarken bu genç kadını buraya getirmiş ve onu ölümcöl bir tehlikeye atmıştı.

Peki şimdi ne yapacaktı? Adam, Darci'nin de söylediğı gibi, şimdi ayrılırlarsa takip edileceklerinden emindi. Şimdiden birileri gönderilmişti....Ne için? Silahlı adam ne demişti? "Seni alabilirler." Belli ki birileri onu istiyordu.

Adam başını kaldırdı ve önünde yürüyen Darci'ye baktı. Adam'ın Darci'nin bile boyutunu bilmediğini düşündüğü bir güce sahip olduğunu bilecek kadar onu tanıyan biri varsa.... Nefesini içine çekti. O zaman bir yerlerde birileri Darci'nin yapabildikleri hakkında bundan çok daha fazlasını biliyordu. Muhtemelen Darci'nin bildiğinden daha fazlasını biliyorlardı. Ve kesinlikle Adam'ın bildiğinden çok daha fazlasını.

Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes daha aldı. Yani, tamam, belki daha fazla zamanı olsaydı, mesela bir yıl kadar, onun tam olarak ne yapabildiğini ve gücünü nasıl kullanabileceğini öğrenebilirdi. Ama hiç zamanları yoktu. Yılın sonuna yaklaşmışlardı. Son kadının "ortadan kaybolmasından" bu yana neredeyse bir yıl geçmişti. İstatistik yasalarına göre bu, Darci'nin ne yapabileceğini ve bunu nasıl kullanacağını bulmak için sadece birkaç haftaları, en fazla sekiz haftaları olduğu anlamına geliyordu. Ve bu süre zarfında her saniye korunmak zorundaydı.

Ve o, tek bir adam, bunu nasıl yapabilirdi? Doğrusu, şu anda oldukları yerde kalmaları aptallıktı. Eğer biraz akılı olsaydı, Darci'yi ilk uçağı bindirir ve- Ne? Onu Putnam'a geri mi gönderecekti? Söylediğı gibi, orada ne kadar dayanabilirdi ki? Bu sabah o silahlı adamı gönderen her kimse onun tarafından bulunmasına ne kadar vardı?

Adam öfkeyle ellerini yüzüne sildi. Ondan ne istiyorlardı? Niyetlerini nasıl öğrenebilirdi? Tüm bu süreci nasıl ? Onları yenebilirdi. Bundan emindi. Ama nasıl? Onun gücü neydi? Bütün meclisi olduğu yerde donduramazdı. Bu sabah sadece iki adamı dakikalarca tutması onu o kadar tüketmişti ki kendine gelmesi saatler almıştı. Ve tutuşunu kırmak için tek gereken bir hapsirikti.

Ama onları yenecek gücü vardı, yoksa ondan bu kadar korkmazlardı. Ama bu güç neydi?! diye tekrar sordu kendine. Bu onun hatasıydı.

Şu anda burada ve ölümcül bir tehlike içindeydi, bu yüzden onu korumak onun sorumluluğundaydı. Ve onu korumanın tek yolu, onun ve kendisinin -Düşmanlar yenildi.

Adam bir an için gökyüzüne baktı ve yardım dileyen küçük bir dua etti, sonra Darci'nin sırtına baktı. Elinde bir sopa vardı ve dökülen yaprakların arasında onu takip ediyordu. Mutlaka bir yerlerde Darci'nin neler yapabileceğini bilen birileri vardır, diye düşündü. Belki de bu yeteneğe sahip bir büyükannesi vardı. Ya da bir kuzeni. Kasabasında pek çok akrabası varmış gibi görünüyordu.

İki uzun adımda onun yanında yürüyordu. "Ailenizde, geniş ailenizde, yani kuzenlerinizde, teyzelerinizde, hepsinde bu güce sahip olan tek kişi siz misiniz?"

Darci bu soru karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Bilmiyorum. Anne tarafımın hayatlarında gerçek bir düşünceye sahip olmadıklarını biliyorum ama babamın ailesinin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Adam yavaşça, "Sana bir şey sormak istiyorum ama seni kırmak istemiyorum," dedi.

"Devam et. Benim derim kalındır," dedi ama yine de sanki adam ona vuracakmış gibi omuzlarını kaldırdı.

"Annenizin bir yeraltı dünyası figürüyle anlaşmış olması mümkün mü?"

Darci rahatladı ve ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Yani, annemin bir büyücüyle yatağa girip bana hamile kalmış olması mümkün mü?"

"Yüksek sesle söyleyince kulağa biraz aptalca geliyor," dedi. "Ama evet, sanırım kastettiğim buydu. Aşağı yukarı."

"Nasıl görüldüğüne bağlı olurdu. Annem erkeklerini genç ve güzel sever. Eğer öyleyse, muhtemelen öyledir."

Adam kaşlarını çatarak Darci'nin annesinin ahlaki değerleri hakkında yorum yapmaktan kaçındı. "Eğer yeteneklerini bir sır olarak saklayabildiysen, belki baban da saklamıştır. Belki başka birinin de senin gibi güçleri vardır. Ama Putnam'da bunun kim olabileceğini bilmiyor musun?"

"Kendini Putnam'la sınırlamıyor. Annem bazen kendi deyimiyle 'parti' için Louisville'e kadar gider. Annem parti yapmayı çok sever."

"Darci, düşünüyorum da belki de bu yeteneğini babanın ailesinden almışsındır, yani belki de ailenin o tarafında birileri vardır.

yapabilecekleriniz hakkında bir şeyler bilen biri. Buradaki insanlar senden korkuyor. Ama neden? Hepsine zarar verebilecek tam olarak ne yapabilirsin? Zihin okuyamazsın. İnsanları dondurabilirsin ama bu seni yorar ve çok uzun süre tutamazsın. Ayrıca.... Bay Farnum'a yaptığınız şeyi yapacak zamanımız da yok." Çaresizlik içinde omuz silkti. "Ben de belki bir akraban bir şeyler biliyordur diye düşündüm. Eğer anne tarafın değilse, belki baba tarafın bir şeyler biliyordur. Ama babanın kim olduğunu bilmemiz gerekiyor. Anneni sana söylemesi için ikna edebilir misin?"

Darci'nin gözleri yana kaydı. "Sormanın bir yararı olmaz. Partilerini hatırlamıyor. Ve bana hamile kaldığı o yazı hatırlamak isteyeceğini de sanmıyorum. Ben doğduktan sonra tüplerini bağlatmış çünkü o hatayı bir daha yapmak istemediğini söylemiş."

Adam hızla ona baktı ama Darci'de kendine acıma belirtisi görmedi. "Onu arayabilir misin?" diye ısrar etti.

Darci elindeki sopayı patikanın kenarındaki bir kayanın yanındaki kurumuş yaprak yığınınına sapladı. "Bunun bir faydasını göremiyorum. Ayrıca, nadiren evde oluyor."

"Cep telefonu yok mu?"

"Evet, öyle, ama-" Sözünü kesen Darci başını kaldırıp adama baktı ve adamın dikkatle kendisine baktığını gördü. "Oh, hayır," dedi ve ondan uzaklaştı. "Bu iş annemi aramayı içermiyor."

Şoke olan Adam gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Bu genç kadın erkekleri felç edecek güce sahipti ama annesini aramaktan mı korkuyordu?!

"Ne kadar erken sorarsanız, o kadar erken öğrenebiliriz."

Darci hâlâ geri geri gidiyordu. "Annem rahatsız edilmekten hoşlanmaz. O-" Duran Darci derin bir nefes aldı, sonra elini telefon tutar gibi kulağına götürdü. "Ona ne söylemem gerekiyor? 'Anne, az önce bana garip, tuhaf bir gücüm olduğu söylendi. Evet, doğru, insanlara büyü yapabiliyorum. Evet, tıpkı Bewitched'daki gibi. Ne güzel, değil mi? Her neyse, buradaki adam, patronum. Evet, çok güzel ama senin için çok yaşlı anne. Her neyse, patronum bu yeteneğin bana babamın bir akrabasından geçip geçmediğini merak ediyordu, o yüzden o yaz kiminle olduğunu ve bana kimin babalık etmiş olabileceğini hatırlayıp hatırlayamayacağını merak ediyordu. Tamam anne, sadece bir düşünceydi. Anne, bu kadar yüksek sesle bağırmak zorunda değilsin ve bu kelimeleri kullanmak zorunda değilsin. Hiç hoş değiller. Hayır anne, seninle ters konuşmuyorum. Hayır anne, saygısızlık etmek istemedim. Ve hayır anne, seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. İyi bir hayatın olsun.'"

Darci elindeki telefon taklidini bıraktı ve Adam'a baktı.

Adam'ın, kadının kafasına soktuğu imgelemden kurtulması birkaç dakika aldı. "Pekâlâ," dedi yavaşça, "eğer annene ulaşamıyorsak, babanın kim olduğunu nasıl bulacağız? Bana Putnam'da kimsenin sır saklayamayacağını söylemiştin, peki annenin o yaz kiminle olduğunu kim bilebilir?"

"Kız kardeşi Thelma," dedi Darci hemen. "Thelma Teyze annemi çok kıskanır ve aralarında her zaman büyük bir rekabet olmuştur. Sanırım Thelma Teyze annemin çıktığı her erkeği hatırlayabilir."

"Gidip onu arayalım mı?" Adam usulca sordu. "Teyzenle konuşmak senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Hiç de değil. Ve eğer Vern Amca onu duymak için evde değilse, Thelma Teyze annemi ispiyonlamaktan zevk alacaktır."

Adam ne kadar çabalasa da bu ifadeye gülümseyemedi. Putnam'daki insanlar hakkında şu ana kadar duyduklarından sonra, kasabaya bir alev makinesiyle girmek isterdi. "Pekâlâ," dedi, "Thelma Teyze o zaman. İçeriden arayalım mı? Not almamız gerekebilir." Ona karşı aşırı nazik davrandığının farkındaydı ve onun kendisine acımasını istemediğini söylemesini bekliyordu. Ama Darci'nin çocukluğuna dair görüntüler bir türlü aklından çıkmıyordu.

Yan yana yürürlerken Darci bir taşla takıldı ve içgüdüsel olarak ona destek olmak için uzandı. Ona baktığında, hayatında ondan daha güzel birini görmediğini fark etti. Üzerinde, yanaklarındaki renkle tam olarak eşleşen büyük pembe tüylü bir kazak vardı. Yüzünde öne doğru savrulan saçlarına dokunmak için uzanmaktan kendini alamadı.

"Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Bu senin için çok fazla. Ve çok tehlikeli." Ona bakarken dudakları çok çekiciydi ve onu öpmek için öne eğilirken kendini durduramadı.

Yüzü onunkilere birkaç santim yaklaştığında, gerçekten gözlerinin içine baktı. İrisler o kadar küçülmüştü ki iğne ucu kadar kalmışlardı. O kadar konsantre olmuştu ki gözleri tüm ışığı kapatıyordu. Ve onun neye konsantre olduğunu çok iyi biliyordu: kendisine!

"Seni küçük velet," dedi nefesinin altından, sonra onun konsantrasyonunu bozmanın bir yolunu . Eğer onu ya da bir başkasını öpecekse,

Bunu istediği zaman yapacaktı, voodoo ile kandırıldığı zaman değil.

Sözleri onun konsantrasyonunu bozmadığında ya da onu öpme, onu kollarının arasına alma ve ona hayatında birine verebileceğin en iyi öpücüğü verme dürtüsünü ortadan kaldırmadığında -ki bu kelimeler zihninde yüksek sesle ve net bir şekilde akıyordu- onu yakaladı ve omzunun üzerinden fırlattı. Ayakları yerden kesilir kesilmez ve konsantrasyonu bozulur bozulmaz, onu öpmek için duyduğu karşı konulmaz "ihtiyaç" onu terk etti.

"Beni dinle, seni velet," dedi onu döndürmeye başlarken. "Bir daha asla ama asla o... o sahip olduğun her neyse, onu bana karşı kullanma! Beni duyuyor musun? Yeterince açık konuştum mu?"

Adam onu döndürürken Darci, "Sanırım hasta olacağım," dedi.

Adam daha hızlı döndü. "Söz vermeni istiyorum."

"Kusacağım," dedi. "Ve sırtından aşağı akacak!"

"O zaman mideni boşalttıktan sonra bana söz vereceksin," dedi pes etmeden. "Ciddiyim, Darci T. Monroe. O gücünü bir daha asla bana karşı kullanmayacağına dair en kutsal, en ciddi yeminini istiyorum." Dönmeyi bıraktı. "Söz veriyor musun?"

Öğürme sesi duydu ama omzunun üzerinden baktığında hiçbir şey çıkmamıştı.

Onu yere bıraktıktan sonra ellerini omuzlarına koydu ve ona baktı. "Sözünü aldım mı?"

Darci eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Dönüp durmaktan nefret ediyorum," dedi derin nefesler alırken. "Putnam'da yerel panayırıdaki o aletlerden nefret eden tek çocuk bendim." Hâlâ eğiliyordu, başını eğerek ona baktı.

Ama Adam'ın yüzü ona hiç sempati duymadığını gösteriyordu. Gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu. "Senden söz istiyorum. Gücünü bana karşı kullanmayacaksın. Asla."

"Ama senin uyumaya ihtiyacın var," dedi Darci, başı hâlâ eğikti. "Ne?"

"Uyku. Çok fazla uyumuyorsun, bu yüzden konsantre olup rahatlamana yardımcı oluyorum."

Adam böyle bir cevabın onu neden bilmiyordu ama öfkelenmişti. Onu öpmek istemesine neden olduğu için onu affedebilirdi; sonuçta bu gururunu okşuyordu, değil mi? Ve belki de onu öpmek istemişti. Ama ne zaman

...yeteneklerini onu uyutmak için kullandığını düşündü. ...Bu fikir onu öfkeliendirdi!

Darci'nin yanlış bir şey söylediğini anlamak için kahin olmaya ihtiyacı yoktu. Hemen ayağa kalktı. "Tamam, söz veriyorum," dedi çabucak. "Yemin ederim. Kutsal şeref sözüm. Tamam mı?"

Adam ağzını açarsa ne söyleyeceğinden korkuyordu. Bunun yerine ellerini ceplerine soktu ve Darci'nin onu yakalamak için koşmak zorunda kalacağı kadar uzun adımlarla misafirhaneye doğru geri döndü.

"Sadece kırgınsın çünkü beni öpmek istediğini kabul etmek istemiyorsun. Tüm kalbin ve ruhunla beni öpmek istiyorsun. Beni kollarına almak ve şöyle demek istiyorsun: 'Darci, sevgilim, senin gibi biriyle hiç tanışmadım ve asla tanışamayacağımı da biliyorum. Hiçbir kadınla seninle konuştukadar konuşmadım. Daha önce hiçbir kadına kendimi sana açtığım kadar açmamıştım. Ve ben-'"

Ama Adam onun sözlerine gülümsemedi. Bunun yerine kapıda durdu ve ona baktı. "Eğer bu iş aramızda yürüyecekse, bana karşı çalışmayacağını bilmeliyim. Sana güvenebilmeliyim. Söz vermeni istiyorum. Şaka değil. Söz ver."

"Hatta-" diye başladı ama adamın bakışı sözünü kesti. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Bütün gece etrafta dolaşabilirsin ve ben sana yardım etmeyeceğim. Şimdi mutlu musun?"

"Benden daha fazla," dedi, sonra onun kendisinden önce içeri girmesi için kapıyı açtı.

"Ama beni öpmek istedin, değil mi?" dedi omzunun üzerinden. "Beni öpmek istemen için fazla enerji harcamama gerek kalmadı."

Adam kendine rağmen gülümseyerek onu içeri kadar takip etti. "Pekâlâ, sen kazandın. Seni ilk gördüğümünden beri öpmek için can atıyorum. Şimdi teyzeni çağır."

Darci yan masadaki telefonun üzerine eğildi ve tuşlara basmaya başladı. "Size söz veriyorum ama bunun benim için zor olduğunu bilmenizi isterim. Alışkanlığım-"

"Ben sizin 'alışkanlığınızın' bir parçası değilim," dedi Adam, odanın içinde yürüyüp onun yanında dururken.

"Tabii ki değilsin," dedi Darci, sonra telefona baktı. "Meşgulüm," dedi ve ahizeyi kapattı. Adamın aklına bir şeyler sokmasına izin verilmemesi çok kötü, diye düşündü, çünkü şu anda ona şunu söylemek istiyordu: Darci o kadar harika bir insan ki ona bir biftek yemeği ve üç düzine sarı gül almak istiyorum.

"Harika mı bilmiyorum," dedi Adam, "ama biftekle başa çıkabilirim. Ama az önce yapmaya çalıştığın küçük numaradan sonra.... bırakın sarıyı.... bir tutam şalgamı bile hak etmiyorsun." Darci'nin yüzünü görünce sözünü kesti.

Sanki transa geçmiş gibi ona baktı.

Adam önce onun şaşkın ifadesini anlamadı, ama sonra nedeni kafasına dank etti. "Bunu yüksek sesle söylemedin, değil mi?"

Sadece başını hayır anlamında

sallayabildi. "Bana başka bir şey söyle.

Sessizce."

Keşke beni kollarına alsan ve-

"O değil," dedi sabırsızlıkla. "Duymam gereken bir şey ve-" Gözleri irileşti. "Ama az önce seni duydum, değil mi?" dedi usulca. "Ne dediğini duydum. Başka bir şey söyle. Hayır, bir dakika bekle. Hadi lokantaya gidip biraz yiyecek alalım ve buraya geri getirelim. Teyzeni tekrar ararız, sonra internete gireriz ve teyzenin bize verdiği isimler hakkında ne bulabileceğimize bakarız. Eğer bizim için isimleri varsa tabii. Yapabilecekleriniz hakkında bir şeyler bilen birileri mutlaka vardır."

Seninle fazla bir şey yapamam, diye düşündü Darci yüzünü buruşturarak, sonra Adam'ın güldüğünü duyunca rahatsız oldu. Adam onun aklını okuyabilecek miydi? Her düşüncesini duyabilecek miydi? Bir daha asla özel bir şey düşünemeyecek miydi? Adam'a baktığında, onun da aynı şeyi düşündüğünü kendinden memnun küçük gülümsemesinden anlayabiliyordu.

Ona gülümseyerek zihnini ona kapatmaya çalıştı, sonra saçların yanıyor diye düşündü. Adam hareket etmeyip gülümsemeye devam edince rahatladı. Hayır, Adam onun düşüncelerini sadece o istediğinde ya da gardını alamayacak kadar rahatladığında duyabiliyordu.

Misafirhaneden ayrıldıklarında Darci rahat bir nefes aldı.

Sonsuza dek

11

"PEKİ BU NEYDİ?" Adam tiksintiyle sordu. "On iki numara mı? Yoksa iki yüz altı numara mıydı?"

Darci, Thelma Teyzesinin kendisine verdiği isim listesine baktı ve saydı. "On dört."

"Teyzenin tüm bu isimleri hatırladığına hâlâ inanamıyorum."

"Günlük tutuyor," dedi Darci, bacaklarının üzerinde duran Adam'ın dizüstü bilgisayarının ekranına bakarak. Adam ona interneti nasıl kullanacağını göstermek için yaklaşık on beş dakika harcamış ve Darci de oradan devralmıştı. Adam iki parmağı ve bir başparmağıyla yazıyordu ama Darci'nin küçük parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu.

"Hiçbir yeteneğin olmadığını sanıyordum," dedi onun tipini gördüğünde. "Ve bilgisayarlar hakkında hiçbir şey bilmediğini."

Hâlâ kızgın olduğunu biliyordu çünkü düşüncelerini okumasını nasıl engelleyeceğini bulmuştu. Onun düşüncelerini duymak istediğine dair bir fikri vardı, böylece günün her saniyesinde ne yaptığını bilecekti. "Bu internet olayı tam olarak roket bilimi değil, değil mi?" dedi. "Büyük bir posta kutusu gibi. Adresi yazıyorsun ve işte, karşına çıkıyor."

"Aptal , değil mi?"

"Öyle olduğumu mu sandın?" diye karşılık verdi.

Adam bu soruya cevap vermemesinin daha iyi olacağını düşündü.

Yiyeceklerle dolu olarak misafirhaneye döndüklerinde Darci teyzesi Thelma'yı aramış ve ona ne istediğini söylemişti. Thelma, "Jerlene bunu sana söylememi ister miydi bilmiyorum," dedi ama kadını tanımayan ve dahili hattan dinleyen Adam bile sesindeki samimiyetsizliği duyabiliyordu. Thelma kız kardeşinin tüm ilişkilerini anlatmak için can atıyordu.

Darci bu retorik cevap verme zahmetine katlanmayınca Thelma, "Ama o zaman bir kız ailesinin kim olduğunu bilmeli, değil mi? Jerlene'e o zaman da bunu söylemiştim, şimdi de sana bunu . Dedim ki

bir kızın ailesinin kim olduğunu bilmesi gerektiğini söyledim. Bunu ona söylediğimde annen ne dedi biliyor musun?"

"Hayır, ama tahmin edebiliyorum," dedi Darci yorgun bir sesle, belli ki iki kız kardeş arasındaki tartışmaları uzun yıllardır duyuyordu.

Thelma yeğenin ses tonunu duymazdan geldi. "Jerlene, 'O zaman babasının hangisi olduğunu bul ve ona söyle,' dedi. Kız kardeşimin izni olmadan bir şey yapacağım asla söylenmesin. Bu yüzden o yaz yazdığım tüm erkek isimlerini sakladım. Hepsi annenin etrafında takılıyordu ve bir şeyler olacağına dair bir önsezim vardı ve olduğunda, o isimler bendeydi. Onları kimseye göstermedim ama bir gün sorabileceğini biliyordum. Gerçek şu ki Darci, tatlım, annene hangisinin baban olduğunu söyletmek için elimden geleni yaptım ve nafakanı ödemesini sağlamaya çalışacaktım. Annenin nasıl biri olduğunu biliyorsun, bu yüzden o genç adamlardan bazılarının Cadillac kullandığını söylediğimde bana inanacaksın. Ama Jerlene'in nasıl olduğunu bilirsin, bana güldü ve listemle ne yapabileceğim hakkında oldukça çirkin bir şey söyledi. Şimdi Darci, hangisinin baban olduğunu bulmak sana kalmış. Kâğıdın ve bol mürekkepli kalemin var mı?"

Sonsuza kadar.

Darci daha sonra teyzesiyle telefonda on dakika konuşarak erkeklerin isimlerini . Liste tamamlanır tamamlanmaz Thelma, "Onun senin annen olduğunu biliyorum Darci, tatlım, ama sen bana bir kadın hakkında ne düşündüğünü söyle-" dedi.

"Çok teşekkür ederim Thelma Teyze," dedi Darci. "Bu tam da ihtiyacım olan şeydi." Sonra telefonu kapattı.

Artık neredeyse gece yarısıydı ve hem Adam hem de Darci yorgundu ama yine de internetteki birkaç arama servisine isim girmeye devam ediyorlardı. Ama bilgi almak zordu çünkü ellerinde on altı adamın adından başka bir şey yoktu. Ellerinde herhangi bir numara yoktu. Adamların nereden gelmiş olabileceklerine dair ellerinde en ufak bir bilgi bile yoktu. Arama motorları birbiri ardına "yetersiz veri" gerekçesiyle isimleri atarken, uzun, sıkıcı ve sinir bozucu bir araştırmaydı.

Bir noktada Adam, "Annen... bilirsin... tüm bu erkeklerle birlikte olmadı, değil mi? Yani, bir yazda değil."

"Bundan şüpheliyim. Thelma Teyze muhtemelen annemin o yaz konuştuğu her erkeğin adını yazmıştır ve muhtemelen annemi

Hepsini yatağa attı. Annem de, evet, her erkekle yattığını kabul ederek kız kardeşini kızdırmaya bayılır."

Adamları bulmak için her eyaleti ve isimlerin olası her yazılışını tek tek denemek zorunda kalmışlardı. Ve veri bankalarının kayıtları incelemesi uzun zaman aldı.

"Daha kaç tane var?" Adam sordu.

"Sadece bir tane," diye yanıtladı Darci, esnedi ve yatağa gitmek istedi. Belki Adam bir gece kuşuydu ama o değildi. Yorgun gözlerinin önünde bulanıklaşmaya başlayan listeye baktı. "Taylor Rayburn," dedi, sonra tekrar esnedi. "Taylor benim-"

"yatağına git," dedi Adam, bilgisayarı onun elinden alarak. "Bunu tek başıma yapabilirim. Kahretsin-" diye başladı ama küfretmeden duramadı.

Darci ismi "Rayburn" olarak yazmıştı ama istek Raeburne "e yönlendirilmişti. "Taylor Raeburne" için 821 site vardı. Adam ilk siteye tıklarken "Aynı adam olamaz," diye mırıldandı. "Belli ki bu adam gibi süper başarılı birinin

Putnam? Ow! Üstüne bastığın benim ayağım."

"Öyle mi?" Darci sordu. "Peki Putnam hakkında ne dedin?"

"Erkek mi, çocuk mu, yoksa kasaba mı?" Adam gözlerini ekrandan ayırmadan sordu; sonra aniden geri çekildi ve onun da görebilmesi için bilgisayarı çevirdi. Ekran boyunca hareket eden büyük mavi harflerle "Taylor Raeburne" yazan güzel bir Web sitesi açmıştı. Sol tarafta Web sitesinin içerdiği seçeneklerin bir listesi vardı. Ekranda "Taylor Raeburne, okült üzerine kırk iki kitabın yazarı," yazıyordu.

"Düşünmüyorsun...." Darci başladı.

"Onun bir büyücü olduğunu ve kötülükle uğraştığını mı?" Adam onun yerine tamamladı.

"Yine aklımı mı okuyorsun?" diye sordu, duruma biraz mizah katmaya çalışarak.

"Hayır. O benim kendi zihnimden çıktı." Listeyi aşağı doğru kaydırarak yazarın biyografisini aradı. Listenin en altında biyografi kelimesini görünce imleci üzerine getirdi, sonra Darci'ye baktı. "Hazır mısın?"

"Elbette," dedi. "Neden olmasın? Dediğiniz gibi, onun gibi bir adamın Putnam'da ne işi olabilir ki? Eminim tek yaptığı benzin istasyonuna uğramak ve teyzemin onun adını listeye yazmasıdır. Sizi temin ederim ki annem kitap yazan erkeklerden hoşlanmaz. O sever- Aman Tanrım," dedi Darci.

Ekranda bir adamın büyük bir fotoğrafı belirdi. Ve Darci için bile ona olan benzerliği açıktı. Bu onun yüzüydü, daha yaşlı ve oldukça

erkeksi, ama gerçekten de Darci'nin yüzüydü.

Kanepeye yaslandı, gözleri şoktan açılmıştı ve konuşamıyordu. Tek yapabildiği ekrandaki resme bakmaktı.

"Sanırım onu bulduk," dedi Adam ve sesinde sevinç vardı. "Ona tıpatıp benziyorsun. İlk çocuğun her zaman babaya benzediğini söyleyen eski deyişi bilirsiniz. Bu durumda-" Darci'ye baktığında konuşmayı kesti. "Sen iyi misin?"

Darci cevap vermeyip ekrandaki fotoğrafa bakmaya devam edince Adam çıkışa tıkladı, sistemi kapattı ve bilgisayarı kapattı. "Sanırım bu bir gece için yeterli," dedi ama Darci hâlâ tepki vermeyince içgüdülerinin ona söylediğini yaptı: Onu kollarına çekti ve sarıldı, yüzü omzuna gömülmüştü.

"Bir şok, ha?" diye sordu usulca.

Kız ona karşı başını salladı.

"Gerçekten kötü bir ebeveynle bir ömür geçirdin ve-" Bunun üzerine başını kaldırmaya başladı ama adam sakinleşene kadar onu tuttu. "Evet, gerçekten kötü, eksik bir ebeveyn ve şimdi de başından beri ikinci bir ebeveynin olduğunu fark ediyorsun."

Geri çekilerek kızın başını kendisine bakacak şekilde çevirdi ve parmak uçlarını çenesinin altına koydu. "Şimdi benden korkup kaçmayacaksın, değil mi?" diye sordu. "Onunla iletişime geçeceğiz, değil mi?"

Darci kısık bir sesle, "Benden hoşlanmayabilir," dedi.

Bunun üzerine Adam gülümsedi. "Senden hoşlanmıyor mu?!" dedi. "Senden nasıl hoşlanmasın? Zekisin, belli ki bu sana ondan miras kalmış; benim gibi çamura batmış bir ihtiyarı bile güldürebilecek kadar harika bir espri anlayışın var ve tutumlu birisin....Her neyse, insanların senden hoşlanmasını sağlıyorsun. Her yerde herkesle arkadaş oluyorsun ve- Bana öyle bakmayı kes!" dedi, sonra elini yüzünden çekti ve koltuktan kalktı. "Sana gücünü bana karşı kullanmana izin vermediğimi söylemiştim. Öpüşme düşüncesi yok!"

"Hiç güç kullanmıyordum!" dedi Darci. "Sadece çok ama çok sert bir şekilde diliyordum, hepsi bu. Neden olmasın? Benden hoşlandığını sanıyordum. Benim hakkımda harika şeyler söylüyordun."

Adam bir an için ondan uzaklaştı, sonra tekrar ona baktı ve konuştuğunda sesi sakindi. "Çok hoşsun. Başta öyle düşünmemiştim ama- Lütfen bana öyle bakmayı kes. Dürüst olmaya çalışıyorum. Siz harika bir insansınız. Daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Ben

Dünyanın dört bir yanında serserilik yaptım ve senin gibi yaşama hevesli biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Gerçek şu ki, senden ...şey, olması gerekenden daha fazla hoşlanıyorum." Birden konuşmayı kesti. "Aslında bunu başka bir zaman konuşsak daha iyi olur."

"Yine mi yüzün kızardı?" Darci gözlerini kocaman açarak sordu.

"Hayır, tabii ki . Erkeklerin yüzü kızarmaz. Hadi yatağa gidelim," dedi sinirlenerek. "Oooooohhh, evet," diye mırıldandı Darci.

Adam güldü. "Kalk ve git pijamalarını giy. Ve şu büyük olanları giy, aldığın küçük siyah şeyi değil, büyük olanları, anladın mı? Ve uslu dur!"

Darci gülümseyerek koltuktan kalktı ve yatak odasına gitti. Paylaştıkları yatak odası, diye düşündü. Banyoda yatmak için hazırlanırken, aklını Adam'da tutmanın, babasını bulduğu haberinden daha iyi olacağına karar verdi. Bir baba Darci'nin anlayabileceği bir şey değildi. Putnam'daki okulda diğer çocuklar sık sık Kentucky'deki herhangi bir adamın babası olabileceğini söyleyerek onunla alay ederlerdi. Darci başını dik tutmuş ve çocukları için ikna etmişti. Şimdi Adam'ın yatağının yanındaki yatağa uzanırken, bir keresinde bir çocuğu sessiz olmaya ikna etmek için o kadar iyi bir iş çıkardığını hatırladı ki, çocuk üç gün boyunca konuşamamıştı. Çocuk tekrar konuşabildiğinde herkese bunu Darci'nin yaptığını söylemişti. Ama neyse ki kimse ona inanmadı. İnsanlar böyle şeyler yapamaz, değil mi? demişlerdi. Ama yine de o günden sonra Putnam'daki insanlar Darci'nin "farklı" olduğunu hissetmiş gibiydi. Nasıl farklı olduğunu bilmiyorlardı ama olduğunu biliyorlardı.

Putnam'ın onu istemesine neden olan da bu farktı.

Zihnindeki tüm karmaşaya rağmen, Darci gözlerini kapatmadan önce neredeyse uyuyordu.

Darci ertesi sabah saat beşte uyandığında, yarı açık yatak odasının kapısından içeri bir ışık giriyordu. Adam çoktan uyanmış mıydı? diye merak etti. Dönüp yatağına baktı ve hiç olduğunu gördü.

Yataktan kalkıp oturma odasına gitti ve gözlerindeki uykuyu sildi. Perdeler hâlâ çekiliydi ve Adam hâlâ dizüstü bilgisayarının başına eğilmiş, ekranı inceliyordu.

"Sabah olduğunu biliyor muydun?" diye sordu, onun yanına otururken esneyerek.

Adam cevap vermedi ama başıyla sehpanın üzerindeki kâğıt yığınına işaret etti. Şimdi sehpanın üzerinde küçük bir yazıcı vardı ve ağır bir kabloyla Adam'ın dizüstü bilgisayarına bağlıydı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"3B'den ödünç aldım," dedi başını kaldırmadan. "Gazeteleri oku."

Tekrar esneyen Darci gazeteleri eline aldı.

İlk başta neye baktığını bilmiyordu, çünkü sadece isim ve adres listeleri vardı. İlk sayfanın en üstünde Taylor Raeburne, en altında ise içinde casus kelimesi geçen bir şirket adı vardı. Başlık sayfasını insanlar hakkında sayfalar dolusu bilgi takip ediyordu.

Ne gördüğünü anladığında dik oturdu ve ilgiyle okumaya başladı. Adam, Web sitesindeki verileri kullanarak Taylor Raeburne hakkında bir araştırma yapmıştı ve Darci ne kadar çok bilgi elde edildiğini görünce şok olmuştu. Bay Raeburne'nün son yirmi yıldaki ikamet yerleri gazetelerde yer alıyordu. Komşuları adresleri, telefon numaraları ve meslekleriyle birlikte listelenmişti. Üç sayfa boyunca "Taylor Raeburne ile akraba ya da ilişkili olabilecek" kişiler sıralanmıştı.

Adres sayfalarından sonra, Taylor Raeburne'nün mali durumuyla ilgili sayfaları görünce ağzı daha da açık kaldı.

Darci dehşete kapılarak kâğıtları sehpanın üzerine geri koydu ve son birkaç sayfayı okumadan bıraktı. "Bu bir mahremiyet ihlali," dedi.

"ABD'de artık mahremiyet diye bir şey kalmadı," dedi Adam, başını ekrandan kaldırmadan. "Tek yapmam gereken onlara kredi kartı numaramı vermek, altı saat beklemek ve tüm bunların bana e-posta ile gönderilmesiydi."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Darci sert bir sesle. "Bir insanın işi kendi işi olmalıdır."

"Benim özel işlerime bakmaktan rahatsız olmuyormuş gibi görünüyordun," dedi Adam. "Peki baban hakkında bir şeyler öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Benim ... ?" Darci, bu yeni fikri düşünecek kadar henüz uyanmamış olduğunu söyledi.

"Evet, senin-" Adam sözünü kesti çünkü sonunda ona bakmak için dönmüştü. "Sana o siyah şeyi giymemeni söylemiştim. Sana söyledim-"

Üzerinde diğer kıyafetleri satın alırken aldığı çok güzel siyah ipek bir gecelik vardı. Son derece saygın bir gecelik ve küçük bir bornozdu, sadece kollarını örten şeffaf dantel bir ceket olan spagetti askılı sliplike bir giysiydi. Kısa ya da çok açık değildi ya da-

Adam kolunu kaldırarak kapıya doğru işaret etti. "Git. Kıyafetlerini giy. Saçına bir şeyler yap. Git bana biraz yiyecek getir. Şimdi yap!"

Darci gülümseyerek ve kendinden çok memnun bir şekilde ona itaat etti. Kırk beş dakika sonra, markete gidip dönmüştü -Adam her dakika yanındaydı, çıktılarını okumayı hiç bırakmıyordu- ve mutfaktaki bar tezgahının üzerinde güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Bir tabak meyve, sıcak kruvasan ve kahve hazırlayıp ona uzattı; sonra elindeki yemek tabağıyla sehpanın diğer tarafındaki yere oturdu.

Darci iyi olduğuna göre, şimdi keyfi daha yerindeydi. "Peki ilk olarak ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Her şey, her şey," diye cevap verdi, ağzı doluydu.

"Psişik araştırmalar üzerine kitaplar yazıyor, ama boş biri değil. Garsonun odanın bir köşesinde gri bir duman gördüğü ve bunun bir hayalet olduğundan emin olduğu perili yerler hakkında popüler kitaplar yazmıyor, bu tür şeyler. Hayır, bu adamın biri felsefe alanında olmak üzere üç doktorası var ve akademik dünyada saygı görüyor. Anlayamadığım şey, Putnam, Kentucky'de ne yaptığı ve neden ...?" Darci'ye hızlı bir bakış attıktan sonra sözünü kesti.

"Annemle kavga mı ediyorsun?" diye sordu.

"Ben öyle demezdim ama...."

Darci çiğnemeyi bitirene kadar bir süre elini kaldırdı; sonra ayağa kalktı, çantasına gitti, cüzdanını açtı, bir fotoğraf çıkardı ve Adam'a uzattı.

Adam merakla fotoğrafı aldı ve baktı. Beyaz bir mayo giymiş, uzun, bal sarısı saçları mükemmel omuzlarını okşayan inanılmaz güzel bir kadının resmiydi. Doğrusu, sadece güzel değil, aynı zamanda göz kamaştırıcıydı. Uzun boylu ve inceydi ama kıvrımlıydı, bacakları kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Yüzüne gelince, Grace Kelly Angelina Jolie arasında bir şeydi. Çiğ bir seks görüntüsü vardı, ama aynı zamanda İkinci Dünya Savaşı askerinin geride bıraktığı saf ve masum bir eş görüntüsü de vardı.

Adam kendisinin ya da dünyanın geri kalanının onun gibisini daha önce hiç görmediğinden emindi.

Adam alçak sesle bir ıslık çaldı, sonra Darci'ye baktı. "Annen mi?"

"Bu annem."

"Bu fotoğraf kaç yaşında?"

"Yaklaşık üç haftalık."

"Annen şimdi böyle mi görünüyor?"

"Onun için çok yaşlısın," dedi Darci hemen ve sesinde mizahtan eser yoktu.

Adam elini saçlarının arasında gezdirdi. "Belki grileri kapatabilirim, birkaç kilo ve...." Darci'yi güldürmek istemişti ama Darci ona mizahtan yoksun bir şekilde bakıyordu.

"Eminim deneyebilirsin. Beni doğurduğu zamanki haline kıyasla şimdi kendini yaşlı ve çirkin gördüğü için bir şansın olabilir."

Adam fotoğrafa tekrar baktı. "Yaşlı ve çirkin, ha? Baban gibi bir adamın onu neden çekici bulduğunu şimdi anlıyorum. Acaba nasıl tanıştılar?"

Darci, "Muhtemelen benzin istasyonunda," dedi.

"Annen kaç yaşındayken benzin istasyonunda takılıyordu, on dokuz mu yirmi mi?" İnanamamıştı. Bu kadın ekranda ölümsüzleştirilmeliydi. Fotoğraflarda. İçinde-

"Beni doğurduğunda on yedi, hamile kaldığında ise on altı yaşındaymış," dedi Darci kesin bir ifadeyle. "Okuldan sonra ve hafta sonları babasının benzin istasyonunda çalışıyordu, burası Putnam'ın yanından geçen otoyolun çıkış rampasının kavşağındaydı."

"Benzin mi pompalıyorsun?" dedi, hâlâ inanamıyordu.

"Evet. Thelma Teyze'nin göbek deliğinin dış hatlarını görebileceğiniz kadar dar olduğunu söylediği pembe bir tulum giyiyordu. Thelma Teyze, annemin tulumu günde iki kez ıslattığını, böylece tulumun ona daha da yapıştığını söyledi."

Adam bir kez daha kaşlarını saçlarının altından kaldırdı. "Erkeklerle tanışmak için mi?"

Sanırım onun istediği de buydu."

"Annemin istediği şey Putnam'dan çıkmaktı," dedi Darci şiddetle. "Putnam'da yaşamayan bir erkekle tanışmasının tek yolunun onların olduğu yere gitmek olduğunu söylerdi, ki bu da ona göre otoyolda seyreden arabalar demektir."

Adam anlamayarak başını salladı. "Neden başka bir kasabada iş bulup taşınmadı ki?"

Darci omuz silkti. "Sanırım yapılan şey bu değildi. Annesi ona hayattaki en önemli şeyin bir koca bulmak olduğunu söylemişti, bu yüzden

Annemin yapmaya çalıştığı şey. Ama onun yerine beni aldı ve hiç kimseyle evlenmedi."

"Anlıyorum, "dedi Adam ve sonra pişman oldu. Ama Darci bir kez daha sesinin Abraham Lincoln gibi çıktığını söyleyemeden konuşmuştu. Darcinin yüzündeki ifadeye ve ellerinin yumruk haline gelmiş olmasına bakılırsa, Jerlene Monroe hakkında konuşmayı bırakmanın daha iyi olacağını düşündü. "Babanın telefon numarası bende var. Onu arayalım mı? Virginia'da bir üniversitede ders veriyor ve bütün gün dersleri olabilir, o yüzden şimdi, sabahın erken saatlerinde onu yakalamak için iyi bir zaman olabilir."

Darci hızla, "Belki de daha sonraya kadar beklemeliyiz," dedi.

Ama Adam çoktan telefona uzanmıştı ve arama bağlanıp diğer telefon çalmaya başladığında, Darci'nin konuşulanları duyabilmesi için hoparlör düğmesine bastı.

"Evet?" dedi rahatsız edilmek istemediği belli olan hırçın bir ses.

"Siz Taylor Raeburne musunuz?" Adam sordu ve sesindeki gerginliği duyunca şaşırdı. Kendi ailesi hakkında ne öğrenirse , Darci'nin babasını bulmasına yardım etmek istediğini fark etti.

"Aradığınız kişi o muydu?" diye karşılık verdi adam. "Bakın, bu soru-cevap rutini için zamanım yok. On dakika içinde sınıfta olmam gerekiyor. Eğer bu-"

"Jerlene Monroe ve Putnam, Kentucky ve.... yazıyla ilgili." Soru sorarcasına Darci'ye baktı.

"Bin dokuz yüz yetmiş sekiz," dedi kadın. "Ve 1978," dedi Adam telefona doğru.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Putnam, Kentucky ya da Jenny Monroe'yu hiç duymadım. Gitmem gerekiyor. Ofisimi arayıp sekreterimle konuşabilirsiniz. O-"

"Jerlene Monroe, Putnam'ın yanından geçen otoyoldaki bir benzin istasyonunda çalışıyordu. Kız kardeşinin göbek deliğini görebileceğiniz kadar dar olduğunu söylediği pembe bir tulum giyerdi. Sarı saçlıydı, doğal...." Doğrulamak için Darci'ye baktı, o da başıyla onayladı. "Doğal sarışın. Onu görmeyeli yirmi üç yıldan fazla olmuş olsa da bu kadını unutacağınızı sanmıyorum."

Hattın ucunda o kadar uzun süre sessizlik oldu ki Adam adamın telefonu kapatmış olabileceğini düşündü. "Orada mısınız?"

"Evet, buradayım," dedi usulca, bu kez acele etmeden. "Ve evet, bir keresinde böyle bir kadınla tanışmıştım. Ama sonra her genç adam böyle şeyler yapar-"

"Bence bu birliktelikten bir kız çocuğu doğmuş olabilir," dedi Adam hızla, sonra Darci'nin nefesini içine çekip tuttuğunu gördü.

"Eğer bu benden para koparmaya yönelik bir girişimse, ben-" Taylor Raeburne başladı.

"Sol elinin avuç içinde yedi küçük siyah ben var ve-" "Neredesin?" diye sordu adam hızla.

"Camwell, Connecticut."

Taylor'ın nefesi kesildi. "Tanrım, o kasabanın bir sürü insanla dolu olduğunu biliyor muydun-"

"Cadılar mı?" Adam sordu. "Kesinlikle biliyorum. Sorun şu ki, bu insanlar kızınızı bir şey için istiyor gibi görünüyorlar, ama ne olduğunu bilmiyoruz.

-En azından hepsini değil. Şimdiden ona benzeyen dört genç kadını öldürdüler ve sol ellerini kestiler. Sıradakinin kızınız endişe ediyorum. Onun buradan gitmesini istiyorum ama artık kim olduğunu bildiklerine göre korkarım ki dünyada saklanabileceği bir yer kalmamış olabilir."

Yine uzun bir sessizlik oldu.

Eğer Darci ve Taylor Raeburne birbirlerine akraba olduklarından emin olacak kadar benzemeselerdi, Adam bir sonraki cümlesini söylemeye cesaret edemezdi. "Dün bir adam bize silah çekti ve kızınız Darci aklını kullanarak adamı -ve beni- durduğumuz yerde durdurdu. İkimiz de felç olmuştuk. Ta ki hapsirip bağlantıyı koparana kadar."

Raeburne konuşmadan önce hiç tereddüt etmedi. " kısa zamanda orada olacağım."

"Biz kalıyoruz-" Adam cümlesini tamamlayamadı çünkü telefon kapandı.

Adam telefonu bırakarak Darci'ye baktı ve yüzündeki ifadeden gülecek mi yoksa ağlamaya mı başlayacak bilemedi.

Gerçekten benden hoşlanacağını mı düşünüyorsun? Darci zihninde ona şöyle dedi.

"Evet," diye yanıtladı Adam. "Gerçekten istiyorum. Bak, neden bugün otoyola çıkıp biraz etrafı gezmiyoruz? Baban buraya bir süpürge sopasıyla gelmediği sürece, gelmesine saatler var."

Darci, Adam'ın mizah girişimine gülümsemedi bile. Bunun yerine ona sertçe baktı. "Eğer bugün buradan ayrılmanızı istiyorsan, bir nedenin var demektir. Gerçekten neyin peşindesin?"

"İkimizi de birkaç saatliğine buradan uzaklaştırmak için. Aklımızı bütün bu olanlardan uzaklaştırmak için." Darci ona öyle sert bakıyordu ki söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığını biliyordu. Adam ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Tamam, öyleyse

Dava et beni. Seni buradan götürmek istiyorum. Nedenini hayal bile edemiyorum. Biri seni öldürmek istediği için değilse tabii. Ya da belki seni kaçırp kullanmak istiyorlardır çünkü zihninle şaşırtıcı şeyler yapabiliyorsun. İnanılmaz bir gücün var ama yanlış ellerde ne kadar tehlikeli olabileceğinden haberin yok gibi görünüyor. Sen- Oh, canı cehenneme!" dedi. "Paltonu al. Sakın bana küfretme demeye kalkma. Eğer bunu atlatırsak, lanet okumayı bir hobi olarak edinebilirim."

Darci tereddüt etmeden dolaba koştu ve ceketini aldı. On dakika sonra kiralık arabaya binmiş ve otoyola çıkmışlardı.

Sonsuza dek

12

"PEKİ NEREYE GITMEK İSTİYORSUN?" Darci arabada yalnız kaldıklarında sordu. "Buralarda görülecek ne var?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Adam. "Sadece bilgisayarlara ve araştırma kitaplarına biraz ara vermek istiyorum. Çok fazla şey oldu...şey, her şeyden çok fazla."

"Yani, benden çok fazla aldınız, değil mi? Ben ve akrabalarım, Putnam akrabaları ve şimdi de babam." Son kelimeyi daha düşük bir ses tonuyla söyledi. Yakında babasıyla tanışacağı fikrini hâlâ kavrayamamıştı.

Adam'ın kahkahası onu şimdiki zamana geri getirdi. "Hayatım boyunca hiç bu kadar eğlenmemiştim. Biri senin şu kasabanı uydursa kimse inanmazdı. Neden babanla buluşma konusunda endişelenmeyi bırakıp manzaraya bakmıyorsun? Sonbaharda New England çok güzeldir."

Darci camdan dışarı bakmak yerine torpido gözünü açtı ve içine baktı. "Babamla tanışmak konusunda endişelendiğimi nereden çıkardın?"

"Son bir saat içinde kaç çivi söktün?"

Darci parmak uçlarını gözlerden uzakta kıvırdı. "Tırnaklarımı hep yırtarım. Sinirsel alışkanlık. Bu demek değil ki-"

"Ha! Tırnaklarını her gece törpülüyorsun. Her zaman mükemmel bir şekilde küçük pembe ovaler şeklinde oluyorlar ve üzerlerinde en ufak bir pürüz bile yok. Ve onlar-" Sözüünü yarıda kesti çünkü Darci spekülasyon içinde ona bakıyordu. Darci torpido gözünden bir şey çıkarınca, "Bu da ne!" diye çıkıştı.

"Bu bir Connecticut haritası," dedi Darci, açarken gülümseyerek. "Tırnaklarımı beğendin, değil mi?"

"Neden bir haritaya bakıyorsun?" Adam kaşlarını çatarak sordu. "Bu bölgeyi biliyorum. Haritaya bakmana gerek yok."

"Haritaya bakmamın nesi yanlış?" diye sordu, ona bakmaya başlamıştı ki haritadaki bir şey gözüne çarptı.

"Sorun nedir?" Adam çabucak sordu.

"Bir yok," diye cevap verdi sessizce, gözleri haritaya kilitlenmişti.

"Bradley'e gitmeye ne dersin?" dedi yüksek sesle. "Küçük, şirin bir kasaba ve sanırım orada güzel antika dükkanları var. Antikaları sever misin?"

"Senden hoşlanıyorum, değil mi?" Darci dikkati dağılmış bir halde hâlâ haritayı inceliyor, parmaklarıyla Bradley'den başka bir kasabaya olan mesafeyi takip ediyordu.

"Çok komik," dedi Adam. "O haritada seni bu kadar büyüleyen şey nedir?"

"Yok bir şey," diye hızlıca cevap verdi, sonra haritayı katlayıp torpido gözüne geri koydu. "Bradley benim için sorun değil. Aslında, dümdüz ileride olduğu için, gitmeyi planladığınız yerin orası olduğuna neredeyse inanabilirim."

"Yakalandım," dedi Adam kolayca. "Oraya daha önce de gittim, o yüzden güzel olduğunu biliyorum. Cadılarla ilgili hiçbir şey yapmadan koca bir gün geçirmek bizim için iyi olacak ve...."

Darci onun söylediklerinin geri kalanını duymadı çünkü profiline bakıyor ve konsantre oluyordu. Tek yapması gereken ondan birkaç saatliğine kurtulmaktı. Eğer onun bir süreliğine kendi başına gitmek istemesini sağlayabilirse....

"Kesin şunu!" Adam gözlerini yoldan ayırmadan söyledi. "Başta fark etmedim ama sen bunu yaptığında sol kürek kemiğimin altında küçük bir acı hissediyorum. Gerçek bir acı değil, sadece bir his, ama beni manipüle etmeye ve kontrol etmeye çalıştığını anlamam için yeterli," dedi ve ona eylemi hakkında ne düşündüğünü söyleyen bir bakış attı. Sonra ona sert bir bakış atarak, "Senin 'kutsal şeref sözün' senin için pek bir şey ifade etmiyor, değil mi?" dedi.

Darci gülümsedi, onun kendisini suçlu hissettirme çabasından rahatsız olmamıştı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Ama öyle görünüyor ki ben bir şeyler hakkında çok düşündüğümde sen bunu hissediyorsun. Belki de psişiksin. Her neyse, hissettiğin o küçük acıyı çok daha kötü hale getirebilirim. Başını bile ağrıtabilirim. Görmek ister misin?"

"Yaparsan seni pişman ederim," dedi hemen.

Pencereden dışarı bakmak için arkasını dönen Darci gülümsemesini ondan sakladı. Birinin onun neler yapabildiğini bilmesi tuhaftı, korkunçtu ve aynı zamanda harikaydı. Ama birilerinin bunu bilmesi ve kendisinin bir ucube olduğunu düşünmemesi -her zaman korktuğu ve yapabildiklerini kimseye söylememesinin nedeni olan şey- çok lezzetliydi. Yaşadığı şehirdeki insanların, gerçeğin derinliği hakkında en ufak bir fikirleri olmasa da onu "farklı" olarak gördüklerini biliyordu. Yıllar boyunca Darci, kendisinin yapabildiğini herkesin kendini neredeyse ikna etmişti. Ama şimdi

açıktaydı ve onu tanıyan bu adam sanki onun "gücü" neredeyse normal bir şeymiş gibi davranıyordu.

Birkaç dakika içinde Bradley'e varmışlardı ve Darci buranın gerçekten de küçük, şirin bir New England kasabası olduğunu görebiliyordu, özellikle de her yer muhteşem renklerde sonbahar yapraklarıyla süslenmişken. Ziyaret etmeyi çok istediği birkaç şirin küçük dükkân vardı ama ziyaret edemeyeceğini biliyordu. Haritaya baktıktan ve gözüne çarpan bir isim gördükten sonra, bugün yapması gereken başka bir şey olduğunu anlamıştı.

Adam arabayı sokağa park etti ve dışarı çıktılar.

Darci aniden, "Tuvalete gitmem gerekiyor," dedi ve o bir şey söyleyemeden caddenin karşısındaki benzin istasyonuna doğru koşmaya başladı.

Kız yine trafiği görmezden geldiği için sinirlenen Adam, caddenin karşı tarafında kalarak onu bekledi. Saatine baktığında zamanın hızla ilerlediğini gördü ve bugün yapması gerekenleri yapmak için olabildiğince çok zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ama şimdi Darci'yi beklerken değerli dakikalarını boşa harcıyordu-

Aman Tanrım! diye düşündü sokağın karşısına bakarken. Kadın şimdi ne yapıyordu? Pompaların yanında durmuş, bir müşterinin Volvo'suna benzin koyan genç bir adamla konuşuyordu. Karşılaştığı her insanla konuşmak zorunda mıydı? diye düşündü sinirlenerek. O-?

Hayır, bekle, diye düşündü, bu iyiydi. Kızın konuştuğu çocuğa baktı. Yirmili yaşlarında görünüyordu ve oldukça yakışıklıydı. Adam, Darci'yi böyle bir çocuğu kıskandığına inandırabilir miydi? Hayır, buna asla kanmaz, diye düşündü. Adam Montgomery'nin o cılız, kötü tenli çocuğu kıskanacağına milyon yıl geçse de inanmazdı.

Ama Adam tekrar saatine baktığında, bir tartışma başlatmak için başka bir neden bulacak zamanı olmadığını biliyordu. Darci'nin çocuktan uzaklaştığını görünce Adam derin bir nefes aldı. Onunla tartışmaya başladığında duygularını çok fazla incitmediğini umuyordu. Ama yalnız kalması gerekiyordu ve tecrübelerinden Darci'den bu zamanı öylece isteyemeyeceğini biliyordu. Hayır, aralarında bir kavga başlatmalı, sonra da hışımla çekip gitmeliydi ki o gün için ayrılınsınlar. İşin iyi yanı Camwell'den kilometrelerce uzakta olmalarıydı, bu yüzden Darci'nin birkaç saat korumasız kalmasının fazla bir tehlike yaratacağını düşünmüyordu.

"Kimdi o?" Adam, Darci döner dönmez sordu.

"Tanıştığım biri," dedi. "Önce ne görmek istersin? Şurada birkaç antika dükkânı var."

"Neden onunla bu kadar uzun süre konuştun?"

Darci ona baktı, yüzü öfke doluydu. "Biliyor musun? Senin kıskançlığından bıktım, sadece bıktım! Kimseyle konuşamıyorum. Hanın yemek salonunda yemek yememe bile izin vermiyorsun çünkü diğer insanları görmemi istemiyorsun."

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedi Adam şaşırarak. "İstediğin yerde yemek yiyebilirsin. Lokantayı sevdiğini ve bizim... misafir evindeki pikniklerimizi sevdiğini sanıyordum."

"Ama bana ne istediğimi hiç sormadınız, değil mi? Bilgin olsun diye söylüyorum, yemek odasında yemeyi tercih ederim. En azından orada emir verebilirim. Seninle yalnız yediğimde, sadece emir alıyorum. "Bana yemek getir" diyorsun. Güney'den geldiğim için benden üstün olduğunu düşündüğünden mi? Bu ırkçı bir şey mi?"

"İrkçi mı?" Adam sordu. "Sen neden bahsediyorsun? Sen ve ben aynı ırktanız! Ve istediğin yerde yemek yiyebilirsin! Benimle yalnız yemek yemenin seni rahatsız ettiğini bilmiyordum." Sırtını o kadar sert tutuyordu ki kasları ağrımaya başlamıştı.

"Sizi temin ederim ki bana emir vermeyen insanlarla yemek yemeyi tercih ederim. Aslında, senin gibi yaşlı, mizahtan yoksun, bağınaz, çamura batmış biriyle olmaktansa her yerde daha çok eğlenirim," dedi. "Ölü maymunlar toplantısında seninle eğlendiğimden daha fazla eğlenebilirim."

"With- At a-" dedi fısıltıdan biraz öte bir sesle. "Pekâlâ o zaman, ayrılmamızı önerebilir miyim? Aslında Camwell'e döndüğümüzde kalıcı olarak ayrılmamızı öneriyorum ama bugün Bradley'i görmek istiyorum. Tek başıma. Aslında, birine bir hediye almak istiyorum." Bir kuyumcu dükkânının önünde duruyorlardı. "Belki elmas," dedi adam. "Bir kadın için."

Darci hiçbir şey söylemedi, sadece öfkeyle ona .

Ve Adam bu kız parçasının sözlerinin bu kadar canını yakabileceğine inanamıyordu. Daha önce kendisine moral bozucu denmemiş değildi - kuzenlerinin en sevdiği yakıştırmaydı - ama Darci'nin onun bir moral bozucu olduğuna inandığını düşünmemişti.... Az önce onun hakkında söylediklerini düşünmek istemiyordu.

"Pekâlâ," dedi Adam sıkılmış dişlerinin arasından, "benimle gelebilirsin. Saat beşte burada buluşuruz. Yap

Bunun sana 'eğlenmek' için yeterli zamanı vereceğini mi düşünüyorsun?" Son kelimeyi sanki aşâğılık bir şeymiş gibi söyledi.

"Evet," diye yanıtladı Darci. "Bolca zamanımız var."

Ona söylediklerinden sonra, ondan kaçmak için koşacağını düşünebilirdi, ama bunun yerine orada öylece durup ona baktı. Belki o da hareket etmemeli diye düşündü. Belki de ona özür dilemesi için zaman vermeliydi.

"Saatinizi kontrol edin," dedi, "ve doğru zamanı gösterdiğinden emin olun."

"Saatin kaç olduğunu anlayabilirim," dedi, sesinde düşmanlık vardı, sanki az önce söylediği şey onun karakterine bir başka hakaretmiş gibi.

"Tamam o zaman. Sonra burada görüşürüz."

Ama ikisi de kıpırdamadı; öylece durup birbirlerine baktılar. Ne de olsa günlerdir dakikalarca bile ayrı kalmamışlardı ve Adam belki de onun arkadaşlığını özleyeceğini düşünüyordu. Ama hayır, dedi kendi kendine. Ondan sorumluydu. Ona ihtiyacı vardı.

"Paran var mı?" Adam sıkıca sordu. "Nakit mi? Çünkü kendi parayı harcamaktansa açlıktan öleceğini biliyorum ve kimsenin çalışanlarımı beslemediğini söylemesine izin veremem."

Darci cevap vermedi, sadece ona baktı.

Cüzdanını çıkaran Adam ona bir onluk uzattı. Darci parayı almayınca bir ellilik çıkardı. Darci iki parayı da aldı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı. Adam onun gidişini izlerken, içinden peşinden koşmak geldi. Acaba olacak mıydı? Her dakika yanında olmazsa ona kim bakacaktı? Onu kim güldürecekti?

Ama sonra kızın ona ne söylediğini hatırladı, ondan ve onun "bağnaz" yöntemlerinden uzaklaşmak istediğini. Ona "püritenliği" göstermek isterdi! diye düşündü. Şu anda kısıtlamalar altında olmasaydı, Darci'ye dokunmamayı da içeren hayati kısıtlamalar, ona gösterecekti-

Ama Adam'ın Darci'ye ne yapmak istediğini düşünerek kaybedecek zamanı yoktu. Eğer planladığı şeyi yapacaksa, saat beşe kadar Bradley'e dönmek için acele etmesi gerekiyordu. Ama saatine tekrar baktığında, Darci'nin saatini kontrol etmemesinin nedeninin saatinin olmaması olduğunu anladı. Döndüğünde ışıltılı kuyumcu vitrini tam önünde duruyordu. Mağazanın kapısını açarken ne yaptığını ya da neden yaptığını düşünmedi ama on beş dakika sonra Adam, içinde altın bir Piaget saat bulunan küçük bir kutuyla çıktı. Sonra, kendisine söylediklerinden sonra bile ona böyle güzel bir hediye aldığı için kendini oldukça haklı hissederek yürüdü

Arabaya d6nerken bir yandan da Darcı'yi arıyor ve onun k6k Bradley kasabasından ayrıldığını g6rmediğinden emin olmaya çalışıyordu.

Darcı arabanın camından sürücü koltuğunda oturan genç adama, "Size ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi.

"Elbette yapabilirsin," dedi, sesi telkinlerle doluydu. "Bana borcunu 6deyebileceğın pek çok yol düşünebilirim. Yapabiliriz-"

Darcı gülümseyerek kaldırıma geri adım attı. "Tekrar teşekkürler," dedi kesin bir sesle. "şimdi gitsen iyi olur yoksa patronun endişelenecek."

"Hayır," dedi. "Amcam istasyonun sahibi ve- Hey! Belki de haklısın. Belki de geri d6nmeliyim."

Adam pas ve boya astarıyla kaplı gürültülü arabasıyla kaldırımdan uzaklaşırken Darcı rahat bir nefes aldı ve şakaklarını ovuşturdu. Onu ikna etmek için o kadar uğraşmıştı ki başı ağırıyordu. Ama sonra bunun açlıktan da kaynaklanabileceğini düşündü, çünkü yemek yemeyeli saatler olmuştu.

Eteğinin cebine uzanarak küçük bir kâğıt parçası çıkardı ve üzerine yazdığı adrese baktı. "Susan Fairmont, 114 Ethan Yolu," diye okudu, sonra da telefon numarasını. Ama Darcı, Darcı'nın isteğine hayır diyeceğinden korktuğ için kadını aramak istemedi.

İki blok yürüdükten sonra sola d6nd. Genç adam Ethan Yolu'nun caddenin hemen aşağısında olduğunu s6ylemişti. Onu adrese g6trmek istemişti ama Darcı g6lgeli, ağaçlarla kaplı caddeye ř6yle bir bakmış ve kıbarca, hayır, teşekkür ederim, yürüyebileceğini s6ylemişti. Adamın "yanlışlıkla" vites kolundan dizine doğru kayan ellerinden yeterince sıkılmıştı.

Saatın kaç olduğunu merak etti ve sanki yardımını olacakmış gibi güneşe baktı. Saat beşe kadar Bradley'e d6nmesi gerekiyordu ve oraya nasıl gideceğini ancak Tanrı bilirdi. Planı -eğer bu kadar hızlı yapılan bir şeye "plan" denebilirse- genç adama gidiş-d6nş creti olarak yirmi beş dolar 6demekti. Adam onu Appleby'ye tek y6n g6trmek için on beş dolar istemişti ama arabaya bindiklerinde, onu d6nş için yirmi beş dolar almaya ikna edebileceğini dşnmştı. Ama adamın elleri ve onun değil, kendisinin istediğ bir yolculuk olduğuna dair kesin inancı, onu herhangi bir şeye ikna edecek kadar konsantre olmasını imkânsız hale getirmişti.

Yani şimdi Appleby'deydi ama Bradley'e dönmesinin hiçbir yolu yoktu. Ama belki de bunu Susan Fairmont'un kapısını çalmak için bir bahane olarak kullanabilirdi. "Ankesörlü telefon kullanmak yerine," diye mırıldandı Darci. "Evet, bu harika bir fikir. Eminim evine bir yabancıya girmesine izin verecektir."

Köşede Ethan Yolu'nun sokak tabelasını gördü. Dönerek ev numaralarına baktı. İlk ev bir otuz ikiydi. Tekrar elindeki kâğıda bakarak istediği evin numarasını kontrol etti.

Başı eğik ve dikkati başka şeylerde olduğu için, bir metre yüksekliğindeki çitin arkasından çıkan adamı, ona çarpana kadar görmedi.

"Affedersiniz," dedikten sonra başını kaldırıp Adam Montgomeryyi gördü. Ve Darci bu işin içinde olduğunu biliyordu.

"Bunu sen planladın," dedi nefesinin altında. "Neden, seni entrikacı, işbirlikçi küçük-"

"Ben mi?" dedi aynı sessiz ama acil ses tonuyla. Sıcak bir gündü ve bazı evlerin pencereleri açıktı. "Sen de buradasın, demek ki sen de benimle aynı şeyin peşindesin! Ve sen-" Kadın spekülasyon içinde ona baktı. "Bunu dün gece planladın, değil mi? Bütün gece ayakta kaldığında yaptığın şey buydu." Sesi falsettoya dönüştü. "Sadece 'birkaç saatliğine buradan uzaklaşmak' istedin, değil mi? Söylediğin bu değil miydi? 'Aklımızı bütün bu uzaklaştırmak' istedin. Ama işte buradasın-"

"Bir grup ölü maymunla birlikte olmanın benimle birlikte olmaktan daha eğlenceli olduğunu söylemiştin," dedi sert bir şekilde.

"Ve sen buna inandın mı?!"

Adam cevap vermek için ağzını açtı, kapattı ve sonra tekrar açtı. "Elbette hayır, ama... söylenmesi hoş bir şey değildi."

Darci ona göz kırptı. "Güzel mi? Bu insanlar kadınları öldürüyor ve -"

Adam elini kızın üst koluna sıkıca koyarak onu birkaç adım çekti. Sokağın aşağısına, köşeden uzağa. "Pekâlâ, küçük oyununu oynadın, şimdi gidip arabada oturabilir ve beni bekleyebilirsin."

"İşte bu iyi bir fikir. Sanırım öyle yapacağım," dedi tatlı bir sesle.

Adam onun kolunu bıraktı, ona kadar saydı, sonra derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, planın nedir?"

"Bir tane bulacak vaktim olmadı. Senin aksine, bütün gece uyanık kalıp birlikte çalışmam gereken birine sinsice, el altından bir şeyler yapmayı planlamıyorum. Ayrıca, arabadaki çocuğun o kadar çok eli vardı ki düşünemedim ve ondan önce sen o kadar kötüydün ki o zaman da düşünemedim."

"Berbat mıydım?" Adam şaşkınlıkla ona bakarak sordu. "Sakın bana o yağ jokeyi ile tek başına arabaya bindiğini ve-"

"Kıskanıyorsun!" dedi gözlerini kocaman açarak.

"Ben-" diye başladı Adam, sonra durdu. Güzel bir mahallede gölgede duruyorlardı ve arkalarında alçak bir beton duvar, üzerinde de uzun çitler vardı. Adam çekilerek duvarın üzerine oturdu. "Pekala, buradasın, yani en azından başının belaya girmediğini görebileceğim. Belki de birlikte çalışmalıyız ve-"

"Affedersiniz?" Darci, bu kadar sinsi olduğu için onu henüz affetmeye istekli olmadığını söyledi. Bir şeyi anlık olarak yapmak bir şeydi, ama bir plan yapmak, sonra da kasten yalan söylemek....İşte bu manslaughter ter ile cinayet arasındaki farktı. "Az önce söylediğin kelime neydi?" diye sordu elini kulağına götürerek. "Yakalayamadım. T ile başlıyor. Birlikte mi? Sen ve ben mi?"

"Çok komik," dedi Adam. "Bana yardım mı etmek istiyorsun, yoksa şaka mı yapmak istiyorsun?"

"Bu konuda sana geri dönmem gerekecek." Adam gözlerini ona dikti.

"Pekâlâ," dedi kadın, iç çekerek. "Ne yapmamızı öneriyorsun? Tek başına ne yapmayı planlıyordun?" Son bir hamleye daha karşı koyamadı.

"Kanatlanırım diye düşünmüştüm ama şimdi buradayım ve bu işi nasıl dair hiçbir fikrim yok. Unless...."

"Evet?"

"Ölen kızla aşağı yukarı aynı yaştasınız, o yüzden belki kız kardeşine ölen kızın arkadaşı olduğunuzu söyleyebilirsiniz. Öldüğünü duymamış gibi davranabilirsin, sonra da sorular sorabilirsin. Bu kadar iyi rol yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Bu sabah seni ben götürdüm, değil mi?" Darci gülümseyerek sordu. "Söylediğim her kelimeye inandın, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Adam ama onun başının üzerinden bakıyor ve gözleriyle buluşmuyordu. "Ben sadece...." Adam ona dönüp baktığında kadın gülümsüyordu.

Kendini beğenmiş bir şekilde. "Böyle davranmaya devam edersen küçük ahtapot sevgilini arayıp gelip seni almasını söyleyeceğim."

Bir an için Darci'nin rengi soldu. "Şaka , değil mi?"

"Bana inandın mı?" diye sordu, sıkıcı olduğu konusunda kendisine inanıp inanmadığını sorduğunda kullandığı ses tonuyla.

"Tamam," dedi Darci, "bu senin için bir tane. Peki ne ? Ben kızın arkadaşı gibi davranacağım. Ya sen? Sen kimsin? Babam mı?"

"Böyle devam edersen sana aldığım hediye vermeyeceğim."

Bunun üzerine Darci ağzını kapattı ve kapalı tuttu.

Adam gülümseyerek son birkaç dakika içinde hazırladığı planı özetledi. Aslında şimdi düşününce Darci'nin burada olması çok daha iyiydi, çünkü ölen kızın kız kardeşinin kendisinden çok Darci'yle konuşacağını düşünüyordu.

Planı özetlemeyi bitirdiğinde "Hazır mısın?" sordu.

Darci başıyla onayladı ve Ethan Yolu'na sapmak üzere köşeye doğru yürümeye başladılar. "Bana gerçekten bir hediye aldın mı?" diye sordu usulca.

Adam bir an için utandı. Neden ona bir hediye almıştı ki? Satın aldığı sırada bunun bir ayrılık hediyesi olabileceğini düşünmüştü. Darci'nin hayatından sonsuza dek çıkıp gideceğini düşünmüştü - bunu yapmasına izin vereceğinden değil. Korunmasız kalması için çok fazla tehlike vardı. Ama onun kendisinden uzaklaşmak istediğini düşünmüştü.

"Aslında kendim için aldım," dedi huysuzca. "Kendimi savunmak için. Sizinle belirli bir saatte buluşmam gereken durumlar olabilir, bu yüzden saatin kaç olduğunu bilmeniz gerekir."

"Bana saat mi aldın?" diye sordu usulca, ona bakarak.

Adam sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkerek ceketinin cebinden küçük kutuyu çıkardı ve ona uzattı. Yürümeye devam ettiler, Adam göz ucuyla Darci'yi izliyordu.

Kutuyu açıp içindeki güzel altın saati gördüğünde durdu. Orada durup kutusundaki saate baktı ve hareket etmedi. Yürümedi ama nefes almaya da devam ediyor gibi görünmüyordu. Eğer donmuş olsaydı, daha fazla hareketsiz kalamazdı.

"Beğendin mi?" Adam durup ona bakarken gülümseyerek sordu. Kız cevap vermeyince, "Darci?" diye sordu, sesi eğlence doluydu. Yine de Darci cevap vermedi ve öylece durup saate baktı. "Darci, iyi misin?" diye sordu, bu kez sesinde endişe vardı. Sonra yüzündeki rengin çekilmekte olduğunu gördü. Bir keresinde ona insanların

bayılmadan önce bembeyaz kesilirdi ve Darci de Şu anda bunu yapıyordu. O izlerken, dizleri çözülr gibi oldu; yere batıyordu!

Adam hızlı bir hareketle onu yere düşmeden kaldırdı. Kollarını bacaklarının altına ve sırtına geçirdi; sonra, onu tutarken, başı baygınlık içinde bir tarafa doğru sallanırken Şaşkınlıkla baktı.

Ama kadın hâlâ saati tutan kutuyu ölümcül bir şekilde tutuyordu. "O mi?" diye bir kadın sesi geldi ve Adam döndüğünde kendi yaşlarında bir kadının orada durduğunu gördü - ve Adam onun kim olduğunu hemen anladı. Camwell'de kaybolduğu bildirilen kızların fotoğrafları zihnine kazınmıştı ve bu kadın da onlardan birinin daha yaşlı bir versiyonuydu.

Kayıp kızlar.

"Sen Susan Fairmont'sun, değil mi?" Adam sessizce sordu. "Laurie'nin kız kardeşisin." Kollarında gevşek bir şekilde yatan Darci'ye başıyla işaret etti. "O ve kız kardeşin arkadaştlar ve Laurie'nin ölümünü yeni öğrendi."

Kadın bir an için bunu düşünür gibi oldu ve Adam onun ne yapacağını düşündüğünü görebiliyordu ve içini bir suçluluk dalgası kapladı. Kaç tane sansasyon peşinde koşan kişi ona yaklaşmaya, ölen kız kardeşi hakkında sorular sormaya çalışmıştı?

Kadın sonunda, "İçeri gel," dedi ve patikadan yukarı, evine doğru giden yolu açtı.

"Polis bunun cinayet olmadığını söyledi. Laurie'nin intihar etmiş olabileceğini söylediler," dedi Susan Fairmont sesindeki acıyla ve yumuşak aksanı güneyli kökenlerini gösteriyordu. "Ya da belki arabasının direksiyonunda uyuyakalmıştır ve bu yüzden o ağaca çarpmıştır."

Yirmi dakika sonra Susan'ın evinin içindeydiler ve etrafları Erken Dönem Amerikan antikalarıyla çevriliydi. Darci ve Adam Williamsburg'da kullanılmış olabilecek bir kanepede oturuyorlardı. Karşılarındaki berjer koltukta Susan oturuyordu, elinde bir fincan ve fincan tabağı vardı. Onlara çay yapmış, güzel çiçekli bir demlikte servis ediyordu. Darci hâlâ bembeyazdı ve ayakları hâlâ biraz titriyor gibiydi, bu yüzden Adam tekrar bayılma ihtimaline karşı ona yakın oturuyordu. Bir eliyle çay bardağını tutuyordu ama Adam, eteğinin altına sıkıştırdığı sol elinin hâlâ ona verdiği saatin bulunduğu kutuyu sıkıca kavradığını biliyordu.

Oturur oturmaz Susan Darci'ye, "Biraz Laurie'ye benziyorsun," demişti ve Darci'nin tek yaptığı başını sallamak olunca Susan tatmin olmuş görünüyordu

Bu da Adam'ın suçluluk duygusunu daha da artırdı. Bu hoş, güvenilir kadına yalan söylemişlerdi.

"Korkunçtu," dedi Susan çayını bırakırken. "Laurie o iğrenç Camwell kasabasındaki eski bir kilisenin fotoğrafını çekerken ortadan kayboldu ve hemen tüm dünya bunun bir büyücülük olayı olduğunu düşündü."

"Öyle olduğunu düşünmüyor musun?" Adam sordu.

Susan birkaç uzun dakika boyunca orada oturup sessizce onlara baktı. Bir şey düşünüyor gibiydi. "Ne düşündüğümü söylemiyorum, çünkü," dedi, o kadar alçak sesle söyledi ki, onu zar zor duyabildiler, "uyarıldım. Çenemi kapalı tutmam konusunda uyarıldım."

"Sana bunu yapmanı kim söyledi?" Darci sesinde aşağılayıcı bir tonla ve sonunda canlanarak tersledi.

"Polis ve FBI'dan bir adam."

"FBI MI?" Darci sordu. "Onların bu olayla ne ilgisi var? Özellikle de yerel polis bunun bir intihar olduğuna inandığını söylediye?" Darci'nin sesinde öyle bir alay vardı ki, Adam ona kuşkuyla baktı. Gerçek miydi, yoksa rol mü yapıyordu?

"Sanırım FBI yıllardır Camwell'deki cadıları araştırıyor ve-"

"O zaman neden onlar hakkında hiçbir şey yapmadılar?" Darci hemen sordu. "Onları gerçekten durdurmaları için daha kaç kişinin ölmesi gerekiyor? Buluştukları yerde yeraltı tünelleri olduğunu biliyor muydunuz? Devasa tüneller."

Adam elini Darci'nin ağzına götürmek istedi.

"Evet, elbette biliyorum," dedi Susan. "Camwell'e bu kadar yakın yaşayan herkes bunu bilir. Bu büyük bir örgüt ve kendilerine katılmaları için insan topluyorlar. Büyük bir güce sahip olma ihtimali güçlü bir cazibedir."

"Peki neden FBI-"

Sözünü kesme sırası Susan'daydı. "Neden buldozerlerle oraya girip o tünelleri düzleştirmiyorlar ve tüm bunları durdurmuyorlar?"

"Kovanı yok edebilirsiniz ama kraliçeyi alamazsanız yeniden inşa ederler," dedi Adam yumuşak bir sesle.

"Sen FBI ajanı mısın?" Susan ona ateş etti.

"Sadece öyle düşünüyor," dedi Darci. "Peki sana ne söylememen söylendi?"

Adam bir kez daha Darci'nin cüreti karşısında hayrete düşmüştü. Ama bu kez Susan cevap verdiğinde şaşırmamıştı. Darci'nin bir erkek arkadaşı olduğunu zaten görmüştü.

İnsanlarla yakınlaşmanın bir yolu.

"Bana teorilerimin kendi kişisel görüşlerim olduğu ve bunları etrafa yayarsam pek çok soruna yol açabileceği söylendi. Camwell'deki şerif yardımcılarında biri bana vergilerimin düzgün olup olmadığını sordu. İma ettiği şey, denetlendiğimi görecekti."

"Yeow!" Adam dedi ki. "En aşağılık türden bir şantaj. Hangi Amerikalı IRS'den korkmaz ki?"

"Aynen öyle," dedi Susan. "Bu yüzden Laurie kaybolduğundan beri geçen iki yıl boyunca ağzımı açmadım. Kız kardeşimin cesedi aylar sonra bir ağaca sarılmış arabasının içinde parçalanmış halde bulunduğundan beri de çenemi kapalı tutuyorum. Muhtemelen Camwell'de bir adamla tanıştığını, onunla kaçtığını ve daha sonra araba kullanırken direksiyon başında uyuyakalıp kaza yaptığını söylediler."

Darci yumuşak bir sesle, "Belki de adamdan ayrılmış ve çaresizlik içinde kendini öldürmüştür," dedi.

"Aynen öyle. Bana da aynen böyle söylendi. Ama Laurie'yi tanıyorum. O benim kız kardeşimdi! Kaybolduğu akşam buraya, üç yaşındaki kızımın doğum günü partisine gelmeyi planlıyordu. Laurie... yeğenini, kızımı çok severdi ve partiyi hiçbir şey için kaçırmazdı. Parti telaşlıydı, on altı tane üç yaş ve altı çocuk vardı, ama yine de kız kardeşimin burada olmadığını fark etmediğimi söylemekten utanıyorum. Daha sonra, kocam ve ben temizlendikten sonra, kızımı yatağında kontrol etmek için içeri girdim ve ağlıyordu. Ona nedenini sorduğumda, Laurie teyzesinin partisine gelmediği için ağladığını söyledi."

Susan konuşmayı bıraktığında Darci usulca sordu: "Ne yaptın?" "Kızıma daha önce vermediğim bazı sözler vererek onu sakinleştirdim. ama içten içe panikliyordum. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum. Laurie ve kızımın birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini tahmin bile edemezsiniz. Laurie'nin o özel günde burada olmasını ancak korkunç bir şeyin engelleyebileceğini biliyordum. Telefonu elime aldım ve Laurie'nin cep numarasını aradım ama cevap veren olmadı. İşte o zaman neredeyse histerik bir hale geliyordum. Kocam John, belki de bir otelde uyurken telefonu arabasında unutmuş olabileceğini söyledi."

"Ama bunun doğru olmadığını biliyordun," dedi Adam.

"Evet. Laurie alışkanlıkları olan bir yaratıktı. Programları severdi ve ne zaman nerede olacağını dört ay öncesinden bilirdi. Ama sonra, olmak istediği gibi bir fotoğrafçı olacaksa böyle yaşamak zorundaydı. O-" Sözüünü yarıda kesen Susan ayağa kalktı, arkasındaki kitaplığa doğru yürüdü

uzun, ince bir kitap çıkardı, sonra dönüp Darci'ye uzattı. "Bunu görmüş olabilirsin."

Laurie Handler'ın fotoğraflarını ve metnini içeren Zaman ve Mekân adlı büyük bir kitaptı.

"Doğru zamanda doğru yerde olmanın önemli olduğunu söylediler," diyor Susan ve ekliyor: "Bunu yapmak zamanlama gerektiriyordu ve özel hayat düşüncesinden vazgeçmeyi gerektiriyordu. Laurie'nin işi dışında sahip olduğu tek şey kızım ve bendim."

Darci büyük kitabı sehpanın üzerine koyarak açtı. İçinde büyük siyah-beyaz resimler vardı ve her biri bir hikaye anlatıyordu. İlk açtığı resim, kasırgada yerle bir olmuş bir evin önünde birbirine sarılmış bir çiftti. Ancak konunun trajedisine rağmen, adamın alyansında küçük bir ışıltı vardı, sanki ona bir güneş ışığı vuruyordu ve başka hiçbir şey yoktu. Yüzük adamın etini kesiyor ve yüzüğü çok uzun süredir taktığını gösteriyordu. Yüzük, izleyicinin gözünü kadın ve erkeğin birbirlerine sarılma şekline götürdü; yüzleri gölgede saklıydı, birbirlerine tam bir güvenle, tam bir aşinalıkla sarılmışlardı.

Laurie Handler bir şekilde bir felaketin fotoğrafını aşkın, gerçek aşkın, şehvetin değil, sonsuza dek sürecektürden bir aşkın portresine dönüştürmüştü. Darci fotoğrafa baktığında düşündü ve Adam'a göndermekten kendini alamadı -Keşke biri beni böyle sevseydi. Beni her zaman ve sonsuza dek seven biri. Ama Adam'a baktığında, yüzünde ona uslu durmasını ve orada ne için bulunduklarına dikkat etmesini söyleyen bir ifade vardı.

Kitaptaki tüm resimler aynıydı. Koşullar ne olursa olsun, konu ve arka plan ne kadar kötü olursa olsun, Laurie dünyada hala sevginin, derin ve kalıcı sevginin var olduğunu söylüyor gibiydi.

"Tanrım," dedi Darci kitabı kapatırken. "Resimler beni çok etkiledi...."

"Aşk her şeyi yener gibi mi?" Susan acı acı konuştu.

"Evet, sanırım öyle," dedi Darci. "Bu kötü bir şey mi?"

"Eğer bir FBI ajanıysanız öyle. Bu fotoğrafların Laurie'nin romantik biri olduğunun kanıtı olduğunu söylediler, bu da muhtemelen bir erkekle kaçtığına kanıtıydı; bu nedenle ortadan kaybolmasının Camwell'de bir cadı meclisi olup olmadığıyla hiçbir ilgisi yoktu."

"Ama bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?" Adam sordu. "Laurie yeğeninin doğum gününü kaçırmazdı diye bunun doğru olmadığını biliyor musun?"

Cinayet olduğuna inanmak için başka nedenleriniz var mı?"

"Laurie biriyle 'kaçıp gidecek' biri değildi," dedi Susan ve sonra Darci'ye baktı. "Onu tanıyordun. Ona nasıl biri olduğunu anlat."

Bunun üzerine Darci'nin nutku tutuldu. Dönüp gözlerini kırpıştırarak Adam'a baktı. Bana yardım et, dedi içinden ona. Ne diyebilirim ki?

"Darci-"

Susan elini sallayarak, "Yalan söyleme zahmetine girme," dedi. "İkinizin de Laurie'yi tanımadığınızı biliyorum. Onun tipi değilsiniz. İkiniz de fazla güzel, fazla temiz giyimli, fazla ortalama Amerikalısınız. Ve siz," dedi Adam'a bakarak, "para kokuyorsunuz. Haksız mıyım?"

Bunun üzerine Adam'ın sırtı dimdik oldu ama Darci güldü. "Yığınla var," dedi mutlulukla. "çok ama çok para var. Eski para ve o-"

"İzin verir misiniz!" Adam sert bir şekilde söyledi.

"değil," dedi Susan. "Benim tipim olman dışında seni neden içeri aldığımı tam olarak bilmiyorum. Eğer beni görmek için bu küçük maskaralığı yaptıysan, bunun kişisel bir mesele olması gerektiğini düşündüm." Bir an durakladı. "Peki gerçekten neyin peşindesin?" Susan sordu.

Önce Darci konuştu. "Cadıları ayırmak istiyor. Bunu yapmak istemesinin kişisel bir nedeni var, ama bana ne olduğunu söylemiyor. Henüz ondan bunu öğrenemedim ama-"

Adam onun sözünü kesti. "Darci demek istiyor ki, evet, bu benim için çok kişisel bir mesele. Aslında bizim için de öyle ve bize yapabileceğiniz her türlü yardım için minnettar oluruz. Bize bildiğiniz ya da Laurie'nin ölümüyle ilgisi olabileceğini düşündüğünüz herhangi bir şeyi anlatırsanız minnettar oluruz. Ne olursa olsun." Darci'ye çok fazla bilgi vermemesini söyleyen sakinleştirici bir bakış attı.

Darci onu görmezden geldi. "Laurie'nin sol elinde tuhaf bir şey var mıydı?"

Bunun üzerine Susan'ın gözleri büyüdü ve nefesini sertçe içine çekti. "Sol eli... araba kazasında kesilmişti. Polis elinin ön camdan içeri girdiğini ve koptuğunu söyledi. Ama eli bulamadılar. Polis kazanın bir köy yolunda meydana geldiğini ve onu bulana kadar saatler geçtiğini.... belki de vahşi köpekler tarafından parçalandığını düşündüklerini söyledi."

"Anlıyorum," dedi Adam.

Benleri sor, dedi Darci içinden.

"Size tuhaf bir soru sormak istiyorum. Kız kardeşinizin sol elinde olağandışı bir şey var mıydı?"

"Hayır," dedi Susan kaşlarını çatarak. "Garip şekilli bir doğum lekesi yoktu, fazladan bir küçük parmağı da yoktu, eğer kastettiğiniz buysa. Kız kardeşimde tuhaf olan hiçbir şey yoktu. Yeteneği dışında tabii."

"Kötü bir şey kastetmedim," diye ısrar etti Adam. "Demek istediğim-"

Darci sol elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatırken, "Bunun gibi," dedi.

Susan bir an gözlerini kırpıştırarak öylece oturdu ve anlamsızca Darci'nin avucuna baktı. Sonra anladı. "Evet," diye fısıldadı. "Laurie'nin elinde de aynı bunun gibi benler vardı. Bir ördek yapmışlardı."

"Ne?" Adam sordu.

"Çocukken bir kalem alır ve Laurie'nin elindeki benleri birleştirdik ve onları bir şekilde birleştirdiğimizde bir ördek oluştururlardı. Eskiden..." Susan'ın gözleri yaşlarla doldu. "Çok aptalcaydı ama ona Ducky Doodle derdik ve o da ördek gibi sesler çıkarırdı.

- "Susan gözyaşlarına boğulduğu için konuşmayı kesti.

Adam ayağa kalkarken, "Sanırım gitsek iyi olacak," dedi ve Darci de kalktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Adam, sonra Darci'ye baktı ve onun başını eğmiş, gözlerini mendille kapatmış olan Susan'a dikkatle baktığını gördü. Adam, Darci'nin gücünü, Gerçek İkna yeteneğini kadın üzerinde kullandığını biliyordu ve ilk aklına gelen, Darci'nin konsantrasyonunu bozacak bir şey yapıp onu durdurmak oldu. Ama sezgileri ona Darci ne yaparsa yapsın Susan'a zarar vermeyeceğini söylüyordu.

Bir an sonra Susan başını kaldırdı ve gülümsüyordu, gözlerinde hâlâ yaş vardı ama gülümsemesi gerçektir. "Deli olduğumu düşüneceksiniz ama aklıma Laurie'nin burada benimle birlikte olduğu ve bana iyi olduğunu söylediği gibi tuhaf bir düşünce geldi. Keşke buna inanabilseydim..."

"Ne?" Darci hâlâ gözlerini dikmiş bakarken Adam sordu.

"Keşke buna bir son verilebilse. Son dört yıl içinde Camwell bölgesinde yetişkin kadınların yanı sıra bazı çocukların da kaybolduğunu biliyor muydunuz? Kimse cadıların bunlarla bir ilgisi olduğunu kanıtlayamıyor ama küçük kızımı düşündüğümde ve- İyi misin?" Susan Adam'a sordu.

"Peki," dedi ama sesi sertti. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim." Aniden döndü ve Darci'yi arkasında bırakarak ön kapıdan çıktı.

Sonsuza dek

13

"Tüm bunların ne anlama geldiğini bana anlatmak ister misin?" Darci dışarıda, kaldırımında ona katıldığında sordu. "Biraz ani ayrıldın, değil mi?"

"Çocuklar," dedi Adam. Sesi o kadar sertti ki kadın onu zar zor anlayabildi. "Hâlâ çocukları kullandıklarını bilmiyordum."

"Hâlâ' mı?" Darci sordu. "Ne demek bu? Hâlâ mı? Bu insanların çocukları 'kullandığından' hiç bahsetmediniz. Çocukları ne için kullanıyorlar?"

"Sadece onlar biliyor. Çocuklar bir kez mı, bir daha asla görülmezler. Ya da görülseler bile başlarına ne geldiğini hatırlamazlar. Bu kasabadan ayrılmaya hazır mısınız?" diye sordu Darci'nin yanında yürüyemeyeceği kadar hızlı adımlarla yola koyulurken.

Koşarak onun yanına gitti. "Çocuklar neyi unuttur? Bunu nasıl hatırlıyorsun? Gördüğüm araştırmada hiçbir çocukla ilgili şey okuduğumu hatırlamıyorum."

"Muhtemelen orada değildi," dedi Adam, hâlâ o kadar hızlı yürüyordu ki ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. "Şu benlerin bir şekle giriyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Doğruyu söylemek gerekirse, onlara hiç dikkat etmedim. Daha çok 'Elimde benler var' diyordum, 'Vay canına! Elimde benler olduğuna inanamıyorum! Lütfen biraz yavaşlar mısınız?'"

"Üzgünüm," dedi Adam adımlarını yavaşlatırken. "Geç oldu, açlıktan ölüyor olmalısın. Öğle yemeği için ne yapmak istersin?"

"Ye ve konuş. Bu cadılar ve Camwell hakkında bildiğin her şeyi ve özellikle de Susan Fairmont bazı çocukların kaybolduğunu söylediğinde neden bu kadar üzüldüğünü bana anlatmanı istiyorum. Süt kutularının üzerindeki okumuyor musun? Postada kayıp çocukların fotoğraflarını gösteren broşürleri almıyor musunuz? Çocuklar her gün kayboluyor."

"Ve bu beni onlara olanlara karşı duygusuz mu yapmalı?" dedi, yüzünde ve sesinde zar zor kontrol edilebilen bir öfke vardı. "Çünkü binlerce

her yıl yok oluyor, umursamamalı mıyım?"

Darci ona sertçe bakıyordu ve onu sakinleştirmek için zihnini kullandığını hissedebiliyordu. Bir yanı, gücünü onun üzerinde kullanmayacağına dair şeref sözü verdiği için ona bağırarak istiyordu ama bir yanı da onun üzerinde yarattığı yatıştırıcı etki için minnettardı. Konsantrasyonunun sol kürek kemiğinde yarattığı keskin acıya aldırılmıyordu bile.

Kiralık arabaya ulaşana kadar bir daha konuşmadılar. Adam motoru çalıştırdığında kendini çok daha sakin hissediyordu ve havayı yumuşatmak istedi. "Buraya gelirken küçük bir taverna gördüm. Tabelada binanın 1782'den beri orada olduğu yazıyordu. Öğle yemeği için oraya gitmek ister misin?"

"Bayıldım," dedi Darci, koltuk başlığına yaslanarak. "Belki İngiltere'deki bir bara benzeyecek. Hiç İngiltere'ye gittin mi?"

Adam park yerinden geri geri çıkarken "Birçok kez," dedi. Şu anda bitkin görünüyordu. Susan'ın onlara söyledikleri onu bu hale mi getirmişti? Yoksa onu sakinleştirmek enerjisini mi almıştı? Ona sözünü tutmaması konusunda nutuk çekmesi gerektiğini biliyordu ama öfkeyle doluyken sağlıklı düşünemiyordu. Bunu biliyordu çünkü hayatının büyük bir bölümünü düşünemeyecek kadar öfkeli geçirmişti.

Belki de az önce sözünü tutmadığından bahsetmemek korkakça bir çıkış yoluydu ama Adam onu azarlamayı kendine yediremedi.

"Putnam ona bir oğul verdikten sonra beni İngiltere'ye götüreceğini söylüyor," dedi Darci. "İngiltere'de bir hafta. Ama önce bir kızım olursa Nebraska'da iki hafta kalabileceğimi söyledi. Ağustos ayında."

Adam kaşlarını çatarak arabayı yola çekti. "Bu iş bittiğinde seni İngiltere'ye götüreceğim. Altı haftalıgına. Taşra otellerini de ben ayarlayacağım. Bir servete mal olurlar ama buna değer."

"Bana ülke hakkında her şeyi anlat," dedi Darci, koltuğa yaslanırken gözleri kapalıydı.

Adam, kadının saat kutusunu hâlâ sol elinde tuttuğunu gördü. Duş almak için onu bırakacak mıydı? "Önce ne duymak istiyorsun?"

"Cambridge hakkında. Harika kitapçıları olduğunu ve oradaki kolejlerin çok güzel olduğunu duydum. Bath hakkında da bir şeyler duymak istiyorum. Görmek isterim- Oh!" dedi, dik oturarak. "Clarendon'da bir gece kalabilir miyiz? Çok pahalı."

"Evet," dedi. "Clarendon. Üç gece için. En iyi oda sizin olacak." Gülümseyerek küçük meyhanenin çakıllı otoparkına girdi ve

restorana girdiler.

Ama kaburga siparişı verdikten ve biraz zaman alacağı söylendikten sonra Adam kendini o kadar iyi hissetti ki bir şaka daha yapmaya çalıştı. Darci, Adam'ı Gerçek İkna'sına maruz bırakırken takındığı o bakışla değil de, sanki tüm gücüyle bir şey düşünüyormuş gibi, gerçekten derin derin düşünüyordu.

"Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm," dedi neşeli bir tavrıyla.

Darci başını kaldırıp ona baktı. "Seksten dair hiç umudum yok, o halde size düşüncelerimi göstermemi ya da anlatmamı kastediyor olmalısınız."

Adam iç geçirdi. Mizah konusunda hep bu kadar kötü müydü? Geçmişte insanları güldürdüğünü hatırlıyor gibiydi. Peki neden yaptığı şakaların çoğu Darci'yi güldürmeyi başaramıyordu? "Darci, şu... şu seks meselesi hakkında," diye başladı beceriksizce. "Senden etkilenmediğimden değil, sadece...." Sözüünü yarıda kesti.

"Neyi?"

"Bence aramızdaki ilişkiyi sadece işveren-çalışan ilişkisi olarak tutarsak daha iyi olur. Kişisel duyguları bu işin dışında tutmak için her türlü çabayı göstermeliyiz."

"Bu mantıklı," dedi. "Peki, söyle bana, aynı odada birlikte uyumak bu işçi-işveren ilişkisine girer mi? Beni kaldırıp döndürmeye ne dersin? Nasıl-"

"Tamam, demek istediğini anladım."

"Beni uzakta tutmanın başka bir nedeni daha var, değil mi?" dedi, sanki aklını okumaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak.

"Daha on dakika önce Putnam'la birlikte sahip olacağınız çocuklardan bahsediyordunuz, şimdi ise"

"Putnam'la evlenmek zorundayım, evet," dedi. "Ama bu yapamayacağım anlamına gelmiyor-"

"Bu da ne demek oluyor?" Adam tersledi. "Neden onunla evlenmek 'zorundasın'?"

"Yoksa bir kadın neden evlenmek zorunda olsun ki?" dedi ona bakıp kirpiklerini kırıştıtararak. "Onun çocuğunu taşıyorum."

Adam gülümsemedi. "Bana gerçeği söylemek , değil mi?"

"Peki sana doğruyu söylemediğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye çıkıştı ona.

"Çünkü sen bir...." Sözüünü keserek başka tarafa baktı.

"Ben neyim?" diye sordu, başını ona doğru eğerek, söylemediği şeyi öğrenmeyi çok istiyordu.

"Sen tam bir baş belasısın. Neden konuşmamızı elimizdeki işle sınırlamıyor ve kişiselleşmeyi bırakmıyoruz?"

"Elbette," dedi Darci ve sonra masanın üzerindeki çatal bıçak takımına baktı. İngiltere'dekinin kötü bir kopyası olan bir kabindeydiler, Bir Amerikalının bir İngiliz pub'ının nasıl görünmesi gerektiğini düşündüğü gibi, masalar ve koltuklar Darci için ölçüsüzdü. Masa o kadar yüksekti ki köprücük kemiğiyle aynı hizadaydı. Şu anda, çenesi aşağıdayken, yaklaşık on yaşında görünüyordu.

Öte yandan, saçları çok güzeldi ve Adam onun elini tutmayı çok istiyordu. Aslında, yumuşak beyaz tenini öpmek ve-

"Peki sence baban ne zaman gelir?" diye sordu aklındaki düşünce zincirinden kurtulmak için.

Darci başını kaldırdı ve sanki sonunda gülebileceği bir şaka yapmış gibi gülümsedi.

"Ne?!" diye sordu.

"Az önce aramızda daha fazla kişisel konuşma yapmayacağımızı söyledin, ama bir sonraki cümlede babamı soruyorsun. Bu bana çok komik geldi."

"Beni bilirsin, Dakikada Bir Şaka Yap Montgomery," dedi, sonra Darci güzel bir kahkaha attığında, memnun mu yoksa kızgın mı olduğundan emin olamadı. Ama Darci'nin kahkahasında bulaşıcı bir şey vardı ve kendini onunla birlikte gülerken buldu.

"Tamam," dedi Adam. "Artık kişisel ya da işle konuşmak yok. Seyahat hakkında konuşalım. İngiltere'den başka nereye gitmek istersin?"

"Bu kişisel değil mi?"

"Sadece belli belirsiz. Kelimeler hakkında mı tartışacaksın, yoksa benimle ülkeler hakkında mı konuşacaksın? Ben her yerde bulundum."

"Elbette. Doğru," dedi Darci, sonra bir an düşündü. "St. Lucia. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Oraya üç kez gittim. Yavaş ve kolay. Deniz kabuğu çorbası harikadır. Deniz kabuklusunu kabuğundan çıkardıktan sonra etini yumuşatmak için kuvvetlice dövmeleri gerektiğini biliyor muydunuz? Adalıların bir sözü vardır, 'Onu deniz kabuğu gibi dövdü.'"

"Muhtemelen bunu hak etmiştir," dedi Darci. "Peki ya Tibet?"

"Huzurlu bir yer. Odanın arkasında bir dua çarkım var. Döndüğümüzde sana gösteririm."

"Mısır."

"Orada üç yıl yaşadım. Mısırlıları çok sevdim. Harika bir mizah anlayışı var, çok zeki insanlar. Aslında Mısırlılar Amerikalılara çok benziyor."

Bundan sonra Darci, Adam'ın seyahatleri hakkında söyleyeceği her kelimeyi duymaya doyamıyordu. Yemek tabakları geldi ve konuşmaya devam ettiler. Çok geçmeden Adam'ın nerelere gittiğine dair her soruya cevap verdiğini ama neden bu kadar çok seyahat ettiğine dair hiçbir soru sormadığını öğrendi. Ondan öğrenebildiği tek şey "Dünyayı dolaştım" oldu.

"Yerleşmek, gerçek bir ev sahibi olmak istemedin mi?" diye sordu, inanamayarak.

"Hayır," diye cevap verince, kadın nerede olduğu ve ne gördüğü hakkında kişisel olmayan sorular sormaya devam etti.

Adam yavaşlamış gibi görüldüğünde Darci, "Bana daha fazlasını anlat," dedi.

"Bir şartla," diye cevap verdi. "O saat kutusunu yere koyacaksın, açacaksın, saati çıkaracaksın ve bileğine takacaksın. O sıgır etini tek elle kesmek zor değil mi?"

"Hayır," dedi Darci. "Çok yumuşak bir et." Bunun üzerine çatalının yanıyla kestiği bir lokmayı kaldırdı ve bütün parça çıktı. Eti tabağına geri koydu. "Tamam, koluna dikkat et."

Adam onun kutuyu açıp saati çıkarmasını izlerken bir an için yemek yemeye ara verdi. Saati kutsal bir nesneymiş gibi tutuyordu; tıpkı Adam'ın ona aldığı giysilere baktığı gibi.

"Beni yine bayıltmayacaksın, değil mi?" diye sordu ve yine boşa giden bir şakaydı bu. Hazır öndeyken bırak Montgomery, dedi kendi kendine; sonra masanın öbür ucuna uzandı, saati kızın elinden aldı ve bileğine taktı.

Darci kabine yaslandı, sağ eliyle sol kolunu tuttu ve gözlerini saate dikti. "Hayatım boyunca gördüğüm en güzel şey bu," dedi sessizce.

"Ah, peki," dedi Adam, yemeğine bakıp yanaklarının pembeleştiğini hissederek.

Darci masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Ve odaya döndüğümüzde sana vahşi cinsel eylemlerle teşekkür edeceğim. Ben...."

"Evet?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak. " et. Detayları anlat."

Darci dik oturdu, saatin takılı olduğu kolunu kucağına koydu, sonra tekrar tek eliyle yemeye başladı. "Belki de eve dönerken kütüphaneye uğramalıyız," dedi. "Araştırmam gereken bir şey var."

"Peki bu ne olabilir?" diye sordu, sesi alaycıydı. "Vahşi cinsel eylemler, belki? Bana Putnam'la birlikte hiç yaratıcı ve yenilikçi seks eylemleri yapmadığınızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

Gülümseyerek tekrar ona baktı. "Hayır, yapmadık, ama o zaman biz sadece çocuğuz. Belki senin gibi yaşlı bir adam bana öğretmeye istekli olur, ben de ona öğretebilirim. Bunu genç nesle yardım etmek için bir şey yapmak olarak düşün. Tabiri caizse hayırsever bir davranış."

Adam cep telefonunun çalmasıyla cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu. Darci'nin deneyimine göre bir insanın cep telefonu varsa her zaman açık olurdu ama Adam onunkini nadiren kullanırdı.

Hemen ceketinin cebinden telefonu çıkardı ve cevap verdi. "Evet," dedi, sonra dinledi. "Arayıp haber verdiğin için teşekkür ederim."

Adam telefonu katlayıp bir kenara koyarken gözlerini Darci'den ayırmadı. "Baban geldi ve Grove'a yerleşti. Resepsiyondakilere, ortaya çıkarsa beni aramalarını söyledim."

"Çok güzel," dedi Darci tabağındaki bir parça bifteği hareket ettirirken. Bir süre sonra çatalını bıraktı ve ona baktı. "Biliyor musun, Connecticut'ı daha fazla görmek isterdim. Bana Bradley'i gösterecektin ama hepsi bir numaraydı, senin planlarından biri-"

"Benimle kavga başlatamayacaksın," dedi sakince. "Günde bir tartışma benim sınırim. Derhal Camwell'e dönüp babanla buluşmamızı öneriyorum. Belli ki o da seninle tanışmak istiyor. Buraya bu kadar çabuk gelmek için özel bir uçak tuttuğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Darci, kabine yaslanıp yeni saatine .

"Hadi o zaman, yemeğinin kalanını ye de gidelim." "Aç değilim," dedi.

"Seni doktora götüreyim mi?"

Kadın ona ters ters baktı, şaka girişimine gülmedi.

"Hemen orada seninle olacağım," dedi.

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Muhtemelen ona Kentucky'li bir köylü olduğumu ve aklımla insanları dondurduğumu söyleyeceksiniz. Muhtemelen ona okuyabildiğimi öğrenince şaşırdığını söyleyeceksin, çok daha az-"

"Devam et ve bana istediğın hakareti söyle, ama beni bir tartışmanın içine çekmeyeceksin. İşin bittiyse gidelim. Eminim baban çok iyi bir adamdır ve seninle tanışmak istiyordur."

"Ne tür bir adam on altı yaşındaki bir hamile bırakıp sonra da terk eder?"

"Dur tahmin edeyim: Thelma Teyze mi söyledi bunu?"

"Aslında tüm Putnam bunu söyledi."

"Arkasında hamile bir kız bıraktığı kendisine hiç söylenmemiş bir adama ne dersiniz? Adam arabasına benzin koymak için durmuş ve pembe tulumlu.... "muhteşem bir kadın"-kelimenin altını çizdi- "varmış. Aklıma Cool Hand Luke filmi geliyor, orada güzel vücutlu kız arabasını yıkıyor ve tüm mahkumları çıldırtıyordu- Her neyse, o filmi izledin mi?"

Darci sessizce başını salladı. "Annem de böyle yapardı. Bir erkeğin dikkatini çekmek için her şeyi yapardı. Hayatta önemli olan tek şeyin erkeklerin ilgisi olduğunu söyler."

"Ama bunun doğru olmadığını , değil mi?"

Darci ona bakarak bir an düşündü. "Hayır, bunu bildiğimden emin değilim. Ve daha ne kadar benimle babam olduğunu düşünüyormuşsun gibi konuşacaksın?"

Bunun üzerine Adam vazgeçtiğini belirtmek için ellerini havaya kaldırdı, hesabı aldı, kadının kabinden çıkmasını bekledi ve çıkarken ödedi.

Camwell'e geri dönerken Darci'nin gerginliğini hissedebiliyordu ve onu rahatlatmak istiyordu. "Kendi kendini ikna edemiyor olman çok kötü," dedi gülümseyerek. "Bugün Susan'ın evinden ayrıldıktan sonra bana yaptığın gibi kendini sakinleştirebilirdin." Ona ne yaptığını bildiğini söylemekten kendini alamadı.

"Öyle," dedi, pek ilgilenmeden. "İyi görünüyor muyum?"

"Darci, çok güzelsin!" Adam'ın sözleri o kadar içtendi ki biraz utandı.

"Güzel. Sanırım," dedi Darci fazla enerjik olmadan. "Eğer güzel kadınlardan hoşlanıyorsa. Buluşmamızın nasıl olacağını düşünüyorsun?"

"Sanırım ilk başta temkinli olacak," dedi Adam, onu hayal ettiği şeye hazırlamaya çalışarak. "İkiniz de birbirinizi tanımıyorsunuz. Geceyi internette geçirdiğimde, yaptığımı düşündüğünüzün aksine, Taylor Raeburne hakkında bir şeyler okuyordum. Kişisel olarak hakkında çok az şey var. Bir üniversitede profesör ve-"

"İşte orada! Mann's Genç Bayanlar Gelişim Koleji'nden mezun olan bir kız hakkında ne düşünecek?"

"Bana dürüstçe mi soruyorsun?"

Darci ona inanamayarak baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece şunu söylemek istiyorum, eğer o okuldan mezun olan diğer genç hanımlar sizin yarısı kadar iyi eğitim almışlarsa, o okulun ülkedeki ilk beş okul arasında olabileceğini söyleyebilirim."

"Oh," dedi ama hala enerjisi yoktu. "Ama o bunu bilmiyor, değil mi?"

"Seninle ilk tanıştığımda ben de öyle düşünmüştüm. En azından şimdi düzgün kıyafetler giyiyorsun ve artık o aç-bilaç bakışın yok." Bunu söylediği anda, keşke söylemeseydim diye hayıflandı.

"Benim hakkımda böyle mi düşündün? Eminim o medyum arkadaşın 'O aradığın kız' dediğinde üzölmüşsündür. Bahse girerim, 'O açlıktan ölen kız olmaz!' dedin. Oh, hayır! Neden Yale'den diploması olan uzun boylu, muhteşem bir kıza sahip olamıyorum?"

Kadının söyledikleri Adam'ın düşündüklerine o kadar yakındı ki, kanın kulaklarının ucuna kadar süzöldüğünü hissedebiliyordu.

"Sen yaptın!" Darci nefesinin altından konuştu. "Tam olarak böyle düşündün. Adam Montgomery, sen bu dünyada yaşamış en büyük züppesin. Zengin doğduğun için zengin olduğunu sanıyorsun-"

"Sence bu o mu?" Adam sordu.

Darci Adam'a söylenmekle o kadar meşguldü ki Camwell'e vardıklarını ve Grove'un otoparkına girdiklerini fark etmemişti. Ön pencereden dışarı bakan Darci, koyu kırmızı yapraklarla süslü bir ağacın altında duran bir adam gördü. Adam onlara arkasını döndüğü için yüzünü göremiyordu ama mükemmel lacivert yün pardösüsü içindeki bu adamı daha önce handa görmediğini biliyordu.

Ellerini yüzüne kapatan Darci başını Adam'ın kucağına bıraktı. "Bunu yapamam," dedi. "Bunu yapamam. Benden hoşlanmayacak. Ona ne diyeceğim? Onun kızı olduğuma dair kanıt isteyecektir. O düşünecek-"

Kız başını kucağına ilk koyduğunda, Adam içinden öyle bir elektrik akımı geçtiğini hissetmişti ki, hemen onu yakalamak, yukarı çekmek ve ...şey, diye düşündü, muhtemelen araba koltuğunda ırzına geçmek istemişti. Ama bir an ellerini kaldırıp kendini ona dokunmamaya zorladıktan sonra, onun sözlerini duymaya başladı.

Elini kızın başına, yumuşak, ipeksi saçlarına koydu ve kendini sakinleştirmek için birkaç kez nefes verdikten sonra saçlarını okşadı. "Hadi, cesur ol. Seni korumak için orada olacağımı söylemiştim."

Darci'nin başı o kadar hızlı kalktı ki neredeyse çenesine çarpacaktı. Yüzü onunkiyle aynı hizadaydı, dudakları onunkine yakındı. "Bana söz verir misin?"

"Elbette," dedi ama sesi kısık çıkmıştı.

"Yemin et." Adamın deri ceketinin yanlarından tutup çekti ve yüzünü kendi yüzüne daha da yaklaştırdı.

Nefesi o kadar güzel kokuyordu ki, Adam'ın bir an için başı döndü. "Yemin et!" dedi kadın. "Yemin et.... Neyi kutsal sayıyorsun?" "Şu anda akıl sağlığım."

"Şimdi aptalca şakalar yapmayın. Bu çok önemli."

"Kız kardeşimin hayatı üzerine yemin ederim ki seni terk etmeyeceğim."

Bu ifade nefesinin altından küfretmesine neden oldu, çünkü istemediği bir şeyi açığa vurmuştu. Belki de hatasını fark etmeyecekti.

Ama Darci'nin gözleri, bembeyaz görene kadar büyüdü. "İnternette tek çocuk olduğun yazıyordu, peki kız kardeşin kim?"

"O-" Adam Darci'nin başının etrafına baktı. "Oteldekiler ona ne tür bir araba kullandığını söylemiş olmalı, çünkü baban bu tarafa geliyor."

"Hayır!" Darci yarı ciyakladı ve arabanın diğer tarafına gitmek için ondan uzaklaştığında Adam neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Babası hakkındaki endişesi, kız kardeşi hakkında soru sormayı bırakmasına neden olmuştu. Adam bir an için gözlerini kapadı ve dengesini yeniden kazanmaya çalıştı.

Darci'den ses gelmeyince, yolcu koltuğunda oturan ona baktı. Yüzü bir lokum kadar beyazdı. Yine bayılmayacak, değil mi? diye düşündü ve aynı zamanda bu iki yabancı arasında arabuluculuk yapmak için ne kadar zaman harcamak zorunda kalacağını merak etti. Tek yapmak istediği elindeki sorun üzerinde çalışmaktı ama şimdi bir aile danışmanı olmak zorundaydı. Gerçek şu ki, Taylor denen bu adamın Darci'ye bir iki günlüğüne bakabileceğini ve böylece o tünellere geri dönebileceğini umuyordu. Kendi başına bir harita yapabilirdi. Tek başına, o-

Darci'nin arabanın kapısını açtığını duyunca düşüncelerini bir kenara bırakıp ona baktı. Daha önce hiç görmediği bir bakışla, yavaşça onlara doğru yürüyen adama bakıyordu. Adam, adamın kesinlikle Darci'ye benzediğini düşündü. Babalığı kanıtlamak için DNA testine gerek yoktu.

Darci arabadan inmeye başladı.

"Bir dakika bekle, ben de seninle geleyim," dedi Adam. "Ben- Lanet olsun!" Emniyet kemerinin kilidi sıkışmıştı ve Adam kırmızı düğmeye olabildiğince sert basmasına rağmen düğme açılmıyordu. Ama bir süre sonra düğmeye basmayı bıraktı ve pencereden dışarı, olan bitene baktı.

Transa geçmiş gibi görünen Darci arabadan inmiş, kapıyı açık bırakmış ve yavaşça adama doğru yürümeye başlamıştı, adam da ona doğru yürüyordu. Adamın gözleri kendisine doğru gelen genç kadına odaklanmıştı ve birbirlerine yaklaştıkça daha hızlı yürümeye başladılar. Birbirlerinden otuz adım uzaklaştıklarında koşmaya başlamışlardı.

Adam'ın park yerinin yanına bir araba yanaşmış, yarım düzine insan kolları alışveriş torbalarıyla dolu olarak arabadan inmişti ama Darci ile adamın birbirlerine doğru yürüdüklerini görünce onlar da durup izlemeye koyuldular.

Adam, birbirine bu kadar benzeyen bu iki insanın kollarını açmış birbirlerine doğru koşmalarının görülmeye değer bir manzara olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Darci adamdan yaklaşık bir metre uzaktayken yerden sıçradı.

Adam bir an nefesini tuttu; sonra emniyet kemerini sertçe salladı ve kemer çözüldü. Hızlı bir hareketle arabadan dışarı çıktı, eğer bu adam onu yakalayamazsa Darci'yi kurtarmak için koşmaya hazırды.

Ama endişelenmesine gerek yoktu, çünkü adam onu kendine doğru çekti ve kollarıyla sardı. Darci'nin bacakları adamın beline dolandı ve başı adamın omzuna gömüldü, tam bir teslimiyet içinde kendini adama doğru kıvırdı.

Ve aşk, diye düşünmeden edemedi Adam onları izlerken ve içinden bembeyaz bir duygu geçti. Bu duygu öfke gibi bir şeydi, hayır... aslında daha çok hiddet gibiydi. Ama aynı zamanda....

Düşünceleri, yanındaki arabanın yanında duran insanlar tarafından bölündü. Alkışlıyorlardı! Kadınlardan biri gözlerindeki yaşları siliyordu; genç bir çocuk parmaklarını ağzına götürüp yüksek sesle ıslık çaldı, sonra biraz daha alkışladı.

Adam oldukça sinirlenmişti. İçinden turistlere bunun birbirlerini hiç bir baba ve kızın özel bir buluşması olduğunu ve bu nedenle-

Ama Adam bunların hiçbirini söylemedi. Aslında, ne kadar "romantik" olduğunu anlatmalarına rağmen insanlara hiçbir şey söylemedi.

az önce gördükleri şeydi. Adam arabasının kapısını kapatıp kilitledikten sonra yolcu tarafındaki kapıya gitti, kapıyı kapatıp kilitledi. Olabildiğince geciktiğini düşündüğünde döndü ve şimdi birbirlerine yakın duran baba kıza doğru yavaşça yürümeye başladı; Taylor Raeburne'ün kolu Darci'nin omuzlarında, kızı da onun belindeydi.

Adam yaklaştığında Taylor Raeburne'ün boyunun sadece bir metre altı, belki de yedi santim olduğunu gördü. Fotoğraftan Darci'nin annesi oldukça uzun görünüyordu, bu yüzden Darci'nin neden bu kadar kısa olduğunu merak etmişti. O zamanlar bunun yetersiz beslenmeden kaynaklandığını düşünmüştü. Ama şimdi bunun kalıtsal olduğunu görüyordu. Aslında, onlara birlikte baktığında, bu ikisinden daha çok birbirine benzeyen bir ebeveyn ve çocuk gördüğünü sanmıyordu.

"Sen Montgomery misin?" Raeburne, Adam'ı gördüğünde sordu.

Adam adamın gözlerinin içine baktığında, Taylor Raeburne'ü kısa boylu olarak adlandırıp da bunu anlatacak kadar yaşayan pek fazla insan olmadığını biliyordu. Adam'a eski bir gladyatörü hatırlattı: küçük ama güçlü. Bu adamın, nerede olursa olsun insanların onu fark etmesini sağlayacak bir havası vardı.

"Evet," dedi Adam, Darci adama bu kadar sıkı sarılmışken ona bakmamaya çalışarak. "Kim olduğunuzu sormaya gerek yok."

Bunun üzerine Raeburne, Adam'ın konuştuğu dili anlamamış gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Ona aldırmayın," dedi Darci. "Her zaman şaka yapmaya çalışır ve başarısız olur. Sadece senin benim babam olduğunu görebildiğini söylemek istedi." Darci adama öyle sevgi dolu bir bakış attı ki, Adam'ın içinden yine o his geçti, bu sefer o kadar sertti ki bir an için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Peki bu cadıları temizlemek için çalışmaya nereden başlayacağız?" Taylor sordu.

Adam tanıdık bir bölgede olmaktan memnun bir şekilde adama baktı. "Düşündüm ki belki sen ve Darci birlikte biraz zaman geçirebilir ve ben biraz ...şey, haritalama yaparken birbirinizi tanıyabilirsiniz."

"Tünellerden mi?" Darci kolunu babasının belinden çekerek tersledi. "Bensiz gidemezsin!"

"Sensiz çok daha iyisini yaparım!" Adam tersledi. "Geçen sefer ne yaptığına bir bak!"

"Sana hançerini getirdim, yaptığım buydu. Ona ulaşamadın ama alarmı çalıştırdım ve bu da sana uzanıp onu alman için zaman kazandırdı. O bıçağı bulmanın bize bir faydası olmadı."

"Sanki bunu sen planlamışsın gibi davranıyorsun," diye karşılık verdi Adam ona. "Sanki-"

"Siz ikiniz sevgili , değil mi?" Taylor ikisinin sözünü keserek sordu.

"Onunla mı?" Darci neredeyse alay edercesine konuştu. "Hayır, kendini Renee'ye saklıyor."

"Çok komik." Adam Taylor'a baktı. "Renee benim köpeğim."

Taylor Raeburne gülümsemedi. "Sevgili olmamanız iyi bir şey çünkü eminim biliyorsunuzdur, kızımın aynayı okuyabilmesi için bakire kalması gerekiyor."

Taylor bunu söylediğinde Adam, Darci'nin ona baktığını hissedebiliyordu. Beni bu yüzden işe aldın! Kafasının içinde çılgılık attı. Beni işe aldın çünkü ben bir

...a.... Zihninde bile o kelimeyi söyleyemiyordu.

"Darci, ben-" Adam dönüp ona baktı. "Ah! Acıdı!" dedi kafasına keskin bir acı saplandığında. Buz kıracağı gibi bir acı bir şakağından girip beynine doğru ilerledi ve diğer şakağından çıktı. "Kes şunu," diye fısıldadı ellerini başının iki yanına koyarak.

Bütün bunlar olurken Taylor sessizce durup olanları izlemişti ama şimdi ne olup bittiğini anlamıyordu. Kızının ince omuzlarından tutarak onunla Adam'ın arasına girdi. "Darci," dedi ama kızın yüzündeki ifade değişmedi. Gözleri iriydi, gözbebekleri büyümüştü ve görmüyorlardı. "Darci!" diye emretti, sonra da omuzlarını sarstı. "Kes şunu! Kes şunu yoksa onu öldüreceksin!"

Darci bir anda büyüünden kurtuldu, kim olduğunu bilmiyormuş gibi babasına baktı; sonra arkasında Adamı gördü. Adam çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş, avuç içlerini şakaklarına bastırmıştı. Sağ burun deliğinden bir damla kan geliyordu.

"Bunu ben mi yaptım?" diye fısıldadı, babasının güçlü kollarına tutunarak, çünkü bir şeye tutunmazsa düşecekti. Tüm vücudu zayıf düşmüş, tükenmişti. İçinde daha fazla enerji kalmamıştı.

"Evet," dedi Taylor, dikkatle ona bakarak ve yüzündeki kanın nasıl çekildiğini . "Bunu yapabileceğini bilmiyordun, değil mi?"

Tekrar ona baktı. "İnsanları zihnimle öldürebileceğimi mi?" diye sordu, çünkü Adam'ı öfkesiyle patlatmaya devam etseydi, kafasını patlatabileceğini hissetti. Sesi ancak fısıltı halindeydi. "Hayır. Bunu yapabileceğimi bilmiyordum. Bunu bilmek istemiyorum. İstemiyorum

bir ucube olmak. Bir ...a.... bile olmak istemiyorum." Gözleri yaşlarla doldu ve onu boğdu.

Taylor onu kendine çekti ve yüzünü omzuna sakladı. "İyi misin?" diye sordu Adam'a.

Adam bir elini yere koymak için eğilmişti, diğer elini de kanayan burnuna bastırmıştı ama Taylor'a başıyla iyi olduğunu işaret etti.

"En çok istediğim şey bir yerlere gidip konuşmak ama zamanımız olduğunu sanmıyorum," dedi Taylor. "Bu gece otuzuncu gün."

Hem Darci hem de Adam soru sorarcasına ona baktılar.

"Lütfen bana bunun ne anlama geldiğini bildiğinizi söyleyin," dedi

Taylor. Darci öfkeyle, "Bana hiçbir şey söylemiyor," dedi.

"Ve bana daha da azını söylüyor," dedi Adam boğuk bir sesle, hala ayakta duramıyordu

Yukarı.

Taylor birinden diğerine bakarak yavaşça, "Bundan emin değilim," dedi, "Ama tahminimce ikiniz de anlatacak pek bir şey bilmiyorsunuz." Adam'a baktı. "Kızıma söyledin mi?" -Taylor duraklamak zorunda kaldı, çünkü bu sözler boğazında bir düğümlenmeye neden oldu- "bunu neden yapıyorsun? Kaçırılma olayını ona anlattın mı?"

Adam yavaşça ayağa kalkarak, "Hayır," dedi. Henüz Darci'ye bakmamıştı. Bir yanı onu korumak istiyordu ama bir yanı da ondan kaçmak istiyordu. Gerçekten de zihniyle bir insanı öldürebilir miydi? Ama daha da kötüsü, gücünü ona karşı kullanmıştı.

"Ya sen?" Taylor, Darci'nin gözlerinin içine bakabilmek için onu kol mesafesinde duracak şekilde hareket ettirerek sordu. "Neler yapabileceğin hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey bildiğimi sanmıyorum," dedi, Adam'a da bakmadan. Adam'ın öfkesini hissedebiliyordu ama daha da kötüsü, ondan korktuğunu da hissedebiliyordu.

Taylor bir an için geri çekildi ve ikisine baktı. "İyi kalpler," diye mırıldandı. "Siz ikinizin iyi kalpleri var ama pek gerçekleri yok." İçini çekti, sonra daha yüksek sesle, "Pekâlâ, size açıklayayım: Aradığınız şeyi elde etmek için yarın otuz bire kadar vaktimiz var." Adam'a bakıyordu. "En çok istediğin şey ayna mı yoksa okuyucu mu?"

"O bir söylenti. Kimse onun varlığından emin değil," dedi Adam, gözlerini kocaman açarak. "Oh, o var, , ve- Bana göğsünü göster. Göğsünü görmek istiyorum.

olduğunu iddia ettiğin kişisin."

"Bunu nereden biliyorsun?" Adam sordu.

"Benim için çalışan bir kadın var, Bayan Wilson. Bu kadın herhangi bir kişi hakkında sizin ya da benim ehliyetimizi okumamızdan daha kısa bir sürede her şeyi öğrenebilir. Buraya Virginia'dan arabayla geldim ve buraya gelip faks makinemi fişe taktığımda kadın çoktan bir sürü şey öğrenmişti." Adam'a sertçe baktı. "Senin hakkında epeyce şey yazıldı. Eğer söylediğin gibi bir adamsan tabii."

Adam bunu düşünmek için bir an durdu. Tam şu anda kim olduğunu ve neyin peşinde olduğunu bu adama, bu yabancıya açıklayıp açıklamayacağına karar vermesi gerekiyordu. Ama Darci'nin bunun bir parçası olduğunu görmüştü ve sadece görünüşünden bile bu adamın Darci'nin bir parçası olduğunu anlayabiliyordu.

Ve adam aynayı biliyordu. Ve "okuyucu" hakkında.

"Misafirhaneye gidelim mi?" Adam sordu. "Sanırım bir gün için halkın ilgisini yeterince çektik."

"Evet," dedi Taylor, "özel bir yere gidelim."

Adam Darci'nin yanından geçerken Darci fısıldadı: "Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim."

Ama Adam onu affetmeye hazır değildi.

Sonsuza dek

14

Misafirhaneye girdiklerinde Adam kazağını başına geçirdi, sonra gömleğinin düğmelerini açtı. Göğsünün sol tarafında, tam kalbinin üzerinde bir yara izi vardı. Hayır, Darci, diye düşündü oraya bakarken. Bu sadece bir yara izi değil, bir damgaydı. Belli ki eski bir yara izi olduğu için yıllar içinde deforme olmuştu ama yine de başlangıçta bir şekil olduğunu görebiliyordu. Ama şekli tanımlayamıyordu.

Şu anda Adam'ın ona hâlâ çok kızgın olduğunu ve onu yanında istemediğini hissedebiliyordu, bu yüzden yara izine daha yakından bakmak için öne çıkmadı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Taylor, Adam'a dokunmadan ama eski yara izine dikkatle bakarak sordu.

"Bir kule," dedi Adam. "Tarot destesinden. Ölümün kartı."

"Evet. Bu onun kişisel sembolü. Seni bununla damgaladığına göre senden çok nefret ediyor olmalı," dedi Taylor ve ardından Adam'a kuşkuyla baktı. "Ama sen hâlâ yaşıyorsun. Sana bunu yaptığında kaç yaşındaydın?"

"Üç," dedi Adam gömleğinin düğmelerini iliklerken. "Ve bana ne olduğunu sormanın bir faydası yok çünkü hatırlamıyorum. Ve siz sormadan söyleyeyim, birkaç kez hipnotize edildim - ya da insanlar beni hipnotize etmeye çalıştı - ama yine de ne olduğunu hatırlamıyorum."

"Eğer o anıyı beyninden silemeseydi, pek bir değeri olmazdı, değil mi?"

"Kız! Kız! O!" Darci söyledi. "Kim bu kız?!"

Taylor Darci'nin sorusu karşısında şok olmuş görünüyordu. "Otel personeli ikinizin beş gecedir burada olduğunuzu söyledi. Birbirinizle hiç konuştunuz mu?"

"Konuşmayı hiç bırakmıyor," dedi Adam ama Darci'ye bakmadı. "Ama çoğunlukla Putnam hakkında konuşuyor - erkek, çocuk, kasaba."

"Ve benim Gerçek İkna'm," diye karşılık verdi Darci. Adam için üzülme istiyordu, daha üç ona yapılanlar için, ama şu anda ona o kadar kızgındı ki, onun için hiçbir şey hissedemiyordu.

Taylor birinden diğetine, sonra tekrar diğetine bakıyordu. "Sanırım ikinizin de neler olup bittiğine dair bir fikri yok. Görünüşe göre bildiğiniz azıcık şeyi de kendinize saklamış ve paylaşmamışsınız. Sanırım aranızdaki bağlantıyı bile bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Eğer kafamın içinde bir şeyler bağırdığını kastediyorsan, evet, bunu dün gece ." Adam'ın sesi kendi kendine bile somurtkan küçük bir çocuk gibi çıkıyordu.

Taylor ceketinin cebinden bir kalem çıkarırken, "Darci, sevgilim, sol elini bana uzat," dedi. "Yedi ben. Bana elinde yedi ben olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet, ben de o kadar saydım. Onun hiç saydığını sanmıyorum."

Kızının elini tutan Taylor, avucunu parmaklarıyla hafifçe ovuşturdu. "Kendi çocuğum olacağını hiç düşünmemiştim," dedi yumuşak bir sesle. "Annenle tanıştıktan yaklaşık iki yıl sonra bir trafik kazası geçirdim. Her erkek gibi ben de bir aileye sahip olmak için dünya kadar zamanım olduğunu sanıyordum, ama o kazada yaralandım, korkunç bir şekilde değil, ama bir şeylerin zarar görmesine yetecek kadar ve iki kez evlenmiş olmama rağmen hiç çocuğum olmadı. Bir eşim bu yüzden beni terk etti. Ama sonra bu sabah o telefon geldi ve...." Gözlerinin içine baktığında ona sevgisini gönderdi.

Hâlâ kızının elini tutan Taylor, Adam'a baktı. "Kızım güçlü kadınlardan oluşan uzun bir soydan geliyor. Kadın atalarım ve yapabildikleri hakkında yazdım ama bu harika kadınlardan daha fazla olmayacağını düşündüm. Soyu durdurduğumu sanmışım. İnsanların mutluluğunu ya da mutsuzluğunu hissedebildiğini biliyor muydunuz? Şu anda onun hakkında ne hissettiğinizi hissedebilir."

Darci elini onun avuçlarından çekti. "Bundan hoşlanmıyorum. Garip, tuhaf biri olmak istemiyorum-"

"O zaman insanları öldürmeye çalışma!" Adam ona çıkıştı ama Darci'nin gözlerinde biriken yaşları görünce öfkesi geçti. "Oh, kahretsin," dedi.

"Küfür etme," dedi hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayarak.

Adam ona doğru bir adım attı, kolları açtı, onu rahatlatmaya hazırды ama Taylor aralarına girdi. "Henüz değil," dedi. "İki gün daha, sonra onu seninle evlendireceğim ama henüz değil."

"Koridor mu?" Darci kaşlarını kaldırarak, "Koridor mu?" dedi.

"O başka biriyle nişanlı," dedi Adam, "ve ayrıca, o ve ben- yani, biz-"

Taylor, "Bunu görebiliyorum," dedi ve Adam'ın ifadesi karşısında oldukça eğlendiği belliydi. Açıkça kıkırdamamak için kendini zor tuttu. "Evet, ikinizin 'olmadığını' kesinlikle görebiliyorum." Hâlâ gülümseyerek döndü ve Darci'nin sol elini tekrar alıp üzerine çizmeye başladı. Darci'nin avucundaki benleri birleştiriyordu.

"Ducky Doodle," dedi Adam yumuşak bir sesle ve Darci'nin gülümsemesine neden oldu.

Taylor soru sorarcasına ona baktığında, "Bazen şakaları o kadar da aptalca olmuyor," dedi ve ardından şaşkınlıkla bir "Oh!" çekti.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Taylor. "Dokuz ben var, yedi değil. Diğer ikisi bileğinin daha aşağısında. Gördün mü?"

Beni yakalasan iyi edersin, dedi Darci avucuna bakarken zihninden Adam'a, çünkü dizleri bir kez daha onu terk ediyordu. Avucunda, Adam'ın göğsüne damgalanmış olan şeklin, kulenin aynısı vardı.

Taylor'ı kenara iten Adam, Darci'yi kollarına aldı ve kanepeye yatırdı. "Ona biraz su getir," diye emretti yaşlı adama ve kendisini Darci ile babasının arasına koymanın ne kadar iyi hissettirdiğinden utandı. "Bir bardakta. Buzlu olsun."

Taylor elinde bir bardak suyla döndüğünde, "Sadece aç olmadığına emin misin? Çok zayıf. Onu hiç beslediniz mi?"

Gerilimi düşürmek için gereken şey buydu. Adam kanepede yatan Darci'ye baktı, bir kez daha bayılmak üzereydi ve gülmeye başladı. Ve onun kahkahası Darci'ninkini başlattı. Adam kanepenin bir ucuna çökerken, Darci kendini oturur pozisyona çekti ve daha sert gülmeye başladı. Ve güldükçe gülmeye devam ettiler, ta ki birbirlerine uzanıp kısa süre sonra birbirlerinin kollarına yığılana kadar.

Taylor orada durup spekülasyonlar içinde onları izledi; bir süre sonra da misafirhanede dolaşmaya başladı. Her ikisinin de giysilerinin tek bir dolapta asılı olduğunu ve belli ki aynı odada birlikte uyuduklarını görünce telefonu aldı, resepsiyonu aradı ve bavullarını yeniden paketlemelerini ve çantalarını Kardinal Evi'ne taşımalarını söyledi. Taylor'ın sesi ve otoriter havasıyla telefona cevap veren genç adam, yeniden paketleme ve taşımanın otelin normal bir hizmeti olmadığını söylemedi. Genç adamın tek söylediği, "Evet efendim. Halledilmesini sağlayacağım."

Otuz dakika sonra Taylor kapıyı açtı ve Grove'daki tüm çalışanlar gibi görünen misafirleri içeri aldı.

Ev. Her bir kişi bir bavul, bir karton kutu ya da garip şekilli bir çanta taşıyordu.

Adam geçit törenini izlerken, "Bu da ne-" diye söze başladı.

Taylor sert bir ifadeyle Adam'a bakarak, "Burada, bu evde kalmaya karar verdim," dedi. "Personele bahşış verilmesi gerekecek ve eminim siz bunu benden daha iyi karşılayabilirsiniz."

Adam konuşmaya başladı ama onun yerine cüzdanını aŗtı ve garsonlara birkaç banknot uzattı. "Baba gibi, kız gibi," dedi nefesinin altından. Personel gülümseyerek ayrıldı. "Bunun ne hakkında olduğunu bana söylemek ister misin?" Adam Taylor'a dönerken sordu.

Taylor kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Plan yapmak için fazla zamanım yoktu, bu yüzden ihtiyacımız olacağını düşündüğüm her şeyi getirdim. Bu gece aynayı almaya  alışmalız. Yarın ayın otuz biri, yani-"

"Hallowe'en," dedi Darci. Kanepenin bir ucunda o, diğer ucunda Adam oturuyordu. Randevuya hiç dikkat etmediğini fark etti.

"Evet, aynen öyle," dedi Taylor. "Yarına kadar beklersek çok geç olacak, gücünü bu geceden sonra da korursa gücü ikiye katlanacak. Ritüelde çocukları kullanacak," dedi usulca. "Ama aynayı nerede sakladığını bilmiyorum. O-"

"Patron mu?" Darci babasının az önce söylediklerini düşünmemeye çalışarak sordu. "Ona böyle dendiğini duymuştuk."

"Peki bu ne zamandı?" Taylor sordu, sonra elini kaldırdı. "Hayır, bana söyleme. Zaman yok. Bu gece bizi beklemeyecektir. Eminim Darci'yi aynada g rmuşt r, o yüzden-"

"Ben mi?" Darci sordu. "Neden ben?"

Adam daha konuşamadan Taylor, "Okuyabilirsin," dedi.

"Ah, evet, unutmuşum," dedi Darci acı acı. "İşe alındım çünkü ben bir ... a.... Durun bir dakika! Eğer bu cadı aynadan okunuyorsa, o zaman bu asla ... olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Bu beni şaşırtıyor," dedi Taylor usulca. "Kendini aynaya rahibe mi yaptı? Yoksa sadece bir bakirenin okuyabileceği bir efsane mi?"

"Bu hiç mantıklı değil. Nostradamus kesinlikle bakire değildi. Birkaç karısı ve çocuğu vardı," dedi Darci. " yleyse okuyucu neden iffetli olmak zorunda?" Yutkund , Adam'la seks hakkında konuştuğu onca zamanı çok iyi hatırlıyordu. Oysa Adam onun hiçbir şey bilmediğini başından beri biliyordu. Ona nasıl da gülüyor olmalıydı!

"Ama belki de ayna onun için yapılmıştır," dedi Adam yumuşak bir sesle ve bunu söyleme şekli Darcı'nın sertçe ona dönmesine neden oldu.

"Başka ne saklıyorsun?" diye sordu. "İğrenç yara izleri ve bir insanın en mahrem sırlarını bilmek dışında?"

Adam derin bir nefes aldı. "Aynayı okuyan kişinin kız kardeşim olma ihtimali var," dedi. "Annem kaybolduğunda hamileydi. Annemle babamın kaybolduğu uçakta üç kişinin olduğu ve bunlardan birinin hâlâ hayatta olduğu söylendi. Kız kardeşim şu anda otuz iki yaşında olmalı."

Bu açıklama karşısında Darcı'nın tek yapabildiği Adam'a bakmak oldu. Aynayı bulma konusunda bu kadar ısrarcı olmasına şaşmamalıydı. Eğer aynayı bulursa, belki kız kardeşini de bulacaktı. Belki de hayatı boyunca esir tutulmuş bir kadını bulacaktı.

"Ah," dedi Taylor. "Bu işleri daha da zorunlu hale getiriyor." Darcı'den Adam'a bakıyor ve onların birbirlerine nasıl baktıklarını görüyordu. Taylor'ın zihni hızla hareket ediyordu. Atalarından dolayı, hayatını dünyada olup biten bazı çirkinlikleri incelemeye adanmıştı. İki kez cadı meclislerine sızmayı ve onları çökertmeyi başarmıştı. Ama her seferinde gördüğü şeyler onu hasta etmişti.

Adam Montgomery bu sabah erkenden aradığında, Taylor bir kızı olduğunu öğrenmenin sevincini yaşamak için kendine zaman tanımamıştı - hatırladığı süre boyunca ailesinde olan güce sahip olan bir kızı. Bunun yerine, çılgınca bir faaliyetin içine dalmıştı. Camwell'le ilgili dava dosyalarını - kutular dolusu- eline almış, bir yandan da uzun süredir yardımcısı olan Bayan Wilson'a bir şeyler yazdırıyordu.

Ayna hakkındaki söylentiye hatırlayan oydu. Taylor aynayı yıllar önce, kız kardeşi tarikata katılmış olan bir öğrencisinden duymuştu. Kız, kardeşinin cadılar meclisine katılmasını sağlamak için aptalca bir girişimde bulunarak ona aynadan söz etmişti. "Dünyayı fethetmemizi sağlayacak," demişti kız kardeşi. "O şeyde geçmişi ve geleceği görebilen yaşlı bir bakire var -bakire olmak zorunda-."

Bu birkaç cümle Taylor'a söylenmişti ve o da kızın ne demek istediğini anlamak için olabildiğince çok zaman harcamıştı ama pek bir şey öğrenememişti.

Bayan Wilson onu arayıp Adam Montgomery hakkında öğrendiklerini ve çocukken başına gelenleri anlattığında Camwell'e doğru yola çıkmıştı.

Bayan Wilson, "Ve işte ilginç bir gerçek: Bu adamın annesi kaybolduğunda hamileymiş," dedi. Taylor'ın ikiyle ikiyi bir araya getirmesi birkaç dakika almıştı. "Yaşlı bakire kız," demişti kız. "Çocuğu şimdi kaç yaşında olabilir?" Taylor telefonun hoparlöründen konuştu. Bayan Wilson bu soruya hazırlıklıydı; uzun yıllar birlikte çalışmışlardı. "Çocuk şu anda otuz iki yaşında olmalı."

Taylor'ın kendini sakinleştirmek için birkaç dakika ayırması gerekmişti. Dünyadaki kötülük hakkında ne kadar çok şey duyarsa duysun, daha fazlasını duyduğunda asla tam olarak hazır olamıyordu. Kız tutsak olarak mı yetiştirilmişti? Sihirli bir aynayı okuyabilsin diye mi yetiştirilmişti?

Taylor Camwell'e ulaştığında elinde birkaç parça bilgi vardı ama bunların nasıl bir araya geldiğinden emin değildi. İşkence altındayken bu bilgileri açıklamazdı ama bir vakada sözde büyücülük ihtimali olduğunda FBI tarafından sık sık kendisine danışılırdı. Bu bağlantı sayesinde Bayan Wilson, doktorların yıllar önce ormanda dolaşırken buldukları küçük bir çocuğun göğsünde gördükleri damganın şeklini öğrenebilmişti. Taylor, FBI'nın -Adem'in vasilerinin onayıyla- doktora yarayı, yara dokusu damgayı örtecek şekilde onarmasını emrettiğini bile biliyordu. Adam'ın vasileri onun yaşadıklarını görsel olarak hatırlamasını istemiyorlardı.

Taylor da yıllar önce ilk genç kadın Camwell yakınlarında kaybolduğunda bu davaya çağırılmıştı. İkinci kadın kaybolduğunda köstebekleri fark eden de oydu.

Ama Taylor ancak bugün arabada giderken Darci'nin elindeki şekil ve Adam'ın çocukken göğsüne konan damga hakkında bir tahminde bulunmuştu - yılların araştırma ve deneyimine dayanan bir tahmindir bu.

Artık Taylor istediğinden fazlasını biliyordu. Bu "patron", doğmamış bir bebeği kaçıran ve onu otuz iki yıl boyunca elinde tutan bu kötü kadın, şimdi Taylor'ın güzel -ve çok değerli- kızının peşindeydi.

Taylor, Adam Montgomery'nin başından geçenlerin kısaltılmış bir versiyonunu duymuştu ama Adam kendisini bekleyen şeylere gerçekten hazırlıklı mıydı?

Adam bulabileceği şeye hazır mıydı? Masumiyetin kişileşmiş hali gibi görünen Darci, görebileceklerine hazır mıydı?

Taylor'ın bir yanı onlarla konuşarak zaman geçirmek, bu iki masumu uyarmak istiyordu. Adam'la o genç kadın hakkında konuşmak istiyordu.

hayatı boyunca esir tutulmuştu. Kurtarılmaya değer miydi?

Ama Taylor'ın felsefe dersi verecek ya da hayatı boyunca bu kötü insanlarla savaşırken gördüğü dehşeti anlatacak zamanı yoktu. Ve alınganlık yapacak zamanı da yoktu. Eğer bunu , şimdi yapmaları gerekiyordu. Eğer denemezlerse ya da deneyip başarısız olurlarsa, yarın bir başka kişi ya da kişiler daha öldürülecekti.

Taylor derin bir nefes aldı. "Önce Darci aynanın nerede olduğunu bulmalı; sonra oraya gitmeli ve bir şekilde içeri girip o şeyi almaya çalışmalıyız. Her neredeyse çok iyi korunduğundan eminim, o yüzden gece görüş gözlükleri getirdim. Henüz o şeyleri durdurabilecek bir büyü olduğunu sanmıyorum," diye ekledi, çünkü Adam ve Darci ona şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Taylor ayıldı. "Adam, bence aynayı okuyan kız kardeşinse, diğer tarafa dönmüş olabileceği gerçeğine hazırlıklı olmalısın."

"Kötü mü demek istiyorsun?" diye sordu.

"Evet." Taylor Adam'a sertçe bakıyor, düşüncelerini okumaya çalışıyordu ve Adam da sanki aralarında bir şey geçiyormuş gibi aynı sertlikte karşılık veriyordu.

"Bu güzel erkek erkeğe sohbet seansını bölmekten nefret ediyorum," dedi

Darci, "ama 'Darci aynayı bulmak zorunda' dediğin bölüme geri dönebilir miyiz? 'Darci' derken beni mi kastediyorsun? Yoksa aklınızda Darci adında başka biri mi var?"

Adam Taylor'a, Taylor da kızına baktı. "Bir şeyler bulabileceğini bilmiyor musun?"

Adam, "Onunla tanıştığımda, kafasına koyan herkesin onun yaptıklarını inanıyordu," dedi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Darci gözlerini Adam'a dikerek sordu. "Çünkü eğer öyleyse, ben-"

"Ne yapacaksın?" Adam sordu.

"Çocuklar!" Taylor söyledi ama gülümsüyordu. "Darci sevgilim-"

"Bu ses hoşuna gitmiyor mu?" diye sordu, ellerini kavuşturup kalbine doğru tutarken gözleri coşkuyla kapalıydı. "Darci sevgilim."

"Kelimenin t harfiyle başlamaması çok kötü," dedi Adam, bir kez daha o duygu içinden geçerken. "Eğer öyle olsaydı, göbek adın olduğunu söyleyebilirdin. Ve hayır, bir şeyler bulabileceğini bilmiyor. Ne yapabildiğini öğrenmek için bütün bir günümü harcadım ama belli ki doğru soruları sormamışım."

Taylor kızına sevgiyle gülümsedi. "Bence insan bir yeteneğe sahip olduğunda, başkalarının bu olağanüstü yeteneğe sahip olmadığını hayal etmek zordur. Onun neler yapabildiğini biliyorum çünkü hayatımın büyük bir kısmını atalarımı araştırarak ve onların neler yapabildiklerini öğrenerek geçirdim. Ailemizin her nesli -ki bir neslin sadece otuz yıl olabileceği düşünülürse, çok fazla nesil var- Darci'nin yeteneğine sahip bir kız üretti. Ama yetenek düz bir çizgide inmiyordu. Bazen bu yeteneğe sahip olan bir kadının, bu yeteneği miras almayan birden fazla kızı olabiliyordu. Ya da yeteneğe sahip bir kız çocuğu doğurabiliyordu ama çocuk bebekken öldüğü için yetenek bir nesil atlamış gibi görünüyordu.

"Demek istediğim, bazı kadınlar onlara neler yapabileceklerini öğretebilecek bir anne ile , birçoğu Darci gibiydi ve sahip oldukları güç hakkında hiçbir fikirleri olmadan büyüdüler. Ve yeteneğin yoğunluğu bir kadından diğerine farklılık gösteriyordu. Sadece bazı kadınlar Darci'nin size yaptığı gibi düşüncelerini başka bir kişiye yansıtabiliyordu."

Adam kaşlarını çatarak, "Bunu yapabilir, tamam," dedi ve sonra şakağını ovuşturdu.

Sana üzgün olduğumu söyledim! Başka ne istiyorsun? dedi içinden ona.

"Beni affetmen için yalvarmaya ne dersin?" Adam cevap verdi ve Darci onun dizlerinin üzerine çöküp yalvaran bir köpek gibi davrandığı zamandan bahsettiğini anlayarak gülümsedi.

Bu hayatta olmaz, dedi ama gülümsüyordu.

Taylor sandalyesine yaslanıp izlerken, "Anlıyorum," dedi. "Seninle çok açık bir şekilde konuşabiliyor, sadece imgelerle ya da fikirlerle değil, kelimelerle de. Kışkandığımı söylemeliyim. Akrabalarımın konuşabildiği tek bir kişi var. İnsanların bir şeyler hissetmesini ve düşünmesini sağlayabilir ama sadece bir kişiyle kelimelerle konuşabilir ve çoğu bunu yapamaz."

Kendine rağmen Adam bundan memnun oldu. "Bu kadınlardan herhangi biri güçlerini hiç büyük ölçekte iyilik için kullandı mı? Ya da kötülük için? Ve bunca yüzyıl boyunca bunu nasıl bir sır olarak sakladılar?"

"İkisine de evet," dedi Taylor. "Atalarımdan bazıları korkunç yaratıklardı. Bir kadın gücüyle bütün bir kasabayı dehşete düşürdü, ta ki biri çorbasına zehir atana kadar ve bu onun sonu oldu. Ve atalarım tarafından büyük ölçekte bazı olumlu şeyler yapıldığına inanıyorum, ancak bunu kanıtlayamam. Teyzelerimden birinin

Vietnam Savaşı'nın durdurulmasında büyük rol oynadı ama dediğim gibi bunu kanıtlayamam. Diğerleri güçlerini insanları yatıştırmak ve bir şeyleri iyi yönde değiştirmek için kullandılar."

"Darci bunu bana yaptı," dedi Adam yumuşak bir sesle. "Ve şu Putnam denen kasabayı da düzene soktu."

"Sır saklamaya gelince, bu kadının yaşadığı kasabaya göre değişirdi. Bazen komşuları biliyordu; bazen de bilmiyorlardı. Bazen yeteneklerinin sadece bir ya da iki yönü bilinir ve kullanılırdı. Atalarından biri koyun bulmuş. İskoçya'da yaşıyordu ve tek yaptığı kayıp koyunları bulmaktı."

"Bu da bizi tekrar başa döndürüyor," dedi Adam. "Darci'nin bir şeyler bulabileceğini söylemiştin ama ben buna dair bir kanıt görmedim."

"Hayır mı? Seni o bulmadı mı? Siz ikiniz böyle tanışmadınız mı?" Darci gülümsüyordu. Ben buldum. Ben seni buldum. Sen beni bulmadın.

"Beni ilk gece buldu," dedi Adam sessizce. "Karanlıkta, el fenerim bile olmadan kasabayı arıyordum ama o beni buldu."

Taylor ayağa kalkarken, "Evet," dedi. "Benimle gel. Bir şeye bakmanı istiyorum."

Taylor onları kendisine ait olması gereken yatak odasına götürdü ama yatak odasına bakarken orada uyuyup uyumayacağını merak ediyordu. Eğer bu istilayı bu gece yaparlarsa, buraya geri dönemeyeceklerdi. Küçük, siyah bir bavula gelene kadar birkaç bavulu sağa sola savurdu. Onu yatağın ucuna çekti, sonra şifreli kilidin kadrantlarını çevirerek kilidin açılmasını sağladı, sonra da çantanın fermuarını açtı. Yavaşça, sanki içindeki şey çok değerliymiş -ya da belki de dehşet vericiymiş- gibi, küçük kırmızı deri bir kutu çıkardı. Dönerek Darci'ye uzattı.

Ama Darci kutuya dokunmadı. Bunun yerine odadan çıktı, Taylor ve Adam onu takip ederken, aydınlık oturma odasına kadar geri gitti.

"O şeyi sevmedim," dedi Darci, hâlâ geri geri giderek. "İçinde her ne varsa kötü. Putnam'ın ünlü katillerin silahlarından oluşan bir koleksiyonu var ve ben onlara da dokunmayacağım. İçinde her ne varsa o silahlarla aynı şey."

"Hayır," dedi Taylor. "Buradaki çok daha kötü. Bu ona aitti. Ona ait bir şey bulmak yıllarımı aldı ama başardım. Darci, eğer bunu durduracaksak, Adam'ın kız kardeşini bulacaksak, bize yardım etmelisin."

Taylor kırmızı deri kutuyu yavaşça açtı ve Adam nefesini tutarak kendini görmek üzere olduğu şeye hazırladı. Bu şeytani bir tılsım mıydı? Yoksa "sadece" eski ve iğrenç bir şey mi? Bir vücut parçası mı olacaktı?

Ama Taylor kutuyu açtığında, Adam'ın içinde gördüğü tek Çey eski moda bir iğneydi, basit, çocuksu bir Çeydi, altın bir çerçeve içinde güzel bir kızın mineli küçük bir resmi vardı ve etrafı inci taneleriyle çevrilmişti.

"Cadı bu mu?" Adam sordu, çünkü kız kötü biri gibi görünmüyordu. Koyu kahverengi saçları, iri kahverengi gözleri ve küçük, dolgun dudaklı bir ağzı vardı. Fotoğrafta bile gülmeye başlayacakmış gibi görünüyordu. Sonuç olarak, Adam o küçük iğneden daha az şeytani görünen bir nesne görmemişti.

Ama Darci kutuya yaklaşmadı. İğneye bir kez baktıktan sonra gözlerini kaçırdı.

"Bana ne gördüğünü söyle Darci," dedi Taylor yumuşak bir sesle.

"Hiçbir şey görmek istemiyorum," dedi Darci. "Diğer insanların göremediği şeyleri görebilmeyi ya da yapabilmeyi ben istemedim." Sesinde gözyaşları vardı.

Taylor sessiz ve yatıştırıcı bir sesle, "Biliyorum," dedi. Yıllar boyunca pek çok durugörürle çalışmıştı ve iyi olanların hepsi aynı sözleri söylemişti. Kendilerini "en güçlü" ilan edenler, gördüklerinden korkmayacak kadar az şey görebilenler, küçük yeteneklerinden memnun olanlardı. "Bir şeyleri görmek istemediğini biliyorum ve bu yüzden bunca yıldır güçlerini bastırdın. Ama Darci, bebeğim, sen bir ucube değilsin, bir mutant değilsin. Sen yeteneklisin. Sahip olduğun şey Tanrı'nın bir armağanı ve-"

Darci utanarak başını kaldırdı ve Adam'a baktı. "Hayır, resimdeki kız bir cadı değil. O resimdeki kız çok kötü biri tarafından öldürüldü. Ve...." Sözünü keserek Adam'a göz kırptı. "Onun katiliyle tanıştım."

"Kim?!" Adam ve Taylor hep bir ağızdan "Kim?" dediler.

Darci hemen, "Benim tahminim giyim mağazasını işleten kadın," dedi. "Kötü bir kadındı."

Ne Adam ne de Taylor Darci'nin şaka yapıp yapmadığını anlayamadılar ve Darci'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa o da anlamamıştı. Darci daha fazla konuşmayacağını söylediğinde, hem Taylor hem de Adam ondan daha fazla bir şey öğrenemeyeceklerini anladılar.

Darci, Taylor'ın sorgulayan gözlerine cevap olarak, "Evet, şaka yapıyorum. Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum ama onunla tanıştığımı hissediyorum." Onu

ellerini şakaklarına götürdü. "Bu hiç mantıklı değil. Eğer bir iğneden kötülüğü hissedebiliyorsa, nasıl olur da kötü bir insanla karşılaştığımda onu tanıyamam?"

"Bir şeyleri engelleyebiliyor, kendini gizleyebiliyor," dedi Taylor ve yüzünün görünmemesi için arkasını döndü. Ailesindeki kadınların gücüne sahip bir kızı olduğunu bilseydi, onu eğitebilirdi. Ona neler yapabileceğini açıklayabilirdi. Kendini asla bir ucube gibi hissetmezdi.

Ama bir kızı olduğunu bilmiyordu, bir benzin istasyonunun erkekler tuvaletinde göz kamaştırıcı güzellikte bir kızla şipşak sevişmenin bir çocuk doğuracağını hayatında hiç düşünmemişti. O sırada Taylor yeterince hızlı uzaklaşamamıştı. Böyle karakter dışı bir şey yaptığı için kendinden iğrenmişti. Ve en büyük endişesi, onu yanında götürmesi için yalvaran kadından bir hastalık kapmış olabileceğiydi.

Ya onu da yanımda götürseydim? Taylor şimdi düşünüyordu. Darci bunca yıldır onun olacaktı. Onun seveceği ve-

Güzel kızına bakmak için geri döndü. "Bizim için haritada bir şeyler bulabilir misin?" Taylor usulca sordu. "Aynayı aramaya nereden başlayacağımızı bilmemiz gerekiyor."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç yapmadım" diye söze başladı, sonra iki adamın yüzüne bakınca sözünü kesti. Tatlı yiyemeyecekleri söylenmiş çocuklara benziyorlardı. "Ama deneyebilirim," dedi sonunda.

"Tek isteyebileceğimiz bu," dedi Taylor ve rahat bir nefes aldı.

Sonsuza dek

15

"EMIN MISIN?" Adam önlerindeki son derece sıradan eve bakarak sordu. Doğru, ev eskiydi ama burası Connecticut'tı ve eyalette çok sayıda eski ev vardı. Ve doğru, bu evin etrafı dönümlerce biçilmiş çevriliydi, davetsiz misafirlerin saklanabileceği çalılar ya da ağaçlar yoktu, ama eyaletteki pek çok evin etrafı çimenlerle çevriliydi. İki katlı bir çiftlik eviydi, büyük ve dağınıktı, inşa edilmesinden bu yana geçen yüz küsur yıl içinde birkaç kez eklemeye yapılmış gibi görünüyordu. Ev, şeytani bir yermiş gibi görünmüyordu. Ve kesinlikle bir hapishane gibi de görünmüyordu. Mülkü çevreleyen yüksek duvarlar ya da çitler yoktu; cadılar, cadılar meclisi ve hayatı boyunca esir tutulmuş bir kadın düşünüldüğünde insanın aklına gelebilecek hiçbir şey yoktu. Darci yutkunarak, "Evet," dedi. "Burası ev." Hissedemiyorlar mıydı? diye düşündü. Evi çevreleyen kötülüğü hissedemiyorlar mıydı? Ona göre kötülük, renkler gibi görebildiği bir şeydi. Hayır, kötülük daha çok eski evin etrafında sıçrayan alevler gibiydi. "Evet, eminim," diye tekrarladı. "Adam, oraya giremezsin. Giremezsin." Gözyaşlarını sesinden uzak tutmaya çalıştı ama başaramadı.

Darci gözlerini kapatıp parmaklarını Camwell bölgesinin haritası üzerinde gezdirerek, öldürülen kızın mineli küçük resminden gelen hislerle eşleşen bir yer bulmayı kolayca başarmıştı.

Taylor ona sertçe bakarak, "Bunu daha önce de yaptın," dedi.

"Evet," diye cevapladı kız teslimiyetle.

"Darci, neler yapabileceğin konusunda kimsenin bilmesine izin vermediğin kadar çok şey biliyorsun, değil mi?" diye sordu babası.

"Evet," diye yanıtladı. "Sadece hiçbir zaman ne yapabileceğimi öğrenmek istemedim. Hiçbir zaman farklı olmak istemedim ve özellikle de başkalarının beni bilmesini istemedim. Asla-"

"Sorun yok," dedi Taylor, onu kollarının arasına çekerek, başını omzuna yasladı. "Her şey yolunda. Bu iş bittiğinde, Virginia'da benimle yaşamak için eve dönebilirsin. Çok güzel bir evim var ve-"

"Hayır," dedi Adam. "Benimle eve geliyor."

"İngiltere'ye gidiyoruz," dedi Darci babasına, ondan uzaklaşarak. Misafirhanenin kapısından çıkarken omzunun üzerinden, "Adam bana altı haftalık bir seyahat sözü verdi," dedi.

Taylor Raeburne, konuk evinden ayrılırken Adam'a nefesinin altından, "Onu evlenmeden bir yere götürürsen seni öldürürüm," dedi. Bunun üzerine

Adam gülümsedi ama cevap vermedi. Gerçek şu ki, Darci'ye karşı hissettiklerini düşünmeye hazır değildi. Onun gibi biriyle daha önce hiç tanışmadığını ve Darci'nin onu başka hiç kimsede olmayan bir şekilde etkileme yeteneğine sahip olduğunu biliyordu. Üç yaşından beri diğerleriyle birlikte kendi etrafında koruyucu bir kabuk oluşturmıştı. Hiç kimse onu sevmeyi ya da nefret etmeyi . Çok kadın tarafından damgalandıktan sonra, sanki kendi içine kapanmış gibiydi.

Hem iyi hem de kötü tüm duygulardan uzak.

Ama Darci'yle tanıştığından beri gülebiliyordu. Dalga geçebiliyordu. Ve hayatın karanlık yanından başka şeyler de düşünebiliyordu. Ona hediyeler almak ve bir şeyler göstermek istiyordu. Ona dünyayı göstermek istiyordu. Ona söylediği gibi, dünyayı dolaşmış, pek çok şey görmüş ve pek çok insanla tanışmıştı. Ama seyahatlerinden hiç keyif almamıştı. Bir keresinde yaşlı bir adam ona şöyle demişti: "Evlat, bence sen bir şeyi çok arıyorsun. Ama aradığın şeyin ne olduğunu bildiğini sanmıyorum."

Yaşlı adamın sözleri Adam'ın hayatını özetliyor gibiydi. Ve birkaç yıl önce kuzenlerini tenis oynarken izlediği o meşum yaz gününe kadar ne aradığını bilmiyordu. O gün ve sıradan bir söz onu buraya giden yola sokmuştu.

İşte, Darci'ye, diye düşündü ve Taylor'ı kapıdan çıkarken takip ederken gülümsedi.

Darci, Adam'dan başka hiç kimsenin yapamadığı şeyleri aldı. Ve karşılığında, ona geri vermek istemişti.

Onu güldürmeye çalışmış ve bunu başardığı birkaç seferde de kahkahasının nadir ve değerli bir hediye olduğunu hissetmişti. Onu korumak istedi ve....

Ve onunla sevişmek istiyordu, diye düşündü gülümseyerek. Ona geçmiş cinsel deneyimlerini anlattığında yalan söylediğini anladığı için kızmıştı ama başka bir erkek tanımamış olması hoşuna gitmişti. Onun sadece ve sadece ona ait olması hoşuna gitmişti.

Ama bütün bunlar daha sonra olacak, diye düşündü. Önce Darci ile kendisini bir araya getiren zorlu görevi bitirmeleri gerekiyordu.

Şimdi üçü de Darci'nin kötülüklerle dolu olduğunu söylediği evden birkaç yüz metre ötede, küçük bir tepeciğin üzerinde, dökülmüş yaprakların arasında yüzükoyun yatıyorlardı. Taylor her birine gece görüş gözlükleri dağıttı ama olağandışı hiçbir şey görmediler. Hiçbir yerde insan göremiyorlardı. Dışarıda ne nöbetçiler, ne köpekler, ne de eve girmelerini engelleyebilecek hiçbir şey vardı. Evde sadece bir ışık yanıyordu ve o da üçüncü katın en üstünde, muhtemelen tavan arasında bulunuyordu. Çatının beşik ucunda yuvarlak bir pencere vardı ve oradan sıcak sarı bir ışık parlıyordu.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Taylor doğrulup otururken. "Bu korumasızlık beni bu işte daha önce gördüğüm her şeyden daha çok korkutuyor. Sizce kasaba bu evin kadına ait olduğunu biliyor ve yüzden mi rahat bırakıyorlar?"

"Muhtemelen," dedi Adam da doğrulup otururken. "Ama yine de ürkütücü, değil mi? Buranın duvarları ve silah taşıyan gardiyanları olan bir hapishane olduğunu sanıyordum. Bu ayna kadar değerli bir şeye sahipse, onu koruyor olması gerekmez miydi?"

"Aynanın onda olduğunu başka kimin bildiğini biliyor musun?" Taylor sordu.

"Benim dışımda," dedi Adam, "sanırım birkaç medyum var ve gördüğüm kadarıyla muhtemelen Camwell'in yarısı biliyor. Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Bir öğrencimin tarikata katılan bir kız kardeşi var ve söyleyebileceğim kadarıyla, güce ulaşma umutlarını dayandırdıkları şey ayna."

Darci, Adam'ın yanına otururken, "Medyumlar ve kulaktan dolma bilgiler," dedi. "Siz ikiniz bu şeyin varlığından tam olarak emin olmadığınızı söylüyorsunuz."

Fazla ışık yoktu ama Darci, Adam'ın kendini savunmaya hazırlanıyormuş gibi ağzını birkaç kez açıp kapadığını gördü. Ama sonra Taylor'a baktı. Sonunda Adam tekrar Darci'ye baktı. "Doğru. Hepsi bu kadar. Pek bir şeyden emin değilim. Yıllarımı bilgi bulmak için insan yöntemlerini deneyerek geçirdim ama pek bir şey bulamadım. Ben de insan olmayan tarafa geçtim. Ya da paranormal tarafa, sanırım." Adam bunları söylerken bir yandan da yukarıya, ağaçlara doğru bakıyordu. Yakınlarında birkaç yüz yaşında olması gereken bir meşe ağacı vardı. Kalın, yayvan dalları vardı.

"Taylor, ihtiyar," dedi Adam, "beni yukarı çıkarabilir misin? Oraya tırmanmak ve evin içini görmek istiyorum. Belki birini ya da bir şeyi görebilirim."

"Yaşlı adam," dedi Taylor . Adam'dan sadece yedi yaş büyüktü. "Gel çocuğum, kalkmana yardım edeyim." Ellerini kavuşturarak Adam'a baktı.

Adam önce yaşlı adamın ellerine, sonra da meşe ağacının en alt dalına tutunana kadar onun omuzlarına çıktı ve yukarı doğru tırmanmaya başladı.

Çok uzak değil, dedi Darci zihninde ona. Lütfen düşme. İncinmeni istemiyorum. Eğer yaralanırsan-

"Sessiz ol!" Adam ona doğru tısladı. "Sen bu kadar çok konuşurken düşünemiyorum." Dikkatli bir şekilde kalın bir dalın üzerine çıktı ve üstteki bir dalı tuttu, sonra yüzüstü uzandı, gece görüş gözlüklerini gözlerine taktı ve baktı.

Ne görüyorsun? Darci ona seslendi ama Adam cevap vermedi.

"Eee?" Taylor kızına sordu.

Darci omuz silkti. Adam'a sadece düşüncelerini yansıtabilirdi, onları alamazdı; onun ne düşündüğünü duyamazdı.

Dakikalar sonra Adam ağaçtan indi, son dalda sallandı ve yere düştü. "Evin tepesindeki odada biri var. Bir kadın ve ileri geri volta attığını görebiliyorum. Sanki gençmiş gibi hareket ediyor."

Taylor, "Bu çok fazla şey değil," dedi.

Adam Darci'ye sertçe baktı. "Yukarıdayken ve bunlar üzerimdeyken çimenlikte lazer ışınlarını görebiliyorum. Bu açıdan onları göremezsin. Sadece on beş metre yukarıdan bile göremezsin. Benim olduğum yerde olmalısın. Bu son teknoloji ürünü bir koruma sistemi," dedi. "Bunu ona vereceğim. Daha önce hiç duymadığım bir teknolojiye sahip." Bir an durakladı, gözleri Darci'ninkileri delip geçti. "Ama bunu aşabilirim."

"Kirişlerin nerede olduğunu göremiyorsan bunu nasıl yapabilirsin?" Darci hemen sordu. "Bence ne yapmalıyız biliyor musun? Polisi aramalı ve bu işi onlara bırakmalıyız. Ya da daha iyisi, FBI'daki arkadaşını arayalım. FBI'ın bu konularda tecrübesi var."

"Ve onun aynada bunu göreceğini düşünmüyorsun, öyle mi?" Adam yumuşak bir sesle sordu.

Darci öfkeyle, "Onların geldiğini gördüyse, bizi de görmüş olmalı," dedi, sonra, "Aynada görülmüşüz," dedi ve Susan Fairmont'u ve Darci'ye benzeyen ölü kız kardeşini düşündü.

Taylor, "Zaman açısından, Nostradamus'un kehanetleri hiçbir zaman doğru çıkmadı," dedi. "İnsanların dörtlükler bile yıllarca yanlış çıktı. Aynanın seni ona gösterdiğinden eminim Darci, ama ortaya çıkacağın tarihi tam olarak bildiklerini sanmıyorum. Ve tahminimce seni tünellerde bekliyorlar."

"Bence tüneller buradan daha güvenli olabilir," dedi. "Onların içindeydik ve korkunç bir şey hissetmedim." Tüpleri diken diken olurken kollarını ovuşturdu. "Ama sonra, bu ev kadar... mutsuz bir şey de hissetmedim." İki adam da buna cevap vermedi, sadece ona bakmaya devam ettiler. Ondan bir şey istediklerini biliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Onları olabildiğince görmezden geldi ve sonra "Ne?!" dedi.

Adam Taylor'a baktı ve babasının ona söyleyeceği konusunda sessizce anlaştılar. "Darci, Adam'ı lazer ışınlarının etrafından dolaştırabilirsin. Şu ağaca tırmanmalı, gözlükleri takmalı ve ona zihninle lazer ışınlarının etrafından nasıl geçeceğini anlatmalısın."

Ağzını sert bir çizgi haline getirdi. "Yüksek yerleri sevmem. Ağaçlara tırmanmam ve özellikle de kimsenin çok kötü şeylerle dolu evlere girmesinden hoşlanmam."

Adam kaşlarını çatı. "Ya bir kız kardeşin olsaydı ve o-"

Taylor elini kızının koluna koydu. "Ya Adam o evde kapana kısılmış olsaydı? Onu oradan çıkarmak için ne yapardın?"

Darci babasının, daha yeni tanıştığı bu adamın kendisiyle ilgili bu kadar çok şeyi görebilmesinden utanıyordu. "Hiçbir şey," dedi saygınlığını korumaya çalışarak. "Onu bir yerden çıkarmak için parmağımı bile kıpırdatmam. Onunla daha birkaç gün önce tanıştım ve sonuçta tam bir baş belası-"

Adam kolunu onun beline doladı, onu kendine doğru çekti, böylece ayakları yerden kesildi ve onu öptü. Adam onu, ona karşı hissetmeye başladığı her şeyle öptü. Onu küçük kedi kıyafetiyle ilk kez gördüğü anın anısına öptü. Onu güldürdüğü tüm zamanların anısına öptü. Ona dokunmak istediği ama izin vermediği her için onu öptü. Ve en önemlisi, onu ...şey, henüz emin değildi ama belki de onu aşk için öptüğünü düşündü.

Onu tekrar yere bıraktığında Darcı'nın vücudu sallandı ve Adam onu sabitlemek için bir elini omzuna koydu.

"Destek ister misin?" diye sordu ve sesi boğuktu.

Darcı'nın tek yapabildiği başını sallamaktı.

Ama Adam onu desteklemek yerine ceketini çıkardı, böylece üzerinde sadece küçük siyah bir mayo vardı, sonra onu en alttaki dala kaldırdı. Ama onu kaldırırken elleri vücudunda gezindi, göğüslerinin yanlarına dokundu, kaburgalarından beline indi, sonra küçük kıcının yanından bacaklarına indi. Kız en alt dalda otururken, "Bana yardım etmeye hazır mısın?" diye sordu.

Darcı'nın tek yapabildiği sessizce başını sallamaktı.

"Aferin kızıma," dedi Taylor ama Adam'a kaşlarını çatarak bakıyordu. "Eğer sen-" diye başladı nefesinin altından.

Adam soğuk bir yüz ifadesiyle Taylor'a döndü. "Ailemi araştırmışsın. Ailemin herhangi bir yerinde onursuzluk geçmişi buldunuz mu?"

"Hiç yok," dedi Taylor. "Birkaç trajedi, bazı başarısızlıklar ve pek çok başarı, ama bir Montgomery tarafından ihanete uğrama hikayesi yok."

"Doğru," dedi Adam, "ve sizi temin ederim ki ben ilk olmayacağım." Darcı'ye bakmak için geri döndü. "Şimdi bebeğim, benim olduğum yere tırman. Dikkatli ol, yavaş git ve sakın düşme. Ama unutma, düşersen seni yakalamak için burada olacağım. Tamam mı?"

Darcı yine başını salladı; sonra yavaşça ağaca tırmanmaya başladı. Adam'ın sahip olduğu güvenle hareket etmiyordu ama yolunu bulabiliyor ve ayaklarını ihtiyaç duyduğu yere koyabiliyordu.

"İşte böyle," dedi Adam'ın yatıştırıcı sesi aşağıdan, ama korkusunun onu alt etmesinden korktuğu için ona bakmadı. Şu anda Adam'ın dudaklarını dudaklarında ve ellerini vücudunda hissetmek onu güçlü ve cesur tutuyordu. Ama aşağıya bakıp gerçeği görseydi, yerin yaklaşık yirmi metre aşağıda olduğunu görseydi, yeryüzündeki hiçbir anının onu tutabileceğinden emin değildi.

Adam'ın bulunduğu dala vardığında yavaşça ve dikkatlice yüzüstü uzandı, büyük gözlüğü taktı ve eve doğru baktı. Evi çevreleyen ve onu koruyan lazer ışığının çapraz kırmızı görebiliyordu. Birisi bu ışık huzmelerinden birinin içinden geçerse ne olur diye merak etti. Köpekler ortaya çıkıp izinsiz girenlere saldırdı mı? Ya da ateş püskürten ejderhalar

Sally'nin bahsettiği ukala garson, davetsiz misafiri yemek için acele mi etti?

"Kes şunu!" Adam ona doğru tısladı. "Yüksek sesle düşünüyorsun ve duyduklarım hiç hoşuma gitmiyor!"

Darci derin bir nefes aldı. Düşüncelerini Adam'a göndermemek için konsantre olmak gerekiyordu ve başka bir şey düşünürken, düşünceleri doğal olarak ona gidiyor gibiydi.

"Hazır mısın?" diye sordu ona.

Evet, dedi ona, sonra da önündeki işe konsantre olabilmek için derin bir nefes aldı.

Bunun hiç de kolay olmayacağını hemen anladı. Kırmızı ışık huzmelerinin bir düzeni yoktu ve daha da kötüsü, yerden ne kadar uzakta olduklarını söylemek çok zordu. Yüksekteki tüneğinden, ışınların yerden iki metre mi yoksa on metre mi uzakta olduğunu söylemek neredeyse imkânsızdı.

Dur! diye bağırdı zihninden Adam'a. Sadece iki adım atmıştı ve şimdiden ilk kirişe yarım santim kalmıştı. Sola, şimdi sağa. Şimdi....Bekle. Darci gözlüklerini çıkarmak ve bir an için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Bana güç ver, diye dua etti. Bana bilgi ver. Gözlükleri tekrar taktı, sonra tekrar ışınlara baktı. Kırmızının farklı tonlarıydı! diye düşündü. Belki gözlüğü ilk takma şeklinden, belki de duasından, diye düşündü, ama şimdi ışınların kırmızının farklı tonları görebiliyordu. Yerden yüksekte olanlar yere yakın olanlardan daha açık renkteydi. Artık Adam'a hangilerinin üzerinden geçeceğini ve hangilerinin altından yılan gibi kıvrılacağını söyleyebiliyordu.

Aşağı, dedi. Şimdi aşağı. Aşağıya. Karnının üstüne. Darci Adam'a emirler yağdırıyordu; kısa, kesik kesik emirler, Adam'ın başını ağrıtabilecek bir güçle gönderiyordu. Kalk! diye emretti. Ayağa kalk ve adım . Bacağını kaldır. Şimdi bacağını uzat. Onu takip et. Sola dön. Daha keskin. Hayır, geri dön. Karnının üstüne yat. Yukarı. Şimdi! Tamam. Ayağına dikkat et. Yavaşça!

Taylor yerdeyken hiçbir şey duyamıyordu. Küçük tepenin üzerinde dururken, gözlükleri kullanarak Adam'ın ön bahçede akrobat dansına benzeyen bir hareket yapmasını izledi. Taylor, Adam'ın Darci'nin talimatlarını zihninde bu kadar net duyabilmesine biraz hayret ediyordu. Adam önce ayağa kalkıyor ve görünmez bir çizginin üzerinden yüksek bir adım atıyor, sonra aşağı iniyor ve sürünüyor. Üç adım ileri gidiyor, sonra dört adım geri dönüyordu. Onu izleyen Taylor için bu hem heyecan verici hem de ürkütücüydü.

Tüm yetişkinlik hayatı boyunca doğaüstü olaylarla ilgilenmişti. Çocukken atalarının fısıltıyla anlattığı hikâyeleri ve ailesindeki kadınların neler yapabildiğini duymuştu. Ailesinde bu gurur duyulacak bir şeydi ama aynı zamanda ne pahasına olursa olsun saklanması gereken bir şeydi. 1918'de ailesinin pek çok üyesi grip salgınında yok olmuştu ve aile bir daha asla toparlanamamıştı. Hiçbir zaman üretken olmamışlardı, ancak salgının kayıplarından sonra, her nesildeki üye sayısı azalmış gibi görünüyordu. Annesi ona binlerce kez "yetenekli" bir kız çocuğu doğurmanın kendisine bağlı olduğunu söylemişti.

Taylor bir araba kazası sonucu kısır kaldığını öğrendiğinde okültizmle profesyonel olarak ilgilenmeye başlamıştı. Ancak yıllar geçtikçe, durugörü ve diğer psişik yeteneklere sahip insanların en yeteneklilerinin, onları incelemek ve yapabildiklerini kategorize etmek isteyen kendisi gibi insanlardan uzak durduğuna dair bir teori geliştirmişti. Bunca yıllık araştırması boyunca, şu anda gördüğü şeye benzer bir şey görmemişti; bu güzel kız bir ağaç dalına uzanmış ve zihnini kullanarak bir adamı lazer ışınlarından oluşan bir alana yönlendiriyordu.

Adam'ın tarladan geçmesi neredeyse kırk beş dakika sürdü ve evin ön verandasına ulaştığında Taylor kadar rahatlamıştı ki oturmak zorunda kaldı. Ama şimdi ne olacak? diye düşündü. Adam eve nasıl girmişti? Bir cadı paspasın altına anahtar mı saklamıştı?

Sonunda verandada duran Adam da aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Dönüp Darci'nin saklandığı ağaca baktı ve "Şimdi ne olacak?" der gibi ellerini ve omuzlarını kaldırdı. Bir saniye sonra başını salladı, yani Darci ona bir şey söylemiş olmalıydı.

Taylor, Adam'ın omuzlarının sanki bir darbeye hazırlanıyormuş gibi yükseldiğini, elini yavaşça kapı koluna doğru uzattığını görebiliyordu. Sonra, daha da yavaşça, kapı kolunu çevirmeye başladı. Şimdiye kadar hiçbir alarm çalmamıştı. Ama Taylor Adam'ın kapı kolunu çevirmeye devam ettiğini izlerken kalbi daha hızlı atmaya başladı ve nefesini tuttu.

Kapı açıldığında Taylor nefesini bıraktı. Ağaca, Darci'ye doğru bir bakış atarak, onunla bir zafer çığlığı paylaşabilmeyi diledi. Ama yapamadı. Arkasına dönerek Adam'ın evin içinde kayboluşunu izledi.

"Onu göremiyorum!" diye bağırdı Darci ağaçtan aşağıya ve Taylor onun sesindeki ıstırapı duyabiliyordu. Evin içinde neler oluyordu?

Taylor onu rahatlatmak istedi ama yapamadı. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi ama yapamadı. Yıllar boyunca bir insanın hayatı boyunca görmesi gerekenden daha fazla dehşet görmüştü, bu yüzden neler olabileceğini onlardan daha iyi biliyordu.

Artık tek yapabilecekleri beklemektir. Evin içinde kim vardı? Adam için pusuda bekleyen biri mi vardı? Cadı yıllar önce Adam'ı hapsetmeye yönelik ilk girişiminde başarısız olmuştu ama Taylor ikinci şansını kaçıracağından şüpheliydi. Onu ikinci kez kaybetmeyecekti.

Taylor'ın sakinleşmesi ve kendini bekletmesi için tüm kontrolünü kullanması gerekti. Ve bekledi. Zaman geçti. Dakikalar mı yoksa saatler mi geçtiğini anlayamadı. Gözleri ağrıyana kadar evi izledi. Ağacın tepesinde, Darci sessizdi.

Birden Taylor'ın kafası kalktı. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu biliyordu. Bir şeyler ters gitmişti. Adam çok uzun sürüyordu. Ama yanlış olan başka bir şey vardı, tanımlayamadığı ama hissedebildiği bir şey.

Gözlükleri yeniden ayarladı ve eve ve araziye baktı. Hiçbir şey görmedi. Yanlış bir şey göremedi.

"Ne oldu?" Darci babasının hızla artan korkusunu hissederek ona doğru fısıldadı.

Taylor sessiz olması için elini kaldırdı. Görebildiği bir şey yoktu ama ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Sessizce yamaçtan aşağı, eve doğru yürüdü. Kirişleri göremiyordu ve Darci onun kirişlerden birine çok yaklaştığını görürse, Adam'a yaptığı gibi onu zihniyle uyaramazdı. Tek yapabileceği ona bağırarak olurdu ve bunun da göze alamayacakları bir kargaşa yaratabileceğini biliyordu. Adam evdeyken hiçbir şeyi riske atamazlardı.

"İşte!" Taylor onu gördüğünde yüksek sesle söyledi. O kadar karanlıktı ki ilk başta hiçbir şey görememişti. Evet, cadı onları bekliyordu. Ve evet, ne yapacaklarını biliyordu. Çok, çok yavaşça, pencerelerin ve kapıların üzerinden aşağı inen çelik parmaklıklar vardı. Parmaklıkların yavaşça inmesi, onları izleyenlerin parmaklıkları fark edip bağırarak ya da düşünerek bir uyarıda bulunmasını engellemek içindi. Kadın birilerinin izleyeceğini ve dikkatlerinin kırmızı ışık huzmelerinde ve kilitli olmayan ön kapıda olacağını biliyor olmalıydı.

"Darci!" Taylor cesaret edebildiği kadar yüksek sesle söyledi. "Pencereler! Pencerelere bak!"

O anda serin bir rüzgâr binlerce sonbahar yaprağını aşağıya doğru savurdu. "Ne?" Darci onu duyamayarak sordu.

"Pencereler!" dedi yine. "Pencerelere bak. Adam'ı hemen oradan çıkar!"

Darci sonunda babasının sesini duyabildiğinde tekrar pencerelere baktı ve parmaklıkların çoktan yarıya kadar inmiş olduğunu gördü. Parmaklıklar o kadar yavaş hareket ediyordu ki aslında hareket ettiklerini göremiyordu. Hareketin gözüne çarpmamasına şaşmamalı! Dışarı! Dışarı! Dışarı! Dışarı! Dışarı! Dışarı! diye bağırabildiği kadar yüksek sesle Adam'a bağırdı ama evin içinde hiçbir hareket görmeyince dik oturdu.

Panik içinde, bir ağaçta olduğunu ve hemen üzerinde başka bir dal olduğunu unutmuştu. Darci'nin başı dala çarptı ve bir an için dönüp duran dünyaya baktı. Bir sonraki saniyede tekrar dalın üzerine düştü ve yanağı sert ağaç kabuğuna sertçe çarptı.

Her şeyi aşağıdan gören Taylor, "Aman Tanrım," dedi. Düşün! diye kendi kendine emretti. Artık her Çey ona bağlıydı, ne yapabilirdi? Bütün kapılar o kadar alçalmıştı ki, bir santim daha aşağı inse Adam evden kaçamayacaktı. Eğer Taylor girişlerin üzerinden koşabilirse, eğer bir pencerenin altına güçlü bir şey sıkıştırabilirse, eğer-

Bir sonraki anda Taylor tepeden aşağı koşuyor ve Adam'ın ucuz kiralık arabası yerine Range Rover'ını getirmeye karar verdikleri için Tanrı'ya şükreliyordu. Range Rover garip bir araçtı. Yoldaki çoğu arabanın yarış atı olmasına kıyasla bir beygir gibiydi. Range Rover yavaş ve hantaldı; otoyollarda sürmeye çalışmak tam bir eziyetti. Büyük ve hantaldı ve bir damperli kamyon kadar ağırdı. Gerçek dört çeker vitesi, hidrolik direksiyonla bile dönmeyi zorlaştırıyordu ve durma ışıklarında, üç tekerlekli bisikletli bir çocuk muhtemelen daha hızlı gidebilirdi.

Ancak Range Rover'ın muhteşem yanı camdan bir dağa tırmanabilmesiydi. Islak bir dağa. Taylor Rover'ıyla Virginia, Kuzey Carolina ve Kentucky'nin taşra bölgelerinde seyahat etmişti ve aracın gidemeyeceği hiçbir yer yoktu. Dümdüz yukarı çıkabiliyor, kayaların üzerinden, kuru çukurlardan geçebiliyordu. Bir teknenin geçebileceği kadar derin nehirlerden geçebiliyordu. Dik dağ yollarına düşmüş kütükleri geçebiliyordu. Rover'ın bir tekerleği yere değdiği sürece gidebilirdi.

Ama şu anda Taylor'ın en çok ihtiyaç duyduğu şey Rover'ın ağırlığıydı. Çok ağır bir arabaydı. Binlerce kilo çelik, motoru

ne olursa olsun devam edecekti.

Koşarken cebinden anahtarları çıkaran Taylor, kırmızı Range Rover'ının koltuğuna atladı, motoru çalıştırdı ve düşük vitese taktı. On beş yıl içinde üç Range Rover sahibi olmuştu ve onlarla dağlara tırmanmış olsa da, arabayı asla ama asla Range Rover çalışanlarının "gerçekten zorlu araziler" için ihtiyaç duyabileceğini söylediği düşük vitese takmamıştı.

"Gerçekten zorlu bir eve ne dersin?" dedi yüksek sesle, büyük arabayı alçaltıp gaza basarken. Range Rover'lar asla sıçramazdı, bir boğa filinin sıçraması gerekmediği kadar. Bir araçta bu kadar tork ve çekme gücü varsa, sıçramasına gerek yoktu.

Evin araba yolu yolun yaklaşık çeyrek mil aşağısındaydı; ön girişten uzak durmuşlardı ama Taylor araba yolunu istemiyordu. Farların düğmesini çevirdi, yanıp sönen acil durum lambalarının düğmesine bastı ve Adam'ın yavaş yavaş hapsediği evle arasında uzanan tepeye doğru tırmanmaya başladı.

Range Rover kolayca tepeye çıktı ve Taylor tepeye ulaştığında, o evde bir delik açacaksa, önünde çelik kafes olmayan bir delik açacaksa, duvara sert bir şekilde vurması gerektiğini biliyordu. Tepeyi aştığında Rover iki tekerlek üzerindeydi ve tepenin dibinde yere o kadar sert çarptı ki Taylor yukarı doğru uçtu, ama neyse ki bacakları direksiyonun altında kalacak kadar kısaydı ve bu da çatıya çarpmasını engelledi.

Taylor tepenin yamacından aşağı inmeye başladığı anda, kendini lazer ışınlarına çarptığında çalacak alarmların çığlıklarını duymaya hazırlamıştı. Ama hiç ses yoktu. Ya bunlar sahteydi ya da Adam eve girer girmez bir şekilde bağlantılarını kesmişti.

Ancak Taylor'ın düşünecek zamanı yoktu çünkü hızla eve yaklaşıyordu ve kendini yaklaşan çarpışmaya hazırlamaya çalıştı. Çarpışmadan önce arabadan çıkamayacağını biliyordu. Gazı bırakırsa Rover olduğu yerde duracak ve Adam için bir kaçış deliği açamayacaktı. Farlarının ışığında, çelik parmaklıkların artık pencere kenarlarından sadece birkaç santim uzakta olduğunu görebiliyordu. Adam içeride kapana kısılmıştı!

Taylor evin yan tarafından geçti, büyük araba evin içinde bir delik açtı ve başını dik tutmak için elinden geleni yaptı, odanın uzak tarafındaki merdivene çarpıp durduğunda Taylor'ın başı direksiyona çarptı ve aldığı darbe onu bayılttı.

Araba arptığında Adam merdivenin tepesinde duruyordu. Sağ omzunun üzerinden, kız kardeşi olduğunu düşündüğü genç kadının bilek ve ayak bileklerine bağlı bedeni sarkıyordu. Sol omzunda ise içinde eski, yıpranmış ve çok sıradan görünen bir ayna bulunan deri bir kese vardı.

Arabanın evin duvarını delip geçmesi ve ardından merdivene arpması Adam'ın ayaklarını yerden kesmişti. Aşağı inerken kucağındaki kadını korumak için elinden geleni yaptı ama Taylor ve araba merdivene çarpıp ikisi de yere düştüğünde kadının boğuk "Uff!" sesini duydu.

Adam neyin yanlış olduğunu bilmiyordu. Darcı'nın dışarı çıkması için bağırdığını duymıştu ama o anda dışarı çıkamıyordu çünkü kadının güvenliğini sağlamayı bitirmemişti.

Daha nce, Adam evin kapı kolunu çevirip kilidin açık olduğunu gördüğünde nefesi boğazında düğümlenmişti. Alarmların çalmaya başlayacağından o kadar emindi ki, bir an için sessizlik sağır edici oldu. Evin içine adımıını attığında nefesi tutulmuş, tüm duyuları tetikte ve eşofmanının altına gizlediği silahı kolunun ucunda tutuyordu.

Ama kimseyi görmedi, kimseyi duymadı. Bir süre hareketsiz durup dinledikten sonra küçük giriş holünden dışarı çıktı ve saçındaki odaya baktı. Muhtemel saldırganları arıyordu ama evin iiyle ilgili merakını da dizginleyemiyordu. Böylesine şeytani bir kadın nasıl yaşıyordu?

Adam müze kalitesinde antikalarla dolu bir evde büyümüştü ama yine de o ev bir yuvaydı. Ama Adam bu evin bir yuva olmadığını hemen anladı. Oturma odasındaki eşyalar bir galeriden satın alınmış ve ev sıcaklığına pek önem verilmeden evin içine yerleştirilmışti. Odada yaşanmış bir görünüm yoktu; hiçbir kişisel eşya, şöminenin üzerinde hiçbir fotoğraf, duvarlarda herhangi bir şekilde kişisel görünen hiçbir resim yoktu.

Adam kendine rağmen odayı görünce ürperdi. Görünürde açıkça uğursuz bir şey olmamasına rağmen mekanda ürkütücü bir şeyler vardı.

Silahı hâlâ elindeyken yemek odasına doğru ilerledi. Her şey aynıydı: kişisel hiçbir şey yoktu, herhangi bir insan tarafından kullanılmış gibi görünen hiçbir şey yoktu. Ev kadın için bir paravan mıydı? Yaşıyor muydu?

Duvarlar ve kapılarla korunan bir evde başka bir yerde? Bu ev Darcı'yi ona çekmek için bir tuzak mıydı?

Adam bir an için içinde paniğin yükseldiğini hissetti. Darcı'yi yalnız bırakmıştı, koruması için sadece Taylor vardı. Bu düşünceyle paniği daha da arttı. Taylor hakkında gerçekten ne biliyordu? Adam okültizm üzerine pek çok kitap yazmıştı. Belki de sistemin içinde olduğu için bu kadar çok şey biliyordu. Belki de o-

Adam kendini sakinleştirmek için derin nefesler almak , yoksa yapmayı planladığı şeyi asla başaramayacaktı. Ayna hakkında konuştuğu her şeye rağmen, asıl amacı evin tepesindeki kadını yakalamak ve oradan defolup gitmekti.

Evin arka tarafında bir mutfak vardı ve Adam bir an durup birkaç dolabı açtı. Boştu.

Eğer bu ev bir paravansa, kullanılmıyorsa, Darcı neden "kötülükle dolu" demişti?

Adam sessizce, ayakkabıları parke zeminde hiç ses çıkarmadan üst kata çıktı. Kadın en üst kattaydı. Tuzaklar orada mıydı? Darcı'nin hissettiği kötülük orada mı saklanıyordu?

Merdivenlerin başında Adam durdu. Koridorun sonunda dört kapalı kapı vardı. Bir sonraki merdivenden yukarı çıkıp kapıları görmezden mi gelmeliydi? Yukarı çıkar çıkmaz kapıların arkasından bir ordu fırlayacak mıydı?

Yavaşça, sessizce koridordan ilk kapıya doğru ilerledi ve kapıyı duvara kadar iterek açtı. Burası bir yatak odasıydı, yine kişisel olmayan bir yerdi, içindekilerin tamamı bir mobilya mağazasının teşhir salonundan alınmıştı. Perdeler pencerelere uymuyordu ve onları uydurmak için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Çekmeceli dolap oda için çok büyüktü ve bir pencereyle örtüşüyordu. Yine odada en ufak bir saç fırçası bile yoktu.

Bir sonraki oda, beyaz fayansları ve hiç kullanılmamış gibi görünen beyaz havluları olan bir banyoydu.

Ardından başka bir yatak odası geldi ama bu oda farklıydı. İçinde kişisel hiçbir şey yoktu, bitişiğindeki banyo da öyle, ama kullanılmış gibi görünüyordu. Düz beyaz pamuklu bir örtü olan yatak örtüsü defalarca yıkanmış gibi görünüyordu. Mobilyalar, üreticilerin çok iyi yaptığı sahte-antika şeylerdi, ama gerçek bir antikanın sahip olamayacağı kadar parlak bir görünümüleri vardı.

hiç sahip olmamıştı. Adam odada hızlı bir keşif yaptıktan sonra ayrıldı.

Sonsuza kadar.

Bir sonraki kapı Adam'ın midesini bulandıran bir odaya açılıyordu. İçinde çocuk yatağı gibi tek kişilik demir bir yatak vardı. Bir çalışma masası ve duvarlara dayalı birkaç kitaplık vardı. Duvarlar dışında normal bir oda olabilirdi. Yatağın üzerindeki duvarda tarot destesinden bir kule resmi vardı - Adam'ın göğsüne damgalanmış olan şekil, Darci'nin elindeki benlerden oluşabilecek şekil.

Karşılıklı duvarlarda, Avrupa'daki ortaçağ şatolarında gördüğü benzer koleksiyonlardan kopyalandığı belli olan desenlerde silah düzenlemeleri vardı.

Odayla ilgili mide bulandırıcı olan şey, Adam'ın buranın bir çocuk odası olduğunu tüm kalbiyle bilmesiydi. Ve kız kardeşinin de bu odada büyüdüğünden hiç şüphesi yoktu.

Adam bitişikteki banyoya doğru hızlıca bir koşu yaptı, steril mekâna bir göz attı ve sonra olabildiğince çabuk çıktı. Aklı az önce gördükleriyle ve Taylor'ın ona sorduklarıyla doluydu. Kız kardeşi bu şeytani cadılar meclisinin başı olan kadınla güçlerini birleştirmiş olabilir miydi?

Adam umutsuzca kız kardeşini buradan uzaklaştırmak istese de, ona en başından beri güvenemeyeceğini biliyordu. Ona kendini kanıtlamak zorunda kalacaktı. Yapamazdı-

Adam yukarı çıkmaya hazırlanmak için ayağını merdivenin alt basamağına koyduğunda aniden durdu. Aklının bir köşesinde kaşınan bir şey görmüştü. Neydi o? Bir an için gözlerini kapadı ve az önce gördüklerinin zihninde canlanmasına izin verdi. Ne görmüştü? Bir şeyler yanılttı; bir şeyler yerinde değildi. Nerede? diye bağırdı kafasının içinde. Yanlış olan neydi?

Ne olduğunu ama ayağını ikinci basamağa attığında anladı. Evdeki her şey, duvarlardaki silahlar hariç, yeni ve kişiliksizdi. Hiçbir yerde antika ya da eski bir şey yoktu. Birçok şey üreticiler tarafından kesilmiş, yivlenmiş ve beneklenmişti, böylece antikalar taklit edilmeye çalışılmıştı ama Adam bunların sahte olduğunu biliyordu.

Ama değil, diye düşündü, sonra döndü ve neredeyse koridorda koşarak beyaz yatak örtülü yatak odasına gitti. Uzak duvarda üç resim vardı, her biri tasarımcıların çok sevdiği o her yerde bulunan Redouté gülleri idi. Ama Adam kapının girişinde durup resimlere bakarken

uçtaki çerçevenin sahte bir antika olmadığını, gerçek olduğunu biliyordu. Dünyadaki tüm yapay eskitme işlemleri aħřabın böyle görünmesini sağlayamazdı.

Adam bir sıçrayışta yatağın karşısına geçti ve duvardaki resmi kaptı. Resmi eline alır almaz haklı olduğunu anladı: Antika bir tabloydu, en azından on beşinci yüzyıla ait olduğunu tahmin ediyordu. Titremeye yakın elleriyle resmi ters çevirdi ve arkasına hafifçe vurdu. Bardak avucunun içine düştü, gllerin izi ona yapışmıştı.

Adam çerçeveyi ters çevirdiğinde, elinde bir ayna olduğunu gördü -Ve içine baktığında hiçbir şey göremedi.

Zeksından dolayı kendini tebrik edecek vakti yoktu ama çerçeveyi aynasıyla birlikte eşofmanın içine soktu, pantolonunun kemerini sıkıca bağladı ve sonra neredeyse koşarak merdivenleri ıktı.

Merdivenlerin tepesinde sadece bir kapı vardı ve kadının içeride onu beklediğini biliyordu. Bir silahla mı? Merak etti. Kapıyı açacak ve bir av tüfeği tarafından vurulacak mıydı? Ya da bir yaylı tüfekle?

Bir tarafa saklanarak kapıyı açtı, sonra bekledi ama içeriden ses gelmedi. Temkinli bir şekilde başını kapının çerçevesine yaklaştırdı.

Kapıya bakan bir sandalyede oturuyordu ve sanki onu bekliyormuş gibi görünüyordu. Sandalye şu hasır olanlardan biriydi, uzun, yuvarlak arkalığı onu bir taht gibi gösteriyordu.

Onu her yerde tanıyabilirdi. Yeşil gözleri ve yarık çenesiyle ailesinin görünüşüne sahipti. Saçları, bir omzunun üzerinden gğşne ve kuşağına doğru sarkan gevşek bir örgüyle geriye doğru toplanmıştı ve bu da saçlarının hiç kesilip kesilmediğini merak etmesine neden oldu.

Bir an için sırtını duvara yasladı. şimdi duygusallığın onu yönetmesine izin vermenin zamanı değildi. Bu kadın onunla kan bağı olabilirdi ama öyle bir şekilde yetiştirilmıştı ki bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu onu etkilemiş olmalıydı.

Adam, tabancayı kol mesafesinde tutarak odaya girdi ve onu her an gözetim altında tuttu.

Yakışıklı yüzünde çok az ifade vardı. Sanki aklından geçenleri biliyormuş gibi ona bakıyordu. Hayır, diye düşündü Adam, kız ona ne yapmak üzere olduğunu biliyormuş gibi bakıyordu. Bileklerini birleştirdiği ellerini sessizce ona doğru uzattığında, Adam bir anlık bir ürküntü hissetti. Doğru olduğunu düşündü. Ona söylenen her şey doğruydı: Sihirli bir kitabı okuyabilmek için kaçırılmıştı.

ve aynada geleceği görmüştü. Ne yapacağını ondan daha iyi biliyordu.

Kadının neyi nasıl bildiğini düşünerek daha fazla zaman kaybetmedi. Büyük sandalyenin kolunda birkaç ipek eşarp vardı. Silahı pantolonunun cebine koyduktan sonra, eşarpları hızlıca kadının ellerini ve bileklerini bağlamak için kullandı. Kadın onunla konuşmadı ve adam buna sevindi.

Ayak bileklerini bağladığı sırada Darci'nin kafasının içinde hemen dışarı çıkması gerektiğini haykırdığını duydu! Ne hissetmişti? Merak etti. Ya da ne görmüştü? Bu kadından gelen tehlikeyi mi hissetmişti?

Adam hemen kadının ağzına bir eşarp bağladı; kadının saklanıp kendisini bekleyenlere bir uyarıda bulunmasını göze alamazdı.

Ama onu bağlayıp ağzını tıkadıktan sonra arkasını döndü ve duvara dayalı küçük bir hasır masa ve tabure gördü. Masanın üzerinde çerçeve içinde küçük bir ayna vardı. Çerçeve altındı -gerçek altın, bunu görebiliyordu- ve işlenmemiş elmaslar, yakutlar ve zümrütlerle süslenmişti. Çerçevenin en azından yüz binlerce dolar değerinde olduğunu biliyordu, daha fazla değilse bile.

Âdem bunun gibi gösterişli bir ödöl istemiyordu, ama bunun onun yararına konduğunu biliyordu. Ama kim tarafından? Eğer bu kadın, yani kız kardeşi tarafından konulmuşsa, bunu onu kandırmak amacıyla mı yapmıştı? Eğer öyleyse, ona güvenmemekte haklıydı.

Ona küçük bir gülümsemeyle, gerçek aynayı bulduğuna inandığını düşünmesini sağlayacağını umduğu bir gülümsemeyle, aynayı aldı ve içine baktı. Ama hiçbir şey göremedi.

"Bu da bakire olmadığımı kanıtlıyor," dedi yüksek sesle, sonra kadının tıkacının arkasından bir ses duydu. Deliriyor olmalı, diye düşündü, çünkü neredeyse bir kahkaha gibi gelmişti. Olamaz, diye düşündü. Şakalarından birine gülmüş olamazdı.

Ama Adam'ın artık oyalanacak zamanı yoktu. Aynayı almak için hazırlık yaptığından emin olduğu bir şekilde, duvardaki bir kancadan sarkan deri bir çanta vardı. Adam çantayı kaptığı gibi altın çerçeveli aynayı içine bıraktı; sonra sırtı ona dönükken gizlice gömleğinin altından diğer aynayı çıkardı ve onu da çantaya bıraktı. Çanta bir omzundayken eğildi ve kadını diğer omzuna attı; kadının neredeyse kendisi kadar uzun olduğu düşünüldüğünde bu hiç de kolay bir iş değildi.

Birinci kata inen merdivenin başındaydı ki, büyük kırmızı bir araba evin içinden geçerken kıyamet koptu.

Adam çantayı ve kadını topladı, sonra tekrar ayağa kalktı ve Taylor'ın başının üst kısmının direksiyona yaslandığını görerek aşağı baktı. Taylor'ın böyle bir hareket yapması ancak zamanın tükendiği anlamına gelebilirdi. Merdivenler yıkılmıştı, bu yüzden Adam o yoldan aşağı inemezdi. Tereddüt edecek zamanı yoktu. Büyük bir sıçrayışla Range Rover'in tepesine atladı, ardından kadını dikkatlice tavana indirdi. Kadın ona sert sert bakıyor ve umutsuzca bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Ama Adam kadının duymak istemiyordu. Onu kaçırdığı için pişman olacağını mı söylüyordu? Yoksa onu kurtardığı için teşekkür mü edecekti? Şu anda Adam'ın bunu öğrenecek zamanı yoktu.

Arabanın kenarından aşağıya indi, kapıyı açtı ve Taylor'ı kabaca yolcu koltuğuna itti. Şu anda nezaket gösterecek zamanı yoktu.

Ama neler oluyordu? Adam merak etti. Evin yan tarafı kırılmış olmasına rağmen hâlâ alarmlar çalmıyordu. Ama daha da kötüsü, kafasının içinde dışarı çıkması gerektiğini haykıran bir Darci yoktu. Dışarı çıkmak için ne yapması gerektiğini söyleyen bir Darci de yoktu. Darci neredeydi?

Adam kadını çatıdan indirip arka koltuğa oturttu, sonra da direksiyonun arkasına geçip arabaya bindi. Lütfen git, diye dua etti. Motor hâlâ çalışıyordu, yani belki bir şans vardı. Arabayı geri vitese taktı ve hareket etti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, gözleri gökyüzüne bakıyordu, sonra arabayı enkazın üzerinden geçirdi ve gidebildiği kadar hızlı bir şekilde çukurdan çıkardı. Lastikler ön tarafta parçalanmış bir şeye sürtünüyordu ve kaputun altından duman çıktığını görebiliyordu ama büyük araba hâlâ gidiyordu.

Tepenin zirvesine ulaştığında, Adam dışarı fırladı. Artık sessiz kalmasına gerek yoktu, bu yüzden ağaca doğru bağırdı, "Darci!"

İşte, zayıf cevap geldi. Ben-"Eiiiiiiiiiiii," diye çığlık attı düşerken. Adam'ın çağrısıyla uyanmış ama dengesini kaybedip kaymıştı.

Adam onu yakaladı ama kadının ona vurma kuvveti Adam'ın sertçe yere düşmesine neden oldu.

Darci iki elini Adam'ın yüzünün iki yanına koyup onu öpmeye başlarken, "Adam, sevgilim," dedi. "Sen iyi misin?"

"Peki," başardı. "Ama gitmek zorundayız. Arabaya binebilir misin?" Kadının ona vurmasının etkisiyle sersemlemişti ama bunu bilmesini istemiyordu. Ama ayağa kalkıp nefes aldığı anda, birkaç kaburgasının kırılmış olabileceğini düşündü.

"Yaralanmışsın," dedi.

Adam onun bir tarafa doğru yatışını gördü. O da yaralarını saklıyordu. "Arabaya binebilir misin?" diye tekrarladi. "Buradan çıkmamız gerek. Hızlıca."

"Evet, tabii ki," dedi.

"Arkada," dedi Adam, için kapıyı açarken yan tarafını tutarak. "Ve dikkatli ol. O içeride."

Darci bir an için Adam'ın patronu, cadıyı kastettiğini düşündü ama sonra arabanın içine baktı ve koltuğun üzerinde yatan bağlı ve ağzı bağlanmış kadını gördü. Darci anında bu kadından kötülük gelmeyeceğini anladı. Kadının başını nazikçe kaldırıp kucağına koymadan önce iki kez düşünmedi. Darci kötülüğü etrafındayken tanırırdı ve bu kadın kötü değildi.

Adam elinden geldiğince çabuk sürücü koltuğuna oturdu. Taylor'ın bilinci yerine gelmişti ve oturuyordu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu kısık sesle.

"Buradan gidebildiğim kadar uzağa," diye yanıtladı Adam. "Almak için geldiğim şeyi aldım, o yüzden gidiyorum."

Taylor fısıltıyı zor aşan bir sesle, "Misilleme yapacak," dedi. "Çıkarın beni buradan."

"Ne?!" dedi Adam. Araba ağır hasar görmüştü ve daha fazla dayanamayacaktı, bu yüzden mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaları gerekiyordu.

"İntikam almak için birini isteyecektir, o yüzden beni hemen çıkarın!" Taylor daha güçlü bir şekilde söyledi. Ama bu çaba gücünü tüketti ve deri koltuğa yaslanıp gözlerini kapattı.

"Hepimizi buradan çıkaracağım," dedi Adam sessizce.

"Artık Darci'nin kim olduğunu biliyor," dedi Taylor, sesi ancak fısıltı halindeydi ama acildi. "Darci hayatı boyunca bir daha asla güvende olmayacak. Nereye giderse gitsin, o kadın peşinden gelecek."

"Ve sen onu durduracak mısın?" Adam sordu. "Bunu nasıl yapabilirsin? Onun neye benzediğini bile bilmiyorsun. Ve yaralısın."

"Ama ben biliyorum," diye bir ses geldi arka koltuktan, ne Adam'ın ne de Taylor'ın daha önce duymadığı bir ses.

"Ağzındaki tıkaçı mı çıkardın?" Adam dikiz aynasından Darci'ye bakarak dehşet içinde konuştu.

Darci meydan okurcasına, "yakıyordu," dedi.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Olabilir-"

"Ama benim hakkımda her şeyi biliyorsun, değil mi kardeşim?" dedi kadın, sonra Darci'nin yardımıyla doğruldu ve dikiz aynasından Adam'a baktı. "Yardım edebilirim," dedi. "Onu aşağı indirmeye yardım edebilirim ama bunu tek başıma yapamam. Artık neredeyse şafak sökmek üzere. Dinlenmeliyiz. Dinlenmek için gidebileceğimiz bir yer var mı? Bu gece tam zamanı. Eğer bu gece durdurulmazsa, gücü iki katına çıkacak." Konuşma şekli tuhaftı, her kelimeyi dikkatle telaffuz ediyordu, sanki konuşmayı başkalarından duyarak değil de okuyarak öğrenmişti.

"Neden?" Taylor kadına bakmak için arkasını döndü. Ama tam olarak dönemeyecek kadar acı içindeydi, bu yüzden kadının yüzünü göremedi. "Nasıl? Ne planladı?"

"Bunu biliyordu. Bir kısmını gördü. Ben hepsini gördüm ama sık sık yaptığım gibi ona yalan söyledim. Ama artık aynada görebilen başkaları da var, bu yüzden beni onaylıyor. Gerçek ayna sende değil. Onda var. Çocukları kilit altında tutuyor ve bu gece onları kurban etmek istiyor. Onu durdurmalıyım."

"Yalnız olmayacaksın!" Taylor bunu söyledikten sonra nefes almak için koltuğa yaslanmak zorunda kaldı.

"Ben de sana yardım edeceğim," dedi Darci usulca. "Oh, kahretsin!!" Adam öfkeyle konuştu.

Darci, kadının "Küfür etme," demesiyle aynı anda "Küfür etme," dedikten sonra iki kadın birbirlerine baktı ve duruma rağmen gülümsediler.

Ön koltukta oturan Taylor da gülümsedi ama Adam gülümsemedi. Yalnız olsaydı, o kötü kadının peşinden oraya geri dönmeyi hemen kabul ederdi ama şimdi yanında Darci vardı. Ve dikiz aynasına bakarken bir kız kardeşi olduğunu düşündü. Ve acı çektiği her halinden belli olan Taylor'a bakarken Adam, Darci'nin babasıyla birlikte artık bir ailesi olduğunu kabul etti, kendi ailesi, yabancı, davetsiz misafir olduğu bir aile değil.

Artık hayatında istediği her şeye sahip olduğuna göre, hepsini bir gecede kaybetme riskini göze alması .

Sonsuza dek

16

Adam, ağır hasar görmüş Range Rover'ı ucuz bir motelin otoparkının arkasına çekerken, "BURASI EN GÜVENLİ OLDUĞU YERDİR HERHALDE," dedi teslimiyet içinde. Arabayı yoldan ya da otoparktan geçen biri tarafından bile görülemeyecek bir yere, bir ağacın altına, çakılların arasına park etti. Diğerlerini arabada bırakarak motelin sahibini uyandırdı ve iki kraliçe yataklı bir oda için nakit ödeme yaptı.

Bunu yaparken bir yandan da Darci'ye bu gece katılmamaya ikna etmek için ne söyleyebileceğini düşünüyordu. Adam bu gece tünellere ya da "o" nerede yapılacaksa oraya gideceğini biliyordu -çocuklardan söz edilmesi onu kararlı kılmıştı- ama Darci'nin bu işe karışmasını istemiyordu. Nefesi yettiği sürece başka bir çocuğun daha zarar görmemesi için elinden geleni yapacaktı ama Darci'nin ya da Taylor'ın, hatta bu yeni insanın, kız kardeşinin bile bu işe karışmasını istemiyordu.

Kız kardeşine baktığında ise tek görebildiği, yatağın üzerinde kulenin resmedildiği o odaydı. Nasıl yetiştirildiğini düşününce, bildiği tek şey, bu kadının birlikte büyüdüğü cadı kadar şeytani olabileceğiydi. Aldığını gördüğü aynanın gerçek ayna olmadığını itiraf etmişti ama Adam bulduğu diğer aynayı ona göstermeye cesaret edememişti. Onda herhangi bir imgelem göremediğini zaten görmüştü. Belki Darci görebilirdi; belki de göremezdi. Bunu öğrenmenin tek yolu ona göstermekti ve şu anda bunu gizlice yapamazdı. En azından henüz. Belki bu gece, dinlendikten sonra, Darci'ye aynayı özel olarak göstermenin bir yolunu bulurdu.

Adam odanın anahtarıyla döndüğünde, diğerleri arabanın yanında durmuş onu bekliyorlardı. Sert sarı motel ışığında onları inceledi. Taylor kötü görünüyordu. Alnında kocaman, giderek koyulaşan bir morluk vardı ve bir kolunu beceriksizce tutuyordu. Darci'nin gözleri kızarmıştı ve biraz sersemlemiş, kafası karışmış görünüyordu.

Darci'nin yanında Adam'ın kız kardeşi olduğundan emin olduğu kadın duruyordu. Elleriyle orada dururken kahraman görünümlü bir figür olduğunu kabul etmek zorundaydı.

önünde bağlanmıştı. Olağanüstü uzun ve arbede sırasında gür siyah saçları çözülmüştü. Şimdi kocaman dalgalar halinde beline kadar iniyor, enseden toplanmış bol beyaz bluzunun üzerine dökülüyordu. Üzerinde uzun pamuklu bir etek ve çıplak ayaklarında sandaletler vardı.

Kız ona öylesine meydan okurcasına bakıyordu ki, Adam onun gibi bir kadınla karşı karşıya gelmekten hoşlanmayacağını düşündü. Her şeye rağmen, şimdiye kadar söyledikleri doğrudu ve her şeye rağmen onun kız kardeşiydi ve her şeye rağmen onu aldığı anda onunla savaşmamıştı, ona göre henüz kendini kanıtlamamıştı.

Motel odasının kapısını açan Adam, diğerlerinin kendisinden önce içeri girmesine izin verdi ama bu kadın yanından geçerken, "Sana güvenmiyorum," demekten kendini alamadı.

"O zaman aptal olan sensin," dedi ve başını dik tutarak onun yanından geçti.

Odaya girdiklerinde Adam kapıyı kapattı. İki yatağa bakarak, "Sanırım biraz uyumalıyız," dedi. Başka koşullar altında iki kadını aynı yatağa koymak mantıklı olabilirdi. Ama Darci'nin neredeyse iki metre boyundaki bu kadının yanına yaklaşmasına izin vermeyecekti.

Darci aniden ona döndü. "Adam!" dedi öfkeyle. "Pislik gibi davranıyorsun."

Taylor odadaki iki sandalyeden birine otururken, "Aynı fikirdeyim," dedi. "Bence kız kardeşin hayatı boyunca yeterince şey yaşadı, bir de senin ona yaptığın barbarca muameleyi görmesin. Gerçekten! Ona bir bakın!" dedi ve kapının önünde duran kadına dönerek baktı. Uzun boylu, güzel, asil, eski moda giyinmişti ve elleri önünde bağlıydı. Klanlar, savaşlar ve onurla ilgili bir hikâyedeki romantik bir kahramana benziyordu.

"Bana birini hatırlatıyor," dedi Taylor garip bir sesle ve Darci'nin ona bakmasına neden oldu. Onu ilk gördüğünden beri gözlerini bu gururlu, heykelsi kadından alamamıştı.

"Ben de," dedi Adam, "ama kim olduğunu düşünemiyorum."

"Bir kraliçe," dedi Darci, kadına sıcak bir şekilde gülümseyerek. "Bir kraliçeye benziyor."

Bunun üzerine kadın Darci'ye biraz gülümsedi ama boynunu eğmedi ve kardeşine bakışındaki kibri kaybetmedi.

"Boadicea," dedi Adam. "Savaşçı kraliçe. Bana onu hatırlatıyor."

Bunun üzerine kadının mağrur bakışı kayboldu ve gülümsedi; sonra da gülmeye başladı. Hatta o kadar çok güldü ki yataklardan birinin kenarına oturmak zorunda kaldı.

Darci Adam'a hayretle, "Biri senin şakalarından birine gülmüş," dedi. "Onun kan bağı olduğuna dair herhangi bir şüpheniz varsa, işte kanıtınız."

Adam kız kardeşinin kahkahasına sevinmeden edememişti ama işin esprisini bir türlü anlayamamıştı. Boadicea, Romalılarla savaşmak için İngilizlere liderlik eden birinci yüzyıl kraliçesiydi ama bunun neresi komikti?

Kadın dönerek Adam'a baktı. "Benim adım Boadicea." "Uygun bir isim," dedi Taylor, gözleri kadından hiç ayrılmadan.

O anda Darci rahatladı. Belki Adam kız kardeşi konusunda mantıksız davranıyordu ama Adam'ın esprilerine gülebiliyorsa, Darci onun da yakında yola geleceğinden emindi. "Benden başka aç olan var mı?" diye sordu.

Adamlar ona cevap vermedi. Adam, Boadicea'yı anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Taylor ise sanki ona aşık olmuş gibi kadına bakıyordu.

Ama Boadicea'nın dikkati Darci'deydi. Bir bakıma erkekleri önemsizmiş gibi görmezden geliyordu. "Sizin abur cubur dediğiniz şeylerden alabilir miyiz acaba? Böyle bir şeyi denemek için büyük bir istek duyuyorum."

Darci neşeyle, "Ben böyle büyüdüm," dedi. "Sokağın karşısında bir bakkal var ve-"

"Ben giderim," dedi Taylor. "Sana ne istersen getiririm."

"Hayır, ben giderim," dedi Adam. "Bunun benim görevim olduğunu düşünüyorum."

Darci dönerek şaşkınlıkla adamlara baktı. Sanki bu olağanüstü güzel kadına kimin yemek getireceği konusunda kavga ediyorlardı.

Darci yüzünü buruşturdu, sonra Boadicea'ya baktı. "Hiç 'Erkekler balçıktır' diye bir deyim duydun mu?"

"Daha da kötüsü," dedi Boadicea. "İşe yaramaz olduklarını söylüyor." Bunun üzerine iki kadın kahkahayı paylaştı.

Kadınların neye güldükleri hakkında yorum yapmayı reddeden Adam saatine baktı. "Saat sabahın dördü ve bence hepimiz biraz

Uyu. Daha sonra bu gece ne yapacağımıza dair planlar yapabiliriz. Yemek için de bakkal açılana kadar beklememiz gerekecek. Uyumak içinse...." Sözünü yarıda kesti. Eğer bu kadın onun kız kardeşiye ve düşman değilse, Darci'nin onunla yatması mantıklı olurdu.

Ama gerçek şu ki Adam Darci'yi kollarına almak istiyordu. Sadece, istediğinin bu olduğunu söylemeden bu hedefe nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Yavaşça ayağa kalkan Taylor, Adam'ın ne istediğini biliyordu ve kurnazlık için artık çok geç olduğunu da biliyordu. "Boadicea'nın bilinmeyen biri olduğunu ve bu nedenle güvenilmemesi gerektiğini düşünüyorum." Adam göz ucuyla ona baktığında, içinde başlayan öfkeyi görebiliyordu. "Bu yüzden bir erkeğin onunla kapı arasında uyuması gerektiğini düşünüyorum."

"O mu?" Boadicea bağlı ellerini kaldırarak Adam'ı işaret etti. Sesinde alaycı bir ifade vardı.

"Hayır!" Adam dedi ki. "Ben...." Darci'yle yatması için neden kendisinin olması gerektiğine dair bir neden bulamıyordu. Ne de olsa bir yatakta baba ve kızın diğerinde de erkek ve kız kardeşin olması mantıklı değil miydi?

Darci Adam'a, "İkiniz bir yatağa sığmazsınız," dedi. "Ona bir baksana. O da senin kadar büyük. Bütün gece yatağın kenarlarından sarkarsınız."

Bir an için üçü de şaşkınlıkla Darci'ye baktı. Yataklar oldukça büyüktü. Ama sonra hepsi anlayışla gülümsedi.

"Evet," dedi Adam. "Bu mükemmel bir çözüm. Pekâlâ, banyoyu ilk kim kullanacak?"

"Ben!" Darci bağırdı, sonra koştu.

Darci derin uykusundan Adam'ın kollarına sarılmış olarak uyandı. İlk başta Adam'ın boğuk çığlıklarını anlayamayacak kadar yorgun ve şaşkındı. Saatler önce, Adam'la yatağa ilk girdiğinde, kendinden geçerek öleceğinden emindi. Asla ama asla uykuya dalamayacaktı.

"Eğer çok ama çok sessiz olsaydık," diye fısıldadı ona, kollarına girerken, "şu anda benimle sevişebilirdin."

Adam dudaklarını onun kulağına dayadı. "Sana bir söz veriyorum Darci T. Monroe," dedi. "Eğer bu işten sağ çıkarsak, kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki o aynadan bilmek istediklerimi bana söyledikten sonra beş dakikadan fazla bakire kalmayacaksın. Hey! Yine üzerime bayılmayacaksın, değil mi?"

"Belki," dedi. "Bayılmak bana daha fazla öpücük getirir mi?"

"Seni öpüp akıl sağlığımı koruyamam. Sana sarılmak bile beni çıldırtıyor" -gülümsedi- "çıldırıyor. Ve kes şunu! Kıpırdamak yok."

Hareket etmeyi bıraktı ama vücudunu onunkine yakın tutmaya devam etti. Onu sevdiğini hiç söylememişti ama belki de sevdiğini hissediyordu. Doğrusu, belki de en başından beri ona olan ilgisini hissetmişti. Ona her zaman eşsiz biriymiş gibi bakmıştı.

"Saatini çıkarmak ister misin?" diye fısıldadı. Hâlâ tek parça mayosunun içindeydi ve hâlâ ona verdiği güzel altın saati takıyordu.

"Hayır," dedi. "Bunu hayatımın sonuna kadar her gün takmayı planlıyorum. Onunla birlikte gömüleceğim."

"O zamana kadar sana bir düzine saat almış olacağım ve bu zavallı şey artık ilgini çekmeyecek."

Darci buna cevap vermeden önce derin bir nefes almak zorunda kaldı. Onun evliliği ima ettiğini biliyordu... bu kelimeyi düşünmeye bile cesaret edemiyordu... evlilik. Bu hayale inanmak istiyordu ama aynı zamanda ona karşı dürüst olmak da istiyordu. Derin bir nefes aldı. "Farklı koşullar altında benden hoşlanmayabilirsin. Şimdi bana ayna okumak için ihtiyacın var, bu yüzden senin için önemliyim. Ama ben pek de iyi olmayan koşullarda büyüdüm ve benim hakkımda fikrinizi değiştirmenize neden olabilecek şeyler var. Ben-"

Adam onu öptüğü için ayrıldı. Adam onu daha önce olduğu gibi derinden öpmedi, çünkü şu anki koşullarda durup duramayacağını bilmiyordu. Ama onu cümlesini bitirmesine engel olacak kadar öptü. "Bir daha asla böyle bir şey söylediğini duymayayım," dedi. "Aklınla insanlara hükmetme yeteneğin olduğunu bilmeden çok önce senden hoşlanıyordum. Ve geldiğine gelince, unutma ki dünyanın her yerinde bulundum ve pek çok insanla tanıştım. Bu konuda bana güven Darci: Nerede büyümüş olursan ol, sen eşsizsin."

"Bu iyi mi kötü mü?" diye sordu ciddi bir şekilde.

"Bu iyi. Bu arada, bana nasıl zenobyre büyüğü yapılacağını öğretebilir misin?"

"O da ne?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Durma büyüğü," dedi. "Bunu üniversitede öğrenmiştin, hatırladın mı? Büyücülük minöründe."

Uyku onu ele geçirmeye başladığında Darci gülümsedi. "Ben büyücülük okumadım. Şiir okudum."

"Seni kokuşmuş, alçak, yalancı" dedi, Darci'nin önceki sözlerinin parodisini yaparak, ama Darci'nin uyuduğunu hissedebiliyordu, bu yüzden onun saçlarını öptü ve

gözlerini kapattı.

Ama Darci uyumuyordu. Emin değildi ama adamın Darci uyuyana kadar bekleyip tünellere kendi başına gitmeyi planlamış olabileceğini düşündü. Adam'ın onları motel odasına kilitleyip ulaşımsız bırakacağını düşünmeden edemedi. Adam'ın her zaman yalnız bir asker olduğunu biliyordu ve bu sefer de farklı değildi. Adam'ın herkesi tek başına kurtarmaya çalışmasını riske atamazdı. Ona daha da sokularak Gerçek İkna yeteneğini onu yatıştırmak ve uyumasını sağlamak için kullandı.

Ama şimdi, saatler sonra, onu çırpınışları ve inlemeleriyle uyandırmıştı.

"O iyi mi?" Taylor yatağın üzerine eğilerek sordu. "Onu sakinleştirebilir misin?"

"Hayır," dedi Darci kaşlarını çatarak. "Denedim ama bir tür derin trans halinde ve ona ulaşamıyorum."

"Adam," dedi Taylor, kızına doğru eğilerek ve onu uyandırmaya çalışarak. Darci'nin konsantre olduğunu, zihniyle Adam'a ulaşmaya çalıştığını görebiliyordu; onu tekrar uyutmak için mi yoksa uyandırmak için mi, Taylor bilmiyordu. Arkalarında, Boadicea diğer yatakta sessiz duruyor, kargaşaya rağmen kıpırdamıyordu.

Adam aniden yumruğunu savurdu ve Taylor'ın çenesine çarpmayı kıl payı kaçırdı.

"Uyandır onu!" Taylor kızına emretti. "Yaşadığı şey korkunç olmalı."

Darci hayatını gücünü sadece yüzeysel şekillerde kullanarak geçirmişti. Ayyaşın bir köpek satın almak istemesini sağlamak ciddi anlamda derin bir konsantrasyon gerektirmemişti. Ama şimdi, Adam'a içinde bulunduğu uyku transının içinden ulaşmak büyük çaba gerektiriyordu. Başı zaten ağaca çarptığı için ağrıyordu - bunu kimseye söylememişti - ve Gerçek İkna yeteneğini kullanması başının daha fazla ağrımasına neden oldu. Ama kendi içinde derinlere ulaşip oda yok olana kadar konsantre olarak acıyı bastırdı. Artık bir bedende değildi, sadece enerjydi, zihninin enerjisiydi ve bu enerji istediği yere hareket edebiliyor, yapması gerekeni yapabiliyordu. Adam'ın zihnini buldu ve elinden geldiğince içine girdi. Bu büyük çaba yüzünden başındaki ağrı artıyor olsa da, Adam'ın acısını hissetmesinden korktuğu için rahatsızlıktan uzaklaştı. Onun yerine, işkence gören zihnini yatıştırmaya odaklandı. Altın bir ışığın bedenini kapladığını ve onu sakinleştirdiğini düşündü.

"Darci!" dedi babası. "Darci! Kendine gel."

Yavaşça gözlerini açıp babasına baktı. Onu omuzlarından tutmuş ve sarsıyordu. Gözlerini açtığı anda babası onu kucakladı ve kendine doğru çekti. "Seni kaybettiğimi sandım. Darci, ölmüş gibi görünüyordun. Nabzını hissedemiyordum. Nefes alıyor gibi bile görünmüyordun."

Darci boynu ağrıdığı için yavaşça dönerek Adam'a baktı. Adam şimdi huzur içinde uyuyordu ama uyanmaya yakın olduğunu hissetti.

"Sen iyi misin?" Taylor endişeyle ona bakarak sordu. "Daha önce hiç kimsenin senin kadar derin bir transa girdiğini görmemiştim. Sanırım üzerinden tren geçse bile hissetmezdin."

"Ben iyiyim," dedi Darci, gülümsemeye ve endişesini hafifletmeye çalışarak. "Ama tuvalete gitmem gerekiyor."

"Elbette," dedi Taylor, yataktan çıkmasına izin vermek için örtüyü geri çekerek.

Ayağını yere basar basmaz düşmemek için Darci'nin tüm gücünü ve konsantrasyonunu kullanması gerekti. Ama babasının endişelerini daha da arttırmak istemiyordu. Alnındaki morluk şimdi çok koyuydu ve sol kolunu sıkıca yanına doğru tutuyordu. "Gerçekten, ben iyiyim," dedi tekrar. "Sadece...." Banyo kapısına doğru bir hareket yaptı ve adam kenara çekildi.

Darci banyo kapısını yavaşça kapatmak için kendini kontrol etmek zorunda kaldı ve yalnız kaldığında dizlerinin üzerine çökerek içindekileri tuvalete boşalttı. Ve daha fazlası gelmediğinde, vücudunu sarsan kuru kabartılar verdi, midesinin sanki omurgasının yanındaymış gibi hissedene kadar kasılmasına neden oldu.

Ağzını yıkamak ve havayı kusmuşunun kokusundan arındırmak için zaman harcadı. Diğerlerinin bilmesini istemiyordu. Dün gece başını ağacın dalına ne kadar sert çarptığını bilmelerini de istemiyordu. Arabada Adam arabayı sürerken ve yola devam etmek istemediğini söylerken Boadicea sessizce Darci'nin yanına oturmuştu ve kız kardeşinin varlığı Adam'ın dikkatini dağıttığı için mutluydu. Darci'nin babasının arabasının arkasında bulunduğu bir kutu mendille kafasındaki kanı sildiğini görmemişti. Motel odasına girdiklerinde, saçındaki ve kafa derisindeki kanı yıkayabilmek için banyoya ilk giden Darci olmuştu. Ama şimdi, saatler sonra, kesik hala kan sızdırıyordu ve hala ona çok acı veriyordu.

Ama babasının kolunun onu durdurmasına izin vermeyeceği gibi, o da sakatlığının bu geceye katılmasını engellemesine izin vermeyecekti. Adam her ne kadar iyiymiş gibi davransa da, Darci Adam'ın kaburgalarının yaralı olduğunu biliyordu. Dördünden sadece Boadicea bütün görünüyordu.

Odaya geri döndüğünde Adam yatakta doğrulup oturuyordu. "Başıma böyle bir bela açtığım için özür dilerim," dedi ve onun neşeli görünmeye çalıştığını görebiliyordu.

Diğer yatakta Boadicea sessizce yatıyordu, gözleri açıktı ve Darci onun sessiz olmaya ve dinlemeye alışık olduğunu düşündü.

"Bize çocukken sana ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Göğsündeki o izin nasıl oluştuğunu bize anlatmanı istiyorum," dedi Taylor. "Bence hepimiz bu kadarını hak ediyoruz." Bunu söylerken gözleri Boadicea'yı da ifadesine dahil etmişti ve Boadicea'nın başını sallaması Darci'nin gece boyunca aralarında neler geçtiğini merak etmesine neden oldu. Babası Boadicea'ya kendinden bahsetmiş miydi? Darci hakkında? Adam'dan mı?

Aralarında her ne geçmiş olursa olsun, Darci şimdi bu güzel kadınla babası arasında bir bağ oluştuğunu hissedebiliyordu. Darci ona ne hissettiğini sormak istiyordu ama babası haklıydı: Şimdi farklı türde bir bilgiye ihtiyaç vardı. Adam'ın çocukken başına gelenlerin tüm hikâyesini anlatması belki de hepsine yardımcı olacak, cesaret verecekti.

Adam önce itiraz etti ama Taylor'ın gözlerine bir kez bakınca durdu. Anlatmayı kabul ettikten sonra bile Adam'ın başlaması biraz zaman aldı çünkü daha kimseye tüm hikâyeyi anlatmamıştı.

"Üç yaşındayken," diye başladı Adam, sesi zayıf, titrek ve duygu doluydu, "ailemin bir uçak kazasında öldüğü söylendi, bu yüzden Colorado'da büyük bir evde gürültücü, üretken Taggert akrabalarımınla yaşamaya gönderildim." Derin bir nefes aldı. "Ama gerçek şu ki, ben üç yaşındayken kaçırıldım ve bunun sonucunda ailem öldü."

Bu noktada Adam duraklamak zorunda kaldı ve Darci de Adam'ın hayatı boyunca böyle bir suçluluk yükünü taşımaktan dolayı nasıl hissettiğine dair bir Çeyler söylememek için kendini zor tuttu. Hayır, onun sözünü kesmeyecekti. Ama aklını kullanarak onu rahatlatmaya, güvende olduğunu ve onu seven insanların arasında olduğunu söylemeye çalıştı.

"Bugüne kadar kimse gerçekte ne olduğunu bilmiyor," diye devam etti Adam. "Her zaman saklambaç oynamayı seven bağımsız bir çocuk olmuştum ve annem New York'ta bana kıyafet alırken ondan saklanmışım."

York'ta. Daha sonra annem polise, ayakkabımın bir giysi rafının altından çıktığını görebildiğini, bu yüzden kendini güvende hissettiğini söyledi. Nerede olduğumu görebiliyordu, bu yüzden alışverişe devam etti. Ama on dakika kadar sonra, alışverişini bitirmek üzereyken, parmak ucunda rafa yaklaşmış, giysileri geriye atmış ve 'Yuh!' demiş ama orada sadece ayakkabım varmış."

Darci annesinin hissetmiş olabileceği histeriyi, dehşeti ancak hayal edebiliyordu. Darci uzanarak Adam'ın elini kendi elinin içine aldı.

"Tüm mağaza bir saat kadar arandıktan sonra önce polis, ardından da FBI çağrıldı. Ama birkaç gün geçti ve hiçbir şey olmadı. Ne fidye istendi ne de başka bir şey. Kaçıranlar tarafından hiçbir bağlantı kurulmadı.

"Ancak üç gün bekledikten sonra annem ve babam gizlice evden çıktılar ve ortadan kayboldular. Bugüne kadar kimse nedenini bilmiyor. Birinden bir mesaj mı aldılar? Eğer öyleyse, kimden?"

Hem Darci hem de Taylor Adam'ın devam etmesini sessizce beklediler, her ikisi de Adam'ın yıllarca çektiği ıstırapı hissediyor, çaresizce kim olduğunu bilmek istiyorlardı. Neden?

"Annemle babamın kaybolmasından sonra polis teşkilatındaki herkes sorgulandı. Bir kadın polis, annemle babamın yatak odalarına girip kapıyı birkaç dakikalığına kapattıklarını hatırladığını söyledi. Dışarı çıktıklarında, sanki bir şeye karar vermişler gibi suratsız göründüklerini söyledi. O sırada olay hakkında hiçbir şey düşünmediğini söyledi. Yüzlerindeki ifadeyi ancak daha sonra hatırlamış.

"Annemle babam yatak odalarında yalnız kaldıktan birkaç saat sonra, babam FBI adamlarından birine sigarayı yıllar önce bıraktığını, ancak şimdi nefes almaya ihtiyacı olduğu gibi sigaraya da ihtiyacı olduğunu, bu yüzden bir paket almak için yerel markete söyledi. FBI ajanı babama kendi sigaralarından bir tane teklif etmiş ama babam kendi markası olmadığını söylemiş. Daha sonra ajan, babamın çok gergin görüldüğünü, ancak bu koşullar altında bunun beklenen bir şey olduğunu söyledi.

"Annemin ne zaman kaçtığını kimse bilmiyor. Babam evden ayrıldıktan dakikalar sonra telefon çaldı ve herkes yerinden fırlayıp telefona koştu, arayanlar kaçırınlarsa izini sürmeye hazırldılar. Ama dördüncü çalışta annem cevap vermeyince, evde olmadığını fark etmişler. Herkes onu aramış ama koridorlarda, asansörde, merdivenlerde, hiçbir yerde bulamamışlar. Babamı aramaya çıktıklarında onu da bulamadılar.

"Daha sonra FBI olanları bir araya getirmeye çalıştı. Annemle babam yatak odasına gitmişler ve babam yangın merdiveninden kuzenimin dairesine inerek bazen iş için kullandığı bir helikopter şirketini aramış. Helikopterin gelme vakti geldiğinde, babam sözde sigara almak için daireden ayrılmış. FBI babamın asansöre binip çatıya çıktığını ve asansördeki telefonda dairesini aradığını düşünmüş. Telefon çaldığı anda FBI görevlileri telefona doğru koşarken, annem ön kapıdan çıkıp merdivenlerden çatıya koşmuş. FBI annemin gittiğini fark ettiğinde annem ve babam helikopterin içindeydiler.

"Helikopterin New York'un kuzeyinde, babamın kendi dört kişilik uçağını tuttuğu küçük bir havaalanına indiğini öğrenmek yeterince kolaydı. Hiçbir şeyin ters gittiğinden haberi olmayan helikopter pilotu, babam pistte taksi yaparken ve havalanırken onlara el sallayarak veda etti.

Adam bir an için gözlerini kapattı. "Ailem bir daha hiç görülmedi."

"Peki ya sen?" Darci sordu. "Kaçıran kişiden nasıl kurtuldun?"

"Bilmiyorum," dedi Adam. "Annemle babam kaybolduktan üç gün sonra Connecticut, Hartford'da bir kadın polisi aradı. Çok üzgündü ve evinin arkasındaki ormanda dolaşan küçük bir çocuk bulduğunu söyledi."

"Sen," dedi Darci, adamın elini iki arasında sıkarak.

"Evet. Ben. Çıplaktım ve üzerim geyik keneleriyle kaplıydı ve daha sonra muhtemelen Lyme hastalığı olan yüksek ateş geçirdim."

Darci ve Taylor sessizce onu izlediler ve devam etmesini beklediler.

"Kaçırıldığım sırada olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Çocukların üçüncü yaş günlerinden önce pek bir şey hatırlamamaları gerektiğini biliyorum ama ben hatırlıyorum. Aslında ailem ve birlikte yaşadığımız hayat hakkında o kadar çok şey hatırlıyorum ki, yıllar sonra gittiğim psikiyatrist bana inanmadı. Ona anlattıklarımı doğrulamak için kuzenimi aradı."

Taylor yumuşak bir sesle, "Ama haklıydın," dedi.

"Her kelimesini. Hatırlıyorum-" Sözüünü kesen Adam derin bir nefes aldı. "Diyelim ki annemle babam şu anda bu kapıdan içeri girselerdi onları tanırdım."

"FBI senin kayboluşunu araştırdığında ne buldu?" Taylor sordu.

"Hiçbir şey yok. Ailemin bir şekilde nerede olduğumu ima eden bir mesaj aldığını düşünüyorlar. Muhtemelen 'Polislere söyleyin, çocuk öldü' gibi bir şey yazıyordu. Sadece tahmin yürütebiliyorlar çünkü bilmiyorlar. Gizli bir mesajın onlara nasıl gönderildiğini bile anlayamıyorlar."

"Annenle baban uçağa bindikten sonra nereye gittiler?" Taylor sordu.

"Kimsenin bir fikri yok. FBI uçağın su üzerinde düştüğünü düşünüyor. Kimse bir şey görmedi ya da onların uçağına ait olabilecek en ufak bir enkaz parçası bile bulamadı."

"Peki ya sen? Sen çok küçüktün," dedi Darci. Adamın elini kaldırarak bir an için yanağına götürdü.

"Berbat bir haldeydim," dedi Adam. "Bulunduğumda üşümüştüm, açtım, susuz kalmıştım ve yüksek ateşim vardı. Ve göğsümde enfeksiyon kapmış, sızıntılı bir yara vardı. Bulduğum sırada hem beni hem de ailemi arayan yüzlerce insan vardı." Taylor'a baktı. "FBI kaçırılma olayını gizli tutmayı başarmıştı ama annemle babam ortadan kaybolunca kıyamet koptu ve medya olayı öğrendi."

"Yani, onlar kaybolduktan sonra akrabalarının yanına gönderildin," dedi Taylor, sesinde tiksinti vardı. "Ve tahminimce ailen sana hiçbir şey söylememenin huzurun için daha iyi olacağına karar verdi."

"Evet. Eminim iyi niyetliydim. Her şeyi unutacak kadar genç olduğumu düşünüyorlardı, özellikle de bana ailemi hatırlatacak bir yerde yaşamaya devam etmezsem. Ve nerede yaşamak istediğim konusunda fikir sahibi olmak için çok genç olduğumu düşünüyorlardı."

"Ama sen yaptın, değil mi? Üç yaşındayken bile bir fikrin vardı," dedi Darci şiddetle.

"Ah, evet. Ağladığımı ve bir tekneye binip annemi ve babamı aramak istediğimi söylediğimi hatırlıyorum."

Ben de, diye düşündü Darci Adam'ın elini daha sıkı tutarken. Eskiden annemi aramak isterdim. Gerçek annemi. Beni delicesine seven annemi. Darci babasının merakla kendisine baktığını görünce, sanki Adam'a ne gibi düşünceler gönderdiğini merak ediyormuş gibi, boğazını temizledi ve Adam'ın elini bıraktı. "Yani yaşamak için Colorado'ya mı gittin?"

"Evet. 1890'larda inşa edilmiş muazzam bir evde kuzenlerim Taggert'larla birlikte yaşıyordum. Çok güzel bir evdi."

"Ama sen kayboldun," dedi Taylor.

"Kayboldum," dedi Adam. "Ailede sekiz çocuk vardı ve hiçbir kederli değildi. Anneleri, kuzenim Sarah, beni ailelerinin bir parçası yapmaya çalıştı ama yapamadı. Hayır. Bu adil değil. Onların bir parçası olmama izin veremezdim. Çoğu insanın tek çocuk olmayı yalnızlık olarak gördüğünü biliyorum ama ben öyle düşünmedim." Tek taraflı küçük bir sırtıma yaptı. "Her iki ebeveynimin de yüzde yüz ilgisine sahip olmayı seviyordum."

Darci gülümsemedi. Hem çocuk hem de yetişkin olarak yalnızlığı iyi bilirdi. "Peki sana ne oldu?" diye sordu. "Colorado'ya gittikten sonra yani?"

"Hiçbir şey. Ben büyüdüm. Kuzenlerim kısa sürede beni yalnız bırakmayı öğrendi. Onlar gibi değildim. Takım oyuncusu değildim. Aslında, etrafımda çok fazla insan olması beni ...şey, gergin yapıyor. Ve küçük alanlar...."

Adam kendini sakinleştirmek için bir an durdu. "Her neyse, on iki yaşımdayken kâbuslar görmeye başladım. Oldukça kötüydüler. O kadar yüksek sesle bağıırırdım ki tüm ev halkını uyandırırırdım ve Sarah - ona asla anne diyemezdim - beni tutmaya çalıştığında onunla kavga eder, tekmeler, pençelerdim. Bir keresinde şuradan şuraya kadar bir çürüğü vardı," dedi elini çenesinde gezdirerek. "Ondan sonra, sadece çılgılık atmaya başladığımda erkekler geldi. Rüyalarım durmayınca da bir psikiyatriste gönderildim."

"Yardım edebildi mi?" Taylor sordu.

"Pek sayılmaz. Beni hipnotize etmeye çalıştı ama hipnotize olmadım. Ama akrabalarım kaçırılma olayıyla ilgili gerçeği söyledi ve ailemin kaybolmasıyla ilgili bildikleri az şeyi anlattı. Ama bu beni daha da kötü hissettirdi. Eğer ben olmasaydım, ölmeyeceklerdi."

Taylor Adam'ı bu düşüncelerinden vazgeçirmek istedi; Adam'ın sesindeki ıstırabı duyabiliyordu. "Peki psikiyatristle ne oldu?"

"Bir yıl uğraştıktan sonra adam pes etti. Benden hiçbir şey öğrenemedi çünkü kaçırıldıktan sonra ne olduğunu hatırlamıyordum ve hatırlamıyorum da. Ve kabuslar başladıkları gibi aniden sona erdi."

"Yani ailene geri döndün ve normal bir hayat yaşadın," dedi Taylor, kendi şakasına gülümseyerek.

"Pek sayılmaz. Kimseye söylemedim -şimdiye kadar yani- ama rüyalar kesildikten sonra ailemle ilgili anılar peşimi bırakmadı. Onlarla geçirdiğim her anı hatırlayabiliyor gibiydim." Adam bir an için gözlerini kapattı ve Darci onun gözyaşlarına karşı koyduğunu hissedebiliyordu. "Ve onları özledim. Annemin kahkahalarını ve eskiden yaptığı şeyleri özledim-"

Derin bir nefes aldı. "Her neyse, onları özledim ve ben-"

"-Onlara ne olduğunu bilmek istiyordum," dedi Taylor.

"Hayır, o zaman . O yıllarda, ...kendi içime çekildim."

"Diğer insanlardan farklı olduğunu fark ettin, bu yüzden kendi dünyanı kendi içinde yarattın," dedi Darci yumuşak bir sesle. "Dış dünyadan kaçmak istedin."

Adam bir an sessizlik içinde ona baktı. Zihninin ona herhangi bir düşünce göndermesini engelliyordu ama ne düşündüğünü biliyordu: Benim gibi. Adam'ın gücü ya da Taylor'ın Darci'nin yapabildiklerini adlandırdığı gibi bir "yeteneği" yoktu ama Adam'ın ilk yıllarındaki dehşet onu da Darci gibi diğerlerinden farklı kılıyordu.

"Evet, kesinlikle" dedi bir süre sonra. "Üniversiteye gittim ve akrabalarım doktor ya da avukat olurken ya da iş dünyasında uzmanlaşırken ben antik tarih okudum. Böyle bir dereceyle ne yapacağımı bilmiyordum ama uzun zaman önceki uygarlıklar hakkında okumak beni cezbediyordu. Sonra, okulu bitirdikten sonra, sürüklendim. Aile bağlantıları sayesinde birkaç öğretmenlik pozisyonu teklifi aldım ama asıl yapmak istediğim.... Ortadan kaybolmak istediğimi söylemek mantıklı mı? Kendimden kaçmak istedim."

Darci, Taylor daha konuşmadan, "Evet, hem de ," dedi.

"Ailemin parası var ama ona dokunmadım. Aslında kimseye nerede olduğumu ya da nereye gittiğimi söylemedim -bildiğim kadarıyla. Nerede iş bulursam orada çalıştım. Dört yıl boyunca serseri bir vapurda liman işçiliği yaptım. Birkaç yıl Arjantin'de bir çiftlikte çalıştım. Dünyayı dolaştım, orada burada yaşadım ama aslında hiç yaşamadım. Bir süre yazmak istediğimi düşündüm, ancak kağıda döktüklerim ruhumun bakmak istemediğim karanlık bir kısmına dokunuyor gibiydi, bu yüzden bunu bıraktım."

"Bunu neden başlattın? Bu kötülük arayışı. Ve kendini cadı topluluklarına dahil etmeye?" Taylor sordu.

"Taggart kuzenlerimden biri üzerime bir bardak çay döktü. İronik, değil mi? Tüm dünyayı dolaştım... Ne aradığımdan emin değilim ama bulamadığımı biliyorum. Sonra Colorado'ya yaptığım nadir ziyaretlerden birindeydim ve birkaçımız dışarıda tenis kortunun yanındaydık. Onlar gülüyor ve konuşuyorlardı ama ben orada oturmuş onları izliyordum, oradaydım ama onlarla birlikte değildim. Hepimizin elinde soğuk içecekler vardı ama kuzenim Lisa bütün yıl boyunca sıcak çay içerdi. Tenis maçında kardeşlerine tezahürat yapmak için ayağa kalktı ve sıcak çay göğsümün sol tarafına döküldü. Aslında önemli bir şey değildi ama

Lisa bu konuda büyük bir yaygara kopardı ve yaralı olup olmadığını görebilmek için tişörtünü çıkarttırdı."

Adam derin bir nefes aldı. "Ama çay canımı fazla yakmamıştı çünkü göğsümün o bölgesinde kalın bir yara dokusu vardı."

Taylor yumuşak bir sesle, "'Sızlayan yaradan,'" dedi.

"Evet. Kendimi bildim bileli olan bir yara iziydi ve üzerinde çok az düşünmüştüm. Kuzenim Sarah kayalara çarptığını tahmin ettiğini söylemişti ama emin değildi. Hayatımın büyük bir bölümünü hatırlamadığım için yara izi en önemsiz şey gibi görünüyordu. Sıkıydı ve bazen kolumu başımın üzerinde hareket ettirdiğimde biraz çekiyordu, ama buna hiç dikkat etmedim."

"O güne kadar," dedi Taylor.

"Doğru," diye cevapladı Adam. "O gün, benden bir yaş küçük olan ve bu yüzden kaçırılma olayıyla ilgili hiçbir şey hatırlamayan kuzenlerimden biri, bunun çirkin bir yara izi olduğunu ve bir plastik cerraha düzelttirmem gerektiğini söyledi. Sonra benden altı yaş büyük olan erkek kardeşi, 'Belki de altında ne olduğunu görmeli' dedi."

"Damga," dedi Darci. "Yara dokusu tarafından gizlenmişti."

"Evet. Kuzenim bunu söyler söylemez annesi ona eve girmesini ve hava gölgede seksen beş derece olmasına rağmen ona bir kazak getirmesini söyledi."

"Kuzeninize bununla ne demek istediğini sordunuz mu?"

"Hayır. Annesinin yüzünden kaçırılma olayı ve yaşananlar hakkında konuşmak istemediğini görebiliyordum. Onun için hep üzüldüm çünkü beni ailesinin bir parçası yapmak için çok uğraştı ama . Bunun için kendini suçladığını biliyorum...."

"Üzüntün için mi?" Darci sordu.

"Evet. Üzüntüm ve asla ait olmadığımı hissetmem." "Peki sen ne yaptın?" Taylor sordu.

"Ertesi gün oradan ayrıldım ve New York'a uçtum, orada bir plastik cerraha danıştım. Ona yara dokusunun dikkatlice alınmasını istediğimi söyledim çünkü orada görmek istediğim bir şey vardı. Bu bir damgadan daha fazlasıydı. Deri" -sanki kendisinden başka birinden bahsediyormuş gibi konuşuyordu- "önce derin bir şekilde kesilmişti ve dağlama demirinin üzerinde siyah bir pigment vardı. Yara dokusu kesilip çıkarıldığında siyah desen net bir şekilde görülebiliyordu."

"Ve işte o zaman sana söylenenden daha fazlası olduğunu fark ettin," dedi Taylor, sandalyede arkasına yaslanıp Adam'a spekülasyonla bakarak.

"Evet. Önce bilgiyi 'normal' yoldan aramaya başladım. Özel dedektiflere gittim, hatta FBI dosyalarına bile girdim ama hiçbir şey bulamadım. Sonunda, diğer tüm yolları tükettiğimde, bir medyuma gittim. Ama tek söylediği ailemin öldüğü ve ölümlerinin kötülükle çevrili olduğuydu. Böyle bir saçmalık duymak çok can sıkıcıydı. Kim, nasıl ve en önemlisi neden öldüklerini bilmek istiyordum.

"Neden ailem fidye ödenmeden öldürüldü? Babam kaybolduğumu duyar duymaz stokları eritmeye başladı. Ama hiçbir şey ödenmedi. Uçaklarına ne oldu? Aklımdan binlerce soru geçti.

"Ancak danıştığım medyumların bana verecek bir cevabı yoktu ve onlara gitmeden önceki halimden daha fazla hayal kırıklığına uğramış hissediyordum.

"Medyumlardan biri beni arayıp Helen Gabriel'in benimle konuşmak istediğini söylediğinde daha fazla medyuma gitmemeye karar vermiştim. Kadının adını hiç duymadığım için bu isim benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ama telefondaki medyum Helen'i aramam gerektiğini söyledi. Ondan öğrenebildiğim kadarıyla, bu Helen Gabriel bir medyumun medyumuydu."

Taylor deneyimlerine dayanarak, " aksine gerçek," dedi.

"Evet," diye cevapladı Adam. "Görünüşe göre bu kadın müşteri kabul etmiyormuş. Yani, onu görmek için randevu alamazsınız. Onunla bir seansa gitmek için davet edilmeniz gerekiyor." Adam Taylor'a baktı. "Onun gibi insanlarla tanıştın mı?"

Taylor gülümsedi ve sanki bildiklerini anlatıp anlatmamayı düşünüyormuş gibi baktı. "On iki kadın var," dedi usulca.

"Zihinleriyle dünyayı değiştirebilenler," dedi Darci, gözleri heyecanla parlıyordu. "Avatarlar."

Taylor kızına gülümsediğinde yüzünde öyle bir sevgi ve gurur ifadesi vardı ki Darci zevkten kızardı. "Daha sonra, bu iş bittiğinde, bana bu kadar anlaşılmasa da bir bilgiyi bilmeni sağlayan muhteşem eğitiminden bahsetmeni istiyorum."

Son derece memnun olan Darci, yüzünde sana söylemişim ifadesi olan Adam'a baktı. Babasının onun eğitimi olduğunu göreceğini söylemişti.

"Peki Helen sana ne söyledi?" Taylor sordu ve ismini söyleyiş biçiminden Adam, Taylor'ın kadını tanıdığından emindi.

"İlk başta bir hayal kırıklığıydı çünkü bana aileme ne olduğundan emin olmadığını söyledi. Ama sonra beni şaşkına çevirdi çünkü ailemden birinin hala hayatta olduğunu söyledi."

"Eminim bu seni çıldırtmıştır," dedi Taylor.

"Ah, evet. Paralı askerler kiralayıp ailemden birini hâlâ elinde tutan kişiye saldırmak istiyordum ama nereden başlayacağımı ya da kime saldıracağımı bilmiyordum. İşte o zaman Helen bana geçmişle ilgili gerçeği öğrenmem için dünyada tek bir yol olduğunu söyledi. Connecticut, Camwell'de elinde sihirli bir ayna olan bir kadın olduğunu söyledi. Bana bunu söylediğinde neredeyse çıkıp gidiyordum. Ben her zaman gerçekçi oldum. Çocukken bile şu sihirli, bu sihirli hikayelerden nefret ederdim."

"Bu doğru," dedi Darci gülümseyerek. "Peri masalları hakkında hiçbir şey bilmiyor." "Sanırım Helen aklımı okudu, çünkü daha sonra bir masal olduğunu söyledi.

gerçek olan sihir. Bana aynanın bir zamanlar Nostradamus'a ait olduğunu söyledi. Doğrusu, bana söylediklerine inanamadım. Ama eğer o aynayı alabilirsem, aileme ne olduğunu görebileceğimi söyledi. Her zaman 'aile' dediğine dikkatinizi çekmek isterim, 'ebeveynler' değil. Bunu daha sonra fark ettim."

"Ayna da Darci'nin işin içine girdiği yer, değil mi?" Taylor sordu.

Adam doğrudan Darci'ye bakamıyordu çünkü kendisine söylenenleri duymasını istemiyordu. Sonunda konuştuğunda sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Bana aynayı çalabileceğim ama sadece yirmi yaşını geçmiş bir bakirenin aynadaki görüntüleri görebileceği söylendi. Eğer bakire olmasaydım, ayna sadece eski bir cam parçası olacaktı. Bu yüzden bana New York Times'a bir ilan vermemi ve aynayı okuyabilecek bakireyi bulacağımı söyledi."

"Yani görüştüğünüz o kadınlardan hiçbiri ... değil miydi?" Darci söyledi.

Adam, Darci'ye gülümseyerek "Hiçbiri değil," diye cevap verdi ama ona tuhaf olanın onlar değil kendisi olduğunu söyleyecek değildi.

"İnanılmaz," dedi.

Adam dönüp ona baktı. "Şikayet ettiğimden değil ama neden sen...? Bilirsin işte?"

Darci omuz silkti. "Beni baştan çıkaran biriyle hiç tanışmadım," dedi dürüstçe. Yüksek sesle ya da zihninde söylemediği şey ise "seninle tanışana kadar" oldu.

"O zaman neden Putnam'la evlenmek için nişanlandın?" Adam göstermek istediğinden daha büyük bir öfkeyle konuştu.

"Oh," dedi Darci. "Bu bir iş."

"Ne tür bir iş sizi bir- ile nişanlandırıyor?"

"Bir kız kardeşin olduğunu nasıl öğrendin?" Taylor araya girdi. Bu öfke hoşuna gitmemişti ve Adam'ın hikâyesinin izini kaybetmelerini istemiyordu. Darci'nin Putnam'daki sorunlarını anlatmak için daha sonra zamanları olacaktı. Adam'ın bildikleri bu gece onlara yardımcı olabileceği için, onun hikâyesi daha önemliydi.

Adam isteksizce Darci'yi sorgulamaktan vazgeçti. "Dediğim gibi, Helen'in 'ebeveynler' yerine sürekli 'aile' fark etmemiştim ama bir gün 'üçü' dedi. Ona üçüncü kişi olarak beni mi kastettiğini sordum. Helen şaşırılmış görünüyordu ve 'Hayır, kız kardeşini kastediyorum' dedi. Aklını kaçırdığını düşünmüştüm. Ona göre, kaçırma olayı gerçekleştiğinde kızın cenin olmasının, çocuğun yaşayamayacağı anlamına gelmediğini anlamam biraz zaman aldı. Ve ben kaçırıldığımda ailemden hiç kimsenin bana annemin hamile olduğunu söyleme zahmetine girmemiş olması beni hala kızdırıyor."

Adam bir nefes aldı. "Ve bu da bizi bugüne getiriyor." Son birkaç dakikadır Darci'ye bakmıyordu, çünkü anlattıklarının onu yine kızdıracağından korkuyordu. Onu kişisel asistan istediğini söyleyerek bir bahaneyle işe almış ama bunun yerine insanların öldürüldüğü bir işe bulaştırmıştı. Onu "niteliği", yani bekareti nedeniyle işe almıştı.

Darci onun ne düşündüğünü ve neden kendisine bakmadığını biliyordu. "Ve insanlar beni yalancılıkla suçluyor," dedi nefesinin altında; sonra, o cevap veremeden, "Sence o bakkal hâlâ açık mıdır? Bo ve ben açlıktan ölüyoruz."

Bunun üzerine Boadicea yatakta doğruldu ve tuhaf bir ifadeyle Darci'ye baktı. "'Bo,'" diye fısıldadı. "Takma ad denilen şey bu mu?"

Dünyayı benden daha az gördü, diye Adam'a gönderdi Darci, ifadesinde merak içindeydi.

"Sanırım baban ona dünyayı göstermek istiyor," dedi Adam Darci'nin kulağına, sonra da Boadicea'nın üzerine titreyerek eğilen Taylor'a doğru başını salladı. Elleri artık bağlı değildi ve geniş gözlerle Taylor'a bakıyordu, onu her yerde takip edeceğini söyleyen gözlerle.

Darci tiksintiyle, "Ona erkeklerden bahsetmem gerekecek," dedi.

"Peki sen ne biliyorsun?" Adam sordu. Garipti ama birden kendini yıllardır olmadığı kadar hafiflemiş ve hatta mutlu hissetti. Az önce iğrenç hayat hikâyesini anlatmıştı ve kimse ona acıımıyordu. Kimse ona "Pooooooooor Adam" diyen gözlerle bakmıyordu. Zavallı, kaçırılmış, yetim Adam. Küçük bir çocukken annesinden kaçmasaydı, anne ve babası bugün hayatta olacaktı. Hayır, onun yerine bu odada en az kendisi kadar üzücü geçmişleri olan üç kişi daha vardı.

Darci, güzel annesi tarafından, onu yanına alacak herhangi biri tarafından büyütölmek üzere terk edilmişti. Ve hayatını olağanüstü gücünü saklayarak geçirdi.

Adam, kısır olduğı kendisine söylendiğinde Taylor'ın neler hissettiğini düşünmek istemiyordu. Annesi, ailenin "armağanını" aktarmanın ona bağı olduğunu kafasına sokmuştu ama o bunu başaramamıştı. Hayatını miras çizgisini bozmasını telafi etmeye çalışarak geçirmişti.

Sonra Adam kız kardeşi olan bu kadına baktı ve onun hapis hayatının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemedi, gerçekten ve gerçekten hayal bile edemedi.

Bunun bencilce olduğunu kabul ediyordu ama bu insanlarla birlikte olmak kendini iyi hissettiriyordu. Bu insanlarla birlikteyken yüz karası değildi. Onlardan biriydi, onların bir parçasıydı.

"Beni duydun mu?" Adam sordu. "Erkekler hakkında ne biliyorsun?"

Darci şaşkınlıkla ona baktı. Ciddi miydi? Yoksa onunla alay mı ediyordu? Adam ve onun akıl almaz espri anlayışı karşısında bunu anlamak imkânsızdı.

"Hmm?" Adam sordu; sonra yüzünde tehditkâr bir ifadeyle Darci'ye doğru yürümeye başladı.

İçgüdüsel olarak geri çekildi. "Hiçbir şey bilmiyorum-" Adam onu belinden kavrayıp kaldırdı ve yatağı bırakırken bir çığlık attı. Büyük bir canavar gibi üzerine eğilmiş, ellerini pençeye dönüştürmüştü.

Ve onu gıdıklamaya başladı.

Darci ilk başta neler olduğunu anlamadı çünkü hayatı boyunca hiç kimse onu gıdıklamamıştı. Ciddi bir çocuktı ve hiç kimse onu güldürmek için ciddiyetini aşma zahmetine girmemişti.

Ama Adam yaptı ve birkaç dakika içinde Darci'nin yatakta kahkahalarla yuvarlanmasını sağladı. "Peki kız kardeşime erkekler hakkında ne söyleyeceksin?" diye sordu.

"İyi ve harika olduklarını," dedi Darci, dizlerini göğsüne çekerek ve ciyaklayarak.

"Ve nazik ve sevgi dolu?" Adam ellerini kızın kaburgalarında gezdirerek sordu.

"Oh, evet. Evet, evet, ," dedi.

"Pekâlâ, o zaman," dedi Adam ciddi bir tavırla ve ondan uzaklaştı. "Sanırım bu konuyu açıklığa kavuşturduk."

Şimdiye kadar diğerlerinden ayrı duran Boadicea şimdi yatağın ayak ucunda durmuş, yerlileri doğal ortamlarında gözlemleyen bir antropolog hayranlığıyla bu gösteriyi izliyordu. Adam Darci'yi gıdıklamayı bıraktığında "İlginç," dedi. "Ama şimdi belki yemek yiyebiliriz," dedi kapıya doğru dönerken.

Bayan Spock, diye seslendi Darci Adam'a ve hep birlikte kapıya doğru giderlerken yüksek sesle gülmesine neden oldu. Adam eşofmanını çıkardı ve kedi kıyafetinin üzerine geçirdi. "Eğer bu şekilde insan içine çıkacağını düşünüyorsan, başka bir şey düşünmelisin," dedi.

Motel odasından çıktıklarında omzunun üzerinden, "Peki üzerimdekinin nesi var?" diye sordu.

"Giyside hiçbir sorun yok," dedi Adam. "Beni rahatsız eden içinde ne olduğu."

"Gerçekten mi...?" Darci ona gülümsedi. "Bahse girerim beni yakalayamazsın," diyerek koşmaya başladı ve işlek otoyolda koşarken Adam'ın kalbi neredeyse duracaktı.

Küçük bakkalın içinde hepsi Boadicea'nın gördükleri karşısındaki şaşkınlığını izleyerek iyi vakit geçirdiler. Ve her biri hiç bakkal görmemiş olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Her biri ona sorular sormak istedi ama sorduklarında Boadicea'nın tek söylediği, "Henüz değil. Şimdi beni anlatmanın sırası değil." Daha şimdiden, onun aşırı masumiyet ve büyük yaşın tuhaf bir bileşimi olduğunu görebiliyorlardı. Adam'ı kızdırıyor ve Darci'yi büyülüyordu. Sadece Taylor onu olduğu gibi kabul ediyor, ondan vermek istediğinden fazlasını istemiyor gibiydi.

Yaşadıkları sıkıntılara ve bu gece karşılaşacakları şeye rağmen -ya da belki de bu yüzden- asla yiyemeyeceklerini bildikleri yiyecekleri çuval çuval satın alırken mutlu, gülen bir gruptular. Bu gece ne olursa olsun, buraya geri dönmeyeceklerdi.

Çok güldükleri ve sadece birbirleriyle ilgilendikleri için, yaşlı kadının dükkanın arkasından çıktığını ve onlara baktığını görmediler.

onları. görseler bile, hakkında pek bir şey düşünmezlerdi. Darci bile kadının kötülüğünü hissetmezdi, çünkü yaşlı kadın uzun zaman önce yaydığı titreşimleri engellemeyi öğrenmişti. Gezegendeki neredeyse herkese sıradan yaşlı bir insan gibi görünüyordu. Perdenin arkasına geçtiğini kimse fark etmedi. Kimse onun bir telefon alıp dünyada sadece üç kişinin bildiği bir numarayı aradığını görmedi.

Ve kimse onun "Buradalar" dediğini duymadı.

Sonsuza dek

17

YİYECEKLERİ kapıya en yakın yatağın üzerine yaydılar. Adam ve Darci yatağın üzerinde bağdaş kurarak birbirlerine yakın otururken, Taylor da yatağa bir sandalye çekti. Boadicea onlardan ayrı olarak birkaç adım ötedeki bir sandalyeye oturdu. Ancak birkaç dakika sonra Taylor sandalyesini çekerek Boadicea ile karşılıklı oturdu ve pencerenin altına yerleştirilmiş dar bir masada birlikte yemek yediler.

Darci yatakta oturmuş, bacaklarını altına kıvrımış, Adam'a bir şeyler yedirirken, hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını düşünüyordu. Şimdi Adam'ın gözleri onunla alay ediyor ve gelecek harika şeylerin ipuçlarını veriyordu. Ve Darci, Adam'a sarılıp yatarken, Adam'ın kolları onu sararken dün geceyi düşünüp duruyordu.

Hayatında hiç bu adam gibi birini bulmayı hayal etmemişti, diye düşündü. Bu adam onu her zaman hayal ettiği gibi sonsuza dek sevecek, sevebilecek biriydi.

Şimdi burada onunla otururken, New York'a geldiğinde sahip olacağını düşündüğü hayatı düşündü; Adam'ı inandırmaya çalışmasına rağmen, pek mutlu bir insan olmamıştı. Putnam'daki insanlar Darci'nin geleceğini kötü görmemişlerdi ama o görmüştü.

Ama şimdi, belki de bir gazete ilanına cevap verdiği için hayatı değişecekti. Sonsuza kadar.

"Bana tuhaf tuhaf bakıyorsun," dedi Adam. "Gerçekten hangi tarafta olduğuma karar vermeye mi çalışıyorsun?"

Her zaman olduğu gibi, onun mizah girişimine gülmedi, bunun yerine sadece ona baktı. Siyah saçlarını ve mavi gözlerini inceledi, çenesindeki yarığa baktı. Ona göre o çok ama çok güzel bir adamdı. Onunla tanıştığından beri hayatının geri kalanının toplamından daha fazla eğlenmişti. Cömert ve kibardı ve-

"Hey!" Adam usulca, "Bana öyle bakmayı kes. Bana çok yaramaz şeyler düşündürüyorsun." Adam somundan bir parça ekmek koparıyordu (Adam'ın önceden pişirilmiş ekmekten nefret ettiğini çoktan keşfetmişti).

Dilimlenmişti, bu yüzden markette dilimlenmemiş somun olup olmadığını sormuştu). "Seni ikna edebilir miyim diye merak ediyordum...." Adam tereddüt etti.

"Bekaretimi kaybedeyim ve aynayı okuyamayayım diye bu gecedan önce seninle seks yapmak mı?" diye sordu, gözleri umutla parlıyordu.

Adam bir an için bunu düşünür gibi oldu. "Aynayı okuyamasaydın bile yine de gücün olurdu ve aynada görülen kişi sensin. Onun çöküşü olacağını düşündüğü kişi sensin."

"Yani.... gerçek aynaya sahip olana kadar beklememiz gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi Adam ve kirpiklerinin arasından ona bir bakış attı. "Ayrıca, acele etmemeyi severim."

"Bu ses-" diye sözünü kesti çünkü dışarıdan bir ses duyduğunu sandı. Aniden dönerek, üzerine bir perde çekilmiş olan büyük pencereye baktı.

Darci'nin yüzünü görünce Boadicea elindeki yemeği bıraktı ve sıçrayarak pencereden dışarı baktı. "Kimse yok," dedi ama Darci'ye çok sert bakıyordu.

Darci usulca, "Belki de bir arabaydı," dedi.

"Lafı açılmışken," dedi Taylor, Adam'a bakarak. "Bu gece Camwell'e nasıl döneceğimize dair bir fikrin var mı? Rover'ımın bunu başarabileceğini sanmıyorum."

Adam bu geceyi düşünmek istemiyordu. İki kadını da güvende oldukları yerde bırakmak istedi. O istedi-

"Peki bu işe silahsız mı gireceğiz?" Taylor sordu.

Darci, "Adam'ın bizi kaçırmaya çalışan bir adamdan aldığı bir silahı var," dedi. "Nereye koydun onu?"

Adam bir an için sessiz kaldı. Darci ve Taylor'a güvenebileceğini biliyordu ama Boadicea'yı bilmiyordu. Evet, onun kız kardeşiydi ve evet, sanki onların tarafındaymış gibi davranıyordu. Ama yine de bu kadına güvenilebileceğinden emin değildi. Gözleri onunkilerle kilitlendi. Diğerlerine Adam'ın odasına elinde bir silahla girdiğini söyleyebilirdi ama söylemedi. Adam da onlara tabancanın şu anda perdenin arkasındaki pencere pervazında olduğunu ve onu kolayca alabileceğini söylemedi.

"Bıçağın var mı?" Boadicea usulca söyledi. "Onun bıçağı. Onu aldığın için çok kızdı. Biraz gücü var."

Darci, Boadicea'nın güvenilirliği konusunda açık ve net bir şekilde, "Adam sapı ovdu," dedi. "Ve ovalama işlemini

Bir yerlerde bir kadın var, ama hiç cevap vermedi," dedi Darci; sonra yüzünü yere eğmiş olan Adam'a baktı. "Seni kokuşmuş, aşağılık, yalancı..." diye başladı Darci. "Kulpta ne yazdığını sana söyledi, değil mi? Ama sen bana söylemedin."

Adam diğer yatağa oturmak için hareket etti. Bu bildiklerini açıklama pratiği ona garip geliyordu ve sonuç olarak çok zordu. Ama şimdi üç kişi beklentiyle ona bakıyordu. "Bu" diye başladı tereddütle, "bir zamanlar kurban kesmek için kullanılan bir bıçak. Bu bir kan bıçağı. Darci," dedi ona bakarak, gözleri yalvarırcasına. "Bu gece bizimle gelmeni istemiyorum."

"Sadece ben," dedi açıkça. "Diğerleri seninle gelebilir ama ben gelemem. Bu doğru mu? Aklınızdan geçen bu mu?"

Boadicea ciddi bir tavırla, "Tehlike sadece ve sadece sizin için," dedi. "Biz öldürülebiliriz ama sen kurban edileceksin."

Bu açıklama diğerlerinin konuşmasını etkili bir şekilde durdurdu.

"Aptallığımı bağışlayın ama ne fark eder ki?" Adam sonunda tersledi, sonra da Darci'ye küfür etmemesini söyleyen bir bakış fırlattı.

Adam'ın düşmanca tavrı karşısında Boadicea ağzını kapattı ve sanki bir daha tek kelime etmeyecekmiş gibi baktı.

"Süre," dedi Taylor sessizce. "Hızlı ölmek yavaş ölmekten farklıdır."

Adam ayağa kalktı. "Darci gitmiyor," dedi kesin bir ifadeyle.

Bana gel, diye duydu Darci kafasının içinde. "Ne?" diye sordu Adam'a bakarak.

"Gitmeyeceğini söyledim ve bu son sözüm. Bak, bu gece arabasını kullanmak için motelin sahibiyle anlaştım. Bizi Camwell'e götürüp geri getirecek ama sanırım Darci olmadan da yapmamız gerekeni yapabiliriz. Sen," dedi kız kardeşine. "Tünellerin yolunu biliyor musun? Yani, çocuklarla birlikte oraya gitmeyi planladığını varsayarsak..."

"Evet," dedi Boadicea, "bunun için tünelleri kullanıyor. Onlara hiç ama kafamda biliyorum."

Aklından geçen her düşünceyle Adam daha da sinirlendi ve öfkesi Boadicea'ya yöneldi. "Onu durdurmak için bir şey yapamaz mıydın? Yıllarca onunla birlikteydin. O süre zarfında en azından kaçmayı deneyemez miydin? Yapamaz mıydın?"

Boadicea ayağa kalktığı için sözünü kesti; sonra eteğini yukarı çekerek uzun, biçimli bir bacağı ortaya çıkardı. Ama bu bacakta birçok yara izi vardı, bazıları

uzun, bazıları yuvarlak ve kabarık.

"Sana daha fazlasını göstereyim mi?" diye sordu, sesinde öfke yoktu. "Belki sırtımı görmek istersiniz. Öfkesini benden çıkarmayı bırakıp başkalarından çıkarmaya başladığında ondan kaçmaya çalışmaktan vazgeçtim. Bana bir çocuğun vücut parçasını hediye etti ve her kaçmaya çalıştığımda bana bir tane daha verileceğini söyledi. Ondan sonra aynaya ondan kurtulup kurtulamayacağımı sordum ve işte o zaman üçünüzü gördüm. Altı yıl boyunca siz üçünüzü bekledim. Sessizce bekledim ve bu yüzden benim yüzümden başka çocuk öldürülmedi."

Başını Adam'a doğru eğdi. "Yanlış mı yaptım? Benim yerimde olsaydın, kaçtığın takdirde sayısız masum çocuğun işkence göreceğini, sonra da senin yüzünden öldürüleceğini bile bile yine kaçır mıydın? Söyle bana, cevabını merak ediyorum."

Üçü de Boadicea'nın alaycı mı davrandığını yoksa gerçekten bir soru mu sorduğunu bilmiyordu ama hangisi olursa olsun, kimsenin bu korkunç soruya verecek bir cevabı yoktu.

"Özür diliyor," dedi Darci. "Çok sinirli biri ve bazen istemediği şeyler söylüyor. Lütfen onu affet." Bana gel, diye tekrar duydu kafasının içinde. Onları bırak ve bana gel. Darci elini alnına götürdü kelimelerin bu odadaki herhangi birinden değil, zihninin içinden geldiğini fark etti.

Boadicea Darci'ye bakarak, "İyi değilsin," dedi.

"Hayır, bir şey yok," dedi Darci. "Ben iyiyim. Sadece dün başıma bir darbe aldım ve hala biraz ağrıyor, hepsi bu. Yaralanan adamlar. Adam, kaburgaların nasıl? Ve ...Baba, kolun nasıl?"

"Peki, "dedi Taylor, ona "baba" demesine gülümseyerek.

Bana gel yoksa onları öldürürüm.

Kelimeler her hecede daha da netleşiyordu ve Darci kafasının içinde onunla kimin konuştuğunu biliyordu. Bu seninle benim aramda, değil mi? Darci kafasının içindeki sese geri döndü; sonra düşüncelerini duyup duymadığını görmek için Adam'a baktı. Ama Adam hâlâ kız kardeşine bakıyor, onun anlattıklarını düşünüyordu.

Kahkaha sesi Darci'nin kafasının içinde yankılandı, şakaklarının zonklamasına ve sesin şiddetiyle gözlerinin kırışmasına neden oldu. Oh, evet, dedi ses. Sen ve ben. Başka kimse yok. İşte yine o kahkaha. Hepsini kaybetmek istemiyorsan, bana gel.

Darci.... "Affedersiniz.... ihtiyacım var" dedi. Yataktan kalktı ve banyoya gitti. Küçük odada yalnız kaldığında tuvaletin kapağına oturdu ve gözlerini kapattı. Kapıdan Boadicea'nın sesinin alçak ve düz tonunu duyabiliyordu ve adamlara tutsaklıktaki varlığıyla ilgili bir şeyler anlattığını tahmin etti.

Darci şimdi sessizce oturup dinliyor ve bu kişinin ona ne yapması gerektiğini söylemesini bekliyordu. Adam'ın onu duyacağından korktuğu için kafasının içindeki sese daha fazlasını söylemeye çalışmaktan korkuyordu.

Darci bunu yapmakta pek tecrübeli değildi ama başını porselen tanka yasladı, gözlerini kapadı ve dinlemek için elinden geleni yaptı.

Bu seninle benim aramda, dedi ses. Biz iki cadı arasında.

Hayır, diye düşündü Darci. Hayır, hayır, hayır! Ben bir cadı değilim. Sahip olduğum güç iyi.

Darci, Adam'la yapmayı öğrendiği gibi düşüncelerini yansıtmıyor olsa da, ses sanki onun ne düşündüğünü duyabiliyordu. Bu kişi -daha çok bir kadın sesi gibi görüldüğü için bu kadın- Darci ne düşünürse düşünsün duyabiliyordu.

Eğer iyiysen, onları kurtaracaksın. Sana ne yaptığımı göstereyim mi?

"Hayır!" Darci yüksek sesle söyledi.

"Darci, bebeğim, iyi misin?" Adam kapının diğer tarafından seslendi.

"İyi," diye cevap verdi. "Küvete girip bir süre ıslansam sorun olur mu?"

"Elbette," dedi Adam kıkırdarak. "Acele etme."

Darci, çıkardığı sesleri gizlemek için küvetin musluklarını sonuna kadar açtı. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum, diye düşündü. Hiçbir şey.

Ama istemeden de olsa zihninde bir görüntü belirdi. Sanki kafasının içinde bir video oynuyordu. Uzun boylu, ince , özenle işlenmiş bir başlık ve kırmızı kadife gibi görünen bir cüppe giymiş olan bu kadının arkasını gördü. Önünde uzun bir taş sunak vardı ve üzerinde üç kukuletalı adam tarafından tutulan bir çocuk duruyordu.

Hayır, hayır, hayır, dedi Darci ellerini yüzüne götürürken içinden. Bu yüzü her yaşta, her yerde tanıyabilirdi. Sunaktaki çocuk üç yaşındaki Adam'dı.

Kapıya hafifçe vuran Adam'ın sesi yine "Darci?" diye geldi. "Bir kız huzur içinde ağlayamaz mı?" diye çıkıştı ona.

"," dedi usulca, "ama bana ihtiyacın olursa buradayım."

Darci'nin düşünceleri kafasının içinde oynayan görüntüdeydi. Uzaklaştır şunu, diye düşündü. Lütfen, Tanrım, durdur şunu. Bir korku filminde gözlerinizi kapatıp kanlı kısımları görmeyebilirdiniz ama şimdi görüntüyü engelleyemiyordu, çünkü video zihninin içindeydi. Hayır, lütfen. Küçük banyo penceresine doğru yürüdü ve dışarı baktı, ama önündeki manzara zihninin içinde gördüklerini durdurmadı.

Zayıf kadın bir bıçak aldı ve çocuğun derisinde derin kesikler açtı. Sonra ateşten kızgın bir dağlama demiri aldı ve.... "Tanrım," dedi Darci, sonra dizlerinin üzerine çöktü, ellerini yüzüne kapattı. Demir çocuğun narin etine Darci yüksek sesle çığlık atmamak için bir havlu kapıp ağzına tıkmak zorunda kaldı. Sanki oradaymış gibiydi. Her şeyi görebiliyordu. Çocuğun çığlıklarını duyabiliyordu. Oh, Tanrım. Yanan etin kokusunu alabiliyordu.

Aniden odanın ve sunağın görüntüsü kayboldu ve yerine bir adam görüntüsü geldi. Yüzü endişe ve yorgunluktan neredeyse griye dönmüştü. Darci anında Adam'ın babasını gördüğünü anladı. Darci izlerken adam küçük bir uçaktan indi ve bir süre etrafına bakındı; sonra döndü ve genç ve güzel bir kadının uçaktan inmesine yardım etti. Kadın aşağı inerken elini hamile kadınların yaptığı gibi koruyucu bir şekilde karnının üzerine koydu. Etraflarında kimse yok gibiydi, sadece iniş pisti ve çevresindeki orman vardı. Ama Darci ağaçların arasında hareket eden gölgeleri görebiliyordu. Çaresizce, adam ve kadının ağaçlara doğru yürümesini izledi. Adamın arkadan vurulduğunu ve karısı izlerken boğazının kesildiğini gördü.

Artık yok, diye yalvardı Darci. Yeter artık.

Ama bitmemişti. Başka bir imgelem daha vardı, bu sefer Adam'ın annesi ağır bir şekilde hamileydi ve bir yatağa bağlıydı. Doğum sancısı çekiyordu ve çığlık atıyordu ama doğum sancısından değil. Hayır, çığlık atıyordu çünkü çocuğu ondan koparılıyordu.

Darci her şeyi gördü ve kadının acısını hissetti. Kadının vücudundan akan kanla birlikte hayatının da akıp gittiğini hissetti. Akışı durdurmak için hiçbir girişimde bulunulmadı. Kadın kan kaybından ölürken tekrar tekrar "Bebeklerim," diyordu. "Bebeklerim."

Sana daha fazlasını göstereyim mi? dedi ses.

"Hayır," diye fısıldadı Darci. "Hayır, lütfen, artık yok." Yere uzanmış, dizlerini göğsüne çekmiş ve titriyordu.

Bu seninle benim aramda, onların değil. Beni anlıyor musun?

Darci başını salladı, kendini sıkıca tutarak altındaki karo zeminin soğukluğunu hissetti. O kadar üşüyordu ki bir daha asla ısınamayacağını biliyordu.

Onları uyut, dedi ses. Onları uyut, sonra git. Bana getirileceksin. Anladın mı?

Evet, evet. Darci başını salladı. Evet, evet.

Birkaç dakika boyunca kutsanmış bir sessizlik vardı ve kafasının içinde sadece Darci'nin gördüklerinin anısı vardı. Artık hayal bile edemeyeceği kadar korkunç bir şeyin ortasında değildi; durdurmaya gücünün yetmediği bir şeyin içindeydi.

Vücudu kaskatı kesilmiş ve ağrıyan Darci yavaşça yerden kalktı, küvete gitti ve suyu kapattı. Sonra yine yavaşça lavaboya doğru yürüdü ve aynada kendine baktı. Yanaklarında, imgelemler sırasında kendini tırmalamış olması gereken derin, kanlı çizikler vardı. Artık sihirli bir aynaya bakmasına gerek yoktu, diye düşündü, çünkü Adam'a ailesine ne olduğunu anlatabilirdi.

Ama Darci ona söylemek istemedi. Ama daha da önemlisi, aynı şeyin onun başına geldiğini görmek istemiyordu.

Bunu yapabilirsin, dedi kendi kendine. Belki de babası haklıydı ve Darci hayatını onun deyimiyle "yeteneği" ile yapabileceklerini bastırmaya çalışarak geçirmişti. Ve belki de hayatı boyunca olabildiğince normal olmaya çalıştığı doğrudu, ama yine de Adam'ı ve o silahlı adamı yerinde tutmayı başarmıştı. Onları hareket edemeyecekleri şekilde dondurmayı başarmıştı. Eğer bunu tekrar yapabilseydi.... sahip olduğu gücün her zerresini bu korkunç kadını tutmaya yetecek kadar uzun süre kullanabilirdi....

Doğrusu Darci ne yapacağını ya da yapabileceğini ama babasının sözleri aklından çıkmıyordu: "Bunu yapabileceğini bilmiyordun, değil mi?" "Zihnimle insanları öldürebileceğimi mi?" diye sormuştu.

Birini öldürebilir miydi? Darci merak etti. Ama sonra hayaller yine aklından geçti ve onları yok etmek için yüzünü sildi. Eli, yüzündeki çiziklerden dolayı kanlı çıktı.

Kan sol elinin üzerindeydi, bir kule oluşturan dokuz benin bulunduğu eli, Adem'in göğsünde henüz çocukken kesilip dağlanmış olan şeklin aynısıydı.

Evet, diye düşündü, öldürebilirdi. Sevdiği adamı kurtarmak için öldürebilirdi.

Kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı, sonra tuvalet kapağına oturdu ve gözlerini kapattı. Bana güç ver Tanrım, diye dua etti. Bana yol göster, beni koru ve bu dehşeti sona erdirmek için ihtiyacım olan gücü ver.

Yüksek sesle "Amin" dedi ve sonra zihnini yan odadaki üç kişiyi uyutmaya odakladı. Üçü de gergin, tetikte ve adrenalın dolu olduğu için bu zaman aldı ve konsantrasyon gerektirdi, ama bunu başardı. Onların rahatladığını hissetti. Mobilyalara yaslanıp uykuya daldıklarında hareket ettiklerini duydu.

Kapının diğer tarafında her şey sessizleştğinde, Darci motelin dışına yavaşan bir arabanın çıkardığı çakıl seslerini duydu. Bunun kendisini bekleyen bir araba olduğunu biliyordu. Ve Adam'ın kadının evinden çıkardığı çantayı alması gerektiğini de biliyordu.

Darci sessizce banyodan çıktı ve bir an durup yatakta uyuyan insanlara baktı. Babası ve Boadicea, tıpkı kısa bir süre önce kendisi ve Adam'ın yaptığı gibi birbirlerine sarılmışlardı. Darci yavaşça Adam'a doğru yürüdü. Bir süre orada durup ona baktı. Onunla tanıştığından beri ilk kez kaşlarının arasında derin bir çatıklık yoktu; gülerken bile yüzündeki endişe ifadesi kaybolmamıştı.

Ama şimdi bu durum ortadan kalkmıştı ve bunun, sonunda hikâyesini paylaştığı için gerçekleştiğini biliyordu.

Gülümseyerek eğildi ve onun alnına bir öpücük kondurdu, sonra dudaklarını onunkilere dayadı ve bir süre öylece tuttu. "Şimdi ne olursa olsun," diye fısıldadı ona, "seni sonsuza dek seveceğim."

Adamın saçlarına dokundu, sonra ondan uzaklaşarak kapıya doğru gitti. Adam'ın kadının evinden aldığı deri çanta bir sandalyenin arkasına asılmıştı. Boadicea, Adam'ın aldığı aynanın gerçek olmadığını, sihirli ayna olmadığını söylemişti, öyleyse Darci onu neden yanına alsındı? Çantayı açtı, içine baktı ve içinde her ikisi de resim çerçevesine benzeyen iki nesne olduğunu gördü. Biri altın rengi ve güzeldi, diğeri ise eski ve yıpranmıştı. Darci'nin sihirli ayna olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Odadan çıkarken bir ironi duygusunu bastıramadı. Nostradamus'un aynası başından beri yanlarındaydı.

Sonsuza dek

18

ADAM ESNEYEREK UYANDI ve ilk yaptığı şey Darci'ye uzanmak oldu. Gözleri hâlâ kapalıyken, Darci'nin küçük poposunun kendisine doğru nasıl mükemmel bir şekilde kıvrıldığını hatırladı. Gülümseyerek elini daha uzağa uzattı. Belki de onunla sevişecek ve ayna okumanın canı cehenneme, diye düşündü.

Gözlerini açmasını sağlayan şey aynayı düşünmesiydi. Oda karanlık olduğundan ve hiçbir şey göremediğinden, ilk başta nerede olduğunu bilmiyordu. Ama yavaş yavaş her şey aklına gelmeye başladı. El yordamıyla komodine doğru ilerledi, ışığı yaktı ve etrafına bakındı. Boadicea ve Taylor diğer yatakta, iki köpek yavrusu gibi birbirlerine sokulmuşlardı.

Gözlerini ovuşturarak Adam kendini akşamdan kalma gibi halsiz hissediyordu. Görünüşe göre Darci hâlâ banyodaydı, küvette ıslanıyordu ve belki de ağlıyordu. Yaptığı şeyin bu olduğunu söylediğinde Adam kapı tokmağına uzanmıştı ama Taylor onu durdurmuştu. "Bırak biraz kendine zaman ayırsın," diye fısıldadıktan sonra Adam'ı kapıdan uzaklaştırdı.

Ve bu Adam'ın hatırladığı son şeydi. Şimdi gözlerini kırıştırarak uyanmaya çalışırken banyoya doğru baktı. Kapı zar zor açılıyordu ve odanın ışığının yandığını görebiliyordu. Hâlâ küvette miydi? diye merak etti, kadınların gösterişine gülümseyerek. Bir küvetin içinde oturup....

Saatine baktı. Saat neredeyse öğleden sonra ikiye ve-

Bir an sonra yatağında doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. Saat akşam sekizi geçiyordu!

Uzun bir adımla banyoya ulaştı ve kapıyı açarak gürültüyle arka duvara çarpmasını sağladı. Banyo boştu.

Odaya döndüğünde hem Taylor'ın hem de Boadicea'nın uyanmakta olduğunu gördü.

"O gitti," dedi Adam kesin bir ifadeyle. "Darci gitti."

Taylor'ın yüzündeki kan çekilmiş gibiydi, çünkü bir ömür boyu çalışarak öğrendiği her şey zihnine dolmuştu. Darci'nin onları uyuttuğunu hiç şüphesiz biliyordu. Ama neden?

"Nerede o çanta?" Boadicea çantanın asılı olduğu sandalyeye bakarak şöyle dedi.

"Bu kimin umurunda-" Adam başladı, sonra gözleri büyüdü. "Hayır," diye fısıldayabildi.

"İçinde ne vardı?" Boadicea sesini yükselterek sordu.

"Şimdi buna vaktimiz yok," diye çıkıştı Adam ona. "Darci'yi bulmak zorundayız ve sen de bize yolu göstermek zorundasın."

"Onu buldun, değil mi?" Boadicea gözlerini kocaman açarak konuştu. "Bir şekilde gerçek aynayı buldun."

Taylor elini Boadicea'nın koluna uzattı ama Boadicea ondan uzaklaştı.

"Neden bana göstermedin? Ona? İçimizden biri görebilirdi-" "Sen mi?"

Adam kız kardeşiyle alay etti. "Peki sana nasıl güvenebilirim? Bunu gördüm.

oda. Ne hale geldiğini nereden bileyim?"

Boadicea ateş dolu gözlerle ona baktı. "Eğer odayı gördüyseniz, hayatta kalmak için savaşmam gerektiğini de biliyorsunuzdur."

"Kesin şunu!" Taylor bağırdı. "Bu Darci'yle, kızım ile ilgili, ikinizle değil. Boadicea, onu nasıl bulacağız?"

Boadicea öfkesini yatıştırırken, "Bilmiyorum," dedi. "O iyi bir insan; belki de bu onu koruyacaktır. O kadını sadece Darci'nin durdurabileceğini biliyorum. Ve eğer durduramazsa, o zaman kadın sahip olduğundan daha fazla güç kazanacaktır. Yıllar içinde çok şey öğrendi ve benim bile bilmediğim güçler kazandı. Ve pek çok insanı kontrol ediyor. Şimdi ne yaptığı gizli, ama Darci bu gece onu durduramazsa, o zaman ne olacağını bilmiyorum."

"Hazırlan," dedi Adam. "Daha fazla konuşacak vaktimiz yok." Adam bu sözlerle motel odasından çıktı ve ev sahibinin arabasının anahtarlarını almak için resepsiyona gitti. Yürürken cep telefonunu açtı ve iyi bildiği bir numarayı tuşladı.

"Mike?" dedi. "Ben Adam ve evet, hâlâ Camwell'deyim. Sana yardıma ihtiyacım olabileceğini söylediğimi hatırlıyor musun? İhtiyacım var. Mümkün olan en kısa sürede olabildiğince çok insanı buraya getirmeni istiyorum. Ve, Mike? Bir cephanelik getir." Telefonu kapattı ve motelin ofisine girdi.

"Burayı sevmedim," dedi Boadicea, üzerlerindeki, üstlerindeki ve yanlarındaki toprak duvarlara bakarak. "Burayı sular altında bırakabilir. Aşağıya ateş gönderebilir. Köleleri her yerde saklanabilir. O-"

"Kesin şunu!" Adam omzunun üzerinden emretti. Darci, diye düşündü ama cevap alamadı. Neden, ah, neden sadece ondan ona değil de, düşüncelerini ileri geri gönderme alıştırmaları yapmamışlardı? Şimdi ona bağırarak, adını söylemek istiyordu. Onu nerede bulacağını bilmek istiyordu.

"Ne taraftan?" Adam otomatların bulunduğu büyük odaya ulaştıklarında sordu. Birkaç gün önce Darci'yle buraya geldiğinde bu oda neredeyse ev gibi gelmişti, şimdi ise-

"Burası bana bile ürkütücü geliyor," dedi Taylor. "Darci ikinizin burayı daha önce ziyaret ettiğinizi söylememiş ?"

"Evet," dedi Adam, "ama sonra...." Ne diyebilirdi ki? Eğlenceli bir yer olduğunu mu? Onlara Darci'nin kedi kostümünün önünü şekerlemelerle doldurduğunu anlatabilir miydi? Bir rafın üzerinde kendini nasıl küçücük bir top haline getirdiğini anlatabilir miydi?

"Şimdi neden farklı?" diye sordu kız kardeşine. Onunla tanıştığında, ona güvenmediği için düşmanca davranmıştı ama şimdi Darci'nin haklı olduğunu ve çok şey yaşamış olan bu kadına güvenmesi gerektiğini anlamaya başlıyordu. Eğer kız kardeşine güvenmiş olsaydı, ucuz bir baskının altında saklı bulunduğu aynadan söz etseydi, belki de onu inceleyebilir ve Darci'ye ne olacağını görebilirlerdi. Adam'a aynanın neler olabileceğini gösterdiği söylenmişti; öngörüler değiştirilebilirdi.

Motelden ayrıldıktan sonra Adam arabayla Grove'a geri dönmüştü. Park yerine doğru kaymış ve motor durmadan önce arabadan atlamıştı. Taylor ve Boadicea peşinden koşmuş ve konuk evine girdiklerinde boş bir oda görmüşlerdi. Ama Darci'ye ait olan yatak odasından gelen bir gürültü onları o odaya koşturdu. Adam yatağı devirmiş ve dizlerinin üzerine çökmüş bir kapıyı çekiyordu.

"Burası bir buzhaneydi ve altından bir dere akıyordu," dedi Adam. "Bu evi saklanacak bir yere ihtiyacım olduğu için istedim." Kapağın altındaki karanlığa uzanarak bir yığın silah çıkardı, tabancalar, tüfekler, tabancalar.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Taylor, ona bakarak.

Taylor dehşet içinde silahlara bakarak, "Ben hiç" diye söze başladı.

Ama Boadicea utangaç değildi. Bir adım öne çıktı, Adam'ın getirdiği yığından dokuz milimetrelik bir Luger aldı ve bir mermi sürdü.

İki adam da suskunluk içinde ona bakıyordu. "Öldürmek için kullanılabilecek her şeyi seviyor," diye açıkladı. "Çocukken hiç oyuncağım olmadı."

Adam kız kardeşine saygıyla baktı. İlk kez, onun bu kadına duyduğu nefretin kendisinininkinden daha derin olabileceğini düşündü.

Adam, Taylor'a doğru başını sallarken kız kardeşine "Ona ne yapması gerektiğini göster," diye emretti; sonra Adam, Darci'nin kedi kıyafetine çok benzeyen siyah likralı bir koşu kıyafeti giymek için odasına gitti. Yatak odasına döndüğünde benzer bir giysiyi Boadicea'ya fırlattı. "Bunu giy. Bunun içinde daha iyi hareket edebilirsin. Senin de bir şeyin var mı?" sordu Taylor'a. Adamın çantaları odanın bir köşesine yığılmıştı.

Taylor, "Evet," diye cevap verdi ve on dakika sonra üçü de kapıdan çıkmışlardı.

Ve şimdi tünellerdeydiler. El feneri kullanmaya cesaret edemediler ama gece görüş gözlüklerini taktılar.

"Ne tarafa?" Ana odadan çıkan üç tünelin ağzında dururlarken Adam kız kardeşine sordu.

"Bu," dedi ve en küçük tünelden aşağıya doğru ilerledi. Adam'ın koşu kıyafeti üzerine tam oturmuştu. Mühimmat keseleri ve üç tabanca taşıyan geniş bir deri kemer takmıştı. Elinde ABD'de yasadışı olan kısa bir tüfek vardı.

Adam da aynı silahları ama kafesten aldığı hançeri gömleğinin içine gizlemişti.

Adam onları durdurduğunda fazla uzaklaşmamışlardı. "Bir şey duyuyorum," dedi. Anında üçü de durup dinlediler ama hiçbir şey yoktu. Boşluğun iki ucunda da ışık yoktu, hareket yoktu, hiçbir şey yoktu.

Adam ilerlemeleri için işaret etti ama birkaç adım sonra bir yol ayrımına geldiler ve Adam bir kez daha durup dinlemeye başladı.

Adam mı? Duymuş.

Bir an için gözleri yaşlarla doldu. Kız yaşıyordu! Darci'nin sesi zayıftı, hatta cılızdı ama yaşıyordu. Buradayım! Buradayım! Burada! diye bağırarak istedi ama ona bir mesaj iletemedi. Sadece onun yakınında olduğuna güvenmesi ve konuşmaya devam etmesi gerekiyordu.

"Onu duyuyor musun?" Taylor sordu.

"Evet, zar zor," diye fısıldadı Adam, sonra duvara yaslandı ve tüm gücüyle dinledi. Konuş Darci bebeğim, konuş benimle, diye onu göndermeye çalıştı. Bana nerede olduğunu söyle.

Adam mı? Orada mısın? diye sordu, mümkünse daha da belli belirsiz bir sesle.

"Bu taraftan," dedi Adam. "Sanırım bu tarafta."

Ama Boadicea kolunu onunkinin üzerine koydu ve onu durdurdu. "Bu şekilde olmaz. Yanlış bir şey var. Kurbanların sunulduğu odaya giden yol bu değil."

"O kelimeyi bir daha söyleme!" Adam tersledi. "Darci'nin sesini duydum ve o bu tarafta. Benimle misin, değil misin?"

Boadicea uzun bir süre bu soruyu düşünmüş gibiydi. "Onun terör saltanatının sona ermesini istiyorum," dedi. "Ve bunu sadece Darci yapabilir."

Adam, ben buradayım. Beni duyabiliyor musun?

"Darci benimle konuşuyor," diye fısıldadı, sonra daha hızlı yürümeye başladı. Adam, yanıma gel. Korkuyorum.

"Bir terslik var," dedi Boadicea arkalarından. "Bir şeyler çok yanlış."

Adam, birçok hayatı etkileyeceğini bildiği bir karar verirken hareketsiz durdu. Bir yandan bu uzun boylu kadına güvenmiyordu ama diğer yandan da içinde beslediği nefreti hayal etmeye çalışıyordu. Sonunda "Bizi yönlendir," dedi ama gözlerinde, eğer kadın onlara yalan söylüyorsa ne yapacağına dair bir uyarı vardı.

Boadicea onları tünellerden geçirirken hiç tereddüt etmedi, hızla ilerledi ve iki adamın onu takip edip etmediğini görmek için asla arkasına bakmadı.

Boadicea'nın koridorun açık olup olmadığını görmesini beklemek için bir an durakladıklarında Taylor Adam'a, "Yolu ezberlemiş," dedi. "Bu kaçışı yıllarca zihninde yaşadı ve bu kaçışa -ve bize- olan inancı onu umudunu yitirmekten alıkoydu."

Boadicea onu takip etmelerini işaret edince Adam onu takip etti, Taylor da arkasındaydı. Ama Boadicea karanlık bir kapının önünde aniden durunca Adam kısa düştü. "Anlamıyorum," diye fısıldadı. "Oda burası. Olmaları gereken yer burası."

"Görünüşe göre ona yalan söylediğini biliyordu," dedi Adam, "ve o da kendi yalanını söyledi."

"Ama ayna bana bunu gösterdi" diye başladı, ama şaşkınlıkla sözünü kesti.

"Bana aynanın neler olabileceğini gösterdiğini söylememiş miydin? mutlaka ne olur?" Taylor elini cebine atıp bir çakmak çıkarırken sordu. Duvara iştirilmiş pirinç bir tutucunun üzerinde bir mum vardı. Onu kaldırdı ve mumu yaktı, Boadicea ve Adam arkasındayken kapıdan geçerken meşaleyi önünde tuttu.

"Sadece bana mı öyle geliyor yoksa bu tünellerde insan olmaması başka birine de garip geliyor mu? Burada hiç muhafız bile yok."

"Beklenmedik bir şey yaptı," dedi Boadicea Taylor'ın arkasında dururken.

İçinde bulundukları odayı görmeye yetecek kadar birkaç mum daha yaktı. Oyulmuş odanın duvarları boyunca uzun, oyma taş paneller yerleştirilmişti. Taylor mumu havada tutarak bunlardan birini inceledi. "Birisi bazı mahzenleri soymuş. Birinci yüzyıldan kalma diyebilirim."

"Evet. Birçok hırsız onun için çalışıyor," dedi Boadicea ve odanın ortasında duran taş sunağa bir an baktıktan sonra kapıya doğru geri döndü. Ayna ona bu sunağın ne için kullanıldığını göstermişti ve üzerindeki koyu lekeler neyin sebep olduğunu biliyordu.

Taylor Boadicea'yı odadan çıkarken takip etti ama Adam sunağa hayranlıkla bakarken tereddüt etti. Bunun gibi iğrenç bir taş yığını gördüğünü hatırlıyordu. Hatırladı....

"Gel kardeşim," dedi Boadicea usulca, elini uzatıp kardeşinin elini tutarken. Onun neyi hatırlamak üzere olduğunu çok iyi biliyordu, çünkü ayna ona kardeşine çocukken neler yapıldığını göstermişti.

Odanın dışına çıktıklarında üçü de birbirlerine baktı. Aralarında "Şimdi ne olacak?" sorusu geçti.

Boadicea taşıdığı ağır tüfeğin yerini değiştirdi.

"Darci'nin nerede tutulduğunu nasıl bulacağız?" Taylor sordu ve sesinde biraz titreme vardı. Adam'a döndü. "Onu duyabiliyor musun?"

"Hayır," dedi Adam, çenesi kaskatı kesilmişti. "Onun sesi sessiz."

"Ya da susturuldu," dedi Boadicea ama Adam ona ters ters bakınca durdu.

"Eğer aynayı bulabilirsek," dedi Adam, "bize onun nerede olduğunu söyleyecektir.

öyle."

Boadicea sırtını dikleştirdi. "Ayna artık işe yaramayacaktı bize."

"Ama görebilirsin-"

"Hayır," dedi. "Göremedim. Artık bakire değilim."

Adam'ın tek yapabildiği şaşkınlıkla ona bakmaktı; sonra yavaşça dönüp Taylor'a baktı.

Taylor bir an için Adam'a bakmadı ve baktığında da gözlerinde suçluluk duygusu vardı. "Onu bulduğumuzda Darci'nin aynanın içini görebildiğini sanmıştım. I-"

Adam ikisini de patlatmak istedi ama zaman yoktu. Olan olmuştu. Derin ve sakinleştirici bir nefes aldı, sonra kız kardeşine baktı. "Seni kontrol etmesi için başka okuyucular aldığını söylememiş miydin? Belki şimdi aynalı okuyuculardan birine sahiptir."

Boadicea kardeşine biraz gülümsedi, belli ki bunu düşünmüş olmasından memnundu. "Yalnız kalmak için gittiği bir yer var. Belki de aynayı saklayacağı başka bir yere koyacak zamanı olmamıştır. Benimle gel." Bunu söyledikten sonra döndü ve sol taraflarındaki loş koridorda koşmaya başladı, Taylor arkasında, Adam da arkasındaydı.

Adam kendisine söylenenleri düşünmeden edemiyordu. Boadicea'nın artık bakire olmadığı ne zaman ortaya çıkmıştı? Adam saatlerce uyumuştı. Taylor ve Boadicea uyanık mı kalmışlardı? Darcı'nın bütün o saatler boyunca banyoda olduğunu mu düşünmüşlerdi? Ya da belki de odanın karanlığı onları Darcı'nın yatakta, uyuyan Adam'ın yanında uyuduğuna inandırmıştı.

Adam Taylor'ın arkasından yaklaştı. Taylor'ın Darcı hakkında söylediklerini aktararak, "Onu bir yere götürürsen seni öldürürüm," dedi sessizce.

Taylor, Adam'ın şaka yaptığını düşünerek gülümseyerek arkasına baktı ama Adam'ın yüzünde gülme yoktu; son derece ciddiydi. Taylor başını salladı, sonra Boadicea'ya yetişmek için aceleyle ilerledi.

Onları, üzerinde bir kol ya da kilit yokmuş gibi görünen, özenle oyulmuş meşe bir kapıya götürdü. Boadicea kapının üç yerine dokundu: çirkin, küçük bir yaratığın sol gözüne, bir yaprağa ve oyma bir madalyonun ortasına ve kapı açıldı.

Boadicea içeriye doğru ilerledi ve aynayı aradı ama silahlarını hazır tutan Taylor ve Adam odaya bakmaktan kendilerini alamadılar. Bu oda, Boadicea'yı buldukları evin çorak odaları kadar özenliydi. Burada bir müzede olması gerekiyormuş gibi görünen, süslü bir şekilde oyulmuş bir yatak vardı. Oymalı ve yaldızlı ahşap masalar vardı. Duvarlar ve tavan dönümlerce zengin brokar ve ağır ipeklerle kaplıydı; hepsi de kırmızının tonlarındaydı.

Sihirli ayna maun bir şifonyerin üstünde, göz önünde duruyordu. Boadicea onu aldı, içine baktı ve Adam'a baktı. "Hiçbir şey," diye fısıldadı ve sesinde acı vardı.

Adam hayatı boyunca aynaya baktığı için aynayla kurmuş olabileceği bağlantıyı düşünmekten hoşlanmıyordu. "Neden bu lanet şey

Siz ikiniz beklediniz mi?" dedi aynayı kız kardeşinin elinden kapıp yatağın üzerine fırlatırken. "Ne zaman olduğunu bile anlayamıyorum-"

"Hayatında hiç mahrum kalmadın," dedi Boadicea öfkeyle, sanki onunla dövüşmek istiyormuş gibi ona doğru bir adım atarak. "Sana her şey verildi; senden hiçbir şey alınmadı."

"Neden bilmiyorsunuz. Ben her şeyimi kaybettim. Hayatımın nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikrin yok. Hiçbir şey bilmiyorsun-"

"İşte orada," dedi Taylor usulca. Onlar tartışırken, hakkında o kadar çok şey okuduğu aynaya bakmak için yatağa doğru adım atmıştı.

Adam Taylor'ın söylediklerine dikkat etmedi ama Boadicea dönüp ona baktı.

Taylor aynayı havaya kaldırmış, şaşkınlıkla aynaya bakıyordu. "Onları görüyorum," dedi fısıltıyla. "Bir oda ve insanlar görüyorum. İşte, bakın." Aynayı uzattı ama Adam ve Boadicea aynaya baktıklarında hiçbir şey görmediler, kendi yansımalarını bile.

"Ne görüyorsun?" Boadicea sordu. "Bana tarif et."

"Oda karanlık; pek bir şey göremiyorum. Orada insanlar var, hepsi siyah cüppeler giyiyor. Yüzleri kapalı, bu yüzden kim göremiyorum. Darci'yi göremiyorum, lider olabilecek birini de göremiyorum." Sesinde huşu vardı ve aynaya bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

"İnsanlardan herhangi birinin üzerinde mücevher var mı?" Boadicea sordu.

"Bunun ne önemi var ki?" Adam sordu ama Boadicea elini kaldırınca sustu.

"Evet. Bir elde alyans görüyorum. Bu bir erkek eli ve elin üzerinde yaşlılık lekeleri olduğu için daha yaşlı. Ve bir adamın boğazında bir doğum lekesi görüyorum." Boadicea'ya hayretle baktı.

Boadicea kardeşine döndü. "O daha net görebiliyor. Gördüğüm şey bulanıktı, ayrıntılar belirsizdi. Ama o bir bakire değil."

"Bunu anlamıyorum," dedi Taylor. "Benim ailemde sadece kadınların okült güçleri var. Erkeklerin hiçbiri herhangi bir güce sahip olmadı."

Boadicea ona baktığında gözleri sıcak ve okşayıcıydı. "Belki de Tanrı kalbinin içini gördü ve sana hak ettiğini verdi."

"Darci nerede?" Adam sabırsızlıkla sordu.

Taylor tekrar aynaya baktı. "Bilmiyorum. Onu görmüyorum. Sadece yürüyen insanları görüyorum. Açı kalabalığın arkasından. Ön tarafta neler olduğunu göremiyorum."

"Aynaya sor," dedi Boadicea. "Görmek istediğin şeyi istemelisin."

"Darci nerede?" Taylor sordu; sonra sesinde panikle, "Ekran karardı!" dedi.

"Bekle," dedi Boadicea sabırla, "ama hayal kırıklığına uğrama. Bu yarattığın kendine ait bir aklı var. Ne isterse onu gösterir."

Bir saniye sonra Taylor'ın vücudu gevşedi ve yatağa oturarak aynaya baktı. "Bir kadın görüyorum. Cübbe giymiyor. Üzerinde bir elbise var."

"Ne?!" Adam sabırsızlıkla sordu. "Kim o? Nerede o? Darci onunla mı? Cadı o mu?"

"Ben..." dedi Taylor, aynaya sertçe bakarak. "Darci'yi görmüyorum. Sadece bu kadını görüyorum. Sırtı bana dönük. Üzerinde kısa, beyaz bir palto ve siyah tayt var, ama paltonun bir başlığı var. Bekle! Kaputu geri itiyor. O-"

Taylor aynadan geriye doğru eğildi ve yüzünde şok ifadesi belirerek aynaya baktı. "Bu...."

"Kim?" Adam ve Boadicea hep bir ağızdan sordular.

Taylor derin bir nefes aldı. "Bu kadının uzun sarı saçları var," dedi usulca, "ve onu daha önce sadece bir kez gördüm."

"Kim o?" Boadicea sordu.

Taylor, Adam'a bakarak, "Darci'nin annesi," diye cevap verdi.

Adam bir an için ona sadece göz kırptı. "Jerlene mi? Ama o Putnam'da."

"Kızının ona ihtiyacı varsa annesi neden gelmesin ki?" Boadicea iki adamın şaşkınlığını geçiştirmek için şöyle dedi. "Başka ne görüyorsunuz? Orada bir sunak var mı?"

Taylor aynaya, "Bana bu kadının bulunduğu yeri göster," diye emretti, sonra "kamera" geri çekilip Jerlene Monroe'nun taştan bir sunak gibi görünen bir şeyin önünde durduğunu görünce gözleri açıldı. "Evet, orada bir sunak var," dedi Taylor yumuşak bir sesle.

"Taşta işaretler var mı?" Boadicea hızlıca sordu.

"Evet...benziyorlar...." Taylor başını kaldırıp ona baktı. "Sanırım bunlar Mısır hiyeroglifleri."

Boadicea kapıya doğru ilerlerken, "Nerede olduklarını biliyorum," dedi. "Gel. O şeyi de getir!" diye emretti, koşmaya başlamıştı bile.

Adam onun peşinden koştu; Taylor aynayı sırt çantasına koydu ve onları takip etti. Ancak adamlar kapıdan dışarı adım attıkları anda kafalarına sert bir darbe aldılar ve yere düştüler.

Adam uyandığında başı ağrıyordu ve elini hareket ettirmeye çalıştığında yapamıyordu. Döndüğünde her iki bileğinin de ayak bilekleri gibi duvara zincirlenmiş olduğunu gördü. Hareketsizdi.

Küçük bir yeraltı odasıındaydı ve karşısında demirle bağlanmış ağır ahşap bir kapı vardı. Duvarlarda, küçük raflarda ve nişlerin içinde yüzlerce beyaz mum vardı. Önünde küçük bir meşe masa vardı ve üzerinde depodan aldığı hançer duruyordu. Adam dikkatini bileklerindeki demir kelepçelere verdi. Eğer bir elini dışarı çıkarabilirse....

"İyi akşamlar," dedi bir ses, dönmesine neden olan. "Yoksa günaydın mı demeliydim? Oh, ama hayır, henüz gece yarısı olmadı, çünkü küçük çocuğunuzun hâlâ hayatta inanıyorum."

Başının içinde kükreyen acıya karşı gözlerini kırıştıran Adam -kollarını kaldırdığında kaburgaları dayanılmazdı- önündeki kadına baktı. Kadının üzerinde, yeraltı odasındaki mumların ışığında parlayan altın ipliklerle işlenmiş uzun, koyu renkli bir cübbe olduğu için onu tanıması bir dakikasını aldı.

"Sally," dedi sonunda.

"Bu benim isimlerimden biri, ama evet, bir zamanlar sizin garsonunuzdum." Bu onu bir an için eğlendirmiş gibi göründü ama sonra yüzü ciddileşti. "Onun gelmesini beklerken neredeyse beş yıl boyunca o aşağılayıcı işte çalıştım." Onun kelimesini sanki midesi bulanmış gibi tükürdü. "Kapıdan içeri girdiği anda onu tanıdım. Ne de olsa onu aramak için biraz pratik yapmıştım, değil mi?" dedi iğrenç bir şekilde gülümseyerek.

Adam onun gözlerinde deliliği görüyor gibiydi. Yoksa gördüklerini sadece hayal mi ediyordu? Bütün kötü insanlar deli olmak zorunda mıydı? Bu kadın yıllarca büyüyen bir kötülük imparatorluğunun kontrolünü elinde tutmuştu.

"Nerede o?" Adam sordu.

"Kahramanının onu kurtarmasını bekliyor." Kadın yine eğleniyor gibiydi.

Adam'a doğru yürüdü. Odada yalnızdılar, sadece o ve bu kadın. Eğer özgür olsaydı, tek eliyle onu ikiye bölebilirdi. Şimdi, kadın ona yaklaştıkça, Adam kadının kendisinden daha yaşlı olduğunu gördü.

fark etmişti. Göz kapaklarının üzerinde küçük yara izleri vardı. Araştırmaları sırasında Camwell'deki bu cadılar meclisinin uzun zamandır var olduğunu öğrenmişti ve başından beri bir kadının bu meclisin yöneticisi olduğu söylendiğinden, daha yaşlı birini arıyordu. Ama bu kadın en iyi kılık değiştirmeyi yapmıştı: yüzünü gerdirmişti.

"Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Şimdilik güvende." Ona doğru yaklaşarak, daha önce görmediği küçük bir sopa uzattı ve göğüs kafesinde gezdirdi. Yaralı olan yere ulaştığında biraz itti.

Adam acıdan neredeyse bayılacaktı ama uyanık kalmak için kendini zorladı. "Neredeler?" diye tekrar sordu.

Kadın, bu "Sally", ona sırtını döndü ve uzaklaştı. Odanın ortasında ağır bir meşe masa vardı ve kadın elindeki küçük sopayı masanın üzerine koydu. Adam bu şeyin çelik olduğunu ve hançer gibi üzerinde işaretler olduğunu görebiliyordu. Ne tür bir şeytani nesneydi bu? Bu şeyi geçmişte ne için kullanmıştı?

"Kız kardeşini kendi kızım gibi yetiştirdiğimi biliyor muydun?" diye sordu. "O hiçbir şey istemedi. Bu değersiz dünyanın sunabileceği en iyi şeylere sahipti."

"Özgürlük hariç," dedi Adam ve sonra onu kızdıracak kadar aptal olduğu için kendine lanet etti.

"Doğru," dedi Sally, dönüp ona gülümseyerek. "Onda bu yoktu. Ve hiç erkeği yoktu. Sen ve diğerinin onun yakından gördüğü ilk erkekler olduğunu biliyor muydun? Ama artık bunun bir önemi yok. Cezasını çekecek, tıpkı çekeceğini bildiği gibi. Bana karşı gelmemesi gerektiğini biliyor."

"Senin için bir kız çocuğu gibi olan birini nasıl incitebilirsin?" Adam ona ulaşabilmek için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışarak konuştu. "Onu çok seviyor olmalısın."

Sally bunu düşünmüş gibiydi. "Hayır, sevdiğimi sanmıyorum. Ama o beni hiç sevmedi. Onu uslandırmak için neler yapmak zorunda kaldığımı söylersem.... belki de bekleyip sana gösteririm. Evet, kız kardeşine ne yaptığımı görmene izin vereceğim." Bir an için sanki bir şey dinliyormuş gibi başını eğdi. "Şimdi gitmeliyim. Bir işim çıktı."

"Darcı'nın annesi," dedi Adam, biraz zaman kazanmak için bir şey söylemek ya da yapmak istiyordu.

"Evet," dedi Sally küçük bir gülümsemeyle. "Kızının gücünün kaynağının kendisi olduğunu söylüyor ama ben onu serbest bırakana kadar bunu göstermeyecek."

Kızım. Elbette yalan söylüyor, ama emin olmalıyım. İki saat sonra gece yarısı olacak ve seninle gelen bu küçük cadıyla işimi bitirmeliyim. O-"

"Hayır," diye fısıldadı Adam, sonra başını kaldırdı. "Bak, ben zenginim. Ailem çok ama çok zengin. Sana ne istersen ödeyebiliriz. Bir daha asla çalışmak zorunda kalmazdın. Lüks içinde yaşayabilirsin ve-"

Sözünü kesti çünkü Sally ona gülüyordu. "Zengin mi? Zenginliğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Cüzdanımdaki parayla tüm aileni satın alabilirim. Hayır, güç her şeydir. Onun gücünü ondan alıp kendime saklayabileceğimi biliyor muydun? Bir yolu var. Eğer sahip olduğu güç dünyayı terk etmezse, o zaman onu alabilirim. Görüyorsun, anahtar bu. Taylor Raeburne denen adamın yazdığı tüm kitapları okudum. Eğer zincir kırılırsa, doğrudan bir torun yoksa, gücün onu alan kişiye geçtiğini söyledi mi? En azından efsane bu. Umarım doğrudur, çünkü bu gece öğrenmeyi planlıyorum."

Bu sözlerle odadan çıktı ve ağır meşe kapıyı arkasından kapattı. O gittiğinde, Adam neredeyse tavanı üzerine indirecek bir acı çılgılığı attı. Bilekleri ve ayak bilekleri kanayana kadar zincirleri çekti.

Adam? diye duydu ve kafasının içinde Darci'nin sesini dinleyebilmek için kendini sakinleştirdi.

Adam, orada mısın? Keşke bilseydim. Hâlâ hayatta mısın? Sana söylemeden çekip gittiğim için beni affedebilir misin?

"Evet, oh, evet, Darci, aşkım," dedi Adam. "Seni her şey için affediyorum. Bunun hakkında düşünme. Sadece bulunduğun yerden çık."

Kim olduğunu gördün mü? Darci ona gönderdi. Bana "Hansel ve Gretel"deki cadıyı hatırlattığını söylediğimi hatırlıyor musun?

"Evet," diye fısıldadı Adam gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlarken.

Yeraltında bir odadayım ve bana beyaz bir elbise giydirdiler. Stonehenge'in etrafında dans etmeye ve ilahi söylemeye hazır gibiyim.

Tüm gücüyle zincirlerini çekiştiren Adam, şimdi özgürce akan gözyaşlarının arasından gülümsedi. Şakalar, Darci her zaman şaka yapabilirdi.

Ama sanırım bakire olduğum için beyazlar içindeyim. Ama sadece bedenimde öyleyim, diye gönderdi ona. Zihnimin bakire olmadığını kanıtlayabilirim. Oh, Adam, orada mısın? Beni duyabiliyor musun? Seni öldürmedi, değil mi?

"Hayır, aşkım, ben buradayım. Yanındayım," diye bağırdı zincirleri çalgınca çekerken.

Sana kötü bir şey olduğunu düşünmeyeceğim. Her an bu odaya dalacak ve beni kurtaracaksın. Ortaçağdaki atalarından biri gibi olacak ve güzel kızı kurtaracaksın, değil mi aşkım?

Adam yüzünde gözyaşlarıyla, kelepçeler etini kesene kadar zincirleri yırttı. Tek söyleyebildiği "Hayır, hayır, hayır," oldu.

Adam! Darci ona gönderdi. Onları duyuyorum. Geliyorlar. Tanrım, benimle kal. Adam, korkuyorum. Geldiler! Kapı açılıyor. Oh, Adam, seni seviyorum. Seni tüm kalbimle seviyorum. Seni her zaman ve sonsuza dek seveceğim. Bana ne olursa olsun, seni sonsuza dek seveceğim. Bunu unutma. Sonsuza kadar. I-

"Noooooooooooooooo," Adam screamed and tore at the chains until there was no skin left on his ankles or wrists. Ama ne kadar çekerse çeksin, kurtulamıyordu.

Adam uyandığında, tüm baş ağrılarına son verecek bir baş ağrısı vardı. Sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde elini yüzünde gezdirdi.

"İyi misin?" diye sordu yabancı bir ses.

Adam için uğraşmak zorunda kaldı. Kaburgaları fena halde ve şimdi başı yarılıyordu; ayak bilekleri ve el bilekleri çığ ve kanlıydı. "Evet," diyebildi ve sonra bir çocuğun masmavi gözlerine baktı. Büyük bir çocuğun. Yaramaz bir çocuğun çilli yüzüne ve yapışkan sarı saçlarına sahip, ancak bir çizgi destekçisinin vücuduna sahip çok büyük bir genç adama bakıyordu. "Kimsin sen?" Adam, elini ensesine götürerek geveledi.

"Putnam," dedi genç adam.

Adam'ın gözleri daha da açıldı. "Sen-" diye başladı, sonra ona doğru atıldı. Darci'nin Putnamlar hakkında anlattığı onca şeyden sonra -baba, oğul, kasaba- Adam hepsini yok etmek istiyordu.

"Dur bakalım ihtiyar," dedi çocuk, elini Adam'ın omzuna koyarak. "Kimseyle güreşecek durumda değilsin."

"Sana göstereceğim-" Adam kendini duvardan uzaklaştırırken başladı.

"Enerjini başka bir yerde harcasan daha iyi olur," diye seslendi kız kardeşi ve Adam, Putnam'ın etrafına bakmak için sertçe eğilmek zorunda kaldı. Boadicea ve Taylor odanın diğer tarafında yerde oturuyorlardı.

Adam onun haklı olduğunu biliyordu. Yavaşça, ne kadar kötü yaralandığını test ederek, ayakta durana kadar kendini duvar boyunca yukarı itti. "Neredeyiz biz? Ne oldu?" diye sordu etrafına bakarak.

Hiçbir çıkışı yokmuş gibi görünen büyük bir yeraltı odasındaydılar. Odanın duvarları topraktı ama yumurta şeklinde ve kubbeli bir tavanı olduğu için duvarlara tırmanmaları mümkün değildi. Ancak yukarı doğru baktığında, başlarının çok üzerinde, üzerinde demir bir ızgara bulunan bir açıklık olduğunu gördü. Tekrar aşağı baktığında odanın çıplak olduğunu, sadece toprak duvarları ve zemini olduğunu gördü. Boadicea yerde, Taylor'ın yanında oturuyordu ve ayna da onun kucağındaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" Adam Putnam'a dönüp baktı.

"Jerlene gelip kızını kurtarmak istedi, ben de onunla geldim. Darci ve ben evleneceğiz."

"çiğnemeniz gerek," dedi Adam.

"Aynaya bakılırsa," dedi Taylor kuru bir sesle, "olacak olan tam da bu."

Adam elini yüzünde gezdirdi ve sakinleşmeye çalıştı. "Bir duvara zincirlenmişim. Cadıyı gördüm. Ve Darci'yi duydum. Ama sonra bayıldım. Sonra ne oldu?"

Putnam başını kaldırarak, "Sen şu delikten atıldın," dedi. "Ve ben seni yakaladım. Emin değilim ama sanırım ölene kadar burada kalmamız gerekiyor."

"Güzel düşünce," dedi Adam, ne kadar hasar aldığını görmek için ayak bileklerini ve el bileklerini çevirerek. Hâlâ ayakta durabiliyor, hâlâ yürüyebiliyordu. "Peki nasıl çıkacağız?"

"Kendimizi bir merdivene dönüştürüyoruz," dedi Boadicea, yukarıya, sonra tekrar Putnam'a bakarak. "Onun hepimizi taşıyabileceğine inanıyorum."

"Elbette," dedi Putnam sırtarak ve yaklaşık on iki yaşında görünüyordu.

Adam aynaya hayranlıkla bakan Taylor'a döndü.

"Yakalanacağımızı neden görmedin? Ve o ayna neden senden alınmadı?"

O daha cevap vermeden Boadicea, "Çünkü doğru soruları sormadı ve aynanın bizde olduğunu bildiğini sanmıyorum," dedi.

"O şey de ne?" Putnam sordu.

"Geleceği gösteren bir ayna," dedi Adam. "Harika.

Dışarı çıkıp çıkamayacağımızı söyleyebilir mi?"

"Yapabilir miyiz-" dedi Taylor ama Boadicea onun kesti.

"Düşüncelerinizi duyabilir. Sorunuzu düşünün ve size göstermek istediği şeyi gösterecektir." Sesinde acı vardı ve sihirli aynayla çok fazla deneyimi olan bir kadının tonu vardı.

"Evet, çıkabiliriz," dedi Taylor yumuşak bir sesle. "Darci'yi kurtarabilir miyiz?"

Adam sordu.

Taylor bir an için baktı ve sonra, "Hayır. Yapamayız. Cadı bizim için çok güçlü. Hepimiz öldürüleceğiz."

"Darci nerede?" Adam bir kez daha sordu.

"O...." Taylor aynaya baktı. "O uyuyor. O...." Boadicea'ya baktı. "Şimdi sunağa bağlanmış durumda. Önceden boştu ama şimdi...." Derin bir nefes aldı. "Şimdi Darci o taş sunağın üzerinde."

"Jerlene nerede?" Putnam sordu. "Darci'yi kurtarabilir mi?"

"Biz kurtaramazsak o nasıl kurtarabilir?" Adam sordu.

Putnam, "Darci'nin yerine kendini teklif edecekti," dedi.

Sonsuza dek

19

"TAMAM, HERKES NE YAPACAĞINI BİLİYOR MU?" Adam sordu ve diğer üç kişi başını salladı. "Bizi tutabileceğini mi sanıyorsun, evlat?"

"Elbette, ihtiyar," dedi Putnam dikkatle.

Adam Taylor'a bakarken alaycı ifadeyi duymazdan geldi. "Tavandaki ızgarada kilit yok mu?"

"Hayır," dedi Taylor aynaya bakarak. "O kadar yüksekte olmasına gerek yok."

"Bunu yavaşça yapıyoruz," dedi Boadicea. "Taylor'ın kolu..." Bunu söylediğinde Taylor'a baktı ve aralarında neredeyse elektrik akımına benzer bir duygu dalgası geçti.

Taylor hafifçe gülümseyerek başıyla onayladı. "Evet, yavaşça. Daha fazla yaralanmaya ihtiyacımız yok. Adam..." Adam'ın kanayan bilekleri ve ayak bilekleriyle ne kadar kötü görüldüğünü söylemek istemediği için sözünü yarıda kesti. Taylor Putnam'a döndü. "Hazır mısınız?"

"Evet, elbette," dedi genç adam, kendini doğrudan ızgaranın altına . Ellerini kavuşturarak Adam'a baktı.

Adam yavaşça Putnam'ın omuzlarına tırmanmak için hareket etti. Çatlamış kaburgalarından birini akciğerine sokmaktan korktuğu için temkinli hareket ediyordu ve demir kelepçelerin kestiği yerler çok acıyordu.

"Bunu nasıl duydu?" Taylor, Adam'ın kalkmasına yardım ederken Putnam'a sordu. Çocuk sanki bir kaya parçasıymış gibi sağlamdı.

"Darci'nin teyzesi Thelma aradı ve Darci' sonunda babasının kim olduğunu sorduğunu söyleyerek övündü. Thelma çirkin ve Jerlene'i kıskanmaktan hasta olmuş. Sanırım Jerlene Darci'nin babasının kim olduğunu her zaman biliyordu çünkü ofisinizi aradı ve Camwell, Connecticut'ta araştırma yaptığınızı söylediler. Jerlene gelip beni aldı ve buraya gelmek için bütün gece araba kullandık."

Putnam, Taylor'ın yukarı tırmanması için ellerini kavuşturdu. Önce Putnam'a, sonra da Adam'a tırmanması gerekecekti.

"Anlamıyorum," dedi Taylor, kolundaki acıyı dindirmek için konuşmak istiyordu. Kırık olduğunu düşünmüyordu ama fena halde burkulmuştu.

"Darci'nin annesinin çocuğunun babasının kim olduğunu bilmediği izlenimine kapılmışım."

"Thelma herkese böyle söyledi. Kız kardeşinden gerçekten nefret ediyor. Buraya gelirken Jerlene bana gerçeği söyledi. Arabanızdan bazı kağıtlar çalmış, böylece kim olduğunuzu biliyordu."

"Peki hamile olduğunu öğrendiğinde neden benimle iletişime geçmedi?" Taylor sordu. Doğrusu, hiç tanımadığı bir kız ona çocuğunu taşıdığını söyleseydi ne yapardı hiçbir fikri yoktu ama en azından bunca yıldır kızından haberdar olurdu.

Putnam, Adam'ın ayağı omzuna battığında biraz irkildi ama Taylor'ın ekstra ağırlığıyla sarsılmadı. "Jerlene çocuğu doğurmayı, güzelliğini geri kazanmayı ve sonra da sevimli bir çocukla senin evine gelmeyi planlıyordu. Ama sen evlendin." Putnam'ın sesi Jerlene'in onu neden istediğini anlayamamış gibi geliyordu.

"Jerlene, siz evliliğinizin balayı kısmını atlatana kadar birkaç yıl bekleyeceğini, sonra Darci'yi sizinle tanıştırmaya götüreceğini söyledi. Ama Darci dört yaşına geldiğinde çoktan tuhaflaşmıştı ve Jerlene kitaplarınızdan birini okumuştı, bu yüzden tüm ailenizin bir grup ucube olduğunu biliyordu. Alınma ama. Bu yüzden Jerlene bir kızınız olduğunu size söylemedi çünkü çocuğunun normal büyümesini istediğini söyledi."

"Normal!" Adam, Taylor'ı omuzlarına yerleştirirken şöyle dedi. "Darci bir insandan diğerine geçti, annesi ise erkekten erkeğe. Bunun neresi 'normal'?"

Putnam yapabilseydi, omuz silkebilirdi. "Evet. Evet. Jerlene iyi bir anne olduğu için ödül kazanamayacak. Güzel kalmak tüm zamanını alıyor. Ama bu güzellik işinde gerçekten çok iyi."

"O-" diye başladı Adam, sesinde öfke vardı.

Taylor, Adam'ın omuzlarında dengede dururken onun sözünü kesti. "Peki Jerlene neden şimdi burada?"

"Kızını kurtarmak için," dedi Putnam, sanki bunu bilmesi gerekiyormuş gibi. "Jerlene'in Darci gibi tuhaf bir çocuğun etrafında olmak istememesi onu sevmediği anlamına gelmez. Darci onun kanından, canından biri. Jerlene, bir kızın olduğunu öğrenirsen onu da diğer akrabaların gibi bir cadıya dönüştüreceğini düşündüğünü söyledi. Darci'nin burada olduğunu, senin de burada olduğunu ve buranın cadılarla dolu bir kasaba olduğunu duyunca, her şeyi bir araya getirmek için dahi olmaya gerek kalmadı."

Putnam, önünde duran ve insan merdiveninden en tepeye tırmanmayı bekleyen Boadicea'ya baktı. "Sen de kimsin?"

"Bu şimdi anlatılamayacak kadar uzun bir hikâye," dedi Adam. Bu merdiveni oluşturmaya başlamadan önce Taylor aynaya danışmış ve cadıyı yenebilmelerinin tek yolunun Darci'nin yardımı olduğunu öğrenmişti. Ama Taylor, Darci'nin derin bir uykuya daldığını, bu yüzden de gücünü kullanamadığını görmüştü. "Darci'yi nasıl uyandıracağız?" diye mırıldandı kız kardeşinin Taylor'ın üzerine tırmanmasına yardım ederken. Yaptığı işe konsantre olmaya çalışıyordu ama aynı zamanda dışarı çıktıklarında üstesinden gelmeleri gereken pek çok sorun olacağını da biliyordu.

"Uyarıcılar," dedi Taylor. "Uyarıcılarımız olsaydı onu uyandırabilirdik."

"Yani diyet hapları gibi mi?" diye sordu Putnam ve kaldırdığı ağırlık yüzünden sesi gerilmişti. "Jerlene'in çantası... diyet haplarıyla dolu," dedi. "Kır onları. Darci'nin ağzına koy."

"Ama onu uyutmak için ne verildiyse ona tepki verebilirler," dedi Adam. Şimdi hem Taylor'ı hem de Boadicea'yı tutuyordu.

"Senin... daha iyi bir fikrin var mı?" Putnam bunu söyledikten sonra Boadicea bir anda tepeye ulaştı, ızgarayı iterek açtı ve kendini yukarı kaldırdı.

Gece serinliğinde dışarı çıktığında, Boadicea çömelmiş, tarlalarda koşan bir düzine kadar adam gördü ve kalbinin derinliklerinde bunların Adam'ın çağırdığı adamlar olduğunu biliyordu. Bu adamları uzun zaman önce aynada görmüştü. Şansını denedi ve dikkatlerini çekeceğini bildiği tek kelimeyi bağırdı: "Montgomery!"

Sonsuza dek

20

Bir Yıl Sonra

ADAM yeni doğan kızına baktı ve onun geleceğinin ne olacağını merak etmekten kendini alamadı. Henüz tam olarak keşfedilmemiş bir yeteneğe sahip bir annesi vardı. Sihirli bir aynada geleceği görme yeteneğine sahip olan büyükbabası, ailesindeki bir çocuğun yetişkin olana kadar ne kadar çok şey miras aldığını asla bilemeyeceğini söylerdi. Adam şimdi kızının annesi kadar güçlü olup olmayacağını merak ediyordu.... ya da eğer....

Bebegi yavaşça beşiğine geri koyduktan sonra odanın öbür ucundaki diğer beşiğe doğru adım attı. Kız kardeşi ve Taylor bir kız bebek dünyaya getirmişlerdi ve o çocuğun hangi güçleri miras aldığını merak ediyordu.

Taylor'a karısının bir bebek beklediği söylendiğinde buna inanmamıştı. Sabırla doktora yarası hakkında açıklama yapmıştı. Taylor adama "Kanallar kaynaşarak kapanmış," demişti. Doktor gülümsemiş ve "Mutfak lavabomdaki borular da öyleydi ama yine de sızıntı yaptı" demişti.

Adam şimdi, kıymetli bebekleri tutan beşiklere bakarken, bir yıl önceki o geceyi düşündü.

Halatı indiren ve Taylor, Adam ve Putnam'ın Ölüm Hücresi'nden çıkmalarına yardım eden kuzeni Michael Taggert olmuştu. İstendiği gibi, kuzeni çok sayıda adam ve bir cephanelik dolusu silahla gelmişti ama tek bir kurşun bile atılmamıştı çünkü onlar oraya vardığında her şey bitmişti.

Taylor'ın verdiği tariflere dayanarak, Boadicea Darcı'nın tam olarak nerede tutulduğunu biliyordu ve diğerleri derin hücreden çıkmadan önce koşmaya başladı. Michael iki kuzenini onu takip etmeleri için göndermiş, kendisi ise diğerlerine yardım etmek için geride kalmıştı.

Adam ayağa kalkar kalkmaz koşmaya başladı ve kız kardeşi odaya ulaştığında ona yetişmişti. Koridorun sonundaki çelik kaplı devasa kapıları kırıp açmak hepsinin zamanını almıştı.

Kapılar açıldığında Michael, Adam'ın odada ne olduğunu görmesini engellemeye çalışmıştı, çünkü içeriden gelen mutlak sessizlik

hayatta kimsenin kalmadığından emin oldu. Ama Adam onlardan ayrıldı ve yavaşça odaya girdi. Darcy o odaya yalnız girmişti, o da öyle yapacaktı.

Solunda bir bölme vardı -işaretler ve sembollerle kaplı eski bir şey- ve bu bölme bir koridor oluştuyordu. İşaretlerin girintilerini hissetmekten nefret etmesine rağmen sol elini iğrenç duvarın üzerine koyarak, gözleri odadaki loş ışığa alışırken durakladı.

Kapının yanında, yaklaşık bir metre yüksekliğinde ve altı metre karelik bir kafes vardı ve içinde yarım düzine çocuk vardı, hepsi de yeni yürümeye başlamıştı, en büyüğü dört yaşından büyük değildi.

Adam gözlerini kırıştıtarak kafese baktı, çocukların neden orada olduğunu tam olarak anlayamamıştı ve bir an için onların öldüğünü düşündü. Birbirlerinin üzerine yığılmışlardı, kolları ve bacakları çarpıktı.

Ama sonra çocuklardan biri hareket etti ve Adam onların uyuduğunu fark etti. Ve Darcy'nin çocukları uyutmak için zihnini kullandığından hiç şüphesi yoktu.

Adam birkaç adım daha atarak çocukların yanından geçti ve duvarın etrafından dolanırken yerde yatan üç kişiyi gördü, iki erkek ve bir kadın. Her biri uzun, koyu renk cüppeler giyiyordu. Ve her birinin burun deliklerinden birinin dibinde bir kan birikintisi vardı; tıpkı Darcy'nin onu gücüyle patlattığı gün Adam'da olduğu gibi.

Solunda taştan bir sunak vardı ve Adam ona baktığında uzun zaman önce başına gelenleri hatırladı. Sunağı, kadını, bıçağı ve kendisine doğru gelen dağlama demirinin kızgın ucunu hatırladı.

Adam korkunç anının üstesinden gelmek için bir an hareketsiz durmak zorunda kaldı, sonra bir adım öne çıktı.

Sunağın kenarında, yapay olarak karartılmış saçları taş zemine yayılmış bir kadın başı gördü. Kadının yüzü ona dönüktü ama Adam onun kim olduğunu biliyordu: Darcy'yi kendisine getirmesi için onu bekleyen garson Sally'ydi.

Adam bir adım daha atınca kadının vücudunun yaklaşık üçte ikisini ve yüzünün bir kısmını görebildi. Bir burun deliğinden akan küçük bir kan damlası dışında kadının üzerinde herhangi bir yara göremiyordu ama vücudu cansız yatıyordu.

Bir adım daha atarken kalbi hızla çarpıyordu. Darcy neredeydi? Yaşıyor muydu? Ayaklarının dibindeki kadın bıçağı tutuyordu.

demir parmaklıkların arkasından çalınmıştı. Adam o bıçağı ona geri getirdiğini fark etti.

Şimdi onun yayılmış cübbesinden sadece bir adım uzaktaydı. Bir adım daha atarsa sunağın arkasında ne olduğunu görebilecekti.

Adam ölü kadının yanından geçti. Sunağın arkasında Darci'nin solgun bedeni duruyordu. Adam diz çökerek, şefkatle, nazikçe Darci'nin bedenini kucağına aldı ve ona sarıldı. Ölü mü yoksa canlı mı olduğunu anlayamadı.

Darci'nin kolunu tutan ve nabzını bulan Taylor'dı. "Sanırım hâlâ hayatta," dedi, "ama onu hemen bir hastaneye götürmeliyiz."

Michael, Adam kimseyi taşıyacak durumda olmadığı için Darci'yi taşıyabileceğini söyledi ama Adam onu bırakmadı. Kapıda Putnam'ın Darci'ye aşk dolu gözlerle baktığını gördü. Kısa bir süre önce Adam, Darci'ye yaptıkları yüzünden bu genç adamın yakmak istemişti ama şimdi Putnam'ın gözlerindeki sevgiyi görebiliyordu. Ve genç adamın sevdiği kadını kaybettiğinin farkında olduğunu görebiliyordu.

Putnam döndüğünde Adam, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Jerlene'i bulmaya," dedi.

Adam için bir kararsızlık anıydı. Darci'yi bırakmak istemiyordu ama hem Putnam'a hem de Jerlene'e çok şey borçlu olduğunu da biliyordu. Adam isteksizce Darci'yi kuzeninin kollarına bıraktı, bir tüfek aldı ve Putnam'ı takip etti. Arkasında birinin sesini duyunca dönüp ateş etmeye hazırlandı ama gelenler omuzlarında tüfekleriyle Taylor ve Boadicea'ydı.

Adam onlara Darci'yle kalmalarını söylemeye başladı ama yapmadı. Hiç değilse tünelleri bilen Boadicea'ydı. Adam, Putnam'a Boadicea'nın önden gitmesine izin vermesini işaret etti, sonra dördü birden çömelip koşmaya başladılar.

Meclisi yöneten kadın öldüğünde, takipçileri canlarını kurtarmak için kaçarken etraflarında kitlesel bir kaos vardı ama kaçarken tünellerdeki birçok odayı yağmalamak için zaman ayırdılar.

Bir saat süren sonuçsuz aramadan sonra Putnam duvara yaslandı ve gözleri yaşardı. "O öldü. Öldüğünü biliyorum. Kendi çocuğumu koruyamıyorsam ben nasıl bir Putnam'ım?" dedi.

"Senin değil-" diye söze başladı Adam ama Putnam'ın yüzüne baktığında etmeye cesaret edemedi. Taylor bir fenerin altında duruyordu ve sırt çantasından aynayı çıkarmıştı. Boadicea'nın onu uyardığı gibi, ayna işbirliği yapmıyordu ve ne kadar sorarsa sorsun, Jerlene'in nerede olduğunu göstermiyordu.

Adam Putnam'a döndü. "Darci neden sana yedi milyon dolar borcu olduğunu söylüyor?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Putnam yere bakarak, "Ah," dedi. Etraflarındaki her yerde toplu firarın kalıntıları vardı. Bir duvarda yarı açık bir kâğıt bardak kutusu, diğer duvarda kırık bir masa duruyordu. "Ona, benimle evlenirse Putnam'daki herkesin tüm borçlarını affedeceğimi söyledim." Adam'a baktı. "Bilirsiniz, ipotekler, araba kredileri, bu tür şeyler."

Adam gözlerini genç adama dikti. "Ama Darci seninle evlenmeyecek olsa bile borçları yine de affedeceksin, değil mi?"

"Evet, elbette," dedi. "Ama Darci gibi başka kimse yok. Asla bulamayacağım-"

"Oh!" Taylor aynaya bakarak şöyle dedi. "Bu doğru değil. Çok yakında evleneceksin ve ben...." Adam'a baktı. "Bu imgelemdeki kilise senin akrabaların gibi görünen kişilerle dolu olduğu için, Putnam'ın senin aileden biriyle evlendiğini düşünüyorum."

Bunun üzerine Adam yüzünü buruşturdu ve Putnam sırtıttı. "Sana 'baba' diyebilir miyim?" Putnam sordu.

"Yaparsan çok uzun yaşamazsın," dedi Adam. "Şimdi kımıldayın." Bir saat sonra Jerlene'i buldular - güzelliği ürkütücüydü - o kadar ağır uyuşturulmuş ki, daha sonra doktor onun hâlâ hayatta olmasının şaşırtıcı olduğunu söyledi.

Canlı.

"Bütün o diyet hapları," dedi Putnam. "Vücudu ilaçlara o kadar alışmış ki her şeyle savaşılabılır."

Jerlene kendine geldiğinde, cadı ile nasıl konuştuğunu, ceketinin ceplerini reçeteli diyet haplarından boşaltmak, kapsülleri parçalamak ve yaklaşık bir çorba kaşığı toz toplamak için kendine zaman verdiğini anlattı. Kızına büyü yaparmış gibi yaparken tozu Darci'nin ağzına attı. Uyarıcı madde Darci'yi yeterince canlandırmış ve Darci gücünü kullanarak cadıyı ve dört takipçisini durdurabilmişti. Darci'nin karşısında dört kişi vardı ama o kazanmıştı. Onları öldürmek için Gerçek İknasını, Tanrı'dan gelen büyük ve harikulade armağanını kullanmıştı. Daha sonra yapılan otopsiler dördünün de beyin kanamasından öldüğünü göstermişti.

Adam, Darci, Taylor ve Boadicea'nın yaşadıklarını atlatmaları uzun zaman almıştı. Darci neredeyse bir hafta boyunca komaya benzer bir durumda kalmıştı. Doktor şaşkınlıkla şöyle demişti: "Buna inanmayacaksınız ama uyuyor. Bu kadar bitkin olabilir mi?"

"Evet," diye yanıtladı Adam, hastane yatağında huzur içinde uyuyan Darci'ye bakarak. Odayı sarı güllerle doldurmuş ve uyuduğu tüm günler boyunca onun yanında oturup elini tutmuştu. Gücünü kullandığını gördüğü birkaç kez onu çok yormuştu, bu yüzden dört kişiyi öldürmek için vücudunun nelere ihtiyaç duyduğunu hayal bile edemiyordu.

Adam onun uyanmasını beklerken, kapıdan keserken gizlice sakladığı saçlarını her zaman yanında taşıdığı küçük bir altın madalyona koydurdu.

İlk uyandığında Adam'a gülümsemiş, doğrulmaya çalışmış ama bu efor ona fazla gelmiş ve tekrar uyumaya devam etmişti. Ertesi sabah Adam'ın onun için hazırladığı güzel hastane odasının büyük pencerelerinden içeri güneş girdiğinde Darci gözlerini açtığında Adam, Taylor, Boadicea, Putnam ve annesinin ayakta durmuş onu izlediklerini gördü.

Darci annesine göz kırptı, sonra Adam'ın elini sıkıca kavradı.

"Sorun yok," dedi Adam. "Yardım etmeye geldi."

Darci inançsızlıkla dolu gözlerle Adam'a döndü. "Tuhaf çocuk," dedi Jerlene ve sonra odadan çıktı.

Bir saat sonra Putnam Adam'dan koridora gelmesini istedi ve Jerlene'in eve gitmek istediğini söyledi.

"Ne istiyormuş?" Adam sordu.

Putnam şaşkın görünüyordu. "Eve gitmek için," diye tekrarladı.

"Hayır, demek istediğim, dünyada sahip olmak isteyeceği bir şey var mı? Ona verebileceğim bir şey var mı?"

Putnam gülümsedi. "Aramızda kalsın, sanırım Jerlene bir film yıldızı olmak isterdi."

Adam Putnam'a gülümseyerek, "Ne yapabileceğime bir bakarım," dedi. "İstedğiniz bir şey var mı?"

"Hayır, param var. Hem de çok. İstedim..." Sözünü yarıda kesti ve Darci'nin odasının kapısına doğru baktı. "Dedi ki...yani Darci'nin babası dedi ki...." Putnam ayakkabısına baktı.

"Aynada bir akrabamla evlendiğini gördüğünü mü?" Adam gülümseyerek sordu. "Kuzenlerimin Colorado'daki evinde birkaç hafta geçirmeye dayanabilir misin? Montgomery'lerden ve Taggart'lerden herkesi seninle tanışmaları için davet etmelerini sağlayacağım. Senin gibi iyi bir genç adam o kalabalıkta birini bulmalı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Putnam sordu, yüzü ıslıl ıslıldı. "Evdeki kızlar beni sadece Putnam olduğum için istiyorlar. Beni istemeyen tek kişi Darciydi."

Ben."

Adam yumuşak bir sesle, "Darci eşsizdir," dedi ve Putnam'ın elini sıkmak için elini uzattı. "Yaptıkların için teşekkürler. Sen olmasaydın pek çok insan şu anda hayatta olmazdı." Sesini alçalttı. "Darci ve ben de dahil."

Putnam Adam'ın elini sıktı ama Adam utançtan yüzü kıpkırmızı olduğu için başını çevirdi.

Adam, "Bir saat içinde geri gel, ayarlamaları yapmış olacağım," dedi. "Ve neden Jerlene'i de Colorado'ya götürmüyorsun? Hey! Belki de gitmeden önce onu New York'ta alışverişe götürmelisin."

"Bana teşekkür etmek istediğini sanıyordum. Şimdi de beni bir kadınla alışverişe mi göndermek istiyorsun?"

Adam güldü. "Kusura bakmayın. Colorado'da mağazaları var. Oraya alışverişe gitmesini sağlayacağım."

Putnam gülümseyerek gitmek için döndü.

"Bir dakika bekle," diye seslendi Adam arkasından. "İlk adın ne?" Putnam omzunun üzerinden, "yok," dedi. "Neden bu kadar Babam öyle dedi. Onunkini kimse kullanmadığı için bana da vermedi."

"Darci'nin ismindeki t ne anlama geliyor?"

Putnam gülümsedi. "Taylor. Görünüşe göre Jerlene ona babasının adını vermiş."

Genç adam köşeyi döndü ve Adam sırtını duvara yasladı. Darci'nin ondan sakladığı bir sır daha. Bilgisayar ekranında babasının resmini gördüğünde ona göbek adının Taylor olduğunu söylememiştir.

Adam çocuk odasının kapısının açıldığını ve Darci'nin içeri girdiğini duyunca döndü. Hamileyken bile fazla kilo almamıştı. Karnı devasa boyutlara ulaşmıştı ama vücudunun geri kalanına hiç yağ eklememiştir.

Bir yıl önce, Darci yeterince iyileşir iyileşmez Colorado'ya uçmuşlardı. Sakinleşip dinlenebileceği bir yere ihtiyacı vardı ve Boadicea da ailesiyle tanışmak istiyordu.

Ancak ilk birkaç günlük kaostan ardından, tüm Montgomery'ler ve Taggart'ler uzun süredir kayıp olan akrabalarıyla tanışmak için dünyanın dört bir yanından uçarken, Boadicea artık buna dayanamadı. Hayatı boyunca yalnızlık çekmişti ve gürültülü ailesinin gürültüsüne dayanamıyordu. Bir öğleden sonra Taylor'la birlikte sessizce kaçıp evlendiler; sonra da uçakla Virginia'ya, Taylor'ın evine döndüler.

"Keşke bunu yapabilseydik," dedi Darci Adam'a. "Ne?"

diye sormuştu Adam. "Virginia'ya gitmek mi?"

"Hayır. Sessizce evlenelim ve kendi evimiz olsun. Bir de aşçımız olsun."

"Sessizce evlendin mi?" diye sordu gülümseyerek ve onu kollarına çekti.

"Ama

Birleşik Devletler'in gördüğü en büyük düğünü yapmak istediğinizi söylemişsiniz."

"O kadına kadar öyleydim-"

"Düğün organizatörü mü?"

"Evet. O. Bana pastadan pembe güvercin mi yoksa mavi güvercin mi uymasını istediğimi sordu. Adam, düğünümde o pis yaratıklardan hiçbirini istemiyorum. Ben sadece...."

"Ne istiyorsun?"

"Bizim ailemiz. Sen, ben, kız kardeşin, babam ve...." Yere baktı.

Adam elini kızın çenesinin altına koyarak yüzünü kaldırdı. "Peki ya annen?"

"Evet," dedi Darci. "Onu Russell Crowe'un filminde göre artık zaman bulabilir mi sence?"

"Daha önce ona ihtiyacın olduğunda yanındaydı, sanırım bu sefer de ihtiyacın olduğunda yanında olacaktır."

"Evet," dedi Darci usulca, sonra Adam'ın elini kalçasından itti. "Kendine gel!"

Adam elini çekti. "Bana her fırsatta vücudunu sunan kıza ne oldu?"

"Bu sen beni sevmeden önceydi," dedi Darci gülümseyerek. "Planım seninle yatağa girmek ve seninle öyle vahşi, tutkulu bir sevişme yapmaktı ki bana aşık olacaktın. Ama şimdi sen bana aşıksın, bu yüzden evlenmeden önce seks yaparak kendimi küçük düşürmek zorunda değilim."

"Aşağılamak mı?" Adam dedi ki. "Yirmi birinci yüzyılda yaşadığımızın farkındasın, değil mi?" Kıkırdarak başını salladı. "Pekâlâ, bana söylemek için can attığın şey nedir? Neredeyse aklından geçenleri okuyabiliyorum."

"Nerede yaşayacağız? Yani, ne senin ne de benim bir işimiz var, dolayısıyla istediğimiz yerde yaşayabiliriz."

"Peki nerede yaşamak istiyorsun?"

Darci ona baktığında gözleri iğne ucu kadar kısılmıştı.

"Oh, hayır, yapamazsın," dedi ve onu kaldırıp omzunun üzerinden attı. "Bana Gerçek İkna'nı gösterme! Nerede yaşamak istiyorsun?"

Darci cevap vermeyince onu yere bıraktı ve gözlerinin içine baktı. Bu kez gözleri sonuna kadar açıktı. Sessizce ona bir şey soruyordu ama sessizlik uzun sürmedi. Cevap verdiğinde, bunu sesiyle ve düşünceleriyle söyledi ve ortaya çıkan ses o kadar yüksekti ki Adam ellerini kulaklarına götürdü. "Virginia!" diye bağırdı.

"Tamam, ," dedi Adam. "Baban, kız kardeşim. Anladım."

"Teşekkür ederim," dedi Darci, onun üzerine atlayarak, bacaklarını beline doladı, kolları boynunu sardı.

İşte Virginia'da yaşamaya böyle başladılar. Adam yirmi beş dönümlük bir arazi üzerinde büyük, eski bir güney kolonyal evi satın aldı ve Darci ile evlendikten iki hafta sonra, Darci ondan babası ve Boadicea'nın yanlarına taşınmasına izin vermesini istedi. Adam ilk başta bu fikirden hoşlanmamıştı. Etrafında çok fazla insanla büyümüşü, bu yüzden mahremiyet istiyordu. Ama dördü o kadar çok şey paylaşmışlardı ki ayrılmaları zordu.

Hepsi büyük, eski evde yaşamaya başladıktan sonra Adam, Boadicea'yı dünyaya tanıtan kişi oldu. Ve Taylor ile Darci, Boadicea'nın Gerçek İkna gücü ile neler yapabileceğini bulmak için birlikte çalışmaya başladılar.

Darci birinci evlilik yıldönümlerinden bir hafta önce kızlarını dünyaya getirdi. İşte o zaman Adam ona kuzeni Michael'ın Camwell'deki Grove'u satın aldığını ve yeraltı tünellerini yok etmek için buldozerlerle adam tuttuğunu söyledi.

Adam'ın karısına söylemediği şey, tünellerdeki odaların içinde ne bulunduğuydu. Darci'nin bitmek bilmeyen sabah bulantılarıyla yatağa düştüğü bir hafta, Taylor ve Boadicea -hamileliği boyunca bir gün bile hasta olmamıştı- Connecticut'a gittiler ve işçilerin bulduğu eşyaları incelediler. Bazı eşyaları dualar ve ayinle gömdüler, bazılarını yok ettiler ama birkaçını Taylor'ın yeni Range Rover'ına koyup Virginia'ya geri götürdüler. Eşyaların çoğu Virginia'daki evin içinde saklanan bir kasaya konuldu. Ancak Taylor Nostradamus'un aynasını yatak odasında tutuyor ve her gün ona danışıyordu. Gördüklerini değiştirmek ya da engellemek için kızıyla birlikte çalıştı.

Adam şimdi karısına bakarken gülümsedi. "Mutlu musun?" diye sordu.

"Mükemmel," dedi kadın, onu öpmek için parmak uçlarında durarak.

"Pişmanlık yok mu?"

"Yok," diye cevap verdi; sonra onun elinden tutarak kızlarının beşiğine doğru yürüdü.

Sonsuza dek

Sonsöz

Üç Yıl Sonra

İKİ KÜÇÜK KIZ, Hallie Montgomery ve Isabella Raeburne, her zaman her şeyin içindeydiler. Onlara bakması için iki kadın tutulmuştu ama küçük çocuklar yine de kaçtı.

"Neredesin?" diye seslendi sinirli dadı, sandalyelerin ve kapıların arkasına bakarak. "Sizi yakaladığımda pişman olacaksınız." Ama bunun boş bir tehdit olduğunu biliyordu, çünkü kızlar onun gözlerinin içine bakar bakmaz öfkesinin dağılmasını sağlıyorlardı. On dakikalık tek bir öğleden sonra çılgınlığında, buzdolabından altı kutu yoğurt çıkarmışlar, her bir kutuyu açmışlar ve yoğurdu un kutusuna dökmüşlerdi. Karışımın içine birkaç köpek bisküvisi attıklarında, iki İrlanda seteri yavrusu yapışkan yapışkanın içine girip çıkmış ve mutfağın her yerinde oynamışlardı.

Dadı dağınkılığı görünce çok sinirlenmiş ve o anda işi bırakmaya karar vermiş. Ama kızlar kocaman gözleriyle ona baktıklarında her şeyi affetmişti. Sonunda, kızların temizliğe yardım etmesini bile istemedi. En sevdikleri şarkıları söyleyerek onları nazıkçe yıkadı; sonra mutfağı fırçalamaya başlarken onlara kurabiye ve süt verdi.

Ama artık bıktığını biliyordu. Çocukları delicesine seviyordu ama onları aramaktan, korkunç pislikleri temizlemekten yorulmuştu. Yorulmuştu-

Dadı düşünmeyi bıraktı çünkü kızları bulmuştu. Oyun odalarının halı kaplı zemininde oturmuş, birinden diğerine top atıyorlardı.

Dadı tek kelime etmedi, koridorun duvarına çarpana kadar odadan geri geri çıktı, sonra da koşmaya başladı. Kendisine sadece acil bir durumda ebeveynleri rahatsız etmesi gerektiği söylenmişti ama şimdi hiç tereddüt etmedi. Kapıyı çalmadan ofisin kapısını açtı.

"Hemen gelmelisin!" dedi nefes nefese.

"Kim yaralandı?" Darci sandalyesinden kalkarak sordu. Önünde gazete haberleri vardı ve haberlerde anlatılan sorunları çözmeye çalışıyordu.

"Kimse yaralanmadı," dedi dadı. "Kızlarınız top oynuyor!" Taylor,

"Bunun kesmek için bir neden olduğunu sanmıyorum," dedi. "Biz-"

Boadicea Darci'ye baktı ve hemen ardından iki kadın kapıya doğru koşmaya başladı, Adam ve Taylor da arkalarından.

Çocuk odasında iki küçük kız gerçekten de top oynuyordu. Parlak kırmızı bir top havada bir kızdan diğetine süzölüyordu.

Alışılmadık olan tek şey ellerin kullanılmıyor olmasıydı. Çocuklar topu ileri geri fırlatmak için zihinlerini kullanıyorlardı.

"Vay canına," dedi Darci.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.